

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN
KENYON

DARK SIDE
OF THE MOON

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYIN KARANLIK YÜZÜ

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[Teşekkür Epigraf](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi Bölüm

On Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm Sonsöz

Telif Hakkı

Bir yazarın hayatındaki en önemli kişi için... siz, okuyucu.
Benimle birlikte Karanlık-Avcı diyarına yaptığınız bu yolculuk
için teşekkür ederim.

TEŞEKKÜRLER

SMP'deki tüm ekip için, kitaplarım için yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için. Siz olmasaydınız ne yapardım hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmek de istemiyorum.

Görev çağrısının ötesine geçtiği için kesinlikle bir ödüle ihtiyacı olan Monique için. Teşekkür ederim. Ve Merrilee için, neye bulaştığından haberi yoktu.

Her şeyden önce, Dark-Hunter.com bbs ve döngülerini ziyaret eden tüm okuyuculara ve hayranlara teşekkür etmek istiyorum. Sizleri görmek her zaman büyük bir keyif. Eğlendirmekte ve ilham vermekte asla başarısız olmayan RBL kadınlarına. Ve en çok ihtiyacım olduğunda bana cesaret ve güç veren kişisel arkadaşlarıma: Janet, Brynna, Lo, Carl, Loretta ve Christine.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, ailem, ve buna isminin verilmesini isteyen kardeşim Steve de dahil. Hepinizi çok seviyorum. Hayatımı bu hale getirdiğiniz ve bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için çok teşekkür ederim.

O [ravyn] savaşının savaş kuşudur, katliam ve kıyımdan zevk alır ...

- BEOWULF

ÖNSÖZ

GALLER,

1673

Hava psişik elektrikle fısıldıyordu. Bu, yalnızca insan olmayan belirli bir mezhep ya da çok gelişmiş duyulara sahip insanlar tarafından hissedilebilecek bir duyguydu.

Ravyn Kontis kesinlikle insan değildi. Dünyanın gizli büyülerine hükmeden.... karanlık sanatlarını yöneten gece avcılarının dünyasında doğmuş ve onların en zorlu savaşçılarından biri olarak ölmüştü.

Kendi kardeşinin eliyle.

Şimdi Ravyn yeryüzünde başka bir şey olarak yürüyordu. Ruhsuz bir şey. Daha önce olduğundan daha vahşi ve daha ölümcül bir şey. İçinde hiç kalp kalmamıştı. Ne acıma ne de merhamet. O kadar derin, o kadar derin bir acıdan başka bir şey yoktu ki, bir daha asla evcilleştirilemeyeceğini bilecek kadar vahşi bir canavardan başka bir şey kalmayana kadar sahip olduğu azıcık insanlığı da parçaladı.

Başını geriye yaslayarak, içinde hırlayan kızgın canavarın çılgınlığını kükredi. Düşmanlarının kanı insan etinin her santimini kapladığı gibi, ölümün pis kokusu da onu kuşatmıştı. Saçlarından ve parmak uçlarından damlayan kan, ayaklarının dibindeki savaşın ezdiği toprağa kaygan dereler halinde damlıyordu.

Yine de içinde yaşayan öfkeyi yatıştırmaya yetmedi.

İntikam soğuk yenen bir yemektir....

Aptalca bir şekilde, bunun onu rahatsız eden kederin bir kısmını hafifletmesini beklemişti. Ama olmadı. Sadece onu, ölümüne neden olan ihanetten bile daha soğuk bırakmıştı.

Ravyn, Isabeau'nun güzel yüzünü zihninde canlandırırken irkildi. Tamamen insan olmasına rağmen eş olarak seçilmişlerdi. Onun kendisini sevdiğini düşünerek, dünyanın sırrını ona emanet etmişti.

Peki ona borcunu nasıl ödemişti? İnsanlara onun küçük kardeş klanından bahsetmişti ve o ve adamları devriyedeiken kadınlara ve çocuklara saldırmışlardı.

Hiç kimse hayatta

kalmamıştı. Hiç kimse.

Klanının erkekleri köylerinin için için yanan kalıntılarını bulmak için geri dönmüşlerdi... çocuklarının ve kadınlarının dağılmış cesetlerini.

O zaman ona sırt çevirmişlerdi, onları suçladığından değil. Hayatında karşılık vermediği tek zamandı. En azından son nefesini verene kadar.

Göğsünde çalkalandıkça, kokuşmuş öfkesi kök salmış ve insan olmayan varlığının en karanlık kısmını besleyerek bir canavara dönüşmüştü. İnsan ruhu, halkını yok edenlerden intikam almak için haykırmıştı. Hem insanın hem de canavarın acı dolu çığlığı çok uzaklarda, Olimpos Dağı'ndaki Artemis'in kutsal tapınağında yankılanmıştı; o kadar yüksek ve talepkârdı ki, tanrıçanın kendisini ona çağırmıştı. Ve orada, azalan ayın soluk ışığında, onun pazarlığını kabul etmiş ve Isabeau'ya ve halkına iyiliğinin karşılığını verme şansı için ruhunu ona satmıştı.

Artık onun eliyle ölmüşlerdi... hepsi. Tıpkı kendisi gibi. Tıpkı ailesi gibi.

Bitmişti....

Ravyn kanlı yumruklarını sıkarken bu düşünceye acı acı güldü. Hayır, bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

SEATTLE, 2006

KATIL GÜVELER TARAFINDAN YENEN ÇOCUK.

Susan Michaels son haberinin başlığını okurken inledi. Makalenin geri kalanını okumaması gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses bu öğleden sonra tekmelenmiş gibi hissetmek istiyordu. Tanrı bir daha yaptığı işten gurur duymasını yasaklamıştı....

Güney Amerika'daki bir laboratuarda yetiştirilen bu çok gizli güveler yeni nesil askeri suikastçılardır. Genetik olarak, düşmanın inine girip hedefin boynunu ısırarak ve kurbanı bir saat içinde öldürecek, tamamen tespit edilemeyen konsantre bir zehir bulaştıracak şekilde tasarlanmışlardır.

Şimdi laboratuvardan kaçtılar ve en son kuzeye, doğrudan ABD'nin merkezine doğru giderken görüldüler. Bir ay içinde sizin mahallenizde olabilirler....

Yüce Tanrım, hayal ettiğinden de kötüydü.

Elleri öfkeyle titreyerek masasından kalktı ve doğrudan Leo Kirby'nin ofisine gitti. Her zamanki gibi internetteydi, zavallı bir serserinin blogunu okuyor ve bol bol not alıyordu.

Leo kısa boylu, zayıf bir adamdı ve her zaman at kuyruğu yaptığı uzun siyah saçları vardı. Ayrıca keçi sakalı, hiç gülmeyen soğuk gri gözleri ve sol elinde garip bir örümcek ağı dövmesi vardı. Bol siyah bir tişört giymiş ve

kot pantolonlu, çalışırken dirseğinde dev bir Starbucks seyahat kupasıyla. Otuzlu yaşlarının ortasında, bu kadar sinir bozucu olmasaydı sevimli olabilirdi.

"Katil güveler mi?" diye sordu.

Not defterinden başını kaldırdı ve omuz silkti. "Güve istilasına uğrayacağımızı söylemiştin. Joanie'ye hikayeyi daha pazarlanabilir hale getirmek için yeniden yazdırdım."

Büyük bir şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. "Joanie mi? Hikayeyi Joanie'ye mi yazdırdın? X-ray görüşüne sahip insanlar göğüslerini görmesin diye sütyenine folyo takan kadın mı? O Joanie mi?"

Ne ürkütü ne de bir şey kaçırdı. "Evet, o benim en iyi yazarım."

Yaralanmaya hakaretten bahset.... "Senin en iyi yazarın olduğumu sanıyordum, Leo."

Ağır ağır iç geçirerek sandalyesini ona doğru çevirdi. "Eğer biraz hayal gücün olsaydı öyle olurdun." Ne demek istediğini anlatmak istercesine ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Hadi Sue, içindeki çocuğu kucakla. Aramızda yaşayan absürdü kucakla. Ibsen'i düşün." Ellerini indirdi ve yorgun bir iç çekiş daha yaptı. "Ama hayır, hiç yapmıyorsun, değil mi? Seni eski kilisenin çan kulesinde yaşayan yarasa çocuğu araştırmaya gönderiyorum ve sen kırışleri istila eden güvelerle ilgili bir hikayeyle geri dönüyorsun. Bu da neyin nesi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ona alaycı bir bakış attı. "Buna gerçeklik deniyor Leo. Gerçeklik. Bunu deneyecek kadar uzun süre mantar yemeyi bırakmalısın."

Not defterindeki boş bir sayfayı çevirmeden önce homurdandı. Onu kahvesinin yanına koydu. "Gerçekliğin canı cehenneme. Köpeğimi beslemiyor. Porsche'mi yapmıyor

ödemeler. Beni yatağa atmıyor. Bunu saçmalıklar yapar... ve ben böyle seviyorum."

Onun gülen yüzüne bakarak gözlerini devirdi. "Sen tam bir kurbağasın."

Aklına bir fikir gelmiş gibi durakladı. Elini defterine götürdü ve hızlıca bir şeyler karaladı. "'Çalışan, Kadim Ölümsüz Prensi Keşfetmek İçin Patronunu Öpüyor'... daha da iyisi, bir tanrı. Evet, eski bir tanrı" -kalemiyle onu işaret etti- "kadınların seks kölesi olarak yaşamakla lanetlenmiş bir Yunan tanrısı... Hoşuma gitti. Hayal edebiliyor musunuz? Ülkenin dört bir yanındaki kadınlar teoriyi test etmek için patronlarını öpecekler." Sonra hınzır bir sırıtışla ona baktı. "Deneyi deneyip işe yarayıp yaramadığını görelim mi?"

Yüzünü tiksintiyle ona çevirdi. "Tabii ki hayır. Ve bu bir tuzak değildi, Leo. İnan bana, binlerce öpücük alsan bile yine de bir kurbağa olursun."

Hiç yılmamıştı, çünkü ikisi birlikte üniversiteye gittiklerinden beri birbirlerine bu şekilde takılıyorlardı. "Yine de denememiz gerektiğini düşünüyorum." Kaşlarını ona doğru salladı.

Susan uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Biliyor musun, sana cinsel taciz suçlamasında bulunurdum, ama bu hayatında gerçekten seks yapmış olduğun anlamına gelir ve ben de senin cinsel açıdan çok fazla hayal kırıklığına uğradıklarında insanların başına gelenlerin en iyi örneği olduğunu iddia etmeye devam etmek niyetindeyim."

Bu, tekrar karalamadan önce gözlerine başka bir camısı bakış getirdi. "'Cinsel Hayal Kırıklığına Uğramış Patron Çılgık Atan Bir Deliye Dönüştü. Onu Heyecanlandıran Kadının Karnını Deşti.'"

Susan boğazının derinliklerinde inledi. Daha iyi bilmese onun kendisini tehdit ettiğini düşünecekti, ama bu onun fiilen harekete geçmesini gerektirecekti ve Leo tam bir temsilci değildi. Onun düsturu her zaman, senin yerine yapması için bir başkasını işe almak ya da zorlamak varken neden kendin yapasın olmuştu.

"Leo! Her şeyi sevimsiz bir başlığa dönüştürmeyi bırak." Ve o cevap vermeden hemen ekledi, "Biliyorum, biliyorum. Sevimsiz başlıklar Porsche'nin parasını ödüyor."

"Kesinlikle!"

Tiksintiyle sağ gözünün arkasında hissettiği ani acıyı ovuşturdu.

"Bak Sue," dedi sanki ona karşı alışılmadık bir sempati dalgası hissediyormuş gibi. "Son birkaç yılın senin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum, tamam mı? Ama artık araştırmacı bir muhabir değilsin."

Onun sözleriyle göğsü gerildi. Aslında duymaya ihtiyacı olmayan kelimelerdi bunlar, çünkü her gün her dakika aklından çıkmıyordu. İki buçuk yıl önce ülkenin en önde gelen araştırmacı muhabirlerinden biriydi. Eski patronu ona Tazı Köpek Sue lakabını takmıştı çünkü bir hikayenin kokusunu bir mil öteden alır ve sonra onu yere indirip eve getirirdi.

Ve bir anlık büyük bir aptallıkla tüm dünyası başına yıkılmıştı. O kadar acıkmıştı ki, itibarını tamamen yok eden bir tuzağa doğru koşmuştu.

Neredeyse hayatına mal oluyordu.

Kasım ayındaki o korkunç geceyi hatırlamamak için kendini zorlarken bileğindeki yara izini ovuşturdu - hayatında gerçekten güçsüz olduğu tek zaman. Akli başına gelmiş ve bir daha kimsenin kendisini bu kadar güçsüz hissettirmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti. Ne olursa olsun, bu onun hayatıydı ve bunu kendi şartlarına göre yaşayacaktı.

Ama üniversitede kampüs gazetesinde birlikte çalıştıkları sırada tanıştığı Leo olmasaydı, bir daha asla gazetecilik yapamayacaktı. Daily Inquisitor için çalışmak gerçek gazetecilik olarak yorumlanamazdı ama en azından devasa borcunun ve mahkeme masraflarının bir kısmını ödemesini sağlıyordu. İşinden nefret etse de, karnını doyurmasını ve sokaklardan uzak durmasını sağlıyordu. Bunun için küçük kurbağaya borçluydu.

Leo bir kâğıt yırttı ve ona doğru uzattı. "Nedir bu?" diye sordu Leo masasından alırken.

"Bu bir web adresi. Dark Angel adında, ölümsüzler için çalıştığını iddia eden bir üniversite öğrencisi var."

Ona baktı. Oh, evet... hayatı kesinlikle limon gibiydi ve parasını faiziyle birlikte geri istiyordu. "Bir vampir mi?"

"Tam olarak değil. Adamın ölümsüz bir şekil değiştiren savaşçı olduğunu ve onu çok kızdığını söylüyor. Kendisi buralı, o yüzden bir kontrol etmeni ve başka neler söyleyebileceğini görmeni istiyorum. Sonra da her şeyi bana rapor et."

Bu onun başına geliyor olamazdı ama yine de kafasındaki o eski iç ses ona gülmeye başlamıştı bile. "Şekil değiştiren, ha? Bu asit düşürmeden önce mi yoksa sonra mı?"

Leo sinirli bir ses çıkardı. "Neden en azından işin ruhuna girmeye çalışmıyorsun? Aslında hiç de kötü değil. Aslında, son derece eğlenceli. Biraz yaşa, Sue. Zehrini bırak. Tadını çıkar."

Keyfini çıkarın... Washington Post için çalıştıktan sonra alay konusu olmanın keyfini çıkarın... evet. Asıl yapmak istediği şey itibarını geri kazanmakken Carpe Crap yapmak zordu.

Ama o günler geride kalmıştı. Bir daha asla gerçek bir muhabir olamayacaktı.

İşte buydu. Onun hayatı. Sevinç, oh sevinç, kötü şans perisi onu gerçekten mahvetmişti.

Hayır, diye düşündü göğsü tekrar sıkışırken, bu doğru değildi. Kendini mahvetmişti ve bunu biliyordu. Kalbi sıkışmış bir halde arkasını döndü ve elindeki blog adresine bakarken masasına geri döndü.

Çok aptalca. Sakın yapmayın. Siteye bile gitme....

Ama çok geçmeden buldu ve işte oradaydı... deadjournal.com adlı bir Web sitesinde elle çizilmiş Gotik sanat eserlerinin bulunduğu siyah bir sayfa. Ama en çok sevdiği kısım şu başlığın olduğu kısımdı: "Lanetlenmiş Bir Üniversite Öğrencisinin Karanlık ve Çarpık Zihninden Düşünceler."

Kız, Kara Melek, kesinlikle öyleydi. Yazdıkları ortalama bir öğrencinin tipik kızgınlığını gösteriyordu... ciddi şekilde hayal gören ve süngerli bir odanın duvarları arasında yıllarca terapiye ihtiyaç duyan biri.

3 HAZİRAN 2006, SABAH 06:45

Lütfen biri beni vursun. Lütfen. "Lütfen" kısmını yeterince vurgulayamıyorum. Yarınki sınavıma çalışmaya çalışıyordum. "Çalışıyordum" kelimesine dikkat edin. Burada Babil Matematiği'nin karmaşıklığına dalmış durumdayım, ki en hafif tabiriyle pek de sürükleyici değil, birden cep telefonum çaldı ve ödüm bokuma karıştı çünkü ev bir mezardan bile daha sessizdi - ve inanın bana, bunu bilecek kadar çok mezarda ve mahzende bulundum.

İlk başta aptalca babamın beni taciz ettiğini düşündüm, ta ki numaraya yakından bakana kadar ve hayır. O değilmiş. Günlüğümü okuyanlar bunun patronum olduğunu biliyor, çünkü başka kim beni bu saatte arayıp onun her kapisine ve ihtiyacına hizmet etmek dışında bir hayatım olmadığını düşünebilir ki? Gerçekten, tavsiyemi dinleyin ve asla bir ölümsüz için çalışmayın. Sonlu hayatları olan bizlere hiç saygıları yok.

Sabah 5:30, işte orada. Beni arayıp bir grup ölümsüz insanı (tamam, vampir ama bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum çünkü nasıl vampir olabileceklerini ve benim bildiklerimi nerede bulabileceklerini öğrenmek isteyen her türden kaçığın ilgisini çekiyor, ki bu sizi öldürmekten başka bir işe yaramaz, ama asıl düşünceme geri döneyim) öldürdüğünü ve onu almam gerektiğini çünkü şafak sökmek üzere olduğunu ve güneş onu kızarmış tost haline getirmeden eve dönemeyeceğini söylüyor. Bunun beni motive etmenin bir yolu olmadığını biliyorsun, çünkü kızarmış tost patronu = mutlu bir Kara Melek.

Şimdi burada, eğer sıradan bir şekil değiştiren olsaydı, onu almaya gitmek zorunda kalmayacağım gerçeğine karşı tirat atıyorum. Yardım almadan eve gelebilirdi. Kendini eve ışınlayabilirdi ama ölümsüz olmak için pazarlık yaptığında bu yeteneği elinden alındı.

Zamanda yolculuk yapmasını ve gün ışığında bir insan gibi yürüyebilmesini sağlayan şeyle birlikte. Peki bunlar neden ondan alındı? Tek bir sebepten. Hayatımı cehenneme çevirmek için, işte bu yüzden.

Ayrıca, Pike's Market'te büyük olasılıkla kedi formunda olacağı için ona kıyafet getirmem gerekiyor; gün ışığında olup da çıtır bir yaratık olmamasının tek yolu bu (gerçekten). Yani insan formuna geri döndüğünde çıplak olacak ve giysiye ihtiyacı olacak - evet, aklı kıt olanlar için, teoride o bir buff tanrısı, ama onu tüm hayatım boyunca tanıdığım için kardeşinizi çıplak görmek gibi bir şey - "iğrenç" diyebilir miyiz?!

Tamam, bu beni kızdırıyor, ama bana para ödediği için gidiyorum ve eğer gitmezsem beni tekrar ispiyonlayacak ve başımı her türlü belaya sokacak, ki şu anda hiçbirini duymak istemiyorum. Onu yakalamak için kıcımlı kaldırıp oraya gittiğimde ne buldum?

Evet, tahmin ettiniz. Elimde erkek kıyafetleriyle "kedimi" ararken aklımı kaçırdığımı düşünen birkaç evsizden başka bir şey yok, ki onu eve getirene kadar insana dönüşmeyeceği için bunun bir işe yaramayacağını yavaş yavaş hatırlıyorum. O rütbeli piç ve şakaları. Kafasına lanet olsun. Daha da iyisi, umarım pire kapar (kene olmasını isterdim ama o zaman muhtemelen ondan Lyme hastalığı kapardım). Yani pire. Bir sürü, bir sürü pire!

Eminim Kedi Adam Moron bir günlüğüne sevişecek bir sürtük bulmuştur, ama hepsine lanet olsun. Beni arayıp bunu söyleyemez miydi? Hayır. İşte buradayım, ekstra kafeinli espresso içiyorum ve öğleden sonraki sınavım için uyanık kalmayı umuyorum. Teşekkürler patron. Minnettarım. Sen en iyisisin. Gerçekten ihtiyacın olduğunda Hayvan Kontrol nerede? Daha da iyisi, bana bir balta getir de kafasını keseyim, omzundakini kastetmiyorum.

Mood: Pissed

Şarkı: "Everything About You": Ugly Kid Joe

Susan kaşlarını ovuştururken yorgun bir nefes verdi. Oh, evet. Kızın ciddi bir profesyonel yardıma ihtiyacı vardı. Ama ne olacaktı ki? Gidip Pike's Market'in Ölümsüz Kedi Adamı'nı araştırmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Susan bu düşünce karşısında irkildi. "Şimdi ben de yapıyorum... Sevimsiz başlıklar biziz." İnleyerek gözlerini ovuşturdu. "Biliyor musun, hayatım bir at olsaydı, onu vururdum."

* * *

Yeri ve günü ne olursa olsun, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her hayvan barınağı, ıslak kürkle karışık aynı keskin temizlik antiseptiği kokusuna sahipmiş gibi görünüyordu. Ve barınaklar ısıtılsa bile, havada her zaman garip bir soğukluk vardı. Kemiklere kadar işleyen bir soğukluk.

Bugün de durum farklı değildi. Kedi kafesleri iki duvar boyunca sıralanmıştı; kedigillerden bazıları uyurken diğerleri oynuyor, yemek yiyor ya da tımarlanıyordu.

Biri hariç hepsi.

Bu sanki öldürmeye hazırmış gibi çömelmişti ve küçük cüssesine inat acımasız bir yırtıcının keskin zekâsıyla etrafındaki her şeyi izliyordu. Diğerleri gibi değildi. Sadece bir aptal böyle bir varsayımda bulunabilirdi.

İlk bakışta sıradan bir Bengal ev kedisi gibi görünüyordu, ancak daha yakından bakıldığında, Bengal'i işaret eden aynı yüz özelliklerine sahip olmadığı açıktı

cins. Aslında tıpkı bir Arap leoparına benziyordu, tek farkı altmış yerine on beş kilo ağırlığında olmasıydı.

Dahası, gözleri ürkütücü bir siyah tonundaydı... böyle bir canavar için doğal olmayan bir renk. Ve eğer biri gerçekten dikkat etseydi, diğer kediler düz beyaz tasmalar takarken, bu kedinin gümüş bir tasma taktığını kesinlikle fark ederdi. Işığı yakalayan ve doğaüstü bir parıltıyla parlayan çok özel bir tasmaydı bu.

Peki onu bu kadar özel yapan neydi? Kesinlikle kayışının inceliği ya da üzerinde toka olmaması değil. Hayır. Gümüş kumaşın alt tarafı boyunca uzanan görünmeyen devrelerdi. İnsan ya da hayvan tarafından hissedilemeyen engelleyiciler göndermek üzere tasarlanmış devrelerdi - yaratık hem insan hem de hayvan olmadığı sürece.

Başkalarının büyüü üzerinde kontrol sahibi olmak isteyenlerin şeytani bir icadı olan bu tasma, bu özel kediye mevcut kedi formunda tutuyordu.

Ve bu kediye ciddi kızırdı.

Ravyn, bir adam kafesine yaklaşmaya cesaret edince tısladı. Eğer bundan kurtulabilseydi, o piçin kollarını koparır ve onlarla onu döverdi. Ama ne yazık ki bunu yapamazdı; bunun için kendi kollarına sahip olması gerekirdi ki şu anki haliyle buna sahip değildi.

Ve hepsi onun suçuydu. Yine de ona ve libidosuna lanet olsun. Eğer şafak vakti son derece kısa etekli seks tanrıçasının yanından geçip gitmiş olsaydı, şu anda mutlu bir şekilde evinde olurdu - belki mutlu olmazdı, çünkü Erika'nın dırdırını dinlemek zorunda kalırdı, ama kesinlikle evinde, kendi yatağında olurdu ve bu lanet kafeste kilitli kalmazdı.

Küçük bir okşama neye zarar verebilir ki?

Kafesin parmaklıklarına baktı ve görünen cevap karşısında tısladı. Evet. Ash bu konuda ona gününü gösterecekti.

Tabii kurtulabilirse. Şu haliyle, bu sefer başarabileceğinden pek emin değildi. Tasmayı taktığı sürece, hem bir Kara-Avcı hem de bir Varlık-Avcısı olarak güçleri ciddi şekilde kısıtlanmıştı. Bir Arkadyalı Arı-Avcı olarak doğal formu insandı. Gün ışığında bir kedi olarak kapana kısılmak hem acı verici hem de son derece rahatsız ediciydi. Paranormal güçlerini kullanmasını engelleyen metriazo tasmasıyla bile, kendi büyüğü ona dönüp onu öldürmeden önce bu formu ancak bu kadar uzun süre koruyabilirdi.

Bu korkunç derecede ayıltıcı bir düşünceydi. "O nasıl?"

Ravyn gözlerini bir Apollit olan uzun boylu, sarışın erkek veterinere dikti. Kural olarak, Apollitlerin çoğu Daimonlarla Kara Avcılar arasında süren savaşın dışında kalmıştı. Apollitler kısa ömürlerini uzatmak için insan ruhlarını çalmaya ve böylece Daimon olmaya başlayana kadar Karanlık-Avcılar onlarla uğraşmadı. Ne de olsa Kara Avcıların yaratılmasının tek sebebi buydu. Daimon'ları öldürenler onlardı, böylece çalınan insan ruhları Daimon'ların ele geçirmesi onları yok etmeden önce serbest bırakılabilecekti.

Belli ki bu Apollite avlanmaya bir an önce başlamak istiyordu.

Otuz yaşlarında, kısa boylu, siyah saçlı ve kirli sakallı bir adam olan insan asistan cevap verdi. "Kızgın ve ters ters bakıyor. Başka ne var?" Ravyn'i güvenli bir mesafeden incelerken başını eğdi. "Sence o Arkadyalı mı yoksa Katagari mi?"

Veteriner kafese bakmak için eğilmeden önce omuz silkti.
"Bilmiyorum ama Arcadian için umutluyum."

"Neden?"

Ravyn, karşılık olarak gülümseyen hıyara dişlerini gösterdi.
"Çünkü eğer öyleyse, onu kedi formunda tutan büyü sonunda kafasının patlamasına neden olacak. Ölmeden önce çok acı çekecek."

Asistan güldü. "Ve onu geri getirecek dokuz can yok. Çok yazık. Ama hoşuma gitti." Doktora bakmak için döndü. "Bu haldeyken onu da kısırlaştırmaya ne dersiniz?"

"Biliyor musun.... harika bir fikrin var."

Veteriner kafesinin dışında asılı duran panoya uzanıp bir not alırken Ravyn hırladı. Ravyn, Apollite veterinerine zihinsel bir not göndermeden önce ona tısladı. "Beni kısırlaştırırsan, seni piç kurusu, bağırsaklarında dans ederim."

Bu birazcık kin, tasmanın onu daraltmasına ve ciddi şekilde incitecek kadar şok etmesine neden olarak ona on kat geri döndü, ancak form değiştirmesine neden olacak kadar değil.

Veteriner sırtarak panoyu tekrar askıya astı. "Şu anki pozisyonunuzda bunu nasıl yapacağınızı gerçekten anlamıyorum. Değil mi, tüy yumağı?"

İnsan asistan veterinerine beşlik çaktı. "Stryker ve Paul'ün buraya gelip onun işini bitirmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Sonra ikisi gülerek Ravyn'i diğer hayvanlarla yalnız bıraktı.

Ravyn kafesinin parmaklıklarına saldırdı ama tek başarabildiği kendine zarar vermek oldu. Hepsine lanet olsun. Nasıl olmuştu da

onu bu şekilde tuzağa düşürmeyi nasıl başardılar? Onu nerede bulacaklarını nasıl biliyorlardı?

Bir an Pike's Market'in gölgelerinde saklanmış, yaveri Erika'nın gelip onu almasını beklerken, bir de baktı ki kırmızı etekli puta onu yakalamış ve o daha savaşımadan ya da niyetini anlayamadan boynuna tasmayı geçirmiş. Tasma yerine oturduğunda, büyüü olmadan güçsüz kalmıştı.

Kadın onu sıkı sıkı tutarak şalına sarmış, kucağına almış ve hizmetleri için kendisine elli dolar ödeyen bir grup bekleyen insana teslim etmişti. Daha sonra insanlar onu yerel hayvan barınağına atmışlar.

Ve burada ya kafası tasmadaki engelleyiciler yüzünden patlayana ya da büyüü ya da karşı konulabilir başparmakları olmadan bu kafesten kaçmanın bir yolunu bulana kadar kalacaktı.

Evet. Büyük ihtimalle... değil. Tek umudu, Erika'nın akşam karanlığından sonra ortaya çıkmadığında endişelenmesiydi

-

Bekle, burada Erika Thomas'tan bahsediyordu. Erika. Onun için çalışmak zorunda değilmiş gibi davranmayı seven kız. Ondan ve görevlerinden kaçmak için elinden geleni yapan kız.

Onun evde olmadığını günlerce fark etmeyecekti.

Hayır, küçük mutant, onun yokluğunu görmezden gelirken, deli bir Apollite'in kışını iğdiş ettiğini ve onu iktidarsız bıraktığını öğrendiği anda bir parti düzenleyecekti. Sonra da tüm arkadaşlarını arayıp buna gülecekti.

Çok berbat durumdayım....

* * *

Susan çantasında taşıdığı küçük altın madalyonla oynarken içini çekti. Gümüş bir dolardan sadece bir saç teli kadar büyük olan bu madalyon pek bir şeye benzemiyordu ama kazandığı gece yüz milyon dolarlık bir piyango biletinden bile daha değerliydi.

Eski anılar onu rahatsız edince durup baktı. 2000'de Siyaset Araştırmacı Haberciliği dalında Sterling Ödülü'nü kazanmıştı. O gece dünyanın zirvesindeydi....

Ödülü elinde sıkarken, nefesinin altından küfretti. "Şu lanet şeyi eBay'de sat gitsin."

Ama yapamadı ve bunun için kendinden nefret etti. Tek yaptığı ona acı vermek olsa bile görkemli bir geçmişten vazgeçmek zordu. Belki de o zamanlar bu kadar kibirli olmamalıydı.

Belki de bu onun intikamıydı.

Saçmalık. Bu tür bir ilahi cezaya inanmıyordu. Olduğu yerdeydi çünkü kandırılmasına izin vermiş ve daha fazla zafer peşinde koşmuştu. Kendisinden başka suçlanacak kimse yoktu. Aptalca davranmış ve güvenmişti ve o bir anlık yanılgısının bedelini hayatının geri kalanında ödeyecekti.

Telefonu çaldı.

Hastalıklı düşüncelerini böldüğü için minnettar olan kadın telefonu açtı ve cevap verdi. "Susan Michaels."

"Selam Sue, ben Angie. Nasılsın?" Arkadaşının sesi pek neşeli değildi ama yine de dostça bir ses duymak güzeldi.

Susan ödölünü çantasına yerleştirirken, "Peki," dedi. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilecek biri varsa, o da Angie'ydi. Ukala bir vegan veteriner olan Angie'nin herhangi bir konunun kalınlığını yarıp gülünç yanlarını ortaya çıkarma gibi bir yeteneğı vardı - bu gerçekten de Sue'nun takdir ettiğı bir yetenektir. "Neyin peşindesin?"

"Her zamanki gibi beşe beş."

Susan gözlerini devirdi. Bu ifade sadece Angie'nin sevdiği Buffy the Vampire Slayer dizisine bir gönderme değildi, aynı zamanda Angie'nin yuvarlak ve sevimli olduğu için kendisini tanımlama şekliydi.

"Sana sadece üçe beş veririm... belki."

"Evet, doğru. İnan bana, uzun olduğum kadar genişim de ama konumuz bu değil. Deli patronundan bir dakika uzakta mısın?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü duymak isteyeceğinizi düşündüğüm bazı haberlerim var."

Angie'nin korkunç ses tonuna rağmen Susan gülümsedi. "Hugh Jackman karısından boşanmış ve eski bir makalede benim resmime rastlamış ve onun için doğru kadının ben olduğuma mı karar vermiş?"

Angie güldü. "Lanet olsun, uzun zamandır o gazete için çalışıyorsun. Artık yayınladığın saçmalıklara inanmaya başlıyorsun."

"Har, har. Bu konuşmanın gerçek bir anlamı var mı?"

"Evet, var. Bilirsin şu garip kayıp kişi Jimmy'nin bahsettiğı raporlar

Bir süre için mi? Jimmy'nin bağlantılı olabileceğini

söyledikleri mi?" "Öyle mi?"

"Öyleler."

Susan eski muhabir halinin ön plana çıkmasıyla donakaldı.
"Nasıl yani?"

"Telefonda daha fazla bir şey söyleyemem, tamam mı?
Aslında ankesörlü telefonda'yım ve bugünlerde bu tür şeyleri
bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmek istemezsiniz. Ama
işimi şansa bırakamam. Bir saat içinde kedi'yi aramak için
işe gelebilir misin?"

Susan yüzünü buruşturarak iğrenç bir nefes verdi. "Ew! O
şeylere karşı ölümcül bir alerjim var."

"Güven bana, hırıldadığına değecek, hatta daha fazlası.
Sadece orada ol." Telefon kapandı.

Susan aklından binlerce senaryo geçerken telefonu kapattı.
Angie'nin sesinde gerçek bir panik duymuştu. Gerçek bir
panik ve bu arkadaşının yapacağı bir şey değildi. Bu ciddi
bir durumdu ve Angie korkmuştu.

Susan, düşünceleri milyonlarca farklı yöne dağılırken
tırnağıyla telefona dokundu. Ama hepsi tek bir şeye geri
dönüyordu: Bu tuhaf arama onun kurtuluşu ve saygınlığa
giden yolu olabilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Dünyanın pek çok yerinde ve pek çok dinde cehennem kavramı, ölülerin yaşarken katıldıkları ya da işledikleri kötülükler nedeniyle cezalandırıldıkları bir yer olmuştur.

Atlantis'in cehennem diyarı Kalosis'te çok sayıda kötü ruh vardı ama hiçbiri hayattayken yaptıkları için cezalandırılmıyordu. Aslında çoğu sakin ve huzurlu bir hayat sürmüştü. Bir zamanlar Kalosis'i evi olarak görmüş bir Spathi Daimon olan Urian'ın sık sık söylediği gibi, "Biz lanetlenmişler değiliz, millet, biz kategorik olarak sikilmişleriz."

Ve bu doğrudu. Burada bulunanların hepsi suçlarından dolayı değil, Atlantis'te çoktan unutulmuş bir kraliçenin yüzyıllar önce eski sevgilisinden intikam almak için yaptığı bir şeyden dolayı cezalandırılıyordu. Yunan tanrısı Apollon'a duyduğu öfkeyle askerlerini onun çocuğunu ve metresini öldürmeye göndermişti. Bunu yaparak, tüm Apollite halkını sadece karanlıkta geçen bir hayata değil, aynı zamanda sadece yirmi yedi yıllık bir ömre mahkum etmişti. Vücutları yirmi dört saatlik bir süre içinde yavaş yavaş, acı verici bir şekilde çürürken, geriye soluk bir tozdan başka bir şey kalmayana kadar doğum günlerinde sona erecek bir hayat.

Liderleri Stryker, insanların dünyasından başka bir tanrıyla karşılaştığı bu âleme inmesini sağlayan efsanevi geçidi bulmasaydı, Kalosis'teki her erkek ve kadın soğuk ve duygusuz bir kaderle karşılaşacaktı. Öfkesi Apollo'nunkiyle alay eden bir tanrı.

Güçlerinden korkan kendi ailesi tarafından cehennem alemine hapsedilen Apollymi, Apollo'nun zalimliğini yanına bırakacak biri değildi. Apollo'nun lanetli oğlu Stryker'ı kucakladı, ona öğretmeden önce onu kendi çocuğu gibi benimsedi.

hayatını uzatmak için insan ruhlarını nasıl toplayacağını ve kullanacağını öğrenmişti. Bu, Stryker'ın kendi ırkından diğerleriyle memnuniyetle paylaştığı bir dersti çünkü onları sadece kendi intikam yasasına değil Apollymi'ninkine de hizmet etmeleri için buraya getirmişti. Şu anda zavallı insanları sığır gibi kullanan Daimon lejyonlarına komuta ediyordu.

Ona çok şey borçlu olmasına rağmen, Stryker hayatını kurtaran ve onu evlat edinen tanrıçadan gerçekten nefret ediyordu.

Şimdi evinin ziyafet salonunda oturmuş, Spathi savaşçılarının son zaferlerini kutlamalarını izliyordu.

Savaşçılarından biri gürültünün üzerine "İnsanlara ölüm!" diye bağırdı.

"Boş ver onu," diye cevap verdi bir diğeri. "Onlara ihtiyacımız var. Tüm Kara-Avcılara ölüm!"

Yankılanan bir tezahürat çorak salonda çınladı. Stryker minderli tahtında arkasına yaslanmış, Apollitlerin ve Daimonların en son başarıları olan Ravyn Kontis'i yakaladıkları için birbirlerini kutlamalarını izliyordu. Lanetli bedenlerini ayakta tutabilecek tek şey olan Apollit kanını dökerken karanlık salon sadece mumlarla aydınlatılıyordu -sürahilerden alıp üzerlerine döktüler.

Burada toplanan diğer Spathiler gibi Stryker da daha iyi bir dünya hayal ediyordu. Halkının yirmi yedi yaşında ölüme mahkûm edilmediği bir dünya. Çocukken sahip olduğu gün ışığında yürüyebilecekleri bir dünya.

Ve tüm bunların nedeni babasının bir fahişeyi hamile bırakması ve Apollitler onu öldürdüğünde sinirlenmesiydi. Apollo hepsini lanetlemişti... eski tanrının en sevdiği oğlu olan Stryker'ı bile.

Ama bu on bir bin yıl önceydi. Çok eski, çok eski bir tarih.

Stryker şimdiki zamandı ve ondan önceki Daimon'lar da gelecekti. Her şey planlandığı gibi giderse, bir gün ellerinden alınan insan diyarını geri alacaklardı. Şahsen başka bir şehirle başlamayı tercih ederdi ama insan yetkililer Seattle'ı Karanlık Avcılardan kurtarmak için insanların yardımına koşma planıyla ona geldiklerinde bu, insan ırkını Apollitler ve Daimonlarla aynı hizaya getirmek için mükemmel bir fırsat olmuştu. İnsanlar, Karanlık-Avcılar temizlendikten sonra ruhlarını kurtaracak kimsenin kalmayacağını çok az biliyorlardı. Tüm insanlık için açık sezon olacaktı.

"Seattle'da kaç Kara-Avcı kaldı?" diye sordu emir subayına.

Orada bulunan diğer Daimon'lar gibi Trates de uzun boylu ve zayıftı, altın sarısı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı; genç güzelliğin timsaliydi. Bir an düşünürken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Kontis öldüğünde sayımız yediye düşecek."

Stryker dudaklarını büktü. "O zaman çok erken kutlama yapıyoruz." Onun sözleri üzerine sessizlik çınladı.

"Nasıl yani?"

Stryker başını çevirdiğinde küçük üvey kız kardeşinin cesur ve kararlı adımlarla oyma tahtına yaklaştığını gördü. Burayı evleri haline getiren Spathi Daimonların aksine, ondan korkmuyordu. Önü bağcıklı, kıvrak ve kaslı vücudunu saran siyah deri bir tulum giyerek kürsüye çıktı ve Stryker'ın koluna yaslandı

Sandalye. Kibirli bir şekilde soru soran kaşlarını kaldırırken koyu renk gözleri tamamen duygudan yoksundu.

"Henüz ölmedi." Her kelimeyi yavaşça, dikkatli bir telaffuzla söyledi. "Bu piçlerle uğraşırken hiçbir şeyi hafife almamayı öğrendim."

Cep telefonunu kemerinden çıkarıp aramadan önce alaycı bir yarım kahkaha attı.

Teorik olarak, telefonun bu yeraltı âleminde çalışmaması gerekiyordu. Ancak insanların kendilerini alt etmesine asla izin vermeyen Spathis, sinyali Kalosis'ten çıkarıp insan dünyasına taşıyabilecek doğaüstü bir dalga bulmuştu. Bu onlara iyi hizmet eden şüpheli bir numaraydı.

Satara, Seattle'daki iyi Apollite veterinerinin telefona cevap verdiğini duyunca Stryker'a sıkılmış bir bakış attı. "Daha ölmedi mi?" diye sordu Stryker'ın az önceki ses tonuyla alay ederek.

Sadece diğer uçtaki Apollite'in belli belirsiz mırıldanmalarını duyabiliyordu.

Satara şeytani bir kahkaha attı. "Ooo," dedi burnunu baştan çıkarıcı bir tavırla kırıştırarak. "Çok edepsizsin, ölmeden önce onu içdiş ediyorsun. Bunu sevdim."

Stryker uzandı ve telefonu ondan aldı. "Ne yaptın?"

Hattın parazitinden bile Apollite'in terlediğini duydu. "Ben... um... Onu kısırlaştırmayı planlıyorum, lordum."

Stryker bunun üzerine kıpkırmızı oldu. "Sakın buna cüret etme." "Neden?" Satara kırgın bir ses tonuyla sordu.

Stryker hem onun hem de diğer uçtaki veterinerin yararına cevap verirken ona ters ters baktı. "Birincisi, Kontis'in ölene kadar o kafesten çıkmasını istemiyorum - bunun için çok tehlikeli - ve bir diğeri, değerli bir rakibin iğdiş edilmesine seyirci kalmayacağım. Onurlu bir şekilde ölmeyi hak etti."

Satara alay etti. "Biraz haysiyet. Kafası patlayacak. İnsan bir fahişenin elbisesine bakmak istediğin için beyninin bir kedi kutusuna sıçramasının neresi haysiyet? Eğer gerçekten buna layık olsaydı, onu asla bu kadar kolay yakalayamazdık."

Stryker telefona daha sıkı sarıldı. "Hilekârlık bizim türümüze yakışmaz."

"Taş Devri'nden çık artık Strykerius. Artık asil düellolar diye bir şey yok. Burası daha iyi sinsi olanın kazandığı bir dünya."

Belki, ama işlerin bu şekilde yürümediği bir zamanı ve yeri hatırlıyordu ve on bir bin yıldan sonra yöntemlerini değiştirmek için çok yaşlıydı. "Öyle bile olsa, o bizim kuzenimiz ve-"

Ona dudak büktü. "Varlık-Avcıları Apollitlere ve Daimonlara uzun zaman önce sırtlarını döndüler. Artık sizi aileden saymıyorlar."

"Bazıları öyle."

"Kontis bilmiyor," diye karşılık verdi. "Öyle olsaydı, ruhunu asla Karanlık-Avcılara satamaz ve onların saflarına katılamazdı. Yüzlerce yıl boyunca sizin türünüzü avladı ve öldürdü. Bence o piçi kısırlaştırın ve pörsümüş taşaklarını bir ödül olarak takın."

Trates onun sözleri karşısında irkildi, odadaki diğer birkaç erkek gibi, bazıları içgüdüsel olarak kendilerini tuttu.

Ve Satara.... neden hiçbir erkeğin onunla çıkmadığını merak ediyor.

Stryker kız kardeşine ters ters bakarken telefonda Apollite'e "Onu olduğu gibi bırak," diye emretti. "Gün batımından sonra onu kontrol etmek için orada olacağım ve onu yakaladığınızdaki gibi olsa iyi olur."

Apollite cevap veremedi Stryker telefonu kapattı ve kemerine geri koydu.

Satara gözlerini devirdi. "Bir düşmana merhamet gösterdiğine inanamıyorum. Sen ki Apollymi'yi yatıştırmak için kendi oğlunun boğazını kestin."

Saf içgüdüleriyle hareket eden Stryker uzandı ve onu susturmak için boynundan yakaladı. "Yeter," diye homurdandı kızın gözleri irileşirken. "Merhametimin tam olarak ne olduğunu görmek istemiyorsan, bana hitap ederken daha saygılı bir ton kullanacaksın. Kime hizmet ettiğin umurumda değil. Bırak Artemis başka bir hizmetçi bulsun. Bir kelime daha edersen seni sonsuza dek sustururum." Onu kendinden uzaklaştırarak ayağa kalktı.

Toplanan Spathileri tararken salonu tam bir sessizlik kapladı. Fiziksel olarak en fazla yirmi yedi yaşında olan klan üyelerinin her biri bir melek kadar güzeldi... ölüm meleği.

Ve onlar onun emrindeydi.

Kız kardeşini görmezden gelerek onlara hitap etti. "Seattle'daki Kara-Avcıların sonunu getirmek ve onların dünyasında bize ihtiyacımız olan dayanağı sağlamak için insanlarla birlikte çalışmamız için bize nadir bir fırsat verildi. Ama bir an bile bu savaşın bittiğini düşünmeyin. Ve Acheron farkına varır varmaz

Karanlık Avcılarından kaçıp kayıp, neler olduğunu görmek için buraya kendisi gelecektir."

Stryker Satara'ya sert bir bakış fırlattı. "Kara Avcı lideriyle savaşmaya hazır mısınız?"

Boğazını ovuştururken gözleri kana susamışlıkla parlıyordu. "Aldığım her nefeste."

Stryker alay etti. "İntihara meyilli cesaret bizi hiçbir yere götürmez. Apollymi o piçi koruyor. Asla bir Daimon eliyle ölmeyecek...."

"Bir insan tarafından olacak," dedi Trates sağından.

Stryker başını salladı. "Ve eğer bunu yaparsak büyük bir planlama ve dikkatli bir uygulama gerekecek. Acheron'u ve diğer Karanlık Avcıları öldürmek, manipüle etmek ya da ortadan kaldırmak kolay olacaktır." Ordusu onaylarcasına başını sallarken odanın etrafına bakındı.

"Peki şimdi kimi öldüreceğiz?" Trates sordu.

Stryker geriye kalan yedi Kara Avcıyı düşündü. Her biri insan yaşamlarında azılı birer savaşçı olmuştu. Grupta kolay bir hedef yoktu.

Ama insanlar onlara yardım edince, bir kez olsun belirgin bir avantaja sahip oldular. Apollitler ve Daimonlar gibi, Karanlık-Avcılar da gün ışığında hayatta kalamazlardı ama insan yardımcıları hayatta kalabilirdi. Dahası, Karanlık-Avcılar bir insanı bir Apollite ya da Daimon gibi hissedemezlerdi. İnsanlar onlara kolayca sinsice yaklaşabilir ve beklenmedik bir ölüm darbesi indirebilirdi. Tüm Kara Avcıların kendi canları pahasına da olsa insan hayatını korumak için ettikleri küçük yeminden bahsetmiyorum bile....

Bu onların felaketi olacak bir yemindi.

"Bırakalım insanlar seçsin. Bu onların savaşı. Şimdilik onları destekleyeceğiz ama sonunda başarısız olurlarsa cenazeleri bizim değil onların olacak."

* * *

Susan hayvan barınağının önüne park ederken umutlanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu çok kolay bir şekilde büyük bir zaman kaybından başka bir şey olmayabilirdi.

Ya da geri dönüş biletiniz olabilir-

"Kapa çeneni Pollyanna," diye tersledi kendini çantasını kaparken. Hâlâ içinde yaşayan o küçük iyimserlikten nefret ediyordu. Neden ölmüyordu ki?

Ama hayır, anlamsız olsa bile her zaman umut etmek zorundaydı. Onun nesi vardı ki zaten? Diğer insanlar bıkkın olabiliyordu... O neden olamıyordu?

Sanırım lanetlendim.

Tiksintiyle iç geçirerek arabasından indi ve girişe yöneldi. Kapıyı iterek açtı ve aydınlık bir resepsiyon alanına girdi.

Tezgâhın arkasında, kâğıtları dosya klasörlerine yerleştirmekte olan şımarık sarışın bir genç kız duruyordu. "Merhaba," dedi Susan'a bakarak. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kediler. Buraya kedileri aramaya geldim."

Kız ona tuhaf bir bakış attı. Susan onu suçlamadı tabii. İstese bile sesinde daha az coşku olamazdı. Bu nedenle, belki de

Bunu söylerken dudağını kıvırıyordu. Tam olarak emin değildi. Çocukken onu perişan eden dört ayaklı ürkütücü yaratıklara karşı duyduğu nefreti saklamak zordu.

Kız sol tarafı işaret etti. "İşte oradalar."

"Teşekkürler." Susan üzerinde ironik bir şekilde Kediler yazan açık mavi kapıya doğru yöneldi.

Kapıyı iterek açtı ve sinüsleri anında tıkanmış için arabasına koşma isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı. Üstelik bu, yarım saat önce böyle bir ıstırap beklentisiyle Benadryl almasına rağmen olmuştu.

"Aman Tanrım," dedi, çantasından bir selpak çıkarırken bir yandan da kötü alerji canavarlarını inceliyormuş gibi yaptı. Gözleri şişmeye başlamıştı bile, bunu hissedebiliyordu.

Yüksek sesle hapşırdı, sonra burnunu sildi. "Neredesin Angie?" diye sordu sıkıştığı dişlerinin arasından kısık bir fısıltıyla.

Tam bu işe devam etme fikrinden vazgeçmek üzereydi ki, o güne kadar gördüğü en tuhaf kediyi gördü. Uzun ve zayıftı, sanki biri bir leoparı küçültüp bir ev kedisi boyutuna getirmiş gibiydi. Ama küçük bedeninin güzelliğinden çok gözlerinin siyahlığı dikkat çekiyordu. Daha önce hiç siyah gözlü bir kedi görmemişti.

Ve gerçekten kızgın görünüyordu.

Onu incelemek için başını eğdi. Kedide son derece zeki görünen bir şeyler vardı. "Hey, Çizmeli Kedi, burada mutsuz musun?" Tekrar hapşırdı. Küfrederek burnunu sildi ve gözleri yaşarmaya başladığında burnunu çekti. "Seni suçlayamam. Burada kalmaktansa kafama çekişle vurulmasını tercih ederim."

"Merhaba. Bir kedi ilginizi eker mi?"

Angie'nin sesiyle irkildi. Kısa boylu, siyah saçlı ve kahverengi gözlü Angie endişeyle etrafına bakınıyordu ve Susan bundan Angie'nin arkadaş olduklarını kimsenin bilmesini istemediğini anladı. İşareti yakalayan Susan kediye baktı ve onun yanıtını beklerken tek kaşını kaldırdığına yemin edebilirdi. Evet, Benadryl sinüsleri dışında bir şeye de iyi geliyordu. "Elbette."

"Size onunla birkaç dakika oynayabileceğiniz bir oda göstereyim." Angie'nin bu konuşmayı bir süredir prova ettiği belliydi.

İyi ki Angie gizli ajan değil de veterinerdi, yoksa anında vurulurdu. Ama Angie minyatür leoparı nazikçe kafesten çıkarıp bir kedi kafesine koyduktan sonra onu küçük bir evcil hayvan odasına açılan başka bir mavi kapıya doğru götürürken Susan başka bir şey söylemedi.

Kapının önünde duraklayan Angie ona kafesi uzattı ve yapay bir gülümseme verdi. "Acele etme. Kediye eve götürmeden önce onu gerçekten tanıdığından emin olmak istiyorsun."

Susan aynı yapmacık ses tonuyla, "Olur," dedi. Kutuyu aldı, vücudundan olabildiğince uzakta tuttu ve penceresiz odaya girdi, kapı kapanıp arkasında Angie'nin kocasının durduğunu görene kadar boş olduğunu düşündü. Bir dedektifti ve yıllardır onun da arkadaşıydı.

"Selam, Jimmy."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Sesini alçalt. Dışarıda biri olabilir. Dinliyorum. Neden Angie'ye benimle burada buluşmanı söyledim sanıyorsun? Kimseye gücüm yetmez.

Dün gece olanlardan sonra beni bir muhabirle görüşürken görebilirsiniz."

Ooo, cidden paranoyaklaşmıştı.

"Kim gibi biri?" diye fısıldadı. "Dün gece ne oldu?"

Adam cevap vermedi. Bunun yerine kafesi Sue'nun uzattığı elinden aldı ve kapının hemen yanına koydu, sonra da onu küçük bir bankın bulunduğu en uzak köşeye çekti. "Ne gördüğümü bilmiyorsun Sue," diye fısıldadı. "Neler yapabileceklerini. Benim hayatım, senin hayatın... hepimizin hayatı. Onlar için hiçbir anlamı yok. Hiçbir şey."

Onun korku dolu mırıldanmaları ve açık mavi gözlerinde gördüğü panikle kalbi hızlandı. "Kim onlar?"

"Ortada büyük bir örtbas var ve bunun besin zincirinin ne kadar yukarısına kadar gittiği konusunda hiçbir fikrim yok, ama yukarıya doğru gidiyor."

Susan hevesle öne doğru eğildi. Üst düzey örtbasları ortaya çıkarmak bir zamanlar onun uzmanlık alanıydı. "Ne için büyük bir örtbas?"

"Size bahsettiğim kayıp çocukları hatırlıyor musunuz? Hakkında raporlar aldığımız üniversite öğrencileri ve kaçaklar? Birkaç tanesini buldum. Ölmüşlerdi. Şimdi bu davalardan alındım ve onların var olmayan özel bir görev gücü tarafından ele alındığı söylendi. Onlar için endişelenmemeliymişim."

Bu sözler üzerine kadının tüyleri diken diken oldu. "Emin misin?"

"Elbette öyleyim," dedi öfkeyle. "Kanıt buldum... ve bunu rapor etmeye gittiğimde, daha fazla araştırma yapmamanın benim yararına olacağı söylendi. Ben de bir soruşturma yaptım."

Ortağım Greg ile biraz daha fazla ve şimdi o da kayıp ve..." Sertçe yutkundu. "Artık benim peşimdeler."

"Kim?"

"Sana söylesem bile bana inanmazsın. Ben bile inanmıyorum ve gerçeği biliyorum." Gözleri korku içinde yuvarlaktı. "Bu gece Angie'yi alıyorum ve şehirden ayrılıyoruz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Burası dışında her yer. Şeytanla işbirliği yapan insanların olmadığı herhangi bir yer."

Susan onun sözleri karşısında buz kesti, içinden bir kuşku dalgası geçti. "Peki şeytan kim?"

"Sana söyledim, inanmayacaksın. İnanmıyorum ve gördüm. Anlıyor musunuz? Dışarıdalar ve hepimiz için geliyorlar."

"Jimmy-"

"Sh. Bana bu konuda ders verme. Yapabiliyorken bu kasabadan git Sue. Burada insan olmayan şeyler var. Burada yaşamaması gereken şeyler var ve biz onlar için yemeğiz."

Onun bu tuhaf dönüşü karşısında yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Bu da ne böyle? Kötü bir şaka mı?"

"Hayır," diye hırladı, burun delikleri alevlendi. "İstersen aptal olabilirsin ama bu bir oyun değil. Seninle burada, bu sığınakta konuşmanın güvenli olacağını düşündüm. Sonra onlardan birinin Angie ile çalıştığını öğrendim. Burada çalışıyormuş.

Tam burada, bu klinikte. Bizi dinliyor olabilir.

ve diğerklerine peşlerinde olduğumu bildireceğim. Hiçbirimiz güvende değiliz."

"Kim var burada?"

Sertçe yutkundu. "Diğerk veteriner. Dr. Tselios. O da onlardan biri."

"Onlar kim?"

"Vampirler."

Susan gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaşıırken dişlerini sıktı. Kazandığına şaşırdığı bir savaştı bu. Elbette Angie ve Jimmy onunla bu oyunu oynayacak kadar zalim olamazlardı. Hele de Inquisitor'daki işinden ne kadar nefret ettiğini bildikleri halde. "Jim-"

"Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimi bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye tıslayarak onun sözünü kesti. "Ben de senin gibiydim, Sue. Ben de tüm bunların saçmalık olduğunu düşünüyordum. Vampir diye bir şey yok, değil mi? Bizler besin zincirinin en tepesindeyiz. Ama bu doğru değil. Dışarıdalar ve açlar. Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, buradan defolup gidersiniz. Lütfen bunu yazın ki diğerk insanlar da onları öldürmeden önce bilsinler."

İşte kanlı itibarının ihtiyacı olan şey buydu. Daha fazla yara. Teşekkürler, Jim.

Jimmy'nin gözleri sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi kızın üzerinde kısıldı. "Artık senin kıçın, Sue. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım. Ne istersen yapabilirsin ama ben buradan gidiyorum."

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden, adam onu odada tek başına bıraktı... ve kedi kafesini ayaklarının dibine koydu.

Susan hapşırdı.

Burnunu silerken kapı açıldı ve ona kaşlarını çatarak bakan Angie'yi gördü. Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Jimmy'ye ne dedin?"

"Gerçekten hiçbir şey. Neden?"

"Hemen onunla gitmemi istiyor."

Susan arkadaşının sesindeki korku karşısında içini çekti. "Sana neler olduğunu anlattı mı?"

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Çok fazla insanın kaybolduğunu ve öldüğünü ve sorumluların bir sonraki adımda kendisinin peşine düşmesinden korktuğunu söyledi. Oregon'daki ailesinin evine doğru yola çıkmamızı istiyor."

"Sana vampirlerden de bahsetti mi?"

"Neyi?" Susan, Angie'nin yüz ifadesinden Jimmy'nin bu bilgiyi karısıyla paylaşmadığını anladı.

"Evet. Ona göre, vampirler hepimizi öldürmek için dışarıdalar. Alınma Ang. Sanırım Jimmy'nin biraz yardıma ihtiyacı var. Çok fazla mesai mi yapıyor?"

Angie'nin gözlerinin derinliklerinde öfke alevlendi. "Jimmy deli değil, Sue. Hem de hiç değil."

Belki, ama arkadaşıyla tartışmak istemiyordu. "Evet, sıcak haber tüyosu için teşekkürler."

Kapıya doğru ilerlerken Angie onu durdurdu. "Al. Kediye yanına al."

Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Lütfen. Her ne sebeple olursa olsun Jimmy çok korkmuş durumda. Görünüşünü korumak için kediye al, ben de işten sonra gelip onu alayım."

Sue bu düşünce karşısında irkildi ama en iyi arkadaşı için her şeyi yapardı. "Pekâlâ, ama bana borçlusun. Hem de çok büyük."

"Biliyorum."

Susan boğazından kısık bir sesle hırlayarak kutuyu aldı ve Angie'yi ön taraftaki tezgâha kadar takip etti.

Angie ona bazı kâğıtlar uzatırken, o da evlat edinme ücreti için bir çek yazdı. "Şimdi sana alışana kadar onunla vakit geçirmeyi unutma." Yine yapmacık ve tuhaf davranmaya başlamıştı.

"Sorun değil."

"Umarım yeni evcil hayvanınızı seversiniz," diye seslendi resepsiyon görevlisi.

Evet, domuzlar uçtuğunda. Susan bir politikacıyı gururlandıracak kadar sahte bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi.

Tekrar hapşırarak arabasına yöneldi ve kafesi arka koltuğa yerleştirdi. "Çok teşekkürler, Çizmeli Kedi," dedi ona kötü niyetle bakarken. "Umarım senin için katlandığım sefaleti gerçekten takdir ediyorsundur."

* * *

Angie, Susan'ın park yerinden çıkıp güneye, evine doğru yönelmesini izledi. Rahatlamış bir nefes alarak döndüğünde, Jimmy'nin barınağın sadece çalışanlara açık bölümüne açılan kapının diğer tarafında kendisine işaret ettiğini gördü.

Bir dakika, diye mırıldandı ona.

Tam tezgâhın arkasından ceketini almak üzereydi ki Theo'nun kendisine doğru geldiğini gördü. Kedi odasının kapısını çarparak kapatırken yakışıklı yüzü normalden daha solgundu. İki saniye sonra asistanı Darrin de hemen arkasından kedi odasından çıktı.

Theo'nun koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Nerede o?" Theo onun önünde durarak sordu.

Angie onun öfkesi ve suçlayıcı ses tonuyla şaşkına dönmüştü. "Kim?"

"Kedi." Bu kelimeleri sanki şeytani bir şeymiş gibi tükürdü. "Bu sabah erkenden getirilen kedi. Hangi cehennemde o?"

"Bu yeni evlat edinilen mi?"

Resepsiyon görevlisi konuşurken Angie irkildi. "Onunla ilgili bir sorun mu var?"

Theo ve Darrin birbirlerine düşmanca baktılar. "Evet. O bir vahşi."

"Ah." Angie gidip kediye geri getireceğini söylemeye başlamıştı ki Jimmy'nin kapıdan ona garip hareketler yaptığını gördü. Sanki ona kendisine doğru koşmasını söylüyor gibiydi. Kocasına kaşlarını çatı.

Theo onun neye baktığını görmek için döndü. Jimmy ellerini indirdi ve soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Theo'nun taşa dönen yüzüne karanlık bir şey çöktü. "Darrin?"

"Efendim?"

"Kapıyı kilitle ve panjurları kapat."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn kurtarıldığı için mutlu olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Kesin olan bir şey vardı ki, kurtarıcısı onu arka koltukta doğrudan güneş ışığına maruz bırakmasaydı çok daha minnettar olurdu. Acı veren ışınlar onu bir köşeye sinmeye zorlamıştı ve sinmek hoşuna giden bir şey değildi.

Havayı kokladı. Lanet olsun. Yanan onun kürkü müydü? Elbette öyleydi... Bir an için yananın kendisi olmadığını düşünmesine ne sebep olabilirdi ki?

Hiçbir şey yanan saçlara ve artan koku alma duyusuna sahip olmaktan daha kötü olamazdı. Belki de daha kötü bir şey vardı; etinin yanması ve alev alev yanan bir kül yığınının dönüşmesi, ki insan formunda olsaydı tam olarak yapacağı şey buydu.

Tamam, bir kez daha düşününce bu daha iyiydi ama bir kedi olarak güneşe tahammül edebilse de yine de canı çok yanıyordu. Bu şekilde alevler içinde kalmayabilirdi ama onu kısa sürede buradan çıkarmazlarsa fena halde su toplayacaktı.

"Bu koku da ne?"

Susan'ın sorusu karşısında dişlerini sıktı. Benim, dahi. Kendisini şok edeceği ve bir gün için yeterince şok olduğu gerçeği olmasaydı, bu düşünceyi ona yansıtacaktı. Ravyn, güneş ışığı ayak tabanını kesip kabarttığında tısladı. Pençesini salladı ve altına sıkıştırdı.

Başı zonkluyordu ve dürüst olmak gerekirse, formunu daha ne kadar koruyabileceğini ya da büyüsunü daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu. Zaman onun için tükeniyordu.

"Sen misin, Çizmeli Kedi?"

Kırmızı ışıktaki durduğunda Ravyn ona ters ters baktı. Ona duyduğu kızgınlık bir yana, komşu kızı tarzında oldukça sevimliydi. Hiçbir şekilde çekici değildi ama son derece güzeldi. Koyu sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle, bir yerlerde bir düzine kadar çocuğa bakan bir çiftlikte olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Onda, ona saçma sapan bir Mennonite kadını hatırlatan bir şeyler vardı. Hiç makyaj yapmamıştı ve saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Eğer aşağıya inmiş olsaydı, muhtemelen omuzlarının hemen altına düşerdi - onunkiyse aynı uzunlukta.

Arabanın camlarını indirdi. "Gah, ne yedin, Çizmeli Kedi? Sanırım o Benadryl'i almamalıydım. Tıkalı bir burun bu aromatik kâbusu kesinlikle iyileştirirdi. Biri beni vursun."

Ah, şu anda bir insan gibi konuşabilme yeteneğine sahip olmak.... Beni güneş ışığından kurtarın bayan, ikimiz de çok daha mutlu olacağız.

Ravyn yutkunmaya çalıştı ama bunu yapamayacağını öğrendi çünkü tasma aniden boğazını daraltıyordu. Tasmanın iyonik inhibitörleri onu küçük kedi formunda tutsa bile vücudu yeniden büyümeye başlamıştı. Bu onun doğal formu olmadığından ve gün ışığı olduğundan, vücudu insan olmaya geri dönmek istiyordu ve çok geçmeden istese de istemese de geri dönecekti.

Değişim geldiğinde hâlâ tasmayı takıyor olsaydı, bu onu öldürebilirdi.

Daha hızlı sür.

Susan kafasının içinde bir erkek sesine benzeyen bir şey duyunca sarsıldı. Bunu arka koltuktaki kedinin tıslaması izledi.

"Harika," diye mırıldandı nefesinin altında. "Şimdi aklımı kaçıyorum. Bir de bakmışsın Jimmy'nin vampirlerinden birini görmüşüm ya da daha iyisi Leo'nun psikozuna kapılmışım." Başını iki yana salladı. "Kendine gel Sue. Elinde kalan tek şey akıl sağlığın ve ne kadar değersiz olsa da onu bırakmayı göze alamazsın."

Ve hâlâ ensesinde sanki derisi sürünüyormuş gibi dikenli bir his vardı. Bu çok rahatsız ediciydi. Sanki biri ona bakıyormuş gibiydi ama trafiğe baktığında kimseyi bulamadı. Tamamen tedirgin bir halde pencereleri kapattı ve bu sabah silahını evde bırakmamış olmayı diledi.

Kendi garaj yoluna girdiğinde, yarı yarıya garip bir şeyler olmasını bekliyordu. Bu tuhaflığın ne olabileceğinden emin değildi - belki Toyota'sı Christine ya da Herbie gibi canlanıyordu (bu da şu soruyu akla getiriyordu, araba konuşabilseydi Japon aksanı olur muydu?), ya da yeni evlat edildiği kedisi Morris gibi konuşuyordu, hatta Jimmy'nin vampirlerinden biri evinde bekliyordu.

Kedinin bulunduğu kafesi arka koltuktan çekip arabanın kapısını kapatırken "Roman yazmalıyım," diye mırıldandı. "Böyle bir hayal gücüm olduğunu kim bilebilirdi?"

Evet, doğru. Gerçekten de hiç yaratıcı değildi. Ayakları her zaman yere sağlam basmıştı, fantastik olana yaptığı tek yolculuk ara sıra izlediği Star Wars filmleriydi.

Anahtarlarını ön kapının kilidine sokmak için uğraşırken, kedi acı çekiyormuş gibi kutunun içinde zıplamaya başladı. "Kes şunu Kedi, yoksa seni düşürürüm."

Kedi sanki onu anlamış gibi anında sakinleşti. Hapşırın ve perişan haldeki Susan kapıyı iterek açtı ve

kapıyı kapatıp kilitlemeden önce hemen sağındaki taşıyıcıyı indirdi. Angie onu almaya gelene kadar Çizmeli Kedi'yi kafeste tutma niyetiyle Kleenex'e yöneldi ama burnunu silerken kedinin kafesten sürünerek çıktığını gördü.

Kapı nasıl açılmıştı?

"Hey!" diye bağırdı. "Kutuya geri dön!"

Ama kedi onu dinlemedi.

Ona doğru bir adım attı ama kedinin garip davrandığını fark etti. Kedi zar zor yürüyebiliyor ve boğuluyor gibi görünüyordu. Yere düştü ve yan tarafına yuvarlandı.

Kalbi durdu. "Sakın üzerimde ölmeye kalkma. Angie beni öldürür. Seni öldürmek için bir şey yapmadığıma asla inanmaz."

Burnunu silerek kısa adımlarla odayı geçti ve kürk yığınınına uzandı. Nefes alış verişi zordu ve acı doluydu.

Onun nesi olabilir ki?

İşte o zaman kedinin tasmasının boynunu son derece sıkıldığını fark etti. Zavallı Puss boğuluyor gibi görünüyordu. "Tamam," dedi sakince. "Şu şeyi çıkaralım üstünden." Mandalına uzandı ama tokası olmadığını fark etti.

Susan kaşlarını çattı. Bu da ne

böyle? "Çek onu. Sertçe."

Kafasının içindeki aynı derin, erkeksi sesteki ve kedinin tıslamasıyla ve sanki daha da zor durumdaymış gibi kıvrınmasıyla aynı zamana denk geliyordu.

daha fazla acı.

Yakasından tutup çekerken yatıştırıcı bir sesle "Sakin ol," dedi. Bu da neydi böyle? Belki de garip ses onun bilmediği bir şey biliyordu.

İlk başta tasma daha da sıkılmış gibi göründü, kedinin hırıltılı solumasına ve boğulmasına neden oldu. Susan tüm gücüyle tasmayı çekti. Tam işe yaramayacağından emin olduğu anda, tasma o kadar güçlü bir elektrik dalgasıyla ikiye ayrıldı ki, aslında onu bir metre geriye savurdu.

Küfrederek kendini düzeltti ve gözlerinin önünde halının üzerinde büyümekte olan kedi görünce donakaldı. Kedi birkaç kalp atışı içinde küçük bir ev kedisinden tam bir leopar boyutuna ulaşmıştı.

Ve hâlâ acı çekiyormuş gibi yerde kıvranıyordu. "Kaçın!"

Kafasının içindeki adamın sesiyle irkildi. Bir korkak olmaktan uzak, ilerledi... en azından kıyamet kopana kadar. Tavandan fırlayan şimşekler odanın her tarafına yayıldı, çerçeveleri parçaladı ve ampulleri kırdı. Havadaki statik elektrik kulaklarında çınlarken vücudundaki tüyler diken diken oldu.

Leopar, halısını pençelerken vahşi bir hırıltı çıkardı.

Ne yapacağını bilemeyen ve kedi merdivenle arasında olduğu için silahına da ulaşamayan Susan, şimşekler çakmaya devam ederken ve camlar o kadar kötü takırdarken kanepesinin arkasına saklandı ki neden kırılmadıklarından bile emin değildi. Bir şimşek tehlikeli bir şekilde kendisine yaklaştığında çığlık attı ve gerçekten çekici bir görüntü olduğundan emin olduğu bu manzara karşısında tüyleri diken diken oldu.

Tam güçlü patlamalar yüzünden evinin alevler içinde kalacağını düşünürken, şimşek aniden durdu. Ellerini kulaklarının üzerine koyarak otururken ürkütücü bir sessizlik vardı. O kadar sessizdi ki tek duyabildiği kendi kalbinin çarpıntısıydı. Kendi nefes alışının ağırlığı.

Yarı yarıya şimşegin geri gelmesini bekliyordu.

Ama bir dakika boyunca hiçbir şey olmamış gibi bekledikten sonra kanepenin arkasına bir göz atmaya cesaret etti ve en inanılmaz şeyin gerçekleştiğini fark etti....

Leoparı gitmiş, yerine çıplak bir adam gelmişti. Rüya görmeliyim....

Ama öyle olsaydı, kendine bundan daha iyi bir ev yaptırmaz mıydı?

Bu düşünceyi görmezden gelerek gözlerini kıstı. Adam koyu yeşil halının üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. Bulunduğu açıdan tek görebildiği, sol kürek kemiğinin üzerinde garip bir çift yay ve ok dövmesi olan, kaslı bir sırttı. Uzun siyah dalgalı saçları nemli vücuduna yapışmıştı ve gerçek hayatta gördüğü en güzel çıplak popoya sahipti.

Gerçi orada yatarken gayet iyi görünüyordu ama Ted Bundy'nin de gözleri pek iyi görmüyordu.

Susan elindeki silaha en yakın şeyi -kargaşa sırasında yere düşmüş olan masa lambasını- kaptı ve eğilip onun hareket etmesini bekledi.

O yapmadı.

O kadar hareketsiz ve sessiz yatıyordu ki yaşadığından bile emin olamadı.

Kalbi boğazında düğümlenirken, abajurun vidasını söktü ve ona doğru yaklaştı. "Hey?" dedi sertçe. "Yaşıyor musun?"

Cevap vermedi.

Numara yapıyor olma ihtimaline karşı kaçmaya hazırlanırken, lambanın ucuyla onu dürttü. Tamam, bu filmi daha önce görmüştüm, diye düşündü. Bahtsız moron hayatı belirtileri kontrol etmek için kafasını baygın bedenin üzerine uzatır ve kötü adam gözlerini açıp onu yakalar.

Buna kanacak değildi. Bu yüzden onun önüne doğru sürünmeye karar verdi.

Yine de hareket etmedi. "Hey," diye tekrar denedi, lambayla onu dürttü.

Hiçbir şey.

Tadının da görüldüğü kadar güzel olup olmadığını görmek için bir ısırık almak istemesine neden olacak kadar mükemmel bir vücuttan başka bir şey yoktu. Kes şunu, Sue! Onun çıplaklığının ne kadar güzel görüldüğünden çok daha önemli şeyler düşünmesi gerekiyordu.

Susan topuklarının üzerinde geriye doğru otururken gözlerini kıstı. Bu düşünceleri aklından çıkarmak zordu. Kısa siyah kıllarla tozlanmış uzun, zayıf bir vücudu ve uyanıkken son derece zorlu olacağını anlamasını sağlayan zayıf, sert kasları vardı. Boyu iki metreden uzundu ve baygınken bile uysal ya da yumuşak olmadığını gösteren bir şeyler vardı.

Onunki gibi bir vücut bir kadının sık sık karşılaştığı bir şey değildi. Hem de birden fazla şekilde. Tepeden tırnağa bronzlaşmış bir teni vardı. Ama onun dikkatini çeken şey güzelliğiydi.

ellerinin. Zarif, güçlü parmakları vardı ve sağ elinin avuç içi su toplamış gibi görünüyordu.

Ne kadar da tuhaf. Ama onu endişelendiren bu değildi. Onu endişelendiren, adamın onun katında olmasıydı.

Kıpırdarsa sertçe vurmaya hazır olan kadın, onu sırt üstü çevirmek için lambayı kullandı. Bir ton ağırlığında görüldüğü için bunu yapmak pek de kolay değildi ama sonunda onu oraya getirdi. Uzun saçları yüzünü tamamen gizlemiş olsa da, adamın geri kalanı bakışlarına çırılçıplak serilmişti.

Onu yakalamak için herhangi bir hamle yapmadığı için kendini biraz daha iyi hissederek yaklaştı. O kadar yaklaşmıştı ki sonunda o nefis tene dokunabilecekti. Susan onun boynunun etrafında kedinin tasmadan aldığı gibi korkunç bir morluk çizgisi görünce kaşlarını çattı....

Bunun onu rahatlattığından mı yoksa korkuttuğundan mı emin değildi. Lambayı indirerek, nabzını hissedebilmek için çürük bölgeye dokunmak üzere uzandı. Tanrım, adamın seksi bir boynu vardı. Bir kadının dişlerinin arasında oynatmayı hayal ettiği türden.

Odaklan, Susan, odaklan. Bu seksle ilgili değil, evindeki çıplak bir yabancıyla ilgili.

Bir an önce buradan gitmek istiyordu. Ve neyse ki nabzı parmak uçlarında güçlü bir şekilde atıyordu.

Yine de onu yakalamaya

çalışmadı. Belki de numara

yapmıyordu.

"Tamam," diye nefes aldı. Adam hayattaydı ve yerde baygın yatıyordu. Bu onu nerede bırakıyordu?

Küreksiz kokuşmuş bir derede.

İç geçirerek adamın boynundaki çürüğe bakmaya devam etti. O gerçekten kedi olamazdı, değil mi?

"Aptal olma. Böyle bir şey olamaz. Şimdi olmaz. Bana olmaz."

Yine de öyleydi. Yerde muhteşem çıplak bir adam olduğu ve kedinin tamamen ortadan kaybolmuş gibi görüldüğü gerçeğini inkâr edemezdi.

Hayır, bu bir tür numara olmalıydı. Criss Angel gösterisi gibi bir şey - milyonlarca insan izlerken inanılmaz illüzyonlar yapmanın kralıydı. Sihrin hiçbir türüne inanmamıştı ve şimdi de bu saçmalığa inanacak değildi. O sadece görebildiği ve hissedebildiği şeylere inanırdı.

Ve şu anda onu hissedebiliyordun. Kimse bilemez....

"Oh, arkama geç, İd." Ama etrafta çıplak bir erkek görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hiç bu kadar güzel bir erkek görmemişti. Elbette bunun gerçekten iyi bir nedeni vardı. Böyle görünen erkeklerin çoğu tam olarak randevu malzemesi değildi. Onlar daha çok, bir kadının kalbinde ve yatak odasında patinaj izleri bırakacak kadar hızlı gelip giden oyunculardı.

Bu, hayatında ihtiyaç duyduğu son şeydi.

Düşüncelerini ikilemine geri döndüren Susan, yıldırım başladığında siper aldığı kanepesine baktı - muhtemelen yapması kolay bir numaraydı. Elektrik prizlerine şimşek çakmasına ve sürtünmeye neden olacak bir şey takmış olabilirlerdi. Belki de yıldırım düştüğünde onu geri fırlatan şey buydu.

Tasmayı çıkardı, bir çeşit uzaktan kumanda olabilirdi. Sonra, o ışık gösterisiyle dikkatini dağıtırken, bu adam kediyle yer değiştirmiş olmalıydı.

Evet, işte buydu. Mantıklı geldi.

Şimdi de baygın numarası yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Başını kaldırıp tavana baktı. "Eğer bunu çekiyorsan, hiç eğlenmiyorum. Kedinin Bay Muhteşem'e dönüştüğüne inanmam için bundan daha fazlası gerekecek."

Cevap gelmedi. Tamam. Bırak gülsünler. En azından iyi bir göz zevki elde etti.

Kuru dudaklarını yalayarak onu dikkatle inceledi. Bir tür komadaymış gibi yatıyordu ama eğer bir oyuncuysa bunu taklit etmek de kolay olurdu. Daha iyi bir yargıya karşı, uzandı ve onu görebilene kadar yüzündeki saçları taradı.

Nefesi kesildi. Yüz hatları keskin ve mükemmeldi. Kaşları ince kemerli, elmacık kemikleri yüksek ve en az iki günlük siyah bıyıklarla kaplıydı. Neredeyse asık suratlı, kötü çocuk gibi bir görünümü vardı. İçten içe yanan ve hayvani bir görüntüsü vardı. Manyetikti. Böyle bir adam sahneye çıktığında her kadının nefes nefese kalmasına neden olan o karamsar, karanlık cinsellik.

Ve o duygulu dudakları, tamamen öpülebilirdi. Evet, ona bu kadar yakın olup da bundan faydalanmamak çok zordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı.

Birdenbire gülmeye başladı. Derin ve yüksek sesle. Kendini tutamadı. Tanrım, bu ne kadar garipti?

Kafasının içinde Leo'nun sesini tekrar tekrar duyabiliyordu: "KEDI, ÇIPLAK VE ÇARPICI BİR ADAMA DÖNÜŞÜYOR.

BEKAR BİR KADININ EVİ... KADINLAR HER YERDE YEREL HAYVAN BARINAKLARINA HÜCUM EDİYOR. KEDİNİZİ KILIT ALTINDA TUTUN."

Kimi araması gerektiğini merak etti... bir doktoru ya da bir veterineri. Bu düşünce başka bir düşünceyi tetikleyince dondu kaldı. "Angie."

İşte buydu. Angie de bu işin içinde olmalıydı. Angie'nin alerjisine rağmen kediyi eve götürmesi için ısrar etmesine şaşmamalı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Jimmy'nin deliliği, Leo'nun Kedi Adam hikâyesini araştırması için ısrar etmesi. Angie'nin sahte oyunculuğu. Kimse o kadar kötü bir oyuncu olamazdı.

Artık hapşırmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile....

Evet, hepsi ona bir tür şaka yapıyordu. O emindi. Ve bunun için onlara lanet ediyordu. Sanki hayatında yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi. Ama yok. Gözlerini kısarak, zihninin gerisindeki o rahatsız edici küçük sesi görmezden gelmeyi seçti.

Bir an için onu neredeyse kandırmışlardı.

Pekala, iki kişi bu oyunu oynayabilirdi ve o hepsinin toplamından çok daha iyi oynayabilirdi.

Bir an için bile olsa buna inandığı için kendinden öğrenen Susan cebinden cep telefonunu çıkardı ve Angie'nin numarasını aradı.

Cevap gelmedi.

"Hadi, bebeğim. Aç şu telefonu." Tekrar aradı, ancak telesekretere yönlendirdi. Arkadaşının oyununa devam etmeye karar vererek sesine bir panik titremesi ekledi. "Hey, Ang. Benim. Beni ara, tamam mı? Bana verdiğin kedi hakkında sana gerçekten bir şey sormam gerekiyor. Gerçekten garip bir şey oldu. Bunu alır almaz beni ara. Sonra konuşuruz."

Susan telefonu tekrar cebine soktu ve kafasından başka bir düşünce geçerken baygın haldeki ateşli kıza baktı....

Eminim Kedi Adam Moron bir günlüğüne sevişecek bir sürtük bulmuştur, ama lanet olsun. Bunu beni arayıp söyleyemez miydi?

Bu ikinci raunt olacak. Kız, Kara Melek ve blogu. Leo muhtemelen onu da bu işe bulaştırdı. Ama yine de Leo, kızın bildiğı kadarıyla Kara Melek de olabilirdi. İnternet bağlantısı olan herkes bir blog sayfası açabilirdi.

Ne de olsa Seattle'da birden fazla Kedi Adam olamazdı. Yani, gerçekten, bir tane olma ihtimali neydi ki, koca bir kabileyi bir kenara bırakalım. Öyle değil mi?

O halde aldatmacanın bu ayağını ele almanın zamanı gelmişti. Koltuğundaki pembe örtüyü kapıp davetsiz misafirinin üzerine atarak dizüstü bilgisayarını sehpadan aldı ve açtı. Açması ve blogu tekrar bulması uzun sürmedi. Karanlık Melek'in e-posta bağlantısını çabucak buldu. Susan ona tıkladı, sonra da boş e-posta ekranına bakarak oturdu.

Nasıl başlamalı ki?

Açık sözlü de olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, hayatını yaşamanın ya da yazmanın başka bir yolunu bilmiyordu.

Sevgili Kara Melek,

Kayıp Kedi Adam'ınızı yerel bir hayvan barınağında buldum. Şu anda benim katımda sızmış durumda. Lütfen en kısa sürede cevap verin ve onunla ne yapmamı istediğinizi bildirin çünkü çok alerjim var ve onu evde eğitecek zamanım yok.

Teşekk

ürler,

Susan.

Tamam, ciddi bir ilaç kullanıyormuş gibi görünüyordu. Ama bu da ne? Eğer bu gerçekse, muhtemelen ilaca ihtiyacı olacaktı.

Kara Melek'in dün gece patronunu kaybetmesiyle ilgili yazıyı tekrar okudu. Susan katındaki adama bakarak hınzırca gülümsedi. "Eğer senin gibi birini kaybetseydim, onu kesinlikle geri isterdim."

Okeydokie, diye düşündü e-postayı gönderirken. Artık Kara Melek ya da Angie'den haber alana kadar Seattle'ın Kedi Adamı'nın güvenliğini sağlama zamanı gelmişti. Hmmm... işte burada dağcı olmak işe yarayabilirdi, ya da bir seri katil. Elinde bir çeşit ip bulundurmasını sağlayacak herhangi bir hobi. Ama yoktu.

Odada kullanabileceği bir şey ararken, bakışları kediden çıkardığı tasmaya takıldı. Kaşlarını çatarak tasmanın yanına gitti ve onu eline aldı. Bu şimdiye kadar gördüğü en tuhaf şeydi. Malzemesi hem metal hem de kumaş gibiydi. Gerçekten de tuhaftı. Ve ne yazık ki, adamın üzerinde kullanmak için çok küçüktü.

Dolapta birkaç bungee kordonu var....

İşe yararlar mı?

Tek yapabildiği görmektir.

Dolaba yöneldiğinde, bilgisayarından gelen ping sesini duydu ve ona mail geldiğini söyledi. Kablolarını unutarak bilgisayara gitti ve Dark Angel'dan gelen bir e-posta görünce durakladı.

Tıkladığında, kızın ne söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sevgili Sapık Susan,

Yardıma ihtiyacın var. Gerçekten. Bu bir oyun değil, ama diyelim ki yalan söylemiyorsun ve onu buldun. Yerinde olsam dizlerimin üstüne çöküp dua ederdim. Çünkü uyandığında kalbini sökecek ve buna gülecek, sonra kanını içip cesedini en yakın hendeğe atacaktır. Şekil değiştirenlerin mizah anlayışı yoktur ve herhangi bir yerde kapana kısılmaya dayanamazlar. Bu yüzden onu senden geri almak konusunda endişelenmiyorum. Hazır olduğunda eve gelecektir.

DA

Susan sözcüklere bakarken içini bir öfke duygusu kapladı. Ne tür bir saçmalıktı bu?

Onunla dalga geçiyorlardı. Öyle olmak zorundaydı.

Bir an için neredeyse buna inanacağını düşündü. Peki ya şimşek?

Özel efektler. Gerçekten, ihtimaller neydi? Tüm Seattle'da Leo'nun araştırmasını söylediği kayıp kediye bulacak kişi o olacaktı....

Evet, doğru. Leo ve Angie her zaman onun gevşemesi gerektiğini söylüyorlardı. Ona şaka yapması için yakışıklı bir adama para vermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Buraya kadar, Kedi," dedi hepsine sinirlenerek. "Sizi buradan çıkarmanın zamanı geldi."

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatarak baygın adama doğru yöneldi. Uzun, kaslı bir kol uzanıp ayaklarını altından çektiğinde adama bir adımdan fazla yaklaşmamıştı.

İki kalp atışı sonra, yere yapışmış ve şimdiye kadar gördüğü en siyah gözlere bakıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn, içini yakan soluk mavi gözlere bakarken durakladı. Vücudunun şimdiye kadar hissettiği en yumuşak kıvrımlarla, sadece altında çıplak olsaydı daha iyi hissedeceği kıvrımlarla yastıklandığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Tatlı parfümle karışık kadın kokusu kafasını doldurdu ve o uyurken kadının evine nasıl girdiğini merak ederken içindeki canavarı susturmaya yetti.

Kendi evinde olmadığını hatırlaması tam on saniye sürdü. Dün gecedен beri olan her şeyi hatırlaması da beş saniye sürdü. Susan adındaki kadın onu hayvan barınağından almış ve evine getirmişti. Tasmaını çıkarır çıkarmaz, bastırılmış büyüğü isyan etmişti.

Şimdi o-

Onu dövmek için havaya kaldırdığı lambanın altında kalmak üzereydi. Ondan uzaklaşarak çömeldi ve aynı anda Susan lambayla ona doğru hamle yaptı.

"Hey, hey, hey!" diye tersledi, koluyla savuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

Lambanın ucuyla onu geri çekilmeye zorladı. "Ellerini kendine sakla, dostum."

Ravyn onun dürtüklerinden kaçarken ayaklarını pembe Powerpuff Girl battaniyesinden kurtarmak için mücadele etti. "İndir şu lanet lambayı."

O reddetti.

Tartışamayacak kadar sinirlenen Ravyn, zihniyle onu parçalamaya çalıştı. Ne yazık ki başına keskin bir ağrı saplandı. Küfrederek, ağrıyla mücadele etmek için elinin topuğunu alnına koydu. Tasmayı o kadar uzun süredir taktığını fark etti ki, güçlerini tamamen tüketmişti. Yeniden şarj olacak zamanı olana kadar tüm büyülerden tamamen yoksundu. Lanet olsun.

Bunun yerine lambayı kadının elinden çekip aldı ve ona vuracakmış gibi yaptı; vuracağından değil ama çok kızmıştı ve bacaklarına yapışmış gibi görünen aptal battaniye de hiç yardımcı olmuyordu. Sinirlenerek lambayı arkasına bıraktı ve sonunda ayaklarının dibindeki karmaşadan çıkmayı başardı.

Kadın malını geri almaya çalışırken ona karşı da bir o kadar sinirli görünüyordu. "Biliyorsun, bu hiç de ucuz değildi. Lambamı geri istiyorum."

Lambayı almak için etrafından dolanmasını engelledi. Sonunda onu geriye, kahverengi deri kanepeye doğru itti. "Evet, cehennemdeki insanlar da buzlu su istiyor. Ama bu alacakları anlamına gelmiyor, özellikle de biri beni onunla dürtmekten kendini alıkoyamıyorsa."

Sade oturma odasına göz gezdirdi, gün ışığını dışarıda tutmak için tüm perdelerin kapalı olmasına şükretti. Evin tamamı sade, çağdaş çizgilerle, toprak tonlarıyla ve sadece minimum mobilyayla döşenmişti. Çok gösterişli, fırfırlı ya da karmaşık şeylerden hoşlanmadığı belliydi. "Hâlâ gün ışığı var, değil mi?"

"Sence?"

Çenesinde bir tik başladı. Şansı her adımda daha da iyiye gidiyordu. "Ne yaparsan yap, o panjurları açma."

"Neden? Alev falan mı alacaksın?"

Ona dalgın dalgın baktı ama cevap vermedi. Kendisine kıyafet çağırarak kadar suyu olmasını ne kadar isterdi. Ama o da beklemek zorundaydı, bu yüzden onun yerine yerden şeytani pembe battaniyeyi aldı ve etrafına sardı. Puff kelimesinin sikini kapladığını fark edince yüzünü buruşturdu - evet, şu anda gerçekten erkekçe hissediyordu. "Kullanabileceğim bir telefonun var mı?"

Susan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Her şey göz önüne alındığında, Leo ve Angie'nin hakkını vermek zorundaydı, adam şahaneydi -zayıf kalçalarına sardığı çocuksu battaniyeyle bile. Omuz hizasındaki siyah saçları dağınıktı ama asık suratına çok yakışıyordu. Saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarının arasında gezdirirken, kolundaki ve yan tarafındaki kaslar büyüleyici bir şekilde esnedi.

Şimdiye kadar duyduğu en derin sese sahipti - sıcak bir okşama gibi omurgasını dalgalandıran türden. Ve ağzını birazcık bile açmadan konuşmanın en ilgi çekici yoluna sahipti. Gerçekten de adam bir çubuğun üzerindeki seks gibiydi.

Onu nerede bulduklarını bilmiyordu ama yapısına ve güzelliğine bakılırsa muhtemelen yerel bir striptizci olduğunu tahmin ediyordu. Bu, tamamen yabancı birinin önünde çıplak olma konusunda neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyordu.

Ama madem bu kadar zahmete girmişlerdi, o da Bay Buff'ın maskaralığı ne kadar ileri götürebileceğini görmek için onunla birlikte oynayabilirdi. "Bir telefon mu? Ne için? Kedi insanlarınla zihin-melezi falan yapamıyor musunuz?"

Sanki bu onu gücendirmiş gibi ona dudak büktü. "Ne kadar televizyon izliyorsun?"

"Çok az."

Hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Telefon alabilir miyim, alamaz mıyım?"

"Kimi arayacaksın?" "Beni buradan çıkaracak birini."

"Peki, neden söylemedin?" Ona cep telefonunu fırlattı.

Ravyn onun bu hızlı teslimiyetinin kendisini eğlendirdiğinden mi yoksa kızdırdığından mı emin değildi. İlkinde karar kılarak örtüyü kaldırdı ve Erika'yı aradı.

"Ben Erika. Şu anda telefona cevap veremiyorum, ancak lütfen adınızı ve numaranızı bırakın, daha sonra konuşmaya devam edeceğim."

Duvardaki saate bir göz attı. Saat öğleden sonra dördü biraz geçiyordu.

"Kahretsin, Erika, neredesin? Sınıfta değilsin ve telefonun açık bir şekilde evde ders çalışıyor olman gerekirdi. Benim ve bana kıyafet getirmeni ve beni hemen almanı istiyorum. Yol tarifi için beni ara." Asi yaverinden öğrenerek İPTAL düğmesine bastı.

Acheron'un numarasını çevirdi.

Yine bir sesli mesaj. Harika, sadece harika. Bu tür şeylerden gerçekten nefret ediyordu. Telefonu kapatırken boğazının derinliklerinden hırladı.

Diğer Seattle Kara-Avcılarını arayıp Apollit ayaklanması hakkında uyarmayı düşündü ama biraz beklemeye karar verdi. Ya evlerinde güvendediydiler ya da

ölü. Eğer ikincisiyse, onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hâlâ tuhaf bir tedirginlikle kendisini izleyen kadına baktı. "Sanırım ödünç alabileceğim kıyafetleriniz yoktur, değil mi?"

"Üzgünüm. Ekstra büyük erkek benim uzmanlık alanım değil. Ayrıca, üzerine bir şeyler giyemez misin?"

"Şu anda değil."

Ona ters bir bakış attı. "Dur tahmin edeyim, pillerini şarj etmen falan gerekiyor, değil mi?"

Ürkütücü derecede zekiydi. "Evet."

Yüzündeki inançsızlık neredeyse komikti. "Pembe eşofmanlarım var, fena olmayabilir."

"Çıplak gitmeyi tercih ederim."

"Sen bilirsin. Beni rahatsız etmiyor."

"O zaman ödeştik." Sabır gibi, alçakgönüllülük de hiçbir zaman onun erdemi olmamıştı. Ama nefret ettiği tek şey tanımadığı insanların yanında olmaktı. Öte yandan, tanıdığı insanların yanında olmayı da sevmezdi. Yalnızlığı tercih ederdi; yalnızlık ona ihanet edemezdi.

Başını eğdi. "Leo'yu ne zamandır tanıyorsun?"

"Leo kim?"

"Kirby."

Ona kaşlarını çattı. Leo'yu yıllardır dolaylı olarak tanıyordu. Tıpkı yaveri Erika gibi Leo da Karanlık Avcıları'na hizmet eden insanlardan biriydi. Ücretli çalışanlar, paranormal dünyayı insanlığın geri kalanından gizli tutmaya yardımcı oluyorlardı; geceleri sinsice dolaşan ve onları avlamak için bekleyen insanlık dışı yaratıkları öğrendiklerinde büyük olasılıkla paniğe kapılacaklardı. "Sen bir yaver misin?"

"Hayır, ben bir Michaels'ım."

Gözlerini devirdi. Gezegendeki en büyük ukala o olmalıydı; belki de Erika'dan sonra ikinci sıradaydı. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Leo'yla mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki biliyorum. Yoksa neden burada olarsın ki?"

Ravyn başını salladı. Bu onun sümüklü tavrını açıklıyordu. Nedense yeni nesil Squirelar'ın görevleriyle ilgili bir sorunları varmış gibi görünüyordu. "Neden bana onun için çalıştığını söylemedin?"

"Bildiğini varsaymıştım."

"Evet, doğru. Gelip gitme şeklinize bakılırsa, aynı anda bir ya da ikinizden fazlasını hatırlamak imkansız."

O da başıyla onayladı. "Leo'nun insanları yakmak gibi bir huyu var. Peki seni buna nasıl ikna etti?"

"Neyin içine?"

"Zincirimi koparmak için buraya çıplak geldin."

Evet... Sanki Leo bunu yapabilirmiş gibi. "Yapmadı. Beni barınaktan çıkarmak için seni bana gönderdiğini düşündüm."

"Sanırım dolaylı yoldan yaptı. Söylesene, önceki numarayı nasıl yaptın?"

Ravyn yüzünü buruşturdu. "Ne numarası?"

"Kedi olayı. Nasıl değiştin?"

İnsanlar neden hep bu sorunun yanıtlanmasını istiyordu? Açıklasa bile, bunu yapabilecek gibi değillerdi. "Bu büyü," dedi alaycı bir tavırla. "Hokus pokus diye mırıldanıyorum ve bir bakmışsın kedi olmuşum."

Gözlerini ona dikti. "Sanırım bu bir basamak yukarı. Evimdeki son adam sadece bira içen bir domuza dönüşebiliyordu."

Kendine rağmen, onun kuru ses tonuna kısa bir kahkaha attı. Hakkını vermeliydi, hızlı bir espri anlayışı vardı ve diğer insanlarda bunu takdir edecek kadar tuhaftı.

Birdenbire bitkin düştü. Apollitler onu yakaladığından beri uyuyamamıştı; bunu yapması anında insan formuna dönmesine neden olabilirdi ve bu da kafasının patlamasıyla sonuçlanırdı. Şimdi derin bir dinlenme ihtiyacı hissediyordu. "Bu geceye kadar yatağı alabilir miyim?"

Gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

"Uykuya ihtiyacım var. Anlıyor musun? Beni barınaktan almanın bütün amacı bu muydu? Seni Leo'nun gönderdiğini söylemiştin, değil mi?"

Ellerini kalçalarına koydu ve ona bu fikre sıcak bakmadığını belirten keskin bir bakış attı. "Evet ama yatağımda uyumana izin vermem. Burası bir pansiyon değil, biliyorsun değil mi?"

Bu onun öfkesini artırdı. "Efendi'nin koduna ne oluyor? Bunun gerçekten bir anlamı olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Hangi Squire'ın kodu?"

"Ginkgo'yu kaldır, bebeğim. Leo için çalışmaya gittiğinde alman gerekeni hatırlamıyor musun?"

Gözleri ona mavi bir ateş gibi parladı. "Leo bana akıl sağlığımı evde bırakmamdan başka bir söz verdirmedi."

Tiksintisi üç katına çıktı. "Bu anlaşıyor. Birinci nesil olmalısınız."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"İşinizi neden sizden daha iyi bilmediğinizi açıklıyor."

Yerden karşıya geçerek adamın tam önünde durdu ve öfkesini ona yöneltti. "Affedersiniz? İşimi bilmiyor muyum? En azından, bir yabancının evinde çıplak duran ve hayati organlarımı örtmek için bir atkıyı tutan ben değilim." Ona pek de övgü dolu olmayan bir bakış fırlattı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapmam gerektiği konusunda ders veriyorsun?"

"Ben bir Karanlık Avcısıyım."

Susan kaskatı kesildi. Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti. "Ve bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Dudağını büktü. "Elbette öyle olmalı. Hepinizin içine ne girdi de artık bizi umursamıyorsunuz? Ya da görevlerinizi? Daimon'lar sizi de kendileri için çalışmaya mı çekti?"

Neden bahsediyordu? "Daimonlar kim? Son kontrol ettiğimde gazetenin sahibi Kirby'lerdi."

Ona karşı dudağını büktü. "Sanki kim olduklarını bilmiyorsun. Bak Susan, beni oyalamana ayıracak zamanım yok. Bu geceden önce biraz uyumam gerek. Yapmamız gereken bir sürü şey var ve grubunun geri kalanına e-posta gönderip neler olduğunu bildirmeni istiyorum."

Adamda ne cesaret vardı. Daha önce hiç bu kadar buyurgan ve kendinden emin birini görmemişti. Özellikle de burada çırılçıplak durduğu gerçeği göz önüne alındığında.

"Affedersiniz? Kişisel sekreteriniz ya da köleniz gibi mi görünüyorum? Uh ... hayır. Bana sahip değilsiniz. Seni tanımıyorum bile ve oturma odamda çıplak ne kadar sevimli görüldüğün umurumda değil, kimseden emir almam. İşte kapı-"

"Oraya gidemeyeceğimi biliyorsun. Dışarıda gün ışığı var."

Ona alaycı bir bakış attı. "Büyük sarı top dağların üzerinden geldiğinde işte böyle oluyor. İnanılmaz, değil mi?"

Ravyn onu boğmak istiyordu. Ve aptalca bir şekilde Erika'nın bir baş belası olduğunu düşünmüştü. Daha kötü bir yaverin var olamayacağını düşünürsen olacağı buydu... İşte Erika on beş yıl kadar sonra.

Ve Acheron insanlığı Daimonlardan kurtarmanın önemsiz olduğunu düşünüyordu. Tanrılar onu bu ikisi gibi kadınlardan korusun.

Tam konuşmak için ağzını açtığı sırada ön kapı çalındı.

Ravyn şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Susan'a baktı. Omurgasında doğaüstü küçük bir ürperti belirdi. Gündüz olduğu için dışarıda bir Daimon ya da Apollite olamayacağını biliyordu -ışık onları oracıkta kızartırdı.

Yine de öyle hissettirdi. Bu eşsiz hissi inkar etmek ya da mazur görmek mümkün değildi.

Bu da onun bir melez olması gerektiği anlamına geliyordu. Sadece bir yarı Apollit onun duyularını harekete geçirebilir ve yine de gün ışığında ölmeden yürüyebilirdi.

"Bayan Michaels?" diye seslendi derin, erkeksi bir ses kapıdan.

Susan ona doğru yürümeye başladı ama Ravyn onu durdurdu. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu, sesi buz gibiydi. "Evlat, ben senin orospun ya da fahişen değilim. Bana emir veremezsin. Asla." Susan onun elinden kurtulmaya çalıştı.

Ravyn inatçılığına lanet etti. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Sahip olduğu her yüksek duyuyla bunu hissedebiliyordu.

Susan onu görmezden gelerek kapısını açtı ve verandasında iki üniformalı polis memuruyla karşılaştı. İçlerinden biri inanılmaz derecede uzun boyluydu, muhtemelen altı santim civarındaydı, kısa sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Diğer polis memuru ise ondan sadece on santim kadar uzun olan esmer bir kadındı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Esmer, sanki yetkili oymuş gibi sarışına baktı. "Siz Susan Michaels mısınız?" diye sordu sarışın memur.

Başını salladı.

"Kısa bir süre önce Seattle Hayvan Barınağı'nda mıydınız?"

"Bir sorun mu var?"

Sarışın ona öyle sahte bir gülümseme verdi ki, biri bunu bir diş macunu reklamında yayınlayabilirdi. "Sorun değil. Tesislerden az önce sahiplenilmemesi gereken bir kediyle ayrıldınız. Onu almaya geldik."

Vücudundaki her sinir kuşkuyla çınladı. Neden iki polis-

Oh, bekle. Jimmy. Muhtemelen sırf Susan'ı kızdırmak için onları bu işe bulaştırmıştı. Susan boş gözlerle onlara baktı. "Sizin yapacak daha iyi bir işiniz yok mu, gerçek suçları araştırmak gibi?"

"Bu bir kamu güvenliği meselesi hanımefendi," dedi ciddi bir şekilde. Ona hak vermek zorundaydı. Rol yapma konusunda Angie'den çok daha iyiydi. "Bu kedi son derece yabani ve kuduz olabilir."

Elbette öyleydi. "Korkarım çok geç kaldınız. Kedi çoktan Bay Süper Model'e dönüştü ve şimdi evimde ikamet ediyor. Jimmy bunun için size ne kadar ödedi bilmiyorum ama her neyse, eminim yeterli değildir. İyi günler beyler." Kapıyı kapattı.

Ama bir adım bile atamadan kapıdan gelen zayıf bir ses duydu. "Bu o ve burada insan formunda. Onu teslim etmeyecek, peki ne yapmamızı istiyorsun?"

Susan bir sesin ona cevap verdiğini duyunca kaşlarını çattı, ama ne dediğini anlayamadı.

"Evet, efendim." Verandasında ayak sesleri duyana kadar kısa bir duraklama oldu. İlk başta polisin gittiğini düşündü. Ama ses giderek yaklaşıyordu, uzaklaşmıyordu.

"Kara Avcıyı öldürmemizi ve kadını sorgulamak için sığınağa geri götürmemizi söyledi. Eğer bize sorun çıkarırsa, öldürün."

onu da."

Bu sözler karşısında yüreği daraldı. Şaka yapıyor olmalıydılar... değil mi? Bu gerçek olamazdı. Gerçek olamazdı.

"Sana cevap vermemeni söylemiştim, değil mi?" Ravyn onu kapıdan uzaklaştırırken hırladı.

İki saniye sonra ön kapı açıldı. İki üniformalı memur silahlarını onlara doğrulttu. "Kımıldamayın."

Korku onu sertçe kavrarken ellerini yukarı kaldırdı. Bu sefer çizgiyi çoktan aşmışlardı. "Bunun anlamı ne?"

Cevap vermedikleri sırada arkalarından gelen sokak kıyafetli iki adam daha gördü. İri yarı ve sert olan bu adamların her biri Yaralı Yüz'ü gururlandıracak bir sabıka kaydına sahipmiş gibi görünüyordu.

Ravyn sessizce bununla nasıl başa çıkacağını düşündü. Uzun boylu sarışın şüphesiz yarı Apollitti ama diğer üçü insandı. Kara Avcı kurallarına göre, insanlara zarar vermesine izin verilmiyordu. Yine de kendi kuralları dışında kimsenin kurallarına göre yaşamamıştı.

Şimdilik Susan'ı güvende, kendisini de hayatta tutmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. "Susan..."

Adam içgüdüsel olarak tepki verirken ona baktı.

Polisler ona ateş açtığı anda aynı anda ona doğru atladı. Kurşunlar etini keserken Ravyn lanet okudu. Onu öldürmüyorlardı ama bu canını yakmadıkları anlamına gelmiyordu.

Susan olanlar karşısında bir an için afalladı. Bu bir eşek şakası değildi. Onu öldürmeye ve kendisini kaçırmaya çalışıyorlardı. Olanların dehşeti onu hareketsiz bıraktı.

Ravyn'in vücudundan akan kana bakarken onu silah seslerinden korudu.

Haydutlardan biri sarışın memura, "Hâlâ hareket ediyor," dedi.

"Kurşunlar onu öldürmez. Perdeleri yırtın."

Ravyn'in kulağına, "Ben onların dikkatini dağıtırken arka kapıya doğru koş," demeden önce ettiği laneti duydu.

Adamlar panjurları yerlerinden sökmeye başlayıp öğleden sonra güneşinin oturma odasına yayılmasına neden olurken ondan uzaklaştı.

Burası benim evim, sizi pislikler, diye bağırmak istedi onlara ama vazgeçti. Evini delik deşik ederken pek de makul bir ruh hali içinde görünmüyorlardı. O kargaşada kendisini vurmamış olmalarına hayret etti.

Ravyn bir güneş ışınının derisini kesmesiyle tısladı. Ama onu en çok hayrete düşüren şey, derisinin kabarması ve tütmeye başlamasıydı.

Bu normal değildi ve sahte de değildi, özellikle de kokusu... Neler oluyordu?

"Öldürün onu!"

Ravyn battaniyeyi bıraktı ve onu evin arkasına doğru itti. "Git!"

"Peki ya sen?"

Üzerine tekrar ateş açtıklarında geri çekildi. "Git, Susan. Koş!"

Yaptı ama fazla uzağa gitmedi. Dolabına koştu ve davetsiz misafirlere karşı orada tuttuğu beyzbol sopasını çıkardı. Ve bu kesinlikle öyle bir şeydi. Tüm bunlar başlamadan önce silahını almaya zaman bulamamış olması çok kötüydü.

Susan kavgaya geri koştu. Ravyn kendisine en yakın hayduda saldırırken sert bir şekilde yere düştü.

Silahını düşürmesine neden olacak kadar büyük bir güçle onu kolundan yakaladı. Sonra tüm gücüyle bir darbe daha savurdu ve onu kafasından yakaladı. Adam sertçe yere düştü. Esmer memur ona doğru döndü ve nişan aldı. Adam şarjörünü duvara boşaltırken eğildi.

Ravyn vücudu yanarken sersemlemişti. Gün ışığı artık o kadar çok etrafındaydı ki, bunun için zar zor hareket edebiliyordu.

Melez subay onu ayak bileğinden yakalayıp yerdeki ışığa doğru çekmeye çalışırken Susan'ın diğer hayduda doğru sallandığını gördü. Esmer memurun Susan'ı arkadan yakalayışını izlerken vücudunun her zerresi ağrıyordu. Haydut sopayı Susan'ın elinden aldı ve karnına sapladı. Susan acı içinde iki büklüm olmadan önce haykırdı.

Siktir et. Onlarla oynamayı bırakmıştı. Bir Kara Avcı olarak bir insana asla saldırmaması gerekiyordu ama insanlar onun gözünde hiçbir zaman o kadar yüksekte olmamıştı ve bu piçlerin Susan'a istediklerini yapmaları için yaşamalarına izin verip ölmek üzere değildi. Her ne kadar acı çekse de o bir yaverdi ve bu da belli bir koruma derecesini beraberinde getiriyordu.

O güzel geceye sessizce gitmek onun genetik yapısında yoktu ve bu pisliklerden biri yarı Apollit olduğu için ... zayıflamış güçlerini canlandırmanın bir yolunu biliyordu. Apollitler ve Daimon'lar

Böylece yalnızca Varlık Avcıları'nın ruhlarını çalmakla kalmayıp psişik güçlerini de ele geçirebileceklerdi.

Bu kanal her iki yönde de çalıştı....

Öfkesi kabaran Ravyn, kendisini tutan memura tekme attı. İçindeki canavarın ön plana çıkarken hırladığını hissetti. Görüşü insandan vahşi bir yırtıcıya dönüştü.

Başını eğerek, yarı Apollite'e doğru koşarken onu delik deşik eden mermileri görmezden geldi ve onu belinden yakaladı. "Seni aptal," diye hırladı adamı sırtı Ravyn'in önüne gelecek şekilde çevirirken. "Bir şok tabancası getirmeliydin."

"Vurun beni!" diye bağırdı sarışın memur, hâlâ ayakta olan diğer ikisine. "Çabuk!"

Susan Ravyn'i gördüğünde çırpınırken donup kaldı. Sarışın polisi önünde tutuyordu ama onu afallatan bu değildi. Gözlerinin artık siyah olmadığı gerçeğiydi. Derin, sinsî bir kırmızıydılar. Başını geriye yatırdı ve ağzını açarak uzun, keskin kesici dişlerini görebilmesini sağladı. Odadaki diğer adamlar da en az onun kadar dehşete kapılmış gibi donup kaldılar.

Ve o daha nefesini serbest bırakamadan Ravyn dişlerini memurun boynuna geçirdi.

Vampirilere inanmıyorum. Vampirilere inanmıyorum.... Tek koluyla onu zahmetsizce tutan Ravyn'den kurtulmak için mücadele ederken memurun gömleğinden akan kanı izlerken zihninde tekrar tekrar tekrarladı.

Aniden, iki haydut hem Ravyn'e hem de elindeki polise ateş açtı. Gözleri camsı ve donuk bir hal alırken polisin tüm vücudu üzerine yağın kurşunlara tepki olarak sarsıldı. Ravyn cansız bedeni ayaklarının dibinde yavaşça yere düşmesi için bırakırken kötü kötü güldü.

Ellerini havaya kaldırdı ve bir tür görünmez dalga odanın içinden geçerek iki adamın ayaklarını yerden kesti. Vücudunda siyah giysiler belirirken gözleri hala çenesinden damlayan kırmızı kanla eşleşti.

"Cevap vermesini istemiyorsanız şeytanın kapısını çalmayın çocuklar," dedi sesi derin ve şeytani. Çenesindeki kanı sildi.

"Bize saldırmayacağınızı söylediler," dedi haydutlardan biri korkmuş bir ses tonuyla.

"Yalan söylediler."

Görünmeyen bir güç onu tutan polis memurunun kollarından çekip aldı. Ravyn kendisine en yakın olan hayduda saldırdı ve ona öyle sert vurdu ki, haydut ayağından fırladı ve üç metre yukarıya, haydutun çarpmasıyla paramparça olan duvara çarptı. Esmer polis memuru Ravyn'e doğru koştu, o da dönerek çenesine güçlü bir darbe indirdi. Subay daha fazla kurşun sıkarken kırılan kemiklerin sesi odada yankılandı.

Elini havada sallamadan önce Ravyn'in gözleri daha da parlak bir kırmızıya döndü. Kurşunlar havada durdu, yön değiştirip polise çarpmadan önce iki kalp atışı boyunca orada asılı kaldılar.

Susan, bakışları evine girmiş olan dört adamın yarattığı katliamı tararken nefes alamıyordu. Şimdi ayakta kalan tek kişi ...

Erkek striptizci.

"Lütfen, lütfen bana asit flashback'i yaşadığımı söyleyin."

Gözleri tekrar siyaha döndü. "Asit mi içtin?"

Yabancı bir soğukluk vücudunun her yerini istila ederken tek yapabildiği başını hayır anlamında sallamaktı. Bu gerçek olamazdı. Az önce gördüğü şeyi görmüş olamazdı.

Psikotik bir dönem geçiriyorum.

Belki de ölmemişlerdi. Belki de tüm bunlar hâlâ Leo'nun yaptığı oyunun bir parçasıydı. Nabzını yoklamak için sarışın memura doğru bir adım attı... ama artık sağlam olmadığı için parmak uçlarını adamın şahdamarına bastırması mümkün değildi. Koparılmıştı.

Ve bu makyaj değildi. Gerçektir. İğrenç ve gerçek. Bir zamanlar polis devriyesindeydi ve payına düşenden çok daha fazla ceset görmüştü. Bu bir şaka değildi. Erkek striptizcisi evinde dört adamı öldürmüştü ve bunu rapor etmezse suç ortağı olacaktı.

"Polise gitmeliyiz," dedi garip bir şekilde sakın bir ses tonuyla. "Onlara neler olduğunu anlatmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Polise gidemeyiz. Onlar da bu işin içinde."

"Hayır, onlar-"

"Susan," diye tersledi onu hafifçe sarsarak. "Bana bak."

Kaçmak istese de yerinde durdu ve o ürkütücü siyah gözlerle karşılaştı.

"Bu bir oyun değil. Arkadaşının sana daha önce ne anlatmaya çalıştığını duymadın mı? Burada ciddi şeyler oluyor. Artık neler olduğunu bildiğime göre başımın çaresine bakabilirim ama sen başka bir meselesin. Daha fazlası seni bulmaya gelmeden önce seni bir sığınağa götürmeliyiz. Anladın mı?"

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Onları ben öldürmedim. Sen ldrdn." "Bobby? Alan? Neler oluyor? Kadını aldın mı?"

Memurun telsiz sesini duyunca nefesi kesildi. Dışarıda içeri girmek için bekleyen başkaları da var mıydı?

"Bobby? Cevap ver. Tamam mı?"

Ravyn dışarıdan gelen ağır ayak seslerini duyunca küfretti. "Geçitten iki adam daha geliyor."

"Nereden biliyorsun?"

Cevap veremeden kapısı tekmelenerek açıldı. Ravyn ellerini savurup iki insan erkeği yere sermeden önce onu mutfağa doğru itti. İleriye doğru bir adım attı ancak bu ikisinin diğerlerinden daha zeki olduğunu fark etti... Onu etkisiz hale getirecek tek silaha sahiplerdi. Bir şok tabancası. Tek bir atışla elektrik hücrelerinin etrafında sekecek, onu kediden insana çevirecek ve kontrolü olmadan tekrar geri dndrecekti. Büyüsü bozulacak ve onlara karşı savunmasız kalacaktı.

Her ne kadar bundan nefret etse de, geri çekilme zamanı gelmişti. Kedi formuna geçerek, arka kapıya doğru ilerlemekte olan Susan'ın peşinden koştu.

"Arabana gitmeliyiz."

Susan kafasının içinde bir erkek sesi duyduğunda ve küçük leoparı tekrar evinde gördüğünde donakaldı. "Lütfen bana strese bağlı bir tür halüsinasyon gördüğümü söyleyin." Bu, aklını tamamen yitirmiş olduğu düşüncesinden daha iyiydi.

Ama deli olsun olmasın, neler olduğunu anlayana kadar buradan gitmesi gerekiyordu. İki yeni gelenle yüzleşmeden ön kapısına ulaşmanın bir yolu olmadığından, arka kapısının içindeki küçük askıdan yedek araba anahtarlarını aldı. Kurşunlar yanındaki duvara sıçrayıp onu kıl payı iskalarken kapısından dışarı fırladı.

Arkasına bakmaya korkarak garaj yoluna doğru koştu ama onu içeri almadıklarını fark etti. Lanet olsun. Toyota'sının yolcu camı kırılmadan önce bir el silah sesi daha duyuldu. Susan arabanın etrafında dolanarak sürücü tarafına doğru ilerlerken çömeldi. Kapıyı açana kadar arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Küçük leopar kapıdan çıkıp kendisine doğru gelene kadar hiçbir şey göremedi. O daha kıpırdayamadan, leopar arabasına sıçradı ve arka koltuğa atladı.

Tartışmamaya karar vererek arabaya bindi, kapıyı çarptı ve motoru çalıştırdı.

"Eğil!"

Normalde, kafasının içindeki bedensiz bir ses bir yana, kimsenin emirlerine itaat etmezdi ama bugünün tuhaflığını göz önünde bulundurarak tartışmamaya ya da tereddüt etmemeye karar verdi. Yere düşer düşmez Toyota'sına daha fazla mermi isabet etti.

"Bu çok saçma!" Arabasına verilen hasardan dolayı çileden çıkan kadın, arabayı vitesine taktı ve silah sesleri artarken motoru çalıştırdı.

ateşlendi. Araba yalpalayarak komşusunun bahçesinden geçip küçük beyaz bahçe çitlerini aştı. "Jenna beni öldürecek." Ama komşusuyla daha sonra ilgilenecekti, tabii bunu atlatırsa ve daha sonra bir tane daha yaparsa.

Kalbi küt küt atarken, nereye gittiğini görebilmek için doğruldu. Uzaklardan siren sesleri duydu. Akli başında olan kısmı onlara doğru gitmek istedi ama bundan vazgeçti. Kapısına gelenler polislerdi....

Jimmy üniformalı arkadaşlarından çok korkardı. Peki ya psikozunun bu kısmı gerçekse? Polis yolsuzluğu hakkında herhangi bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla şey biliyordu ve Seattle polislerinin her zaman diğerlerinden çok daha dürüst olduğunu düşünmüş olsa da, fıçıda birden fazla kirli elma olabilirdi.

"Jimmy ile konuşmam gerek," dedi nefesinin altında. Güvenebileceği tek polis oydu.

"Pioneer Meydanı'na doğru gidin." İşte yine oradaydı... kafasının içinde şimdi Ravyn'in olduğunu anladığı o derin erkeksi ses.

"Neden?" Aman Tanrım, şimdi de konuşan kedi olayına inanmaya başlamıştı. Harika.

"Sadece bana güven. Güney Birinci Cadde 17 numara."

Tabii, neden olmasın? "Peki orada kim var, Addams

ailesi mi?" "Evet."

Tabii ki. Orada başka kim yaşar ki? "Bu yaşadığım çok büyük bir sanrı. Tek söyleyebileceğim, umarım beni bu komaya sokan şey kalıcı bir hasar bırakmaz."

"Kurşun yarası olan ben olduğuma göre, bunu senden duymak istemiyorum."

"Beni rahat bırak, Çizmeli Kedi. Gerçekten kötü bir gün geçiriyorum." "Aynen."

Kendisinininkine benzeyen sesi dinlemeye karar vererek kliniğe doğru geri döndü.

"Pioneer Meydanı'na giden yol bu değil."

"Evet, kafamın içindeki ses, biliyorum. Ama işleri kendi bildiğim gibi yapıyorum, o yüzden defol git."

En azından hayvan barınağına varıp sarı uyarı bandıyla işaretlendiğini görene kadar planı buydu. Adli tabibi, gazetecileri, memurları ve toplanan kalabalığı gördüğünde kalbi boğazında düğümlendi.

Ne olmuştu?

Bir yanı kontrol etmek istiyordu ama arabasının kurşun delikleriyle dolu olduğu düşünülürse, neler olduğunu ve polisin neden peşinde olduğunu öğrenene kadar bunu yapmak pek akıllıca olmayabilirdi. Hayır, buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Ama nereye gidebilirdi ki?

Leo.

O... "Ah, sakın söyleme," diye fısıldadı. O kadar insan arasında onun can simidi olduğuna inanamıyordu. Yine de polisin neden sığınakta olduğunu bilebilecek başka birini düşünemiyordu. Telefonunu kemerinden çıkararak 3'e bastı ve çalmasını bekledi.

"Yo?"

Hayatında hiç onun o şapşal çocuk sesini duymaktan bu kadar heyecanlanmamıştı. "Leo?"

"Susan? Sen misin?"

"Evet, ve ben-"

"Dinle," dedi sertçe, sözünü keserek. "Konuşma." Adamın sert tonu onu rahatsız etmişti ama ilk kez itiraz etmedi. "Bu öğleden sonra bazı tuhaf şeyler oldu. Acaba bugün arkadaşın Angie'yi görmeye gittin mi?"

"Evet. Neden?"

Bir saniye boyunca sessiz kaldı. "Şimdi neredesin?"

"Arabadayım."

"Kedi hala sende mi?"

Leo'nun şakanın içinde olduğuna dair şüpheler varsa bile, bu onları ortadan kaldırdı. Yoksa barınaktan eve bir kedi aldığını nereden bilecekti? "Evet. Çizmeli Kedi güvende."

"Tanrı'ya şükür." Sesinde yersiz bir rahatlama vardı. "Ne yaparsan yap, o kedinin gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Neden?"

"Sadece bana güven." Leo eliyle telefonu kapatıyormuş gibi boğuk bir ses duydu. "Onlara bir saniye söyle." Sonra ona döndü. "Gitmem gerekiyor. Güneydeki Birinci Cadde'nin on yedi numarasına gitmelisin. Orada kal, en kısa zamanda geleceğim." Telefonu kapattı.

Güney Birinci Cadde 17 numara. İşte yine o adres. Bu yerin nesi vardı? Sanrılı zihni için önemli bir yer olması gerektiğine karar vererek, sonunda pes etti ve oraya doğru yöneldi.

Susan nispeten hafif Seattle trafiğinde ilerlerken ne düşüneceğini gerçekten bilmek istiyordu. Kedinin zaman zaman arka koltukta hareket ettiğini duyabiliyordu ama çoğunlukla sessizdi.

Sonunda Pioneer Meydanı'na varana

kadar. "Arkadaki yükleme iskelesine

çek."

Tamamen delirdiğine ikna olmuş bir halde, bedensiz sesin dediğini yaptı ve arabayı park etti. Kapıyı açıp dışarı çıktığında sinirleri iyice bozulmuştu. Yarı yarıya kedinin dışarı fırlamasını bekliyordu ama onun yerine kedi arka koltukta yatıyordu... tamamen kanla kaplıydı. Gördüğü manzara karşısında kalbi

sıkışmıştı. Ölmüş müydü?

Dehşet içinde arka kapıyı açtı. Kedinin omzuna dokundu ama kedi ona tısladı. "Sakin ol," dedi, geri çekilerek.

Kedi yavaşça ayağa kalktı, böylece arabadan rıhtıma doğru topallayarak çıkabildi.

"Hey!" diye çıkıştı kısa siyah saçlı, sevimli bir genç adam. "Park edemezsin..." Kediye gördüğünde sesi kesildi.

Kapının içinden bağırmadan önce yüzü anında soldu. "Anne, Ravyn burada! Kırmızı Kod." Kapının önünde yığılı duran kaba bir battaniyeyi kaptı.

sonra aşığı atlayıp kedinin etrafına doladı.

Kediyi dikkatlice kucağına aldı, kucağında tuttu ve yükleme alanına geri götürdü.

Ne yapması gerektiğinden emin olamayan Susan arabasını kilitledi (ve hemen neden zahmet ettiğini merak etti, çünkü bir cam tamamen vurulmuştu ve arabanın geri kalanı savaş alanından kurtulmuş gibi görünüyordu - ama sonra, eski alışkanlıklar zor ölür) ve onları küçük bir depoya açılan rıhtıma kadar takip etti. Çocuk kapıyı kapatıp kediyi yere bırakır bırakmaz Ravyn insan olmaya geri döndü. Kanlı ve su toplamış bir elini sağ duvara dayadı ve yorgunmuş gibi başını eğdi.

Tabii, neden olmasın? O gerçekten kediydi. Gününün geri kalanı kadar mantıklıydı. Ve hey, eğer hayalperest olması gerekiyorsa, en azından, açıkta kalan etinin neredeyse her santimini delik deşik eden sayısız kurşun deliğı dışında, şimdiye kadar gördüğü en iyi çıplak popoya sahipti.

Ama sonra üzerinde bir kot pantolon ve bir tişört belirmeden önce sadece birkaç saniye çıplak kaldı. Tişörtün kana bulanması uzun sürmedi.

Susan onu görünce ürperdi. Ayakta durmak şöyle dursun, nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Sadece hayallere kapıl, Sue. Bu da neydi böyle? "Bir ambulansa ihtiyacı var," dedi çocuğa.

Ravyn omzunun üzerinden ona bakmak için başını kaldırdı. Dudaklarında küçük bir parça kan vardı ve konuşurken ilk kez dişlerini gördü. "İyi olacağım. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

"Uyuşturucu almaya başlamalıyım," diye mırıldandı. "En azından o zaman tüm bunlar için bir açıklamam olurdu."

Küçük deponun karşı tarafındaki kapı açılarak iki kişinin daha koşarak içeri girdiği görüldü. Çocuğun yaşlarında genç bir kadın ve ellili yaşlarının ortalarında uzun boylu, siyah saçlı bir kadın. Yaşlı kadın Susan'ı görür görmez durakladı. "Sen de kimsin?"

Ravyn kanayan kolunu ovuşturdu. "O benimle, Patricia."

Patricia ona şüpheli bir bakış attı ama itiraz etmedi. "Ne oldu?" diye sordu Ravyn'e, sağ pazusundaki kurşun yarasını incelemek için hareket ederek.

"Daimon'lar bize savaş ilan etti ve polis teşkilatının bir kısmı da onların tarafında. Bunu nasıl başardıklarını ya da kaç kişi olduklarını bilmiyorum ama tüm dikkatimizi vermemizi gerektirecek kadar çoklar. En az bir Kara Avcıyı öldürdüklerini iddia ettiler, kim olduğunu söylemediler ve neredeyse beni de yakalıyorlardı. En kısa zamanda diğerlerini de uyarmalıyız."

Yaşlı kadının yüzündeki renk soldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ravyn başını salladı. "Bilmiyorum. Ama teker teker peşimizden geliyorlar."

Patricia arkasındaki kıza döndü, onun daha genç bir versiyonuydu, belli ki kızıydı. "Alicia, aramaları başlat." Sonra onları iskelede karşılayan adama baktı. "Jack, birinin Cael'e gidip onu uyarmasını sağlamamı istiyorum. Apollites'le birlikte yaşadığı için muhtemelen en büyük tehlike altında olan o ve adamın güneş batana kadar cep telefonuna cevap verdiğini hiç görmedim."

"Tamam, anne." Jack ona itaat etmek için hemen yola koyuldu.

Susan kadının neden söz ettiğini anlayamamıştı. Apollite mi? O da neydi öyle? Bir çeşit diyet soda mı? Ve Daimon da neyin nesiydi? Bu terimi daha önce sadece e-postası geri döndüğünde ekinde posta-daimon'u olduğu halde duymuştu.

Alicia annesinin emrini yerine getirmek için ayrılmadan önce annesine daha fazla sargı bezi verdi.

Yalnız kaldıklarında Patricia küçük bir doktor çantası almak için harekete geçti. "İyileşebilmen için o kurşunları senden çıkarmamız gerekecek."

Tabii, hazır başlamışken neden adama ısırması için bir deri parçası da vermiyorlardı? Bu insanlar ne kadar geri kafalı?

"Bir doktora ihtiyacı var," diye ısrar etti Susan.

Patricia, Ravyn bir tabureye otururken yakındaki bir masaya malzemelerini yerleştirmeye başlarken onu görmezden geldi. "Onun bir yaver olduğundan emin misin?"

Ravyn omuz silkti. "Leo ile çalıştığını söyledi." Patricia durakladı. "Birlikte mi... yoksa onun için mi?"

"Çünkü," dedi Susan.

Bu, Ravyn'in tüm dikkatini çekti ve o derin kızgınlık dolu siyah gözlerini ona çevirdi. "Sen bir yaver değil misin?"

Cevap veremeden kapı tekrar açıldı. "Anne," dedi Jack. "Ciddi bir sorunumuz var."

"Ne?"

Jack son dakika haberlerini gösteren Sony taşınabilir TV monitörünü kaldırdı.

Susan'ın kalbi, küçük Cape Cod evine çevrilmiş olan haber kameralarını görünce dondu.

"Polise göre, kimliği belirlenemeyen üç adam ve iki yerel memurun, bu öğleden sonra yerel bir hayvan barınağında yerel bir veterineri, kocasını ve bir memuru öldürdüğünden şüphelenilen iki kişiyi yakalamaya çalışırken öldürüldüğü bildirildi." İnançsızlık içini kapladı.

Sahne Susan'ı evinden kovalayan adamlardan birine kaydı. Her tarafı kan içindeydi ve kafasına bir bandaj sarılmıştı.

"Onun da gırtlığını parçalamam gerektiğini biliyordum," diye hırladı Ravyn.

Adam mikrofona "Çılgıncaydı," dedi. "Sadece dergi aboneliği satmaya çalışıyorduk ve kapıyı çalar çalmaz bizi içeri çektiler ve arkadaşımı öldürdüler. Öldüğümü sandım. Gerçekten de öyle sandım. Eğer ölü numarası yapmasaydım beni de öldüreceklerdi. Onlar deli, dostum, deli."

Sahne tekrar spiker kadına döndü. "Gördüğünüz gibi, bu oldukça tedirgin edici bir olay. Yetkililer, cinayetlerin iki zanlısı Ravyn Kontis ve Susan Michaels'ın nerede olduğunu bulmalarını sağlayacak her türlü bilgi için bir ödül ilan ediyor. Bu kişilerden herhangi birini görmeniz halinde, son derece tehlikeli oldukları düşünüldüğünden, lütfen onları yakalamaya çalışmayın. 555-1924 numaralı özel hattı arayın ve polise nerede olduklarını bildirin."

Eski bir fotoğrafı ve Ravyn'in polis tarafından çizilmiş bir robot resmi gösterilince Susan'ın çenesi düştü. Bunu bir çekim izledi

Hayvan barınağından kedi kafesiyle ayrılırken. Jimmy haklıydı. Bir polis komplosu vardı.

Kalbi hızla çarpmaya başlarken gözleri karardı. Bu ona oluyor olamazdı. Olamazdı.

Ancak bu ne kadar şok edici olsa da, gösterdikleri bir sonraki resimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Burası yine küçük bir insan kalabalığından uzak tutulan sarı uyarı bantlarıyla kaplı hayvan barınağıydı.

"Nihayet öldürülen çiftin isimleri elimizde... Angela ve James Warren. James ya da bilinen adıyla Jimmy, Angela ile son beş yıldır evliydi ve karısını sık sık kliniğinde ziyaret ettiği biliniyordu...."

Susan duvar onu durdurana kadar geriye doğru sendeledi. Angie ölmüş müydü? Jimmy mi?

Ve onların cinayetleri için aranıyordu....

Ruhunun en derin yerinden gelen derin, iç burkan hıçkırıklar onu boğdu.

Ravyn onun gözyaşlarının sesini duyunca irkildi - bir kadının gözyaşlarına asla dayanamamıştı. Gözyaşları içini parçalıyor ve ona unutmak istediği bir geçmiş hatırlatıyordu.

"Yeterince gördük, Jack."

Jack monitörü kapatıp gitmeden önce Susan'a sempatik bir bakış attı.

Patricia Ravyn'e doğru hamle yaptı ama Ravyn onu başından savdı. "Bize biraz izin ver, tamam mı?"

Onları yalnız bırakmadan önce başını salladı.

Ravyn'in kalbi bu derin hıçkırıklarda duyduğu acı için sızladı. Bu tür bir acıyı herkesten daha iyi anlıyordu. Öyle bir kayıp ki, varlığınızın derinliklerine kadar ulaşıyor ve öfke nöbetlerine kapılmamak için tek yapabildiğiniz hareketsiz durmak oluyordu.

Bu tür bir sefalet için yetiştirilmişti. Bir Were-Hunter'ın hayatı en iyi ihtimalle ailesini gömmekle geçerci.

Onunki bundan daha da kötüydü.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama bu yalanı söyleyecek kadar kalpsiz değildi. Hayatta, dibe vurduğunuzda sizi tekmeleyecek birinin mutlaka çıkacağını söyleyen garanti dışında hiçbir garanti yoktu.

Bunun yerine, yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı, onu kollarının arasına aldı ve sarıldı. Hıçkırmaya devam ederken kollarını ona doladı.

Ravyn dişlerini gıcırdattı, duygular içinde yırtılıyordu. Onun gibi o da ölümlü olduğunda her şeyini kaybetmişti....

Hayatını bile.

Bunu haykırması gerekecekti. İçindeki tüm öfke ve acıyı tükenene kadar boşaltması gerekiyordu. Yapabileceği tek şey ona biraz fiziksel rahatlık sunmaktı. Ne kadar önemsiz olsa da hiç yoktan iyiydi.

Ve bu ona şimdiye kadar teklif edilenlerden daha fazlaydı.

Başını onunkine yasladı ve kadın ona sarılırken gözlerini kapattı.

Angie ve Jimmy'yle ilgili sayısız anı aklından çıkmazken Susan çığlık atmak istedi. Onlar onun arkadaşlarıydı. Onun en iyi

Arkadaşlar. İkisinin de. Angie'yi çocukluklarından beri tanıyordu, birlikte evcilik ve giysi giydirme oynamışlardı. Jimmy'ye gelince, onları tanıştıran Susan olmuştu. Hatta şaka olsun diye onu düşünlerinde sağdıç bile yapmışlardı.

Nasıl gitmiş olabilirler? Bu şekilde mi? Onlara kim zarar vermiş olabilir?

"Neden?" diye hıçkırdı, bir tür teselli istiyordu. Bir tür cevap.

Ama hiç yoktu. Bu anlamsız ve aptalcaydı ve içini öyle acıtiyordu ki, acıyı pençeleriyle çıkarmak istiyordu.

Neden Jimmy'ye inanmamıştı? Neden? İkisi de yanında olmadan o sığınaktan asla ayrılmamalıydı.

Artık ölmüşlerdi.

Ve bu kadar aptal olması onun suçuydu!

Jimmy'nin daha önceki korkusunu hatırladıkça ruhunun en derin yerinden öfke kabardı. Bu öfke gücünü toplamasını sağladı ve kederini bastırdıkça tamamen yabancı birine sarıldığı gerçeğinin farkına vardı.

Geri çekilerek o obsidyen gözlere baktı. "Burada ne haltlar dönüyor ve bana yalan söyleme. Bugün olanlar hakkında gerçeği öğrenmek istiyorum."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Sen bir yaver değilsin, değil mi?"

Hayal kırıklığı daha da arttı. "Bana bunu sorup duruyorsun. Yaver nedir?"

Onun sorusu karşısında hasta görünüyordu.

Bakışları artık kanamayan göğsündeki kurşun yaralarına kaydı. Kollarında, boynunda ve siyah gömleğindeki kan lekeleri göğsünde ve sırtında vurulduğu tüm yerleri ele veriyordu. Yine de sanki bunlar baş belasından başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu.

Susan adamın kolundaki, kasları ve dokuları dümdüz yırtmış olan kurşun yarasına dokundu. Bu makyaj ya da özel bir efekt değildi, gerçektir ve kanlıydı. "Nesin sen?"

Kesik kesik bir cevap vermeden önce çenesinde bir tik oluştu. "Kısacası... sahip olduğunuz tek umut."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Susan gözlerini silerek ondan uzaklaştı ve ağzı açık kaldı. "Ne için en iyi umut, Kedi Adam? Ölüm mü? İflas mı? Biliyorsun, hayatım yolunda gidiyordu..." Ne söylemek üzere olduğunu düşünürken durakladı. "Dürüst olmak gerekirse oldukça berbattı ama en azından kimse beni öldürmeye çalışmıyordu ve etrafımda kimse ölmüyordu. Seninle tanıştığımdan beri, hayatım görünürde hiçbir rampa olmadan Shitsville'e giden yüksek bir yola girdi. En iyi arkadaşlarım öldü. Senin toplam beş kişiyi öldürdüğünü gördüm."

"Dört," dedi, onun sözünü keserek. "Kafasına sopa darbesi indireni dışarı çıkardın."

Bunu ona hatırlatmak zorunda mıydı? "Peki neden Hank Aaron'ı oynuyordum, ha? Çünkü aptalca eve bir sokak kedisi aldım. Şimdi seni barınaktan kurtarmanın bedeli olan seksen iki dolardan oldum, evim mahvoldu, arabam İsviçre peynirine döndü ve komşuma petunya yatağının etrafına çektiğı küçük çit için kim bilir ne kadar borcum var. Teşekkürler, Çizmeli Kedi. Gerçekten. Teşekkür ederim."

Adam ona dehşetle baktı. "Böyle bir zamanda parayı düşündüğüne inanamıyorum."

"Ne düşünmem gerekiyor?" diye sordu sesi çatlayarak, "Bu dünyada benim için en önemli olan iki insanın öldüğü ve herkes onları öldürdüğümü düşündüğü için cenazelerine bile gidemediğim gerçeğini mi?"

Keder ve hayal kırıklığı onu ele geçirirken dişlerini sıktı. "Jimmy'yi dinleyip onları oradan çıkarmış olsaydım şimdi hayatta olurlardı. Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Onlar öldü ve hepsi benim hatam.... Evet. Gerçekten üzerinde durmak istediğim şey bu." Gözlerini yakan yaşlarla savaştı

ve kalbini. Şu anda Angie ve Jimmy'yi düşünmeyi göze alamazdı. İşlevsel kalmak istiyorsa bunu yapamazdı. Bu acı çok derindi, başa çıkamayacağı kadar şiddetliydi.

Adam yanağını sıcak, nasırlı avucunun içine alırken gözlerindeki şefkati görebiliyordu. "Bak, onlara olanlar için gerçekten üzgünüm. Ama bundan sen sorumlu değilsin. Beni duyuyor musunuz? Öldüler çünkü Jimmy Daimon'ları öğrendi ve onlardan kaçabileceğini düşünecek kadar aptaldı. İnan bana, onlar onu bulup öldürmeden önce fazla uzağa gidemezdi zaten. Taşıdığı bilgilerle siz daha oraya varmadan ölmüştü."

Ona kaşlarını çattı. "Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, işe yaramıyor."

"Biliyorum." Başparmağıyla yanağını okşarken yüzündeki ifadeden bunu kastettiğini anlayabiliyordu. "Bugün büyük bir şok yaşadın." Adamın gözlerinde saygı ve tanımlayamadığı bir şey gördü. "Bir anlık sinir krizi geçirmeye hakkın var, ama inan bana bir anlık sinir krizini ancak bu kadar kaldırabilirsin. Boyundan büyük işlere kalkıştın ve önünde uzun bir yol var."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Psişik yetenekleri olmayan insanlarla uğraşmaya alışkınsın. Bebeğim, bildiğin dünya çirkinleşti. Jimmy'nin barınakta sana söylediği her şey doğru. Az önce türünüzün varlığından bile haberdar olmaması gereken bir savaşın içine düştünüz. Fizik ve bilim hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi unutun ve şimdi insanoğlunun sizi boyunduruk altına almak isteyen bir ırk için yiyecekten başka bir şey olmadığı bir dünya hayal edin."

İnkâr edercesine başını salladı. "Vampirlere inanmıyorum."

Ona vahşı dişlerini göstermek için ağzını açtı. "Bu geceden sonra yaşamak istiyorsan, başlamayı öğrensen iyi edersin."

Susan gerçek olduklarından emin olmak için uzanıp dişlerine dokunmak istedi ama gerçeği biliyordu. Onları gerçekten de iş başında görmüştü. "Nesin sen? Gerçekten mi? Karanlık Avcısı demiştin. Nedir o?"

Ravyn tereddüt etti. Üç yüz yılını bir Kara-Avcı olarak geçirmiş olması ve çevresi dışındakilerin kendi dünyaları hakkında hiçbir şey bilmesine izin vermeyeceğine dair ettiği yemin onun içine işlemişti. Ama bu olağan bir durum değildi. Daimon'lar onu bu işin içine sürüklemişti ve eğer ona gerçeği söylemezse, onlara karşı savunmasız kalacaktı. Bu işin içinde olmak istese de istemese de öyleydi.

"Hayır. Karanlık-Avcılar, kendilerini avlayan Daimon'ları avlayarak insanlığı korumaya yemin etmiş ölümsüzlerdir."

"Daimonlar öyle mi?"

Bunu ona açıklamanın en kolay yolunu düşünürken derin bir nefes aldı. "Uzun zaman önce, antik Atlantis'te-"

"Atlantis de mi gerçek?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Sırada ne var? Tek

boynuzlu atlar mı?" Cesareti onu eğlendirdi.

"Hayır, ama ejderhalar öyle."

Mavi gözlerini ona dikti. "Senden gerçekten nefret ediyorum," dedi zehir yüklü bir sesle.

Yanağının yumuşaklığının kabarmış parmaklarının sıcaklığını yatıştırmasına izin verirken ona nazik bir gülümseme sundu. Olmalı

Kendi yaralarıyla ilgileniyordu ama önce onu yatıştırmak istiyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ona doğal gelen her şeye aykırıydı ve yine de buradaydı, ona hiç şüphesiz saçma bulacağı bir dünyayı açıklıyordu.

"Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de kendimden nefret ederdim. Ama Atlantis'e geri dönelim. Orada Apollites denilen bir varlık ırkı vardı."

"Tanrım, gerçekten de bunların bir çeşit diyet elma içeceği olmasını umuyordum."

Güldü, sonra içinden bir parça acı geçince irkildi. "Hayır, kesinlikle öyle değiller. Adları Tanrı Apollo tarafından yaratılmış olmalarından geliyor. İnsanlara hükmetmelerini sağlamak onun planıydı ama tüm iyi planlarda olduğu gibi bu da yüzüne patladı. Apollitler metresini ve oğlunu öldürerek ona ihanet ettiler ve o da hepsini yirmi yedi yaşında ölmeleri için lanetledi. Yavaşça. Acı çekerek."

"Eminim buna bayılmışlardır."

"Evet. Söylemeye gerek yok, bu onların hoşuna gitmedi, bu yüzden içlerinden bir grup bir şekilde insanları öldürebileceklerini, ruhlarını bedenlerine çekebileceklerini ve yaşamlarını uzatabileceklerini öğrendi. O günden bu yana, Apollitler ne zaman yirmi yedinci yaş günlerine yaklaşıyorlar bir seçim yapıyorlar: ölmek ya da insanları avlamaya başlayıp Daimon olmak. Bununla ilgili tek sorun, beslendikleri ruhların onlar için yaratılmamış olmasıdır. Sonuç olarak, ruhu bedenlerine çektikleri anda ölmeye başlar. Eğer ruh ölürse ve başka bir ruh almamışlarsa, onlar da ölüyor."

Adamdan uzaklaştı ve bunun dehşeti içine işlerken ellerini yüzünde gezdirdi. "Yani hayatta kalmak için sürekli öldürmeye devam etme arayışı içindeler."

Başını salladı. "Görünüşe göre sizin adamlarınızdan bazılarının onlara yardım etmesini sağlayabilmişler."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bunun için Hollywood'a teşekkür etmelisin. Onlara yardım eden çoğu insan, Daimonların boyunlarını ısırip onları dönüştürerek ölümsüz kılabilecekleri gibi yanlış bir inanca sahip. Yapamazlar. Ya Apollite olarak doğarsınız ya da doğmazsınız. Güçlerini ya da yaşamlarını uzatmanın yanlış yollarını bir insana aktarmalarının hiçbir yolu yoktur."

Sanki adamın söylediklerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Buna inanmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, siz de Noel Baba'ya inanmıyor olabilirsiniz ama bu birilerinin Noel arifesinde çocuklara hediye bırakmadığı anlamına gelmez."

Kadın kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, her efsanenin arkasında genellikle bir dereceye kadar gerçek olduğu anlamına gelir."

Yeni sesle irkilen Susan arkasını döndüğünde Leo'nun kapı aralığında durduğunu gördü. Buna inanamıyordu ama onu gördüğüne gerçekten sevinmişti.

"Merhaba Ravyn," dedi Leo

selamlayarak. Ravyn başını ona

doğru eğdi.

Leo Susan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Patricia'nın iyileşmeden önce Ravyn'den kurşunu çıkarması gerekiyor. O Ravyn üzerinde çalışırken neden benimle buraya gelmiyorsun?"

Adamın umursamaz tavrı onu şaşırttı. Tabii ya. Neden olmasın? Ne de olsa adam ya da Kara-Avcı ya da her ne haltsa, içinde onun tesisatından daha fazla kurşun vardı.

Çok normal bir yorumdu....

Susan gözlerini devirmemek için kendini zorlayarak Leo'nun peşinden odadan çıktı ve koridorda ikisiyle de konuşmayan yaşlı kadının yanından geçti. Patricia'nın bütün bu olanlardan Susan'dan daha fazla mutlu olmadığı açıktı.

Patricia az önce boşalttıkları depoya girerken, Leo Susan'ı arkadaki metal merdivenlerden büyük bir konferans odasına götürdü. Işıkları yaktı ve kapıyı onun için açık tuttu. Beyaz duvarlar ve siyah tavan odaya soğuk, çağdaş bir hava veriyordu, cam konferans masası ve siyah deri sandalyeler de buna yardımcı olmuyordu. Acil bir kanal tedavisinin tüm çekiciliğine sahipti ve odayla ilgili bir şey onu müdürün odasına çağrılan bir ilkokul öğrencisi gibi hissettirdi.

Leo kapıyı kapatmadan önce, "Oturun," dedi.

Kimsenin emirlerine uymak Susan'ın doğasında yoktu ama şu anda tartışamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Sadece beş dakika huzur istiyordu, böylece yaralarını sarabilecek ve kendini toparlayabilecekti.

"İyi misin?"

"Ah, bilmiyorum," dedi otururken. Deri koltuk onun ağırlığıyla gıcırdadı, bu da kendisini ve içinde bulunduğu durumu çok daha iyi hissetmesini sağladı. "Bu sabah uyandım, her zamanki gibi mısır gevreğimi ve kahvemi içtim. Adi gazetem için işe gittim ve değerli hikayemin katledildiğini ve boka döndüğünü gördüm. Gerçekleri arkamda bırakamadığım için patronum kışıma yapıştı. Bu yüzden

Bu konuda bana yardımcı olmak için, pazarda dolaşan bir kedi adam hakkında yazan bir çocuğun izini sürmem için bana bu görevi verdi. Sonra ben hayatımın ne kadar saçma olduğunu düşünürken en iyi arkadaşım arıyor ve itibarımı geri kazandırabilecek gerçek bir hikaye için bir ipucu bulunduğunu söylüyor. Ancak bu hikaye polislerin vampirlerin bizi yemesine yardım etmesiyle ilgili bir hikayeye dönüşüyor. Kız arkadaşım paranoyak olduğu için alerjim olan bir kedi sahipleniyorum. Onu eve götürüyorum ve eksantrik patronum tarafından bulmam söylenen şeyin ta kendisi oluyor. Sonra bir baktım, evim havaya uçmuş. Kedi Adam gözümün önünde bir adamı yedi ve gezegendeki en iyi iki arkadaşım öldü."

Onun taş gibi bakışlarına öfkeli bir bakış fırlatmak için durakladı. "Tanrım, şu anda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim Leo. Eğer bir ipucun varsa lütfen bana söyleyebilir misin? Bu benim geçmiş tecrübelerime pek uymuyor. Yorgunum, sersemlemiş durumdayım ve sadece yatağa gidip tüm bunların gerçekten korkunç bir kabus olmasını istiyorum. Ama yarın uyandığımda her şeyin daha da kötüye gideceğine dair içimde kötü bir his var."

Leo sandalyesine yaklaşırken ona sempatik bir gülümseme verdi. Nazik bir elini onun omzuna koydu. "Gerçekten üzgünüm, Susan. Ama seni istedim-"

Kapı açıldığında iki erkek ve bir kadından oluşan bir grubun onlara katıldığını gördü. İçeri ilk giren uzun boylu, siyah saçlı, ölümcül bir görünüşü olan bir adamdı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve pahalı gri bir kazak ile siyah pilili bir pantolon giymişti. Arkasındaki adam da en az onun kadar tehlikeli görünüyordu ama onun saçları orta kahverengiydi, kadın ise uzun boylu, atletik ve sarışındı. Garip bir şekilde, kadın Patricia ve Alicia'ya çok benziyordu.

Leo doğruldu ve omuzlarına tam anlamıyla bir otorite havası yerleşti. Artık tanıdığı o tuhaf küçük patron değildi.

O kadar iyiydi ki, Şimdi ona saĥma sapan bir yırtıcı gibi geldi.

"Susan," dedi ve sırayla her üçünü de işaret etti. "Otto Carvalletti, Kyl Poitiers ve Jessica Addams ile tanışın."

İç çekti. "Merhaba."

Aynı şekilde karşılık vermediler. Bunun yerine, mafyavari bir tavırla onun etrafında yerlerini aldılar. Susan bakışlarını indirdiğinde, Leo ile ortak bir noktaları olduğunu fark etti... hepsinin ellerinde aynı örümcek ağı dövmesi vardı.

İçinden kötü bir his geçti. Ama onların gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Bugün bu olmadan da yeterince şey yaşamıştı. Ayağa kalkarak, her birine kendi lanet olası bakışlarını fırlattı. "Neler oluyor Leo?"

Diğer üçüne hitap etmek için onu görmezden geldi. "Büyük Kötü Korku'yu bırakın çocuklar ve oturun. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var ve güneşin batmasına sadece birkaç saat kaldı."

Susan'ı tamamen Őaşırtacak şekilde, gerçekten de ona itaat ettiler. Bu son derece gerçeküstüydü ve ona bir Chihuahua'nın bir Doberman sürüsünü çağırmasını hatırlattı.

"Peki ya o?" Otto çenesini Susan'a doğru salladı. "Güvende mi?"

Leo onun yanına otururken içini çekti. "Bu işin içine sürüklendiğin için gerçekten üzgünüm Susan. Bunların hiçbirini öğrenmeni istememiştim. İçeri girdiklerinde sana söylemeye çalıştığım şey de buydu. Sadece Kara Melek'in izini sürmeni istedim. Mutlu cehaletin içinde yaşamaya devam etmen, vampirlerin var olduğunu asla öğrenmemen gerekiyordu."

Ah, Tanrım, gittikçe daha da iyi oluyordu. "Yani gazetede yazdığımız tüm o saçmalıklar gerçek mi?"

"Hayır," dedi Leo, onu şaşırtarak. "Hepsi, dediğin gibi, saçmalık. Gazeteyi sadece gerçek şeylerin ortaya çıkmamasını sağlamak için yönetiyorum. Yani, kabul edelim, 'Bir kedi evlat edindim ve oturma odamda bir adama dönüştü' hikayesi tam olarak New York Times'ı arayacağınız bir şey değil. Bizimki gibi gazeteleri ararsınız. Son altmış yıldır ailem Inquisitor'ı yönetiyor, böylece bizi halka ifşa edebilecek her türlü haberde ilk söz sahibi onlar oluyor."

Garip bir şekilde bu mantıklıydı ve gerçek onu gerçekten korkutuyordu. "Peki Inquisitor'daki diğer muhabirler, onlar da senin gibi gerçeği saklıyorlar mı?"

"Hayır," dedi, yüzü ciddiydi, "hepsi neredeyse deli. Genelde çatlakları işe alırım çünkü gerçeği bulup ortaya çıkarmaya çalışsalar bile kimse onlara inanmaz."

Bu, iş arkadaşları ve kendi konumu hakkında çok şey açıklıyordu. Öyle ki bu onu derinden yaraladı. "Beni işe aldınız çünkü gazetecilikteki tüm güvenilirliğimi kaybetmiştim."

Gözleri onunkileri yaktı. "Hayır. Seni işe aldım çünkü üniversitede sahip olduğum birkaç arkadaşımdan biriydin. Yardımın olmasaydı asla mezun olamazdım, bu yüzden başın belaya girdiğinde sana yardım teklif ettim... kimsenin seni bir daha ciddiye almayacağı gerçeği sadece ek bir bonus oldu."

Ona ters ters baktı. "Çok teşekkürler, Leo."

Dövmeli elini sallayarak Susan'ın öfkesini bir kenara itti. "Sana yalan söylemeyeceğim, Susan. Sana bunun için çok fazla saygı duyuyorum."

"Yine de bunca zamandır bana yalan söylüyordun."

Bundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Ne zaman? Vampirlerin gerçek olduğunu hiç inkâr ettim mi?"

"Saçmalık olduğunu söylemiştin."

"Hayır, Porsche'min parasını saçmalıklar ödüyor dedim... ve ödüyor. Hatırladığım kadarıyla size sürekli saçma olanı kucaklamanızı söyleyen bendim. İnanılmaz olana inanmanı."

Şimdi düşününce adamın haklı olduğunu anladı. Ekibine katıldığı günden beri ona bu şekilde çıkışıyordu. İç çekerek tekrar yerine oturdu. "Madem gerçeği öğrenmemi istemiyordun, neden beni Ravyn'in peşine gönderdin?"

"Çünkü öğrencinin bahsettiği kişinin Ravyn olmadığını umuyordum. Yani, kabul edelim ki Seattle'da çok sayıda Varlık Avcısı var ve yüzyıllardır yaşadıkları için bilmeyenlere ölümsüzmüş gibi gelebilir. Gidip bana bir isim ve adres bulmanı umuyordum, sonra da eğer gerçekse onu temizleyebilirdim."

"Neden kendin gitmiyorsun?"

Adam onunla alay etti. "Ben araştırmacı bir muhabir değilim. Bir tuğlanın tüm inceliğine sahibim, bu yüzden daha çok bir uygulayıcıyım. Ayrıca, gerçeği öğrensen ve kendi gözlerinle görsen bile buna asla inanmayacağını biliyordum. Bir şekilde her şeyi açıklamak için mantıklı, meşru bir yol bulacaktın ve ben de bunu diğer insanlara karşı kullanabilecektim. Gördün mü?" Onun yanından geçip, bunca zamandır ürkütücü bir sessizlik içinde olan diğer üçüne baktı. "Şimdi küçük bir sorunumuz var."

Leo'ya homurdandı. "Bir sorunun mu var? Benim yerimde olmayı dene."

Leo gergin bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Evet, sorun sensin Sue."

Kalbi duracak gibi oldu. "Nasıl yani?"

"Sivillerin bizi bilmesine izin yok," diye homurdandı Otto onun karşısındaki koltuğundan. "Asla."

"Uh-huh," dedi yavaşça. "Bu uğursuz ses tonuyla IRS için çalışmayı düşünmelisin. Eminim tek bir hırıltıyla başkalarını korkutabilecek insanlara ihtiyaçları vardır."

Leo öne doğru oturdu. "Sue, kobrayla alay etme. Isırmaya meyillidir."

Otto'nun yüzündeki ifadeden Leo'nun şaka yapmadığını anlayabiliyordu. Kyl ona parlak siyah bir dosya uzatırken Leo'ya baktı. Dosyayı kısaca açtıktan sonra masanın üzerine koydu.

Leo ona hitap ederken parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Normalde, kullanabileceğimiz becerilere sahip üyeleri işe alırız. Ancak bazen son yirmi dört saatte olduğu gibi beklenmedik şeyler oluyor ve masum görgü tanıkları yanlışlıkla yakalanıyor. Bu hataların düzeltilmesi gerekiyor." Ses tonu ölümcül ve tehditkârdı.

Gözünün korkmasına izin vermeyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona aynı derecede sert bir bakış fırlattı. "Peki beni nasıl düzeltmeyi öneriyorsun?"

"Bir seçeneğin var," diye konuştu Kyl sonunda. "Ya bizden biri olursun ya da..."

Bekledi. Adam sözünü bitirmeyince ona ters ters baktı. "Yoksa ne olur? Beni öldürür müsün?"

Cevap veren kadındı. "Evet."

"Hayır," dedi Leo sert bir sesle. Tekrar Susan'a baktı. "Ama bizi ifşa etme riskini göze alamayız. Anlıyor musun?"

Ciddi miydi? Ama bu sorunun cevabını öğrenmek için tek yapması gereken kıyamet ekibine bakmaktı.

"Peki sen tüm bunların içinde ne arıyorsun Leo?" diye sordu, istemeden içine çekildiği şeyi tam olarak anlamaya ihtiyacı vardı. "Neden bu adamlar," diyerek masada kendisiyle birlikte oturan diğer üç kişiyi işaret etti, "seni dinliyorlar?"

"Çünkü babam emekli olduğundan beri Seattle'ın Squire Regis'i benim. Theti şubesini yönetiyorum, bu da beni varsayılan olarak bu bölgedeki tüm Squire şubelerinin başı yapıyor."

"Theti?"

"Kan Ayinleri," dedi Otto alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle. "Diğer yaverlik işlerini de yapıyoruz ama Konsey'in emirlerini yerine getirme yetkisine sahip olanlar bizleriz."

"Ve dünyamızı bir sır olarak saklamak için gereken her yolu kullanırız." Kyl gözlerini anlamlı bir şekilde ona dikti.

Bu, hayatının en tuhaf günü olmalıydı ve dişi köpeğinin Susan'ın reenkarne olmuş büyükbabası olduğuna yemin eden ve ampullerin boyayı soldurmasını önlemek için kıyafetlerini ters giyinen büyükannesiyile ve küçük adamların çekmeceyi terk etmesini önlemek için çekmecesinin üzerine post-it notları koyma tutkusu olan iş arkadaşı Joanie ile zaman geçirdiği göz önüne alındığında, bu bir şey ifade ediyordu.

Onu gerçekten öldürmek istediler.

"Peki kararınız nedir?" diye sordu Otto. Kızın hayır demesi için biraz fazla hevesli görünüyordu.

"Ne?" diye sordu, kobraya takılmadan edemiyordu - ahlaki bir zorunluluk gibi görünüyordu. "Son zamanlarda insan öldürmek için kuru bir büyü mü yaptın?"

Yüzü tamamen soğukkanlıydı, kuru bir sesle cevap verdi: "Aslına bakarsanız, evet. Eğer yakında sona ermezse, antrenmanımı bırakabilirim."

"Tanrı korusun," dedi alaycı bir huşu tonuyla.

Leo boğazını temizleyerek kadının dikkatini tekrar kendisine çekti. "Sue, bir cevaba ihtiyacım var."

"Gerçekten başka

seçeneğim var mı?" "Hayır,"

dediler hep bir ağızdan.

Leo'nun yüzü hafifçe yumuşadı. "Bizim hakkımızda çok şey biliyorsun."

Susan günün olayları zihninde tekrar tekrar canlanırken sessizce oturuyordu. Her şey kaldıramayacağı kadar ağırdı. Tanrım, tüm bunlardan kurtulmak için büyükannesi gibi delirmeyi ne kadar çok isterdi. Ama hayat şu anda ona bu kadar nazik davranmıyordu. Akıl sağlığına bir şey olmamıştı, çünkü içinde bulunduğu berbat durumdan kaçması mümkün değildi. "Ve bana önerdiğin bu yeni hayat. Neleri içeriyor?"

Leo cevap vermeden önce diğerlerine baktı. "Fazla bir şey değil. Gerçekten. Sessiz kalacağınıza dair bize yemin ediyorsunuz ve sizi izleyebilmemiz için maaş bordromuza ve sistemimize giriyorsunuz."

Bu sözler, adamın ses tonuyla birleşince kadının tüyleri diken diken oldu. "Beni nasıl izleyeceksin?"

Leo, "Kulağa geldiği kadar uğursuz değil," diye onu temin etti. "Sadece bizim hakkımızda herhangi bir siville konuşmadığından emin olmak için zaman zaman seni izliyoruz. Sessizliğini koruduğun sürece pek çok avantaj elde edeceksin."

"Ne gibi?"

Leo dosyayı ona doğru itti. "Özel uçaklar. Özel tatiller. Bir 401(k) ve grubu yenmek için hisse senedi seçenekleri. İsterseniz kendi işinizi kurmak için fonlar." Ona sert bir bakış atmak için durakladı. "Ve hiç sahip olmadığın tek şey. İhtiyacın olduğunda yanında olacak bir aile."

Son söylediği biraz acıtmıştı ve Leo bunu biliyordu. Susan henüz üç yaşındayken babası onu ve annesini terk etmişti. Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve annesi onu hiçbir zaman babasının ailesiyle tanıştırmamıştı. Susan gibi tek çocuk olan annesi de anne ve babasına yakındı ama onlar da Susan daha küçük bir çocukken ölmüş, ardından Susan on yedi yaşına basmadan üç gün önce annesi bir araba kazasında hayatını kaybetmişti.

O zamandan beri yalnızdı.

Aile, hayatında her zaman büyük bir tutkuyla arzuladığı tek şeydi ve tıpkı saygınlığı gibi, tek boynuzlu bir atın boynuzu kadar zor elde ediliyordu. Leo'nun önünde sallandırmayı bildiği tek havuçtu.

İç geçirerek dosyayı karıştırdı ve bir sözleşme ile farklı hizmet türlerine ait telefon numaralarının yer aldığı bir liste gördü. Dosyayı kapattı ve Leo'ya soğuk bir bakış fırlattı. "Her şeyi toz pembe gösteriyorsun ama öğrendiğim bir şey var: Eğer kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, muhtemelen öyledir. Peki, olay nedir?"

"Bir bit yeniğı yok, söz veriyorum." Leo kalbinin üzerine bir çarpı işareti yaptı. "Hayatına istediğın gibi devam edebilirsin. Sadece ortalama bir insanın bilmediğı pek çok şeyden haberdar olacaksın."

Jessica duygusuz bir sesle, "Bunun dezavantajı, bugünkü gibi daha çok gün geçirecek olman," dedi. "Bir yaver olarak Daimonların ilgisini çekeceksin ve zaman zaman senin peşine düşecekler."

"Ama seni eğiteceğiz," diye ekledi Leo. "Onlarla savaşmak için yalnız bırakılmayacaksın."

Oh, neşe! Aklı başında kim bunu geri çevirebilirdi ki? Tekliflerine gülmemek için elinden geleni yaptı. "Bu kadar mı?"

Otto ona kuru bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. "Bu yeterli değil mi?"

"Ah, evet," dedi esprisiz bir kahkahayla, "bu kadarı yeter de artar bile." Susan, Leo'nun az önce kucağına bıraktığı her şeyi düşünürken sessizleşti. Ama sonunda ne yaptıklarını biliyordu.

Başka seçeneğı yoktu.

Kalbi ağırlaşınca Otto'ya baktı. "Görünüşe göre gününü mahvedeceğim, Koca Oğlan. Berbat hayatımı biraz daha yaşamayı seçiyorum."

"Lanet olsun." Otto uzun uzun iç geçirdi.

Leo rahatlamış görünüyordu. "Gemiye hoş geldiniz."

Tuhaf, hoş karşılanmadığını hissetti. Kendini hasta hissediyordu. Leo duraklayıp "Bir şey daha var" dediğinde de bu durum düzelmemişti.

Bunu bekleyemezdi.

"Dublörler olarak hepimiz Kara Avcılar'a karşı sorumluyuz. Ravyn gibi erkek ve kadınlara ve özellikle de liderleri Acheron'a karşı. Özünde, onlara yardım eden ve onları halktan koruyan hizmetkârlarıyız."

Sahte bir mutlulukla gözlerini açtı. "Oh, Tanrım, ne güzel, Bay Leo! Ben de gözlerimi oydurabilir miyim?"

Otto gerçekten güldü. "Biliyor musun, sanırım senden gerçekten hoşlanacağım."

En azından pit viper onun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Öte yandan Leo, Kyl ve Jessica'ya başını sallarken pek de eğlenmiş görünmüyordu.

Susan hüzünlenererek dosyayı eline aldı ve Otto'nun ellerinde kesin ölümden kurtulduğuna göre en büyük endişesini dile getirdi. "Peki şimdi bana ne olacak? Polisler tarafından aranırken beni nasıl saklayacaksın?"

"Bunu biz düşünürüz," dedi Jessica. "Polis sorunlarımızın en küçüğü. Bizi ilgilendiren onların zincirlerini kimin çektiği."

"Komiser mi?" Susan önerdi.

Kyl gözlerini devirdi. "İnsan parametrelerinin dışında düşün."

Ona alaycı bir bakış attı. "Evet, ama bir örtbas varsa, polis departmanından biri yardım ediyordur, değil mi?"

"Evet," dedi Leo gergin bir ses tonuyla, "ama şu anda bu çok da önemli değil. Bilmemiz gereken şey bizi kimin hedef aldığı. Eğer bir Kara-Avcı'yı ortadan kaldırabilirlerse, o zaman onlar için yemden başka bir şey değiliz demektir."

"Kendi adına konuş," dedi Jessica kendini beğenmiş bir tavırla. "Sizi temin ederim, ben bu besin zincirinin en altında değilim."

Otto onun kabadayılığına homurdandı. "Kes şunu Jess. Kyl ve ben bir yıl önce New Orleans'tayken, Stryker adında bir Spathi tarafından yönetilen büyük bir Daimon ayaklanması vardı."

Susan bu yabancı terim karşısında kaşlarını çattı. "Spathi mi?"

"Yaşlı Daimonlardan oluşan özel bir savaşçı sınıfı," dedi Kyl. "Gerçekten, gerçekten yaşlı. Etrafta dolaşıp kolay bir hedef arayan tipik Daimonlardan çok daha güçlüler."

"Evet," diye onayladı Otto. "Bunlar genellikle iyi adamlara ve insanlara karşı ciddi bir kin beslerler. Geçen yıl Kuzey Mississippi ve New Orleans'ta pek çok Kara Avcıyı onlara kaptırdık. Yapmak istediğim son şey daha fazlasını kaybetmek."

Kyl, Otto'ya doğru döndü. "Sence Kyros ya da Rafael'i arayıp bize yardım edip edemeyeceklerini öğrenmeli miyiz? Spathis'e herkesten çok daha fazla yaklaştılar... ve Danger, Euphemia, Marco ve diğerlerinin aksine, karşılaşmadan sağ çıktılar. Belki yararlanabileceğimiz bir zayıflığı ortaya çıkarmamıza yardımcı olabilecek bir şey hatırlayabilirler."

Otto başıyla onayladı. "İyi fikir."

Jessica, "Ben onları ararım," diye gönüllü oldu.

"Ben de Kyrian'ı arayacağım," dedi Kyl. "Şu anda nerede olduğunu bileneğiniz var mı?"

Otto cevap verdi, "New Orleans'tan hiç ayrılmadı. Mevcut ya da eski Kara Avcılar'dan hiçbiri Katrina için tahliye edilmedi. Onlar

ailelerini çıkardılar ama yardım etmek için geride kaldılar. Son duyduğuma göre Amanda ve çocuklar bile geri dönmüş."

"Güzel. O zaman onu arayıp Stryker ya da diğerleri hakkında daha somut bir şey bilip bilmediğini sorarım."

"Peki ya Ash?" Leo sordu.

Jessica başını salladı. "Son birkaç gündür ortalarda yok. Son duyduğumda Avustralya'daydı zaten."

Biliyor musun, diye düşündü Susan alaycı bir tavırla, kimden ve neden söz ettiklerine dair bir ipucum olsaydı çok yardımı olurdu. Ama o kadar dalgın ve ciddiydiler ki, onları bölmek istemedi. Ayrıca, tartıştıkları şey onun cehaletinden çok daha önemli görünüyordu ve hiç kuşkusuz, eğer yaşarsa, çok geçmeden her şeyi anlamaya başlayacaktı.

Leo sanki çok yorgunmuş gibi sinirli bir nefes verdi. Susan'a doğru döndü. "Bu arada, bütün bunlar olmadan önce Kara Melek hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

"Evet. O küçük sümüklü bir sümüklü."

Leo onun tarifine kötü kötü baktı. "Tanrım, bu Erika."

Otto kaşlarını çatı. "Şimdi neden bahsediyorsun?"

Leo yorgun bir iç çekiş daha yaptı. "Yerel birileri onun vampirleri avlayan ölümsüz bir şekil değiştiren savaşçı için çalıştığını yazıyor. Sue'ya onu kontrol ettirdim."

Otto daha da şaşkın görünüyordu. "Erika bir yaver değil."

"Teknik olarak değil," dedi Leo, "ama babası balayındayken onun yerine bakıyor ve Ravyn'in ayak işlerini yapıyor."

"Eğer gerçekten Erika olduğunu düşünüyorsanız, o zaman neden Tad'e blog üzerinde bir izleme yaptırmadınız?"

Leo kırılgan bir tavırla başını eğdi. "Çünkü bu, Tad ile gerçekten konuşmamı gerektirirdi, değil mi?"

"Evet, ve?"

Boğazını temizleyen Leo'nun suratı asıldı. Alçak ve neredeyse utanmış bir ses tonuyla, "Ona borcum var," dedi.

Otto ona alaycı bir bakış attı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Leo gözlerini kıstı. "Ona çok borcum var."

"Aman Tanrım, Leo," dedi Kyl öfkeyle, "ne kadar paran olduğunu düşünürsek, onunla ne kadar ilgileniyor olabilirsin ki?"

"Her şey, ama her şey. Porsche'umu bile ona borçluyum."

Otto'nun çenesi gevşedi. "Borç yüzünden bizi tehlikeye mi attın? Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Hayır, tamamen kızgın görünüyordu. "Ayrıca, bu benim suçum değil. Kartlarda hile yapıyor."

Kyl iğrenmiş bir ses çıkardı. "Onunla poker mi oynuyordun? Aklını mı kaçırdın sen? Bu adamın beyni bir bilgisayar gibi çalışıyor."

"Şimdi sen söyle."

Otto onun çıkışına aldırmış etmedi. "Ve bu yüzden bizden birine devredilmesi gereken bir davaya bir sivili mi koydunuz? Tanrım, dostum, aklından ne geçiyordu?"

Leo ayağa kalktı. "Düş yakamdan, Otto. Seattle'da sorumlu olan benim."

Otto kollarını göğsünde kavuşturmuş, kimseye hesap vermediğini belli eden bir tavırla arkasına yaslandı. "Seni beceriksizliğin yüzünden öldürürsem olmaz."

Jessica şeytani bir gülümseme takındı. "Görmezden gelmemizi mi istiyorsun?"

Leo gözlerini ona dikti. "Ha, ha. Ama bu Kara Melek'in Erika olup olmadığını kesin olarak öğrenmemiz gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Ve eğer Erika değilse, o zaman Kara Melek'in bizden biri mi yoksa sadece yerel bir deli mi olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Otto tiksintiyle başını salladı. "Bunu kontrol edeceğim."

Leo, Otto'nun bununla başa çıkabileceğinden pek emin görünmüyordu. "Peki sen ne yapacaksın, Otto?"

"Ne yapman gerektiğini. Ona basitçe soracağım."

Leo güldü. "Onunla tanışmadın, değil mi?" "Hayır, neden?"

Daha da sert güldü.

Jessica nefesinin altından, "Teflon bir jockstrap giy," dedi.

Otto gözlerini devirdi. "Ah, lütfen."

"Lütfen yapma," dedi Leo, "o vahşi bir piranha. Çok şirin ve sevimli görünüyor, sonra ağzını açıp o kadar çok zehir saçıyor ki, bir akrep yuvası olarak ikiye katlanabilir."

Otto hâlâ korkmuş görünmüyordu. "Sanırım onunla başa çıkabilirim."

Leo Kyl'e baktı. "Hastane odasına ya da cenaze salonuna çiçek gönderilmesi için çiçekçiye aramayı da ekle."

Otto ayağa kalkmadan önce başını salladı. "Görünüşe göre hepimiz yürüyüş emirlerimizi aldık. Bu gece daha sonra tekrar toplanalım mı?"

Leo başını salladı. "Sekiz buçuk. Burada ol."

Susan diğerleriyle birlikte gitmek için ayağa kalktı ama Leo onu durdurdu.

"Patricia'dan senin için bir el kitabı alacağım. Sen de bir süre burada sıkışıp kalacaksın."

"Tamam." Bakışları dövmenin olduğu eline kaydı. "Ben de onlardan bir tane yaptırmak zorunda mıyım?"

Homurdandı. "Hayır." Elini büktü. "Bunlar sadece Kan Ayinleri için kullanılır."

"Bu özel eğitim gibi bir

şey mi?" "Pek sayılmaz."

Buna hâlâ inanamıyordu. İşin tuhafı, vampirlere inanmak Leo'nun herhangi birine zarar verebileceğine inanmaktan daha kolaydı. "Uh-huh, midesi bulandığı için örümcek öldürmem için beni ofisine çağıran sen misin?"

"Bu farklı," dedi savunmacı bir tavırla. "Bunlar iğrenç."

"Ve yine de bir insanı öldüreceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözleri karardı ve yasaklayıcı bir hal aldı. "Uzun zaman önce bir yemin ettim Susan ve buna sadık kalacağım. Ne pahasına olursa olsun.

Uğraştığımız şey örümceklerden daha büyük. Senden ve benden daha büyük."

Bunca yıldır tanıdığı alaycı arkadaşının arkasındaki adamı ilk kez görüyordu. Ve doğrusu, üniversitede arkadaş olduğu o eski anal-retentive, yalaka çocuğu özlemişti.

"Ne istediğimi biliyor musun Leo?"

"Hayatını geri istiyorsun."

Başını salladı. "Bu günü gerçekten tekrar yaşamaya ihtiyacım var. Ayrıca son beş yıl için de bir tanesine ihtiyacım var."

"Biliyorum." Ona nazikçe sarıldı. "Ama her şey yoluna girecek, Sue. Söz veriyorum. Biz kendi başımızın çaresine bakarız ve sen de artık burada bizimle birliktesin. Merak etme. Güvendesin."

* * *

Stryker ayağa kalkarken içinden öylesine çığ, öylesine güçlü bir öfke geçti ki, kendini nasıl koruyabildiğinden emin değildi.

"Kontis ne yaptı?" diye sordu çalkantılı ruh halini yalanlayan alçak ve sakın bir ses tonuyla.

Apollite veterineri Theo, Stryker'ın Kalosis'teki tahtının önünde iki büklüm dururken, "Bizden kaçtı lordum," diye açıkladı.

Mavi, kan lekeli bir laboratuvar önlüğü giyen yarı Apollit'in onu eğlendirmesi gerekirdi ama adamın verdiği haberlerde eğlendirici hiçbir şey yoktu.

Stryker, Satara'nın tiksiniş bakışlarıyla karşılaştıktan sonra gözlerini kendisine böyle bir haber vermeye cüret eden solucana dikti. "Sana söyledim Theo, yapman gereken tek bir şey var.

Ben gelene kadar onu bir kafeste tutun."

Sertçe yutkunan Theo ellerini sıktı. "Biliyorum ve aynen dediğin gibi yaptım. Yemin ederim. Onu kafesten çıkarmadım. Bir kere bile. Sadece Spathis'iniz onu öldürene kadar onunla biraz eğlenmek istedik." Yalvaran gözlerle yukarı baktı. "Seninle daha önce telefonda konuşurken onu dışarı çıkaran birlikte çalıştığım insandı. Ben bunu öğrendiğimde o çoktan gitmişti."

Bu aptal gerçekten de bir insanı suç ortağı olarak göstererek hoşgörü kazanacağını mı düşünüyordu? Bu aptal aletler her yıl daha da aptallaşıyordu.

Stryker dudağını büktü. "Kontis şimdi nerede?"

"Başka bir insan tarafından eve götürüldü. Öldürdüğümüz diğer veteriner adının Susan Michaels olduğunu söyledi. Şu anda ikisini arayan bir insan ekibimiz var."

Styker dişlerini sıkarken Seattle'ı kolayca bir ana üs olarak ele geçirme hayalleri bir bir yıkılıyordu. Kontis şimdiye kadar Seattle'daki diğer tüm Kara Avcıları haberdar etmişti. Artık her biri yüksek alarm durumunda olacaktı. Sürpriz unsuru için çok fazla. İşleri şimdi bin kat daha zor olacaktı.

Bunun için kan istiyordu. "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı, Theo?"

"Biliyorum ama hâlâ yeterince gün ışığı var, o diğerlerine ulaşmadan önce ona ulaşabiliriz."

Stryker alay etti. Bundan daha iyisini biliyordu. Ravyn de onun gibiydi, hayatta kalmayı başarmıştı. Şehri ele geçirmek istiyorlarsa, hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Kız kardeşine doğru döndü. "Trates ve İlluminati'yi topla."

"Avlanmayı mı planlıyorsun?" Theo sordu, gözlerinde bir dereceye kadar rahatlama ve umut parlıyordu.

"Evet," dedi Stryker yavaşça.

"Güzel. Ekibimi hazırlayayım."

"Zahmet etme, Theo."

Gerginliği on katına çıktı. "Lordum?"

Stryker ona yavaşça, metodik bir şekilde yaklaştı. Uzandı ve adamın yanağını avucunun içine aldı. Hepsi gibi pürüzsüz ve esnekti. Mükemmeldi. Hiç yaşlanmamanın güzelliği buydu.

Theo aptal olabilirdi ama insanların çoğunun inandığı melekler kadar güzeldi. "Ne zamandır bana hizmet ediyorsun, Theo?"

"Neredeyse sekiz yıl."

Stryker ona gülümsedi. "Sekiz yıl ve bu süre zarfında benim hakkımda ne öğrendiğini söyle bana."

Adamın cevap verirken titrediğini hissedebiliyordu. Korku ve ter kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu -Tanrılar, bu kokuyu nasıl da seviyordu. Onun için bir afrodizyak gibiydi.

"Sen Daimon Kralısın. Tek umudumuz."

"Evet." Theo'nun yanağını okşadı. "Başka bir şey var mı?"

Theo gergin bir ifadeyle Satara'ya baktı, sonra dönüp Stryker'a kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Elini Theo'nun sarı saçlarına daldırdı ve yumruğunu sıkıca saç tellerinin arasına soktu, böylece yarı Apollit

ondan kaçmak. "Öğrenmiş olman gereken tek şey, Theo, başarısızlığı hiçbir şekil, biçim veya tarzda kabul etmediğimdir. İlk hatan Kara Avcı'nın kaçmasına izin vermendi. İkincisi ise bunu gelip bana söyleyecek kadar aptal olman."

Theo geri çekilmeye çalıştı ama Stryker onu yerinde tuttu. "Lütfen lordum, merhamet edin. Onu bulabilirim! Bulabilirim!"

Stryker onun acınası merhamet çığlıklarına sıırttı. "Ben de yapabilirim. Aslında, Ravyn'den daha fazlasını bulmaya niyetliyim. Bu gece işim bitmeden önce avlanıp doyaya beslenmek niyetindeyim. Ama bu insan olmayacak." Theo'nun boynundaki zonklayan damara bakarken dudaklarını yaladı. "Bu gece Apollite kanı ve katliamıyla ziyafet çekeceğim... Sen ve tüm ailenle."

Adam tekrar konuşmadan Stryker dişlerini Theo'nun boynuna geçirdi ve kana kana içerken şahdamarını kopardı.

Theo sadece bir saniye savaştı, sonunda ölüm onu ele geçirdi. Stryker Theo'nun cansız bedeninin ayaklarının dibine düşmesine izin verdikten sonra elinin tersiyle dudaklarındaki kanı sildi.

"Onun ruhunu almadınız mı?" Satara kuşkuyla sordu.

Stryker alay etti. "Neden zahmet ettin? İştahımı bile kabartamayacak kadar zayıftı."

"Peki o zaman planımız nedir?"

Stryker kürsünün basamaklarından inerek üvey kız kardeşinin yanında durdu. "O piçleri yere sermek için. Ravyn'in bir yaveri var, değil mi?"

Başını salladı.

"O zaman silahtarın içine korku salalım ve o da bizi doğruca Ravyn'e götürsün."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Basit, tatlı Satara. Sen bir Daimon değilsin. Ravyn'in evine girebilir ve sonra bizi içeri davet edebilirsin. Trates ve diğerleri yaverin peşine düşecek ve o da korunmak için Ravyn'e koşacak."

Satara bir an için bunu düşündü. "Ya yanılıyorsan? Efendi kendi türünden başkalarına kaçabilir."

Stryker kayıtsızca omuz silkti. "O zaman Squires'larla karnımızı doyururuz. En iyi ihtimalle, Kara Avcılara hizmet eden diğer insanların içine korku salar ve bu onlar için duygusal bir darbe olur. En kötü ihtimalle de kan yüzünden karnımız ağrır."

ALTINCI BÖLÜM

Susan'ın Addams'ların yerleşim planının genişliği karşısında kafası biraz karışmıştı. Bazı bölümleri güvenli, bazı bölümleri halka açık olan on bin metrekareden fazla binada kaybolmak için fazla bir şey gerekmezdi.

Leo'nun yaptığı ilk şeylerden biri, kilitli tesislerine girmesini sağlayacak bir el ve retina izi için onu elektronik bir tarayıcıya götürmek oldu. Bu aynı zamanda kaçması halinde onu bulmalarını ya da en sevdiği kısım olan Daimonların işkence ve kargaşa için onu ele geçirmeleri halinde kalıntıların tespiti etmelerini sağlayacaktı. Ayrıca dosyaları için dış kayıtlarının bir kopyasını da alması gerekecekti... her ihtimale karşı.

Evet, bu dünyanın bir parçası olma ihtimali gerçekten hoşuna gidiyordu. Belki sırf eğlenme ve pratik olsun diye birkaç ritüel cinayet bile işleyebilirlerdi!

Ancak binanın en ilginç kısımlarından biri, Pioneer Meydanı'na açılan küçük bir kahve ve pasta/deli dükkânı olan ön taraftı. Çam panelleri ve siyah tavanı ile karanlık bir tonu vardı. Buna rağmen yine de ev gibi, eski moda bir havası vardı. Ve ürktücü bir şekilde, geçmişte Angie ve Jimmy ile birlikte Angie'nin çok sevdiği köşedeki antika dükkânı için buraya geldiklerinde birkaç kez yemek yedikleri bir yerdi.

Ona vitrini gezdirirlerken, perde arkasından masum insanlar iş alanının hemen ötesinin Alacakaranlık Kuşağı olduğunu fark etmeden gelip gidiyorlardı. Sadece birkaç saat önce o da onlardan biri olabilirdi.

Aslında, küçük yemek alanı, tezgah, fırın alanı ve küçük bir depo dışında, devasa binanın geri kalanı esasen komuta merkeziydi

Seattle merkezli Squires için. Onlarla ilgili hemen her şeyi takip eden yüksek teknoloji bilisayarlar vardı. Nerede yaşadıkları, alışveriş yaptıkları ve devriye gezdikleri. Sahip oldukları yerel işletmelerin veri tabanları vardı. Şehir, eyalet ve federal hükümet için çalışanların ve bölgedeki belirli Karanlık-Avcılara atananların listeleri.

Görünüşe göre, şehrin çeşitli bölgelerinde dokuz ana Karanlık-Avcı bulunurken, diğer altı tanesi de Bainbridge Adası, Bremerton ve Redmond gibi uzak bölgelere atanmıştı.

Ayrıca, "ordları" korkutmadan geleneksel bir tıbbi tesisi ziyaret etmeye elverişli olmayan bir şekilde yaralanan herhangi bir Kara-Avcı veya Yaveri tedavi etmek için kurulmuş bir hastane de vardı. Ordlar, kendi dünyaları hakkında hiçbir fikri olmayan "sıradanlar" için kullanılan argo bir terimdi. Kişisel olarak Susan ord olmaya geri dönmek istiyordu ama bunu sormaması gerektiğini de biliyordu.

Ancak onu en çok etkileyen şey, tüm yerel acil durum bantlarını izlediği bir ofiste oturan yalnız bir adamdı. Ravyn'le birlikte saldırıya uğradıklarında evine gelen polislere çağrının gitmediğini söyleyen oydu. Öyle olsaydı, bunu bilirdi. Perde arkasından gönderilmişlerdi, bu da onları kimin gönderdiği sorusunu akla getiriyordu.

"Al, Sue."

Arkasını döndüğünde Leo'nun elinde deri ciltli bir telefon rehberi olduğunu gördü. "Bu da ne?"

"Size bahsettiğim Squire'ın el kitabı."

Adam ona uzattı ve kadın neredeyse düşürüyordu. Kocaman şey en az on beş kilo ağırlığında olmalıydı ve mis gibi kokuyordu

büyükannesinin naftalin kokan eski sedir dolabında. "Şaka yapıyor olmalısın."

Ona sert bir bakış attı. "Ve sen de bu konuda test edileceksin." Kadın ağzı açık kaldı.

"Şaka yapıyorum." Gülümsedi. "Ama tam olarak kim ve ne olduğumuzu açıklayacak. Ayrıca Daimonlar, Apollitler ve her büyük şehir için acil durum numaraları hakkında çok daha fazla bilgi var."

"Peki ya Kara Avcılar? Onlar hakkında bir şey var mı?"

"Ah, evet. Onlar hakkında bir sürü şey var. Tarihleri ve kökenleri. Web sitemiz Dark-Hunter.com'a girerseniz, size tüm Kara Avcıların isimlerinin yanı sıra genel yaşları ve geçmişleri hakkında bir profil sayfası sunan çevrimiçi bir veritabanı var."

"Gerçekten

mi?" Başını

salladı.

İşte bu faydalı olabilir. "Güvenli mi? Tüm bunların çevrimiçi olması hacker belasına davetiye çıkarmak olur diye düşünüyorum."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Pek sayılmaz, ama diğerlerini uzakta tutan kendi hackerlarımız var. Ve eğer birisi, bir ihtimal, güvenlik önlemlerimizi aşmanın bir yolunu bulursa, kaba bir ziyaretle karşılaşır."

"Dur tahmin edeyim, Otto'dan mı?"

"Hayır... Otto'yu kabarık gösteren insanlar."

İşte bu görmek isteyeceği bir şeydi ama kapısını çalmıyordu.

Susan kitabı karıştırmak için bir eliyle dengede tutmaya çalıştı ama kitap bunun için çok büyüktü. O da çareyi daha fazla soru sormakta buldu. "Peki ya Squires? Web sitesi onlar hakkında da bilgi veriyor mu?"

"Sadece bir avuç. Kural olarak daha düşük bir profil tutuyoruz. Ve bizim sayımız Kara-Avcıların sayısından çok daha fazla. Onların sayısı binlerle ifade edilirken biz dünya çapında on binleriz." Kitabın kapağına dokundu ve ona göz kırptı. "İyi okumalar."

Susan ona homurdandı. "Senin olsun, Leo."

Ona şeytani bir sırıtma yaptı. "Evet, biliyorum."

Susan iç geçirerek kendine kitap okumak için sessiz bir oda bulmaya karar verdi. Önüne çıkan ilk kapıyı açtı ve kendini kırmızı bir şiltenin üzerinde uyuyan Ravyn'le aynı odada bulunca kısa kesti.

Adamın yüzükoyun yattığını, teninin ne kadar bronz olduğunu daha da belirginleştiren bembeyaz çarşaflara sarılmış olduğunu görünce nefesini tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Ve adamın her yeri bronzdu. Bu koyu, esmer ton onun doğal ten rengi gibi görünüyordu.

Kalbinin çarpması için yeterliydi. Adam kaslıydı. Tamamen erkekti - şekil değiştiren... leopar... ölümsüz bir şekilde. Ve bundan daha da tuhafı, sırtındaki kurşun yaralarının çoğu buruşuk izlerden başka bir şey değildi. Leo ona Kara Avcılar'ın hızlı iyileştiğini söylemişti ama lanet olsun. Bu yaraları onarmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Siyah gözlerinden birini açıp ona baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" Sesinde uykusuyla derinleşen bir gümbürtü vardı.

"Bu odanın boş olduğunu sanıyordum. Özür dilerim."

Yuvarlanmadan önce gerindi ve çarşaf kayarak ona çıplak bir kalçayı ve göbeğinden daha kalın bir saç parçasına kadar uzanan siyah saç izini güzel bir şekilde görmesini sağladı. İçindeki hınzır bir parça çarşafın birkaç milimetre daha aşağı çekilmesini ve böylece adamın geri kalanını da görebilmeyi umuyordu.

Tamam, adamın çıplak halini zaten biliyordu ama daha önce vücudunun ince ayrıntılarını fark etmek için biraz meşgul olmuştu. Şimdi biraz açgözlü hissediyordu ve eğer adam çıplak dolaşmak istiyorsa ...

Şikayet etmek ona düşmez.

"Sorun değil." Kısa bir süre öncesine kadar içinde bir kurşun bulunan kolunu kaşırken esnedi. Şimdi her yeri gibi o da iyileşmiş görünüyordu. "Daha iyi misin?"

Sorduğu soru ve derin sesinde duyduğu endişe onu şaşırtmıştı. Neden umursasın ki? Yine de bir yanı, umursamasa bile en azından umursuyormuş gibi davrandığı için minnettardı. Tüm yetişkinlik dönemini yalnız geçirmiş biri olarak, sadece kendisi için birinin olmasını gerçekten istiyordu. Sevgisini paylaşmak zorunda olmadığı biri. Bencilceydi ama onu koşulsuz sevebilecek o tek kişiyi bulmayı gerçekten istiyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Peki ya sen?"

Yere baktı ve elini sıkı, mükemmel göğsünün üzerinde gezdirdi. "Oldukça iyileşti."

Bu adamı, daha önce yarı Apollit'i acımasızca öldürdüğünü gördüğü adamla bağdaştırmaya çalışmak çok garipti. Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu. Ravyn şu anda ona karşı dostça davranıyor olabilirdi ama o acımasız biriydi.

Katil. Evindeki o adamların canını alırken gözünü bile kırpmamış ya da tereddüt etmemişti. Haklı olsun ya da olmasın, hayatın onun için bu kadar az şey ifade ettiği düşüncesi ayıltıcıydı.

Birdenbire tedirgin olarak koridora geri döndü. "Seni tutmayacağım. Muhtemelen daha fazla uykuya ihtiyacın var."

Çarşafı daha yukarı çekti ve açıkta kalan bacağını çarşafın altına sıkıştırdı. "Evet."

Başını sallayarak kapıyı kapattı ve daha önce Leo'nun normal yaver kullanımı için olduğunu söylediği bilgisayarların bulunduğu odaya geri döndü.

Kyl orada tek başınaydı ve bir istasyonda hararetle yazıyordu.

"Bir tane ödünç alabilir miyim?" diye sordu tereddütle. Otto gibi Kyl de hâlâ onu öldürmek istiyormuş gibi davranıyordu.

Başını kaldırdı ama yazmaya hiç ara vermedi. "Solundaki."

Oturdu, kitabı yanına koydu, sonra fareyi oynattı. Ekran açılır açılmaz Leo'nun bahsettiği siteyi denedi, ancak bir porno sitesi çıktı. "Lanet olsun. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Kyl kaşlarını çatı. "Ne?"

"Leo bir Karanlık Avcısı Web sitesi olduğunu söyledi ama doğru URL'ye sahip olduğumu sanmıyorum."

Adam ona güldü. "Dark ve Hunter'ın arasına tire koymadın, değil mi?"

Tarlaya baktı ve adamın haklı olduğunu anladı. "Hayır."

"Oraya koy ve tekrar dene."

Susan yaptı ve doğru sayfa geldiğinde biraz daha rahat nefes aldı. Her şey siyah-beyazdı. "Ne kadar da tek renkli."

Kyl homurdandı. "Kara Avcılar'ın gözleri için daha kolay. İnsan gözlerinden çok daha hassaslar. Koyu arka plan onlar için okuması en kolay olanı."

Hmmm, bu ilginçti. "Görüşleri neden farklı?"

"Eğer elinizdeki kitapçığı okursanız, ki bu kitapçığı kapı süsü olarak değil bilgi edinmek için kullanmalısınız, geceleri avlandıkları için özel bir gece görüşüne sahip olduklarını göreceksiniz. Gözleri her zaman açıktır, bu yüzden parlak ışık onlara acı verir. Bu yüzden çoğu iç mekanlarda bile koyu renk güneş gözlüğü takar."

Onlardan birini kör etmesi gerekirse diye bunu beyninin bir köşesine tıktıran Susan, Karanlık Avcısı profillerine tıkladı ve Ravyn Kontis'in adını görünce durakladı. Karşı koymak için çok fazlaydı. Üzerine tıklayarak onun için listelediklerini hızla okudu.

Aslında oldukça etkileyiciydi. Antik Yunan'da doğmuş. Tam olarak M.Ö. 304'te. Vay canına, çok yaşlı bir adamdı. İki bin küsur yaşında bu kadar iyi görünmeyi umuyordu.

Yine de bir şekilde bundan şüpheliydi.

Ancak okurken, tüm bunların şekil değiştiren kolu olan Were-Hunter'ların normal yaşam süreleri olmadığını fark etti. Aksine, yüzlerce yıl yaşıyorlardı ve insanların aksine kronolojik olarak yaşamak zorunda değillerdi. Zaman içinde hareket edebiliyorlardı.

Etkileyiciydi ama aynı zamanda büyük bir soruyu da beraberinde getiriyordu. "Ravyn'in ailesi hâlâ hayatta mı?"

Kyl yazarken durakladı. "Teknik olarak evet, ama hayır, tam olarak değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Ravyn bir Were-Avcısı. Apollitlerin ve Karanlık-Avcılar tarafından avlanan Daimonların kuzenidirler. Aynı kanı paylaştıkları için, Were-Avcıların çoğu Daimon'ları Karanlık-Avcılardan koruyan sığınaklar işletiyor. Bu nedenle, Ravyn bir Kara-Avcı olduğunda kınandı. Hiçbir enkarnasyonda akrabalarının yanına yaklaşmasına izin verilmiyor."

Susan'ın kalbi sıkıştı. Kendi babası da ona sırtını dönmüş olduğundan, reddedilmenin acısını çok iyi anlıyordu. Ama en azından babasını hiç tanımamıştı. Sevdiği birinin onu reddetmesi ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Burada, Seattle'da. Babası birkaç blok ötedeki tapınaklardan birinin sahibi."

Bunun üzerine çenesi düştü. "Ve hiçbiri onunla konuşmuyor mu?"

Tuhaf bir yarım kahkaha attı. "Hayır." Kelimeyi anlamlı bir şekilde uzattı. "Adını bile söylemelerine izin verilmiyor. Onlar için tamamen ölü."

"Eğer bu konuda bu kadar güçlü hisleri varsa, neden bir Kara-Avcı oldu?"

Kyl omuz silkti. "Ona sormanız gerekecek."

"Hey, Kyl?"

İkisi de dönüp Jack'in küçük açıklıkta durduğu kapı aralığına baktı. "Brian'dan haber aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Onu Cael'i kontrol etmesi için gönderdik ama henüz geri dönmedi ve telefonuna da cevap vermiyor."

Kyl kaşlarını çatı. "Bu çok garip."

Jack de onunla aynı fikirdeydi. "Biz de öyle düşünmüştük ama hava karardı bile. Peşinden birini gönderelim mi?"

Kyl tereddüt etti. "Güneş battı

mı?" "On dakika önce."

Küfretti.

Susan onun düşmanlığı karşısında şaşkına döndü. "Bu kötü bir şey mi?"

İki adam da ona "duh" bakışıyla baktı. Ama cevap veren Kyl oldu. "Sadece birazcık. Gün batımında Daimon'lar serbestçe dolaşabilir." Yorgun bir nefes verdi. "Dostum, böyle zamanlarda evimi gerçekten özleyorum."

"Ev mi?" diye sordu.

"New Orleans. Orada Daimon'lar çok daha rahattır ve avlanmadan önce acele etmezler. Burada ise çok fazla kafeinliler. Güneş batar batmaz partiler düzenliyorlar." Jack'e baktı. "Şu anda buralarda kaç tane Kan Ayini var?"

"Sen ve Leo. Otto birazdan, Jessica da bu gece dönecek."

Kyl bunu düşünürken çenesini sıvazladı. "Otto döner dönmez bana haber ver, gidip Brian'ı kontrol edelim."

Adamın tavrında onu etkileyen bir şey vardı. Korkmuştu ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Jack gittikten sonra ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Ne söylemiyorsun?"

Yüzü sert ve soğuk bir hal aldı. "Hiçbir şey."

Evet. Doğru ya. Susan başını eğdi ve gözlerini ona dikti. "Bana bak, Kyl. Saçmalık yok. Eskiden bu ülkedeki en iyi muhabirlerden biriydim ve bildiğim bir şey varsa o da vücut dilidir. Ve seninki bana 'hiçbir şey' hakkında yalan söylediğini gösteriyor."

Bakışlarını indirdi ve derin bir nefes aldı. Sağ pazusunu ovuştururken gözlerini derin bir hüzün kapladı. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim çünkü bu sadece seni korkutur, ama ne olacak ki? Eğer haklıysam, bilmen gerek." Tekrar konuşmadan önce düşüncelerini toparlıyormuş gibi birkaç saniye durakladı. "Yaklaşık on sekiz ay önce New Orleans'ta kötü bir durum yaşadık. Gerçekten kötü bir durum. En iyi arkadaşlarımdan biri ve annesi de dahil olmak üzere bir gecede pek çok iyi insanı kaybettik."

Hâlâ o gecenin etkisinde olduğu belliydi ve kalbi onun için çarpıyordu. Trajediyle başa çıkmaya çalışmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

"Ve bunun da aynı olacağını mı düşünüyorsun?"

Bakışları onu yaktı. "Sadece içimde bir his var. Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Ama ben bu büyüü bilen uzun bir soydan gelen bir Creole'um. Büyükannemin dediği gibi, 'Rüzgârdaki kötülüğü hissedebiliyorum. Biri mezarınıza bastığında hissettiğiniz duyguyla aynı.'"

Tamam, şimdi onu gerçekten korkutmaya başlamıştı.

Birdenbire dışarıda, birinin duvarı yıkmaya çalıştığını andıran bir gürültü duyuldu.

Susan kalbi boğazında dğmlenirken sıçradı. Aman Tanrım, şimdi ne oluyordu?

Kyl oturduğu yerden fırlayarak odadan ıktı. Susan onun peşinden yükleme iskelesine doğru ilerledi, orada birisinin çöp konteynırına çarptığı kırmızı bir Saleen S7 vardı.

Pahalı spor arabanın kapısı açıldığında yirmi yaşlarında, Goth gibi giyinmiş genç bir kadın göründü. Kan kırmızısı çorapları ve üzerinde alevler olan motorcu çizmeleri dışında tamamen siyah giymiş olan kadın, dehşet içinde yuvarlanan parlak mavi gözleriyle arabadan atlarken yeterince sevimliydi.

"Kahretsin, Erika!" Ravyn onlara katılırken Susan'ın arkasından bağırdı. "Arabama ne yaptın sen?"

Susan parmağını kulağına götürdü ve Ravyn acı çekiyormuş gibi bğrrken irkildi. Arkasını döndüğünde Ravyn'in siyah bir kot pantolon giymiş olduğunu ve düğmeleri açık siyah bir gömlek giymiş olduğunu gördü. Adamın yüzündeki ifade, değerli bir eşyaya zarar vermiş gibi görünen kıza kıyameti vaat ediyordu.

Erika onun öfkesine hiç aldırmadan rıhtıma koştu ve onun karşısına çıkmadan önce tüylü siyah atkısını omzuna attı. "Arabanın canı cehenneme, Rave. Başka bir tane alabilirsin. Öte yandan benim yerim tamamen doldurulamaz."

enesinde şiddetli bir kas çalışırken gözleri gerçekten de kızardı. "Benim için değilsin. Ben senin baban değilim, küçük kız."

"Kapa çeneni," dedi Erika, 1980'lerin eski bir Vadi kızını andıran bir şekilde. "Neden sevimli küçük Beetle'ımı değil de yedi yüz elli beygir gücündeki arabayı kullandığımı sormuyorsun?"

Ravyn, sol tamponu tamamen çökmüş olan arabasına giderken onu görmezden geldi. Ellerini saçlarında gezdirdi, sanki ellerini onun sıksa boynuna dolayıp boğmamaya çalışıyordu. "Neden benim arabamdaydın?"

Hala Susan'dan çok uzakta olmayan rıhtımda duran Erika, ellerini kalçalarına koyarak arabasının içini incelemekte olan Ravyn'e baktı. "Çünkü Daimon'lar beni yemeye çalıştı, tamam mı? Güneş battıktan sadece birkaç dakika sonra biri eve geldi ve zili çaldı. Sen olduğunu düşündüm, kapıyı açtım ve oradaydılar, ben de kapıyı kapattım, arkamı döndüm ve onlardan üç tane vardı. İçeride. İçeri. Ev." Her kelimeyi ellerini birbirine vurarak noktaladı.

Arabanın kapısını kapatan Ravyn ona baktı.

"Beni duydun mu, Rave?" Cevap vermeyince Erika sordu. "Senin evindeydiler. Senin evinde. Evinde. Peki oraya nasıl girdiler, ha? İçeri davet edilmeleri gerektiğini sanıyordum."

Ravyn'e dönmeden önce önce Susan'a, sonra da Jack'e baktı. "Birini içeri davet ettin ve bunu bana söylemeyi unuttun mu? Unutmadığımı biliyorum. O kadar aptal değilim. Ama içeri girdiler ve nasıl girdiklerini bilmek istiyorum."

Ravyn metal merdivenlerden yukarı çıkarken dehşete düşmüştü. "Nasıl kaçtın?"

"Duvarda asılı olan yuvarlak silahı aldım ve bana en yakın olana fırlattım, sonra da bir şeytan gibi çığlık atarak garaja kaçtım. Hâlâ bana sahip olduğun için şanslısın!"

Susan, Ravyn'in Erika'ya, onu yemediği için kendini pek de şanslı görmediğini belirten bir bakış atarken yüzünde hissettiği dehşet verici acıyı hissetti.

"Bir soru," diye sordu Susan Ravyn'e. "Bu Kara Melek olan Erika mı?"

Erika ona bunu doğrulayan bir bakış attı.

Susan'ı anında karanlık ve yasaklayıcı bir öfke kapladı. Eğer bu küçük Gotik hoyden olmasaydı, hayatı bu öğleden sonra cehenneme giden rampadan çıkmayacaktı. "Unut bunu Ravyn. Onu senin için öldüreceğim!"

Kıza doğru ilerlerken Kyl onu yakaladı.

Erika gıcırdayarak üç adım geri gitti. "Sen de kimsin?"

Kyl'in tutuşuna karşı mücadele etti ama küçük herif görüldüğünden daha güçlüydü. "Sapık Susan ve benim senin küçük bencil kafana karşı bir baltamız var."

"Bir numara al," diye homurdandı Kyl onun kulağına.

Erika sanki gerçekten çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi yüzünü buruşturdu. "Sapık Susan mı? Daha önce bana e-posta gönderen deli mi? O sen miydin?"

Aniden bir ıslık sesi havayı kirletti. Leo, Jack ve Patricia'nın yanında durduğu yerden, "Hanımlar," diye hırladı. "Bir dakika odaklanın. Ravyn, arabayı boş ver. Burada daha büyük bir sorunumuz var. Bayan Hayatım Buna Bağlı Olsa Araba Kullanamam Erika bir grup Daimon'dan nasıl kurtuldu?"

Kyl sonunda Susan'ı serbest bıraktı.

"Yapamazdı." Bunun bir tuzak olduğunu
anladıklarında hepsi lanet okudu. Leo hızla,
"İçeri girin," dedi.

"Burası ortak mülkiyet," diye hırladı Kyl. "Burada hiçbir
korumamız yok. İçeri girebilirler."

Leo ona ters ters baktı. "Daha iyi bir fikrin
var mı?" "Hayır."

Erika ve Jack, Patricia'nın onlar için açık tuttuğu kapıya
doğru koşmaya başlamışlardı bile.

Kyl ve Leo onlara katılmaya hazırlanırken, Ravyn'in
yüzündeki ifadeyi fark eden Susan iskelede durakladı.

Patricia kapıyı kapattı.

"Ne?" Ravyn bir şey dinliyormuş gibi başını çevirirken Susan
sordu.

Konuştığında sesinde mesafeli bir ton vardı. "Burada garip
bir şeyler var."

İşte bu yılın en yetersiz ifadesi olmalıydı. "Öyle mi
düşünüyorsun? Bilgin olsun, bu sabah evden çıktığımdan
beri normal birini görmedim."

Ona sinirli bir sırıtışla karşılık verdi. "Hayır. Yani bu işte
gerçekten yanlış bir şeyler var-"

Ona ne demek istediğini soramadan, arabasının yanında
parlak bir ışık topu parladı. İki saniye sonra, kötü bir uzaylı
filmi gibi bir düzine erkek ve kadın içinden çıktı.

Hepsi uzun boylu, hepsi sarışın ve hepsi nefes kesici güzellikteydi. Hepsi siyah giyinmişti, Ravyn'e hemen saldırmaları dışında melekler gibi görünüyorlardı.

"Bunların Daimon olduğunu varsayıyorum."

Ravyn kendisine ulaşan ilk Daimon'u yere devirirken homurdandı. Botundan bir bıçak çıkardı ve Daimon'u göğsünün ortasından bıçakladı.  ığlık atan Daimon, Ravyn'in botlarının üstünü toz haline getiren garip, altın bir toza dönüştü.

Başka bir Daimon sırtına doğru ilerlerken ona kuru bir bakış attı. "Hayır, onlar Avon hanımları." Birinin boğazına dirsek attı, sonra onunla yüzleşmek için döndü.

Susan yardım çağırmak için içeri doğru koşmaya başladı ama yolunun başka bir Daimon tarafından kesildiğini gördü. Ağzını açtı ve ona doğru tısladı.

"Oh, biraz Listerine getir," diye homurdandı ve onu en çok zarar verecek yerinden olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi.

Kendini tutarak sendeleyerek geri çekildi.

Manevranın yaşayanlar kadar  lmeyenler üzerinde de işe yaradığından emin olarak kapıya yöneldi ama Ravyn'in başının dertte olduğunu fark etti. Onu sokağın duvarına sıkıştırmışlardı. Ağzı ve burnu kanıyordu.

Kadınlardan biri bir kabza çıkarırken neşeyle, "Kıpırdatmayın onu," dedi. Bir düğmeye bastı ve kılıç uzadı.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki verdi, çünkü bir an için düşünecek olsa diğer tarafa kaçardı.

Daimon dişisine saldırdı. Onu Ravyn'den uzaklaştırdı.

Kadın küfrederek kılıcını ona doğru savurdu. Susan geri sıçrayarak bir başkasının kollarına düştü.

Serbest bırakılmadan önce şiddetli bir hırıltı duydu. Ravyn onu tutan Daimon'u parçaladı, sonra kılıçla kadına yöneldi. Dişi Daimon kılıcını savurdu ve ıskaladı. Ona tekrar saldırmak için hamlesini toparlamaya çalışırken, Ravyn onun ön kolunu yakaladı ve ona ters vurdu.

Kılıç elinden fırladı ve Susan'ın ayaklarından çok uzakta olmayan kaldırıma çarptı. Kılıcı hızla yerden aldı ve kendisine doğru koşan adama doğru döndü. Kılıcı döndürdü ve doğruca adamın kalbine sapladı. Adam altın bir toz haline geldi.

Kalbi küt küt atarken bir sonrakiyle yüzleşmek için döndü.

"Geri çekilin!" diye bağırdı ikinci bir dişi. Elini sallayarak başka bir ışık topu oluşturdu.

Kalan Daimon'lar içine daldı.

Susan peşlerinden koşmaya başladı ama Ravyn'in onları takip etmek konusunda pek de endişeli olmadığını fark edince kendini tuttu. "Peşlerinden gitmemiz gerekmez mi?"

Başını sallayarak Susan'la yüzleşirken dudaklarındaki kanı sildi. "Hayır. Güven bana. Bir Daimon'u asla bir sürgü deliğine kadar takip etmek istemezsin. Bu seni doğruca Daimon'un merkezindeki bir ziyafet salonuna götürür ve orada peşinden gelen zavallı aptala hemen meze olarak servis edilir."

"Oh, bu kötü olurdu."

"Evet. Evet, olur." Ravyn tüm vücudunun ağrımına rağmen gülümsedi. Hakkını vermeliydi, kendini gerçekten iyi idare etmiş ve hatta mizahını korumayı başarmıştı. "Kılıç dövüşünü nerede öğrendin?"

Kılıcı bir uzman gibi etrafında döndürüyordu ve bir zamanlar Orta ve Karanlık Çağ'da yaşadığı için kılıç meraklıları hakkında ilk elden epey bilgisi vardı. "Yaratıcı Anakronizm Derneği. Altı yıl boyunca Meridies Krallığı'nda yaşadım."

ABD'nin güneyindeki o bölgeyi tanıdıkça çenesini kaşdı. Orada SCA üyesi pek çok Squir ve hatta birkaç Kara-Avcı vardı. "Evet, ama An Tir Pennsic'te onların kışını tekmeledi."

"Ben onlar için savaşırken değil, onlar savaşmadı." Bu sözleri söyler söylemez kılıcı elinden kaydı ve neredeyse bacağından bir parça kopacaktı. Hemen doğruldu ve öfkeyle kılıcını tutarak, "Bunu yapmak istemiştım" dedi.

Kendine rağmen güldü. Kızın kişiliğinde kesinlikle çok fazla tuz ve sirke vardı ve bu onu büyülyordu. Hayatta, her şey aleyhine olduğunda ruhunu koruyabilen birinden daha fazla takdir ettiği bir şey yoktu. "Hadi, Zeyna Savaşçı Prenses, seni içeri götürmeliyiz."

Kılıcını omzuna dayamadan önce ona bir ahududu üfledi ve ona katılmak için hareket etti. Adam kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Binaya girer girmez içeriden gelen çığlıkları ve kavga eden insanların seslerini duydular.

Ravyn onun yanından geçip komuta odasına doğru koştu. Her yerde Daimon'lar vardı. Ona en yakın olanı yakaladı.

Jack'le dövüşen Daimon'u etrafında döndürdü ve duvara çarptı. Ravyn, Daimon'u bıçaklayabilmek için eline bir bıçak aldı.

Sonra Patricia'nın yanındakine saldırdı. Ona ulaşamadan Daimon dişlerini boynuna geçirdi ve boynunu parçaladı. Küfür eden Ravyn, Daimon'u geri püskürtmek için elinden psişik bir patlama yaptı. Ravyn kendini fırlatıp Daimon'u belinden yakaladığında Patricia yere düştü.

İkisi de yuvarlanmaya başladı.

Onlar güreşirken, Daimon dişlerini Ravyn'in omzuna geçirdi. Tıslayarak onu bıçakladı, sonra da tekmeledi. Daimon zehirli Kara-Avcı kanını tükürmeye başladı ama artık çok geçti. Daimon üç saniye sonra ölmüştü.

Ravyn tam arkasından bir Daimon daha patlarken döndü. Bakışları Susan'ın kollarıyla buluştu. "Teşekkürler."

Başını ona doğru eğdi.

Ravyn başka bir Daimon'un Susan'a doğru ilerlediğini görünce gözleri parladı. İçgüdüsel olarak tepki vererek bıçağını doğrudan Daimon'un kalbine fırlattı.

Susan Daimon'un patladığını görmek için tam zamanında soluk soluğa arkasını döndü. "Sana da teşekkürler," dedi soluk soluğa bir ses tonuyla.

"Ne zaman istersen."

Birdenbire Erika kendini Ravyn'e doğru fırlattı ve onu kovalayan Daimon patinaj yaparak dururken Erika'yı vücuduyla yakaladı. Onu kenara bırakan Ravyn ona doğru hamle yaptı,

sadece başka bir cıvata deliğinde kaybolmasını sağlamak için. Kalan tüm Daimon'lar da onu takip etti.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Susan sordu.

Ravyn bıçağını tekrar botunun içine soktu. "Büyü. Bazı üyeler Kalosis'ten bir sürgü deliği çağırabilir veya talep edebilir ve bekçi onları beğenir veya layık görürse içeri girerler."

"Yetkili olan bu yaşlı adamın onlara güldüğünü hayal ediyorum."

Ravyn homurdandı. "Hayır. Onları krallığında isteyip istemediğine karar veren güzel bir buz tanrıçası hayal edin."

Nedense Susan yaşlı adam fikrini daha çok sevdi.

Ravyn, oğlu Jack boynundaki kan akışını durdurmaya çalışırken yerde yatan Patricia'yı gördüğünde kaşlarını çatı. Onlara doğru ilerledi.

"Hepinizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

Jack ona şüpheyile baktı. "Güvenli yer neresi? Sanki biz bir şey değilmişiz gibi buraya geldiler."

Ravyn'in yüzü taşa döndü. "Serenge. Bir sığınak olarak, ihlal edemeyecekleri tek yer orası." Patricia'yı kollarının arasına aldı. "Hepinizle orada buluşacağım ve yerinizde olsam acele ederdim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Susan teklif etti.

Ravyn tereddüt etti. "Biraz sıkışık olacak ama evet, birinin yarasına baskı yapması gerekiyor."

"Klostrofobik değilim."

Adamın yüzünden minnettar olduğu anlaşılyordu. "O zaman kılıcını geri çek ve gidelim."

Susan onun dediğini yaptı, sonra da onu hurdaya dönmüş arabasına kadar izledi. Önce o bindi. Ravyn Patricia'yı dikkatle kucağına oturttu. "Çok bastırma."

Baygın kadının boynunu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Dürüst olmak gerekirse, kadının nasıl hâlâ hayatta olabileceğini bilmiyordu. "Başarabilecek mi?"

"Umarım ailesinin iyiliğı için öyledir. Addams'lar Squire ailelerinin en önde gelenlerinden biri ve o da onların büyük aile reisi."

Ravyn hızla diğer tarafa geçti, arabaya bindi ve çalıştırdı. Bir krizle nasıl başa çıkılacağını kesinlikle iyi biliyordu. Ve arabasını trafiğe sokup çıkarırken herhangi bir yarış arabası sürücüsünün becerisine rakip olabilirdi.

Neyse ki, ünlü Seattle Serengeti Kulübü'ne varmadan önce yaklaşık on bloktan fazla gitmeleri gerekmedi. Camlar o kadar koyu renkliydi ki içeride kimsenin olup olmadığını anlayamadı. Çevrede kulübe ya da çalışanlarına ait olabilecek herhangi bir araba da görünmüyordu.

"Açık mı?"

Ravyn arabasını park etti ve dışarı çıktı. Arabasının kapısını açana kadar ona cevap vermedi. "Alacakaranlıkta açılıyor ve sahipleri burada yaşıyor."

Patricia onun sesindeki tuhaf tonu sormadan, adam Patricia'yı kucağından aldı ve kulübün arka kapısına doğru götürdü.

Kapının neden kilitli olmadığını merak eden Susan onu kısa bir koridordan geçerek bir ofis alanına doğru izledi.

"Affedersiniz!" diye bağırdı çekici bir kızıl saçlı onları görünce. "Siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

Ravyn, Patricia'yı sağındaki bir kapıya doğru taşırken tereddüt etmedi ya da durmadı. "Dorian'ı getir. Şimdi."

Kadın onunla alay etti. "Peki sen kimsin?" "Bunun için endişelenme. Sadece gidip Dori'yi getir."

Kollarını iki yana açmış olan kadın ona saldırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Gitmeden önce Susan'a cehenneme kadar yolu olan korkunç bir bakış fırlattı.

Ravyn bir kapının önünde durakladı. Susan kapıyı açmak için etrafından dolaştı, sonra bir kliniğe benzeyen bir yere girmesi için geri çekildi. Patricia'yı kapıya en yakın olan hastane yatağına çok dikkatli bir şekilde yatırdı.

"Burada bir doktor var mı?" Susan sordu.

"Evet."

Tam gözlerini kırpmıştırmaya başlamıştı ki, tam önünde bir adam belirdi. Birdenbire. Garip bir TV şovu efekti gibi odaya puf diye girmişti. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarıyla Ravyn'e çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Ravyn'in yüzü tamamen soğukkanlıydı. "Addams'lar Daimon'lar tarafından saldırıya uğradı. Patricia'nın acilen tıbbi müdahaleye ihtiyacı var yoksa ölecek. Diğerleri gelebildikleri kadar çabuk burada olacaklar."

Dorian olduğunu tahmin ettiği adam sinirli bakışlarını Susan'a kaydırdı. "Onu tanımıyorum."

"O yeni bir yaver."

Kapı açılmadan önce dışarıda büyük bir gürültü koptu. Jack kısa boylu Afro-Amerikan bir kadınla birlikte içeri girdi ve hemen yatağa koştı. Kadının Patricia'yı muayene etmeye başlamasıyla Susan onun doktor olduğunu anladı.

"Başka kim yaralandı?" diye sordu doktor Jack'e.

"Çoğumuz. Ama ciddi hasar alan tek kişi annemdi. O iyi olacak mı?"

Doktor cevap vermedi. "Diğerleriyle birlikte dışarıda beklemelisin, Jack."

Bembeyaz oldu.

Hâlâ kendini tanıtmamış olan adam Jack'i kolundan tutup kapıya doğru götürdü. "Sanırım hepimiz Alberta'yı işiyle baş başa bırakmalıyız."

Gözlerinde yaşlar biriken çocuk için Susan üzüldü. "Her şey yoluna girecek, Jack," dedi, haklı çıkması için dua ederek. Kendi annesini Jack'in yaşındayken kaybetmiş olduğu için, onun da annesini kaybedeceği düşüncesine dayanamıyordu.

Ravyn ona bilmiş bir bakış attı. "Evet, Jack. Alberta annene bir şey olmasına izin vermez. Çok yakında ayağa kalkıp sana bağarmaya başlayacak."

Jack odadan çıkarken cesurca başını salladı.

Susan Ravyn'i koridora kadar takip etti ve Ravyn orada durdu. Etrafına baktığında bir grup son derece yakışıklı ama öfkeli adam görünce nefesini sertçe içine çekti.

Altmış yaşlarında görünen yaşlı bir adam Ravyn'i görünce dudağını büktü ve Ravyn'in ayaklarının dibinde yere tükürdü. "Buraya gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Asla."

Ravyn'in üzerine bir yorgunluk havası çökmüştü, sanki şu anda bununla uğraşmak istemiyordu. "Acil bir durumdu."

Bu adamı hiç de yatıştırmışa benzemiyordu ve o zaman buranın ailesinin sahip olduğu sığınak olduğunu fark etti. "Onu insanların getirmesine izin vermeliydin."

"Baba-"

Klinikte onlara katılan adama tısladı. "Onu savunma Dorian. Sığınak yasaları olmasaydı, çoktan kanının tadına bakıyor olurdum."

Ravyn babasına yaklaşırken yüz hatları sertleşti. İçinde öfkeyle karışık bir acı vardı. Birbirlerini bir asırdan fazladır görmemişlerdi ve babası hâlâ dudağını bükmeden ona bakamıyordu. Ravyn bu adama saygı duyduğu zamanları hatırlıyordu. Onun için her şeyi yapabileceği zamanları.

Bir yanı, yüzyıllar önce Phoenix onu öldürürken öylece durup seyrettiği için babasından nefret ediyordu. Ama bir başka yanı da bir zamanlar bu adamı dünyalar kadar seven o küçük çocuktı. Eskiden onun geniş omuzlarına binen ve onunla kovalamaca oynayan küçük çocuk. Bu parça, ailesinin ölümü üzerine bir tür teselli istemişti.

Onun yerine, onu da öldürmüşlerdi. Hatta babası yerde can çekişirken onu tekmelemiş ve üzerine tükürmüştü. O baktı

izmesinin yanındaki tükürüğe baktı. Babası hâlâ ona tükürüyordu.

Ve bu onun içinde güçlü bir öfke uyandırdı. Şimdi odaklandığı şey buydu. "Seni en çok kızdıran ne, ihtiyaç? Sana ihanet etmiş olmam mı, yoksa sen bunu düzeltmezken benim bunu düzeltecek cesareti göstermiş olmam mı?"

Ravyn'e doğru hamle yaptı ama Dorian onu yakaladı. "Yapma baba. O buna değmez."

Ravyn sinsice gülümsedi. Dorian onun ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. "Evet baba, ben buna değmem."

"Defol," diye hırladı babası, sesi nefretle kalınlaşmıştı, "ve bir daha asla buraya gelme."

"Merak etme."

Ravyn kapıya doğru ilerlerken Susan'ın hâlâ onu takip ettiğini fark etti. Aklından ne geçiyordu acaba? "Burada diğerleriyle birlikte kalmalısın."

"Hiç sanmıyorum."

"Susan..."

"Bak," dedi sertçe, "beni tüm bunlara sürükleyen sensin. Alınma ama Otto, Kyl ve Jessica bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyorlar. Ben Erika'yı öldürmek istiyorum ve içlerinde kurşun geçirmez görünen tek kişi sensin. Yani seçeneklerim arasında, hayatta kalmam için en güvenli seçenek sen gibi görünüyorsun."

Yüz hatları kızgın olsa da, siyah gözlerinde bir mizah parıltısı vardı. "Güven bana, değilim. Aslanların inine doğru gidiyorum. Eğer burada kalırsan, kötü adamlar seni yakalayamaz. Ama benimle gelersen, yakalayabilirler."

Belki de haklıydı ama içinden bir ses onunla kalması gerektiğini söylüyordu ve hayatında güvenmeyi öğrendiği tek bir şey varsa o da içgüdüleriydi. "Ravyn-"

"Onu dinle insan," dedi kırılgan bir ses arkasından. "Masum insanları öldürtmek onun en iyi yaptığı şey."

Nefesini kesecek kadar derin bir keder, Ravyn'in gözlerinde saklanmadan önce parladı. "Cehenneme git, Phoenix."

Susan arkasına döndüğünde Dorian'ın tıpatıp aynısı olan bir adam gördü. Onun olmadığını anlamasının tek nedeni, bu adamın Dorian'ın giydiği pilili pantolon ve siyah gömlek yerine bir kot pantolon ve kot düğmeli bir gömlek giymiş olmasıydı.

Ravyn kapıyı açıp içeri adım atmadan önce Phoenix gözlerini kıstı. Otto ve Leo arka sokaktan içeri girerken Susan da onun arkasından dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun Ravyn?" Otto sordu.

"Cael'i kontrol etmeye."

Leo kaşlarını çattı. "Biz de oraya gidiyorduk-"

"Hayır," dedi Ravyn tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Zaten bir yaverimiz kayıp ve eminim o da ölmüştür. Birinizin daha öldürülmesine gerek yok. Ben hallederim."

Otto alay etti. "Sen deli misin? Cael'in yanında dövüşemezsin. Sadece birbirinizi zayıflatırsınız."

Bu Ravyn'i hiç de korkutmuşa benzemiyordu. "Onun varlığında olmak beni zayıflatmadan önce on beş dakikam olacak. Cael de öyle. İnan bana, ikimiz çok şey yapabiliriz."

Bu süre içinde bize saldırabilecek herkese zarar verebiliriz. İyi olacağımızdan oldukça eminim."

Otto başını salladı. "O zaman ben de seninle geliyorum." "Ben de öyle," dedi Leo.

Ravyn, kendisine katılma konusundaki mantıksız ısrarları karşısında homurdandı. Birinin bu kadar gereksiz yere ölmesi düşüncesine dayanamıyordu. Eğer daha fazla zamanı olsaydı, bunu onlarla tartışarak harcardı. Ama bunca yüzyıldır sahip olduğu çok az sayıdaki arkadaşından biri hakkında zaten kötü hisleri vardı. İsteyeceği son şey Cael'in öldüğünü görmektir ve artık tartışamayacak kadar yorgundu. Oraya gitmesi ve Cael'in hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Ve eğer Cael öldüyse, o zaman sorumluları avlamak istiyordu. "Tamam."

Başka bir şey söylemeden arabasına bindi, ama Susan'ın yolcu tarafında bindiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

Ona umursamaz bir bakış attı. "Sana söyledim. Seninle geliyorum."

Sanki bunu gerçekten istiyormuş gibi. Aslında şu anda tek istediği günün karmaşasıyla başa çıkmak için yalnız kalmaktı. "Otto'yla gideceğini düşünmüştüm, çünkü sağduyunun tam tersine, onlar da gidiyor."

Çok haysiyetsiz bir homurtu çıkardı. "Sana adamın beni öldürmek için bir neden arıyormuş gibi davrandığını söylemiştim. Senin aksine Kevlar olmadığından bahsetmiyorum bile."

Ravyn arabayı çalıştırıp vitesine takarken iç çekti. Kurşun geçirmez olabilirdi ama tamamen yenilmez değildi. Kafasını kesip onu kolayca öldürebilirlerdi.

Yeterince. Ama onu böyle önemsiz ayrıntılarla endişelendirmemeye karar verdi.

"Nereye gidiyoruz?" Susan sordu.

"Ravenna." Cael üniversitenin yanında, Apollit bir ailenin sahibi olduğu pek de zarif olmayan bir kulübün bodrum katında yaşıyordu. Ravyn yıllardır Cael'e düşmanı bu kadar yakınında tutarak nitro ile oynadığını söylüyordu.

Siktir git, derdi hep. Ben tehlikeyi severim. Ayrıca, tek yapmam gereken üzerime bir şeyler giyip yukarı çıkmak, birkaç Daimon öldürmek ve eve dönmek. Bundan daha iyisi olamaz.

Ravyn sadece arkadaşının şimdi bu küstahlığın bedelini ödemediğini umuyordu.

"İyi misin?"

Susan'a bir göz attı. "Tamam."

"Bilirsiniz, insanlar iyi dediklerinde bu genellikle 'beni rahat bırakın çünkü beni gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşmak istemiyorum' anlamına gelir."

"Bazen de bu sadece iyi oldukları ve söylenecek başka bir şey olmadığı anlamına gelir."

Bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. Onun bunu yutmadığını anlayabiliyordu. "Belki, ama bir soru sorabilir miyim?"

Ravyn omuz silkti. "Özgür bir ülke, yani cevap vermek zorunda değilim."

Kızın yüzündeki buruşuk ifadeden verdiği cevabı umursamadığını anladı. Ama birkaç dakika sonra ona doğru döndü. "Sana nasıl davranacaklarını bile bile neden

Patricia'yı hastaneye götürebilecekken ailenize mi götürdünüz?"

Ravyn ailesinin kendisinden ne kadar nefret ettiğini hatırlayınca sinirlenerek deri direksiyonu daha sıkı kavradı. Susan'ın bir gazeteci olduğu gerçeğini unutmuştu, bu da onu gözlemci ve meraklı yapıyordu - geçmişini ya da bugünü hakkında konuşmaktan hoşlanmayan bir adam için ölümcül olan iki şey. Kahretsin, onun yanında daha dikkatli olmalıydı.

Ayrıca böyle canavarlarla uğraşırken korunmanın anlamsız olduğunu da biliyordu. Bir cevap alana kadar onu takip edecekti... ya da onu öldürecekti.

Hayır, o bunu yapmadan da yeterince sorunları vardı. Ayrıca, kız ona garip bir şekilde çekici geliyordu. Özellikle de dudaklarının nazik kıvrımı ve onun cevap vermesini beklerken hafifçe yukarı kalkması.

Neredeyse bu işi uzatması için yeterliydi...

Ama sonunda ona gerçeği söyleyerek cevap verdi. "Birincisi, hastanede güvende olmazdı. Daimon'lar kamuya açık bir alan olduğu için oraya gelip gidebilirler ve içimden bir ses Squire dünyasında çok önemli biri olduğu için onun işini bitirmek için geri döneceklerini söylüyor. Bir insanın onlara karşı sahip olduğu tek koruma, kendi evinin mahremiyetinde olmaktır. Hiçbir Daimon davet edilmediği sürece özel bir konuta giremez. İkincisi ve en önemlisi, boynundaki ısıruk yarasını açıklamaya çalıştığını hayal edebiliyor musun? Bence ortalama bir doktor, bir kadının boynunu parçalayan şeyin insan dişi değil de insan dişi gibi göründüğünü görünce biraz endişelenebilir. Bu, mesela bir gazetecinin istenmeyen dikkatini çekmeden ona yardım etmenin en kolay yoluydu."

"Tüm bunlarda haklı olabilirsin," diye itiraf etti isteksiz bir ses tonuyla.

Susan sokak lambalarının Ravyn'in yüzünü kesişini izlerken sessizliğe gömüldü. Gerçekten de yakışıklı bir adamdı. Ama çekici bulduğu sadece bu değildi. Onda başka bir şey daha vardı. Acı çeken ve aynı zamanda vahşi olan bir şey. Özellikle de dünyada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığı için onu yatıştırmak istiyordu.

Bunu düşünme. Zihni haklıydı. Şu anda adamın ne kadar iyi görüldüğünden ve onu ne kadar çekici bulduğundan çok daha önemli şeylere odaklanması gerekiyordu.

Aklına Erika geldi. "Evine nasıl girdiklerini düşünüyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım. Birinin onları içeri davet etmesi için evin içinde olması gerekirdi. Bunu yapmadığına yemin ediyor ve kesinlikle ben değildim."

Bu rahatlatıcı değildi.

"Daimonlara bu gece neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu onlar için normal mi?"

"Hayır," dedi içtenlikle. "Bu şekilde saldırımları son derece alışılmadık bir durum. Normalde birkaç insan seçerler ve biz de fazla yaşanmadan onları öldürürüz. Amaçları yaşamaya devam etmek olduğu için genellikle bizden kaçarlar, bize doğru değil. Ve daha önce bir Squires tesisine saldırdıklarını hiç görmedim."

Bunu sindirdi ve şimdi neden farklı olduğunu merak etti. Katalizör neydi? Kyl'in daha önce bahsettiği Stryker olabilir miydi yoksa başka bir şey mi?

"Peki ya bu Cael? Sanırım senin arkadaşlarından biri."

"Evet."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse üç yüz yıldır."

"Vay canına. Etkilendim. Sanırım uzun süreli ilişkiler seni korkutmuyor, ha?"

Onun alaycı tavrı karşısında kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey." Hâlâ tedirgin görünüyordu ve kız garip bir şekilde bunu da eğlenceli buldu. Normalde tanımadığı insanlara sataşmazdı. Yine de adamda onu kızdırması için yalvaran bir hava vardı. İnsanların bir uçurumun kenarında durduklarında atlamak için sahip oldukları aynı intihar eğilimi olmalı.

Belki de onu her eğlendirdiğinde yüzünün yumuşaması hoşuna gidiyordu. Bu son derece baştan çıkarıcıydı ve onun her zaman şimdiki kadar sert ve ciddi olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Ravyn, Happy Hunting Ground'a yaklaşırken yavaşladı. Evet, üniversite öğrencilerine hitap eden köklü bir Apollite/Daimon barı için kullanılan bu alaycı ismi her zaman sevmiştir. Üniversiteli kalabalık bunun bekârlar için bir oyun olduğunu düşünüyordu. Bilmedikleri şey ise kulübün tabelasındaki sarı güneşe karşı uçan siyah ejderha gölgesinin bir Apollite'nin Daimon kardeşlerine burada güvende olduklarını bildirmek için kullandığı bir hoş geldin paspası olduğuydu. Aslında Cael onları susturmak için gönderilmişti ama Apollitler hemen onunla bir pazarlık yapmayı teklif etmişlerdi. Onları koruduğu sürece saygıdeğer olacaktı. Hatta

Cael'i binada yaşamaya davet etti. Bilinmeyen nedenlerden dolayı Cael kabul etmişti. Artık Daimonlar uzak durma eğilimindeydi. Ve bodrumda bir Kara-Avcı olduğu haberini almamış olan ve genç bir üniversite öğrencisini atıştırmak için Mutlu Av Alanına girecek kadar şanssız olan Daimonlara karşı av sezonu açılmıştı.

Ravyn sadece Cael'in hâlâ bodrumda yaşadığını ve kendi güven dolu aptallığının kurbanı olmadığını umuyordu.

Arka tarafa park ederken Susan, "Burayı biliyorum," dedi. "Ön taraftaki geri dönüştürülmüş çöp heykellere bayılıyorum. Sanatçının kim olduğunu öğrenmeye çalıştım ama kimse bana söylemedi. Aslında burada çalışan insanlar gerçekten çok kaba."

Otto Jaguar'ını yanlarına çekip dururken Ravyn arabasını park etti. "Sanatçı Cael olabilir. Kaba insanlar ise buranın sahibi olan Apollitler."

"Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Bu yemeğinle oynamak gibi bir şey değil mi?"

"Bir şey. Kesinlikle bir şey. Ama Cael burayı seviyor ve Apollitler de ona tahammül ediyor gibi görünüyor. Ben kimim ki bunu sorgulayayım?"

Ravyn arabadan indi ve Otto onlara katılırken yönünü bulmak için bir dakikasını ayırdı. Kulüpten gelen müzik yüksek sesli ve gümbür gümbürdü. Susan başını eğdi, Black Eyed Peas'in "Don't Phunk with My Heart" şarkısıydı.

"Yine mi arka kapı?" Susan sordu.

Ravyn başını salladı. "O kılıç hala sende mi?"

"Evet."

"Yakınında tut. Burada ejderhanın inine giriyoruz ve ne bulacağımızı bilmiyorum." Otto'yla uyarı dolu bir bakış alışverişinde bulundu. "Herhangi bir sorun çıkarsa ikinizin de kapiya doğru koşmanızı ve Susan'ın da yanınızda olduğundan emin olmanızı istiyorum."

Otto ona bir seri katili gururlandıracak vahşi bir bakış attı. "Alınma ama ben kaçmam."

"Ben de öyle," dedi Susan kararlılıkla.

Leo elini kaldırdı. "Kayıtlara geçsin, biliyorum."

Otto kaşlarını çatarak ona baktığında Leo gözlerini devirdi. "Bu bir şakaydı Carvalleti. Biraz espri anlayışınız olsun."

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim ve bana Gilligan'lık yapma. Gilligan'ları vurma eğilimindeyim."

Leo onu tersledi. "Merak etme. Ben uzun vadede varım."

Ravyn iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Peki. Ölümлерiniz sizi ilgilendirir. Sana nasıl Gilligan olunmayacağını anlattığımı unutma." Bıçağını sırtının alt kısmındaki pantolonunun içine soktu.

Ön tarafa doğru yürüdüler. Tuğla bina yüz yıldan biraz daha eskiydi. Bebek mavisine boyanmış ve siyah pencereleri eski hippie sembolleriyle süslenmiş olan bina, diğer milyonlarca üniversite kulübüne benziyordu. Bu erken saatte, ön tarafta sohbet eden ve dilenen insanlar yüzünden pek kalabalık değildi.

Yan tarafta Ravenna Third Place Books and Honey Bear Bakery adında bir kafe ve kitapçı vardı.

insan kalabalığı. Kulübün aksine, aydınlık ve davetkârdı. Happy Hunting Ground'a sinmiş bir seks ve pislik havası vardı, ama belki de müdavimleri cezbeden şey buydu.

Ravyn, arkadaşlarıyla bir şeyler içmek ya da tek gecelik bir ilişki yaşamak için aptalca buraya gelen kaç kişinin hayatını kaybettiğini düşünmemeye çalışarak kulübün kapısını açtı ve küçük fuaye alanında kimlik kontrolü yapmak için bekleyen devasa Apollite ile yüz yüze geldi. En az 1.80 boyunda ve en az 300 kilo ağırlığında olmalıydı. Kafasını kaldırıp birine bakması pek sık olmazdı.

Lanet olsun. Kural olarak Apollitler çoğu insandan daha uzundu ama sıvı diyetleri nedeniyle genellikle zayıftılar. Buradaki Apollitler bu adamı büyük bir yiğit olarak kolayca kiralayabilirdi ...

Ya da Macy'nin Şükran Günü şamandırması -güneş ışığının onu öldürmesi dışında. Sonra tekrar, şamandıra ve havai fişekler. Bundan daha iyisi olamazdı.

Apollite onları görür görmez gerildi. "Burada ne arıyorsun, Kara Avcı?"

"Sadece bir arkadaşımı görmeye geldim."

Apollite onun kulübe girişini engellemek için harekete geçti. "Burada hiç arkadaşın yok."

Ravyn ona sert bir bakış attı. "En azından bir tane alsam iyi olur."

Apollite yine de geçmesine izin vermedi. "O zaman onu telefonla arayabilirsin. Senin türün burada hoş karşılanmıyor."

"Bu Cael için de geçerli mi?"

Apollit'in yüzü taşa döndü. "O seni ilgilendirmez. Şimdi git."

Ravyn onu geçmeye başladı ancak Apollite bir yumruk attı. Darbeyi savuşturdu, sonra kendi darbesini ekledi. Apollite sendeleyerek geri çekildi.

Bir anda üç Apollit daha ortaya çıktı. Onunla kulübe açılan ikinci kapı arasında bir sıra oluşturdular. "Burada istenmiyorsun Kara Avcı. Evine git."

"Cael'i görene kadar olmaz."

Otto bir kelebek bıçağı açtı. "Biliyorsunuz, sizin acınacak kadar kısa bir hayatınız var. Bir gününü bile kaybetmek utanç verici olur."

"Kaldır şunu!" dedi son derece çekici sarışın bir kadın fedailerin yanından geçerken. Kireç yeşili bir go-go kıyafeti giymiş, beyaz vinil ayak bileği botları ve beyaz ruj sürmüştü. Erkeklerin aksine, konuşurken dişlerini gizleme zahmetine girmemişti. "Bu kulüpte silaha asla müsamaha gösterilmez."

Otto, Leo, Susan ve Ravyn'e sert bir bakış fırlattı. "Neden buradasınız?"

Ravyn sabretmek için derin bir nefes aldı. "Bunu söylemekten gerçekten yoruldum. Cael'i görmek istiyorum ve eğer bunu bir kez daha söylemek zorunda kalırsam, hepimiz üzerinde Daimon-öldürme pratiği başlatacağım."

Apollit kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eminim seni görmek istemiyordur."

Otto bakışlarını kadına dikti. "Bence o çoktan öldü Ravyn."

"O ölmedi," dedi kadın, ses tonu kırıktı. "Ama burada onunla bir işin yok. Sizi davetli listesine koymadı ve son kontrol ettiğimizde sizlerle pek de sosyal değildi. Onun arkadaşı olduğunuzu nereden biliyoruz?"

Ravyn ona kendi zehirli bakışını attı. "Düşmanlar ön kapıdan girmez, bebeğim."

Bruiser ona Apollite dilinde bir şeyler söyledi. Ravyn'e bakarken biraz gergin görünüyordu. "Akıllı düşmanlar olabilir. Bildiğim kadarıyla, görüldüğün kadar aptal değilsin. Belki de Cael'i öldürmek için buradasınız."

Ravyn onunla oyun oynamayı bırakmıştı. "Orada yanılırsınız. Ve bu kulübün bu gece alevler içinde kalmasını istemiyorsanız, geçmemize izin vermenizi öneririm."

Onun tehdidi karşısında sertleşti. "Bize zarar veremezsiniz, bu kurallara aykırı. Biz Daimon'a dönüşene kadar hiçbir Karanlık Avcısının bir Apollite zarar vermesine izin verilmez."

Sıkılmış dişlerinin arasından "Sikmişim kanunu," dedi. "Arkadaşım öldüyse, beni doğuran şeyden başka hiçbir şeye saygı duymam... intikam."

Adam onunla tekrar konuştu.

Ona cevap vermeden önce tereddüt etti. Gözleri endişeli bir şekilde Ravyn'e baktı. "Güçlerini tüketmeden önce onunla on beş dakikan var. Ondan sonra gitmeni istiyorum."

Büyük bir şaşkınlık yaşayan Apolliler, geçmelerine izin vermek için gerçekten de dağıldılar.

Bir tuzak bekleyen Ravyn, Susan'ın Otto'yla arasına girdiğinden emin olurken, Leo da arkadan çekilerek, hip-hop müziği eşliğinde dans eden oldukça büyük bir kalabalığın olduğu kulüpte kadını takip etti. Stroboskop ışıkları tepelerinde dönen üç farklı aynalı topun üzerinde parlıyordu. Yanlarda, üzerlerinde neon renklerle boyanmış Apollite ve hippie sembolleri bulunan siyah masa örtüleriyle kaplı masalar vardı. Siyah ışıklar renklerin karanlıkta öne çıkmasına yardımcı oluyordu. Ayrıca Ravyn'in gözlerini ağrıtmak gibi ikili bir amaca da hizmet ediyorlardı.

Hareket ve ışıklar bir Kara Avcıyı zayıflatırken Daimon ve Apollitlerin etkilenmemesini sağlar. Onlar açısından akıllıca bir düşünce.

Kadın onları bar bölümünden geçirip endüstriyel bir mutfaktan geçirerek bodrum katına inen bir merdivene açılan dar bir kapıya götürdü.

Bir koluyla kapıyı açık tuttu ve kendisi olmadan girmeleri için geride durdu. "Onun odası soldaki son oda."

Önce Ravyn düştü.

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" Kadın arkalarından kapıyı kapattıktan sonra Susan sordu. Bodrumdaki ışık çok zayıftı ama yukarıdaki düşmanca ışıktan sonra gözlerine iyi geliyordu. Burada mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

"Bu noktada," dedi Ravyn tüm ciddiyetiyle, "hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Ravyn kadının Cael'in odasına çıktığını söylediği kapıya yaklaşırken durakladı. Birinin sesini duyabiliyordu

Şiddetli bir acı çekiyormuş gibi homurdanıyordu, sonra birden Cael acı dolu bir çığlık attı.

Kalbi küt küt atan Ravyn kapıyı tekmeleyerek açtı ve ardından sürprizle ilgili önceki yorumunu tamamen yeniden değerlendirdi.

Bu... bu onu tamamen şok etmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cael'i yatağında Apollite bir kadınla sarmaş dolaş görünce Ravyn'in ağzı açık kaldı. Tamamen suçüstü yakalanmıştı. "Bu gece o kıllı dolunayı görmeye hiç ihtiyacım yoktu," dedi Ravyn onlara arkasını dönmek için arkasını dönerken. "Tanrım, sanırım kör oldum."

Otto ve Leo gülerken Susan soluk soluğa kaldı, sonra da çıplak çiftin görüş alanının dışına çıkarak koridora geri döndü.

Cael pis bir küfür savurdu. "Bu da ne böyle?" diye sordu öfkeyle, İskoç-İrlandalı karışımı kalın bir ses tonuyla. Ravyn ikisinin yatakta ayaklarını sürüye sürüye yürüdüklerini duyabiliyordu, şüphesiz kendilerini örtmeye çalışıyorlardı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kıllı kıcı olan ben değilim. O sizsiniz. Siz kapı çalmaz mısınız?"

"Genellikle evet," dedi Ravyn küçümseyerek. "Ama saldırıya uğradığınızı düşündüğümde değil."

"Saldırıya uğruyordum... hem de en arzu edilen şekilde. Arada bir sen de denemelisin Rave, belki o zaman bu kadar piç olmazsın."

Ravyn gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Kıllı kıcıma kafayı takmış gibi görünen sensin. Bu senin hakkında ne söylüyor, dostum?"

Bir ayakkabı Ravyn'in başının az ötesindeki duvara çarptı. "Nişan alamıyorsun, Cael."

"O Cael değildi," dedi yumuşak, zehirli bir ses tedirgin bir tonda. "Ve bir dahaki sefere ıskalamayacağım."

Ravyn yorum yapamadan Cael boğazını temizledi. "Hem sen neden buradasın Kedi Çocuk?"

"Bu Catman ve seninle konuşmam gerek."

Cael sinirli bir iç geçirdi. "Amaranda ve ben giyinirken dışarıda bekle."

Ravyn omzunun üzerinden bir bakış atarak Cael ve Amaranda'nın bir çarşafa sarılmış olduğunu gördü ve koridordaki diğerlerine katılıp kapıyı kapattı.

Leo koridora doğru ilerleyerek, "Sanırım ben yukarıda bekleyeceğim," dedi. "Azgın çiftleri yakalamak için daha fazla yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

"Kapa çenenin, Leo," diye hırladı Ravyn. "Benim dünyam için dudaklarını büküp incinmeyecek kadar gerekli değilsin."

"Evet, evet," dedi umursamaz bir tavırla merdivenlere yönelip gözden kaybolurken.

Susan, "Bu kesinlikle utanç vericiydi," dedi alaycı bir ses tonuyla. O berrak mavi gözleriyle ona bakarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Karanlık Avcıların çiftleşme ritüellerini yakından ve kişisel olarak gördüğüme göre, bu gece beni götürebileceğin başka eğlenceli yerler var mı? Biliyor musun, lisedeyken spor şortumun lastiği kopup da külotumun arkasında bir delik olduğunu zor yoldan öğrendiğimden beri hiç bu kadar utanmamıştım."

Ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü, külotundaki bir yırtıktan görünen poposunun düşüncesi onu gerçekten tahrik etti ... evet, kaybediyordu.

Adam onun yakıcılığı hakkında yorum yapamadan kapı açıldı ve Cael'in üzerinde zayıf kalçalarını saran kırmızı ve siyah ekoseli bir etekten başka bir şey olmadığını gördü. Ellerini dalgali siyah saçlarının arasından geçirerek onları yerine oturttu ve kollarını birkaç kırmızı çizik bulunan çıplak göğsüne sarmadan önce onlara dik dik baktı. "Bu aşırı hoşnutsuzluğu ve kesintiyi neye borçluyum? Yaşamak istiyorsanız cevabınız 'Kiyamet' olsa iyi olur."

Susan aval aval bakmamaya çalıştı ama çok zordu. Ravyn gibi, adam da gergin bir jimnastikçinin yapısına sahipti... tam sekiz paket karın kası vardı. Onda da bir ok ve yay dövmesi vardı, ama onunki sol kalçasının aşağısındaydı ve bir hançerle delinmiş bir kalbin dövmesi bir kolundan aşağı iniyordu. Dövmeden yükselen sarmaşıklar bir omzunun üzerinden geçerek sağ göğüs kaslarına kadar iniyordu. Kalın siyah saçları erkeksi bir mükemmellikte dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yakışıklı yüzünü en az bir günlük sakal kaplıyordu ve yasadışı olması gereken kadar uzun kirpiklerle çevrili koyu renk gözleri vardı.

Ravyn arkadaşıyla yüzleşirken çenesinde bir tik vardı. "Yaklaştın. Apollitlerin seni öldürmeye çalışacağını söylemeye geldim."

Cael bunun üzerine şeytani bir sırıtma yaptı. "Çok geç kaldın. Amaranda bütün gün uğraştı ama ben aşağı inmeyeceğim." Kaşlarını salladı.

Susan onun kötü çift anlamlılığı karşısında irkildi.

Ravyn'in burun delikleri alevlenirken kapalı kapıya doğru öfkeli bir bakış fırlattı. "Bu bir şaka değil, Cael. Bu ciddi bir durum. Düşmanla yatıp kalktığına inanamıyorum. Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kollarını sıkıca kavrayan Cael'in yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu. "Dikkatli ol, braither. Ses tonuna saygı katacaksın

ondan bahsederken, anlıyor musun?"

Yatak odasının kapısı Amaranda'yı göstermek için açıldı. Uzun boylu ve ruhani bir güzelliğe sahip olan Amaranda, Susan'ın bütün hayatını imrenerek geçirdiği türden bir kadındı. Üzerinde zerre kadar yağ yoktu ve bu çok açıktı, çünkü kasık bölgesini zar zor kapatan daracık bir kot pantolon ve vücudunun üst kısmını açıkta bırakan daracık kırmızı bir askılı bluz giymişti. İnce sol üst kolunu, bir çift altın küpeyle uyumlu altın bir yılan köle bileziği çevreliyordu ve göbek deliğine taktığı halkadan yakut kırmızısı bir ay sarkıyordu. Susan'a doğru döndüğünde, Amaranda'nın da sağ burun deliğinde küçük kırmızı bir çivi olduğunu fark etti.

Susan dışarıdaki havanın bu kıyafet için biraz soğuk olduğundan söz etmeye başladı ama dilini tuttu. Belki kadın üşütür ve biraz kilo alırdı.... En azından o mükemmel vücudunu örterdi, böylece Susan kendini o kadar da yetersiz hissetmezdi.

Kendime not: Yarın yeni bir diyetle başla.

Beline kadar uzanan bembeyaz sarı saçlarını omzuna atan Amaranda, Cael'e bakmadan önce onlara hızlıca bir göz attı. Bu bakıştaki derin, hayranlık uyandıran sevgiyi yanlış anlamak mümkün değildi. Sadece Cael'in ona gülümsemeden önce verdiği karşılıkla eşleşiyordu. Susan'ın tanımadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Amaranda da aynı şekilde karşılık verdi. Cael gibi o da konuşurken biraz dişlerini gösterdi.

Amaranda yanlarından çekilirken Ravyn dudağını büktü. "Onların dilini bile konuşabiliyor musun?"

Başını öne eğen Cael orta parmağıyla kaşını ovuşturdu.

"Peki," diye hırladı Ravyn. "Ama sen küçük kız arkadaşınla iyi geçinirken neler olup bittiğini anlatmama izin ver."

Cael ona sinirli bir bakış attı.

"Şafak vakti Apollitler tarafından alınıp bir hayvan barınağına götürüldüm ve orada beni öldürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştılar. Oradan kıl payı kurtulduktan sonra, gündüz saatlerinde beni öldürmeleri için bir grup insan ve bir yarı Apollit gönderdiler. Henüz kimliği belirlenemeyen bir Kara Avcıyı öldürdüler ve bu gece de Addams'lara üslerinde saldırdılar. Patricia bu geceyi bile atlatamayabilir."

Ravyn'in söylediği her kelimeyle Cael'in yüzü daha da ölümcül bir ciddiyete bürünüyordu. "Ne?"

"Bu doğru," dedi Susan Ravyn'i savunmak için. "Polis ve Apollitler Daimonlarla birlikte çalışıyorlar ve hepinizi avlamaya çalışıyorlar." Bu sözler dudaklarından dökülürken bile kulağa gülünç geliyordu. Gerçekten öyle olmalarını ne kadar isterdi.

"Evet," diye ekledi Otto. "Üç saat önce, Addams'lara yapılan saldırıdan önce, sizi uyarması için buraya bir yaver gönderdik."

Cael kaşlarını çatı. "Buraya hiçbir Squire gelmedi. Kerri bana söylerdi."

"Kerri?" Ravyn sordu.

Cael karanlık bakışlarını üst kattaki kulübe çıkan merdivenlere doğru çevirirken duraksadı. Yüzünden son derece önemli bir şeyi tartıştığı anlaşılıyordu. Sonunda cevap vermeden önce oldukça rahatsız görünüyordu.

"Kayınbiraderim."

Ravyn bu sözler sıcak bir bıçak gibi içinden geçerken nefes alamadı. Ne düşünüyordu bu adam? "Senin neyin?"

Yüz hatları gerginleşti. "Amaranda benim karım."

Öfke ve inançsızlık Ravyn'in içinde düşmanca bir karışım oluşturdu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Cael onu itmeye başladı ama sonra vazgeçti. Ne de olsa, bir Kara Avcı diğerine ne yaparsa yapsın, karşı taraf on kat daha kötü hissediyordu. Ravyn'e yapılan basit bir itiş, Cael'e sarsıcı bir darbe olarak geri dönecekti. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Evet, doğru. Bir Apollite ile bu şekilde uğraşmak, yaşamak için yılan zehri sağlamak gibiydi. Er ya da geç, içlerinden biri dönüp onu ısıracaktı; bu canavarın doğasında vardı. "Seni lanet olası aptal! Hiç fikrin var mı-"

"Elbette biliyorum, Rave," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sakın bir an bile bunun ikimiz için de kolay olduğunu düşünme. Kolay olmadı. Bu ilişkinin olumsuzluklarının ve dezavantajlarının farkındayız." Gözlerindeki acı ham ve güçlüydü.

Ravyn'in bir parçası onun için üzülmüyordu. Diğer yanı ise mantıklı düşünene kadar ağzını burnunu kırmak istiyordu. Bu oynadıkları bir oyun değildi. Bu savaştıkları bir savaştı. Ve bir adam evde sadakatleri öldürmeye yemin ettikleri düşmanla birlikteken nasıl savaşabilirdi?

"Kaç yaşında?" Susan sessizce sordu.

Cael'in gözlerindeki acı daha da parladı. "Birkaç hafta içinde yirmi altı yaşına girecek."

"Lanet olsun Cael," dedi Ravyn nefesinin altında. Onunla tartışmak istiyordu ama ne amaçla? Onlar zaten evliydim. Bu Ravyn'in şimdiye kadar duyduğu en aptalca hareket olsa da, Cael çocuk değildi. Durumu biliyordu ve bunun sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak olan da oydu. Kendi hayatını bir kadın yüzünden mahvetmiş olan Ravyn, başkalarına aşk hayatları hakkında ders verecek değildi. Ama bir erkeğin bir kadın için bu kadar aptal olabilmesi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. "En azından şimdi Apollitlerin neden burada yaşamınıza göz yumduğunu anlıyorum. Ne zamandır evlisiniz?"

"Dört yıl."

Ravyn Otto'ya inanmayan bir bakış atarken tiksintili bir nefes verdi. Cael'in bu kadar uzun süre sessiz kalmayı başarmış olması onu şaşırtmıştı. Ama sonra, Kara Avcılar genellikle birbirlerinin evlerini ziyaret etmezlerdi ve Cael hiçbir zaman bir yaver istememişti. On yıl önce Apollite'lere ait binaya taşınmadan önce bile Cael yalnızdı, bu yüzden evliliğini onlardan saklamak nispeten daha kolay olurdu.

Kara Avcıların biriyle çıkması ya da uzun süreli romantik bir ilişki yaşaması yasak olduğundan, bu konu gündeme gelmeyecek ya da sorulmayacak bir şeydi.

Ama sonra, bu özel bir soruya yol açtı. "Ash biliyor mu?"

Cael omuz silkti. "Biliyorsa bile hiçbir şey söylemedi."

Ravyn Cael'in hakkını vermek zorundaydı, bir sorunun etrafından dolanmakta iyiydi. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Cael, "ama saklamadım da. Karımdan ya da evliliğimden utanmıyorum. Ama düşündüm ki

Kimse sormasaydı, bu konuda konuşmazdım."

"Peki ya ailesi?" Otto sordu. "Apollitler çok fazla çocuk doğurma eğiliminde olduğundan, eminim bir kız kardeşten fazlası vardır. Daimon'a dönüştüklerinde ne yaparsınız?"

Cael'in tüm duruşu savunmaya geçti. "Daimon'u dönüştürdüklerini kim söyledi?"

Hem Otto hem de Ravyn ona şüpheli bir bakış attı. "Hepsinin öldüğünü mü söylüyorsun?" Otto sordu.

Cael kollarını göğsünün üzerinde yeniden kavuştururken yüz ifadesi biraz utangaçlaştı. "Tam olarak değil. Bazıları ortadan kayboldu."

"Kayboldu..." Ravyn alay etti. "Yani Daimon'a mı gittin?"

Cael'in yüzü taş kesilmişti. "Yok oldu demek istedim."

Otto'nun yüzündeki tiksinti ifadesi elle tutulur gibiydi. Havada o kadar büyük bir gerilim vardı ki Susan'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. İçlerinden birinin diğerine saldırmasını bekliyordu ama kimse fiziksel bir harekette bulunmuyordu.

"Sorma, söyleme, değil mi?" Otto sordu.

"Onlar benim ailem Otto," dedi Cael sıkılmış dişlerinin arasından. "Dolaşmaya çıktıklarında onları aramaya gitmiyorum. Karanlık tarafa geçerlerse burada onlarla ilgilenecek yeterince başka Karanlık-Avcı var."

Otto uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Aile mi? Senin için aynı şekilde hissettiklerinden emin misin? Sözde ailen seni öldürdüğü için kafan bedeninden ayrılmış bir şekilde uyandığında ne yapacağını söyle bana.

Sinir.... Kendini kandırma Cael. Siz düşmansınız. Her zaman. Er ya da geç, içlerinden biri satacak. Seni. Dışarı."

Ravyn, "Bence bundan daha büyük bir sorunu var," dedi ve onların hararetli dikkatini kendisine doğru çekti. "Amaranda yirmi yedi yaşına geldiğinde ne yapacaksın?"

Adam gözlerini kaçırırken o kara gözlerdeki ıstırap Susan'ın yüreğini burktu. "Bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Neden?" Otto sordu. "İnsanlarla beslenirken onun elini tutmayı mı planlıyorsun?"

Bu el ele tutuşma ateşkesini bozmayı başardı. Cael Otto'yu yakaladı ve o kadar büyük bir güçle duvara doğru itti ki Susan sıvanın çatlamamasına şaşırdı. Dişlerini göstererek Cael'in Otto'nun boğazını parçalamasını bekledi. "Bu senin sorunun değil, insan."

Ravyn onları ayırdı ve vücudunu Cael ile Otto'nun arasına koydu. "Bu hepimizin sorunu, Cael. Hepimizin sorunu."

Cael dudağını vahşi bir hırıltıya dönüştürdü.

"Biliyor musun, bu o kadar da kötü olmayabilir," dedi Susan, dikkatlerini kendisine çekerek. "Cael onlara neler olduğunu sorabilir, değil mi?"

Ravyn ona meraklı bir bakış atarken Cael başını salladı. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Ben bu tür iyiliklere başvurmam. Bana Karanlık-Avcılar'ı ve neyin peşinde olduğumuzu sormuyorlar, ben de onlara diğer Apollitler ya da Daimonlar hakkında soru sormuyorum."

"İnanılmaz."

Cael Ravyn'le alay etti. "Bana üstünlük taslama, sik kafalı. Sanki sen de bir aile avcısı değilsin. En azından benim içimde hiç Apollite kanı yok. Kendi türünü nasıl avlarsın?"

Susan, Cael'e doğru ilerleyen Ravyn'i yakaladı. "Yeter, çocuklar."

"Haklı," dedi Otto onu destekleyerek. "Ayrıca, ikiniz şimdiye kadar birbirinizi zayıflatmış olmalıydınız."

"Öyleyiz," dediler hep bir ağızdan.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Amaranda'nın elinde yiyecek gibi kokan küçük bir çuvalla onlara doğru geldiğini gördü. Kadın yanlarından geçerken Susan kadının sırtının küçük bir bölümünde bir gül dövmesine dolanmış küçük bir Kara-Avcı yayı ve oku fark etti.

Amaranda yüzünü bir şekilde tamamen soğukkanlı tutmayı başaran Ravyn'e dikkatle baktı. "Cael'in gücüne ihtiyacı var. Senin gitmen gerek."

Ravyn'in bakışları Amaranda'nın Cael'in koluna yerleştirdiği elin üzerindeki gözyaşı damlalarına takıldı. "O Spathi mi?"

Cael'in yüz hatları tekrar sertleşti. "O bir Daimon değil."

"Ama bizimle savaşmak için eğitildi."

Amaranda Ravyn'e ve eleştirilerine karşı sağlam durmak için çenesini kaldırdı. "Ben kendimi ve sevdiklerimi korumak için eğitildim."

"Neyden?" Otto kuru bir ses tonuyla sordu.

Ona sert bir bakış attı. "Ne yapmam gerekiyorsa."

Hava yine harcanmamış öfke ve düşmanlıkla doluydu. Bunun ürpertisi Susan'ın omurgasından aşağıya, onu gerginleştiren hayalet bir dokunuş gibi indi.

Ancak Cael karısına baktığında bu öfke kayboldu ve yerini çok daha yumuşak bir duyguya bıraktı. "Bebeğim, az önce burada benimle konuşmak isteyen bir yaver var mıydı?"

"Hayır." Yüz hatları tamamen samimi ve açıktı. "Emin misin?" Otto sordu.

Başını salladı. "Öyle bir şey olsaydı Kerri bana söylerdi. Böyle bir şeyi sır olarak saklamazdı."

Otto hasta görünüyordu. "Geri dönmedi ve buraya da gelemedi. Yolunu kesmiş olmalılar. Lanet olsun. Cesedi ne zaman bulacağımızı merak ediyorum."

Ravyn ağır bir nefes verdi. Yorgunluğu ve üzüntüsü Susan'a kadar ulaştı. Susan ona rahatlatıcı bir el uzatmak istedi ama bunun akıllıca olmayacağına karar verdi. Cael ve Amaranda'nın aksine, onlar bir çift değildi. Ve Ravyn'in onu teselli etmesini hoş karşılayacağını ya da buna içereceğini ölçebilecek kadar iyi tanı mıyordu onu.

"En azından Cael'in güvende olduğunu biliyoruz, bu yüzden orada rahatlayabiliriz." Ravyn gözlerini diğer Kara Avcı'ya dikti. "İrtibatta kalın ve söylediklerimi unutmayın. Er ya da geç, bu savaş senin kapına da gelecek."

Kocasına bakan Amaranda'nın alnı endişeyle karardı. "Ne savaşı?"

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Bir şey yok, bebeğim. Onlar sadece paranoyak."

Otto onun sözleriyle alay etti. "Ve ukalalık öldürür."

"Hadi," dedi Ravyn, Otto'yu merdivenlere doğru iterek.
"Gitmemiz gereken başka yerler ve kızdırmamız gereken başka insanlar var."

Otto, Cael ve Amaranda'dan uzaklaşıp koridora doğru ilerlerken elini silkti. Ravyn de onu takip etti.

Susan arkadan geldi ama merdivenlere ulaştığında, Cael onu kollarının arasına alıp yüzünü kocaman elleriyle kavradıktan sonra tutkulu bir öpücük vermeden önce Amaranda'nın yiyecek çuvalını yere bıraktığını görmek için geri döndü.

Tüm sertliği gitmiş, yerine karısına sırlıslıkla aşık olduğu her halinden belli olan bir adamın yumuşaklığı gelmişti.

Amaranda onun dudaklarından çekilirken, "Bir şeyler yemen gerek," dedi.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Güven bana, şimdi yemek yiyeceğim... yemek sonraya kalabilir."

Adam onu kucağına alıp yatak odalarına dönerken Amaranda güldü.

Onları görünce Susan'ın içini acı tatlı bir sızı kapladı. Tanrım, bu kadar aşık olmak nasıl bir duyguydu? Bunu hayal bile edemiyordu. Buna en çok yaklaştığı kişi muhabirlik yaptığı dönemde Alex olmuştu. Rakip bir gazetede çalışıyordu ve neredeyse üç yıl boyunca çıkmışlardı, hatta evlenmekten bile bahsetmişlerdi.

Ta ki rezil olana kadar. Sonra hayatını o kadar hızlı terk etmişti ki, kalbinde hala bir patinaj izi vardı.

Seninle kalamam, Sue. Dedikoduları hayal edebiliyor musun? Kimse bana güvenmez. Kariyerini mahvettin. Benimkini de mahvetmene izin vermeyeceğim.

Gerçekten üzücü olan şey, bunu anlamasıydı ve dürüst olmak gerekirse, onu yanında duracak kadar sevmiyorsa gitmesini tercih ederdi. Ama bunca zaman sonra bile bunu anlaması canının yanmasına engel olmuyordu. Cael ve Amaranda'yı herkes onları kınarken bile sevebildikleri için nasıl da kıskanıyordu.

Ancak Cael'in başına gelecekler, gelecek yıl karısının kaderinde öleceğinin habercisiydi...

Onlar için yüreği sızlayan Susan, Leo'yu çoktan kontrol altına almış olan Ravyn ve Otto'nun peşinden merdivenleri hızla çıktı. Kulüp, üniversite öğrencileri ve Apollitler karışık dans ederken hâlâ gümbürdüyordu. Siyah gözleri onları elle tutulur bir kötülükle izleyen bir grup uzun boylu sarışının yanından geçti. Susan kendini köpekbalığı akvaryumundaki bir lepistes gibi hissetti. Sarışınların onları izleme biçiminde son derece rahatsız edici bir şey vardı ve içindeki muhabir tam alarma geçti.

"Ravyn?" Onu durması için çekti. "İçimde kötü bir his var."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Doğru olmayan bir şeyler var. Bunu açıklayamıyorum...."

Gözlerinde alaycı bir ışık belirdi. "Merak etme, benim örümcek hislerim de harekete geçti. Bence buradan olabildiğince çabuk çıksak iyi olur."

Leo ve Otto'yu kulüpten çıkıp sokağa kadar takip ettiklerinde başıyla onayladı.

Ravyn, Susan'ın bahsettiği o kötü duyguyu bir türlü atlatamıyordu. Şaka yapmıyordu. Havada tanımlayamadığı bir koku vardı. Daimon ya da Apollite değildi. İnsan da değildi. Başka bir şeydi... uğursuz ve güçlü bir şeydi ve bu onu endişelendiriyordu. Her neyse varlığını onlara hissettirmeden önce insanları güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Leo kulübün dışına çıkar çıkmaz sordu.

"Diğer tüm Kara Avcılar neler olup bittiğinden haberdar edildi mi?" Ravyn sordu.

Leo başını salladı.

"Sonra-" Ravyn omzunda keskin bir bıçak darbesi hissedince sesi kesildi. Sızı kolunun karıncalanmasına ve hemen yanmasına neden oldu. "Neydi o?"

Otto'nun kaşlarını

çatmasıyla karşılaştı.

"Ne?" Leo sordu.

Ravyn konuşamıyordu. Sanki dili hareket edemeyecek kadar şişmiş gibi hissediyordu. Baş zonklamaya başladı. Görüşü bulanıklaştı ve karardı.

"Vuruldu!" Otto bağırdı. Ravyn'i belinden kavrayıp arabaya doğru çekmeden önce Susan'a Jaguar'ının anahtarlarını uzattı. "Bizi buradan çıkar. Hemen. Leo, Ravyn'in arabasını al ve kaç."

Susan Ravyn'in cebinden anahtarları çıkardı ve Leo'ya fırlattı.

Leo uymak için koştu.

Susan sol taraflarındaki sokaktan çıkan beş Daimon'dan oluşan tugayı görene kadar ancak kendine gelebilmişti. Dört erkek ve bir kadın, keskin Seattle rüzgârının uzun paltolarını dalgalandırdığı bir katil düzeninde kararlı adımlarla yürüyorlardı. Her biri koyu renk, etrafı saran güneş gözlükleri takmıştı ve keskin, sert yüz ifadeleri kan peşinde olduklarını gösteriyordu.

Onların kanı.

Kalbi küt küt atarken arabaya bindi ve Otto'nun Ravyn'i arka koltuğa itmesiyle aynı anda kontak anahtarını çevirdi. Sert bir şey kaputa çarptı.

İrkilerek başını kaldırdığında, kaputun üzerinde duran ve ön camdan ateş etmek için paltosunun kıvrımlarından bir silah çıkarırken ona dişlerini gösteren erkek bir Daimon gördü.

"Canın cehenneme, pislik herif," diye hırladı ve Otto arabanın kapısını hâlâ açık tutmasına rağmen arabayı geri vitese takıp direksiyonu kırdı. Araba yana doğru savrulurken Daimon uçmaya başladı. Ağırlığını frenlere vererek arabanın kapısının çarparak kapanmasına neden olurken, Otto arka koltuktan kötü bir küfür savurdu.

"Kemerini bağla ve sıkı tutun," diye onu uyararak vitesi boşa aldı. Gaza bastı ve hızla yolundan çekilen diğerlerine doğru yöneldi. "Kahretsin, onları kaçırdım."

"Böyle araba kullanmayı nerede öğrendin?" Otto sordu.

"Ben bir muhabirdim, Otto. Muhabirlerin kamuoyu açısından avukatlar ve politikacılarla aynı sırada yer aldığını hiç fark ettin mi? Dünyada bize zarar vermek isteyen bir sürü insan var. Üniversiteden sonra ilk işime girer girmez Jimmy bana hem dövüş sanatları hem de savunma dersleri aldırıldı.

Sürüş. İnanın bana, en iyileriyle bile J ve K dönüşü yapabilirim." Ravyn'in uyanık kalmaya çalıştığını görmek için dikiz aynasına baktı. "Orada ne oldu? O iyi mi?"

Otto, Ravyn'in omzundan küçük bir dart çıkardı, sonra ucunu kokladı. "Görünüşe göre onu bayıltmışlar."

"Bunu yapabilirler mi?"

Dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaştı. "Cevap hayır olmalı. Karanlık Avcılar genelde her türlü uyuşturucuya karşı dayanıklıdır ama o yarı hayvan olduğu için biraz farklı görünüyor ve ilaç her neyse onda işe yaramış."

Susan Daimon'lar tarafından takip edilmediklerinden emin olmak için arabanın etrafına bir göz attı, sonra da polisin dikkatini çekmemek için yavaşladı. Trafik normal görünüyordu ama o normal hakkında ne biliyordu ki? Bu konudaki tüm önyargıları Ravyn hayatına girdiği anda parçalanmıştı.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu Otto'ya.

İç çekti. "Güzel soru. Keşke bir cevabım olsaydı. Eminim polis ve Daimon'lar hem Ravyn'in evini hem de senin evini gözetliyorlardır."

Evinin bir suç mahalli olduğundan bahsetmiyorum bile. Addams'ların evine gidemezdi. Leo'nun evi çok uzaktı... "Senin evin nerede, Otto?"

"New Orleans."

Bu onun cevap vermesini beklediği son yerdı. "Bu gerçekten işe yaramaz."

"Biliyorum."

"Burada nerede yaşıyorsun?"

"Addams'larla yaşıyordum."

Bu daha da az yardımcı oldu. İyi. Onlar için güvenli olan tek bir yer biliyordu.

Arka koltuktaki adamlara baktı. Otto, ceketinin altından koltukaltıyla oynarken trafiği ondan daha da dikkatli izliyordu. "Orada bir çeşit kızarıklık mı var, Otto?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kolunu böyle kaşımaya devam edersen insanlar senin delirdiğini falan düşünecek."

Homurdandı. "Elimi silahıma yakın tutmak istiyorum... her ihtimale karşı."

Bu onu çok korkutmalıydı, ama bunun yerine biraz daha az gergin hissetmesini sağladı. Diğer pencereye doğru yığılmış olan Ravyn'e baktı. Uzun siyah saçları yüzünü gizliyordu ama tasmanın neredeyse onu öldüreceği yerde boynundaki morlukları hâlâ görebiliyordu. Ondan daha kötü bir gün geçiren biri varsa o da Ravyn'di. Ve henüz tek bir şikâyetle bulunmamıştı. Bu onu şaşırtmıştı. Daha önce tanıştığı herkesten daha güçlü ve cesurdu ve bu, ailesinin ona nasıl sırtını dönebildiğini merak etmesine neden oldu.

Belki de kendi ailesi olmadığı için bunun değerini anlamıştı ama kesin olan bir şey vardı: Eğer hayatında onun gibi biri olursa, ne olursa olsun onu kaybetmemek için savaşıacaktı.

"Çizmeli Kedi nasıl?" diye sordu Otto'ya.

"Üşütmüş."

Susan yorgun bir nefes verdi. Gün onu gerçekten etkilemeye başlamıştı ve sadece bir dakika oturup beş saniye huzur bulmak istiyordu. Başına başka bir şey gelmeden önce soluklanmak için bir an. Öğle yemeğinden beri hayatı çılgınca kontrolden çıkıyordu.

Bir yaver olarak dört gözle beklemesi gereken şey bu muydu? Eğer öyleyse, Leo bunu defedebilirdi. Bir muhabir olarak kovalamacanın heyecanını seviyordu ama bu tamamen farklıydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıp ortadan kaybolan bir katil yerine sıradan bir insan katilini tercih ederdi.

Eğer bu normal bir durumsa, Leo'nun neden çoğu gün iş yerinde bu kadar kurbağa gibi davrandığını açıklamak için uzun bir yol kat etmişti.

"Hayatınızı böyle mi yaşıyorsunuz? Birbiri ardına büyük felaketler mi?"

Otto kısa bir kahkaha attı. "Hayır, pek sayılmaz. Genelde oldukça sessizdir. Bu kargaşanın arkasında özellikle Seattle'da bir şey var."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi... pek sayılmaz. Hâlâ kendini bok gibi hissediyordu. "Bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Apollitler," dedi kuru bir sesle. "Büyük olanlar, eğlence olsun diye araya birkaç Daimon atılmış."

"Har, har, Otto. Ben ciddiylim." Susan, Jimmy'nin barındaki yüz ifadesini hatırlayınca direksiyonu daha sıkı kavradı. "Arkadaşım Jimmy bugün bana bazı polislerin vampirlerle birlikte çalıştığını söyledi. Deli olduğumu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim."

"Bu hiç mantıklı değil. Hollywood neslinin buna kanmasını anlayabilirim ama polisler? Onlar bundan daha mantıklı."

"Tabii besin zincirinin daha üstündeki biri onları dışarı göndermiyorsa. Bunu bir düşün. Listeyi daha önce gördüm. Hükümetin her yerinde adamlarınız var. Neden yapamamışlar?"

"Bir kere, gün ışığında yürüyebilen çok fazla insan yok."

"Evet, ama gece vardiyasında çok sayıda polis var. Kendi adamlarının işlediği cinayetleri örtbas eden Apollitler olmadıklarını nereden biliyorsunuz?"

"Bu duyulmamış bir şey değil. Birçoğu bunu yapıyor. Ama bu ondan daha organize. Saldıranlar sadece Apollitler ve Daimonlar değil. Onlarla birlikte çalışan insanlar da var."

"Bu da Jimmy'nin söyledikleriyle örtüşüyor. Bana bunun yükseklerde olduğunu söyledi. Onları yöneten bir insan olmalı."

Otto düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı. "Jimmy tam olarak ne biliyordu?"

Susan her şeyi hatırlamaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Birkaç yıl önce başladı. Üniversite öğrencilerinin ya da kaçakların kaybolduğu münferit olaylar oluyordu. Arada sırada bir ceset bile buluyorlardı. Olaylar çözölüyordu ama o raporları hiç görmüyordu. İlk başta bu konuda hiçbir şey düşünmedi. Ancak birkaç ay önce bu vakalar sıklaşmaya başladı ve işte o zaman şüphelenmeye başladı."

"Hiç araştırdınız mı?"

Acı içini parçaladı. "Hayır. Belediye binasında yüzümü gösteremem. Daha araştırmama başlayamadan dışarıda gülünç duruma düşerim."

Aynada Otto'nun sempatik bakışlarıyla karşılaştı ama Otto hiçbir yorum yapmadı. "Kaybolmaların hepsi belli bir bölgede miydi?"

"Ravenna. Mutlu Av Alanının bulunduğu bölge ve çevresinde."

"Bu mantıklı olurdu, değil mi?"

Başını salladı. "Sanırım Jimmy haklıydı. Oldukça üst düzey biri Daimonlara müdahale ediyor ve yardım ediyor. Belki de belediye başkanı gibi biri."

Otto itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "O çok yüksekte. Birileri şüphelenmeden o kadar çok polis departmanı üyesini etrafta dolaştıramaz."

"Evet, bunun o göreve gelmeden önce başladığından bahsetmiyorum bile." Susan başka şüphelileri düşünürken dudağını çiğnedi. "Peki ya komiser?"

"Bu daha çok bir olasılık. Ya da belki bir dedektif?"

"Hayır, Jimmy bundan daha yüksek olduğunu söyledi."

Otto başıyla onayladı. "Bunu en iyi o bilir."

Jimmy'nin şu anda ona hiçbir şey söyleyemeyeceği gerçeğini hatırlayınca kalbi sıkıştı.

Kahretsin, keşke bir tür ipucu olsaydı....

"Bunun bir nedeni olmalı. Daha önce böyle bir şeye kalkışmadıklarından emin misiniz?"

"Olumlu. Ve aklımda, bir polisi diğer insanları avlayan bir vampire, özellikle de yüksek rütbeli bir vampire yardım etmeye iten şeyin ne olduğunu hayal edemiyorum."

"Ama oluyor."

Otto başını salladı. "Her ne oluyorsa olsun, Cael'in değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum çünkü açıkça dikkati dağılmış durumda ve insanların ve Daimonların ne yaptığına dikkat etmiyor."

Bunu anlayabiliyordu. "Bir Kara Avcısının bir Apollite ile çıkması normal mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Daha önce bir Karanlık Avcısının bir Apollite ile birlikte olduğunu hiç duymamıştım. Buna yakın bir şey sadece Wolf'ta oldu ve o da teknik olarak bir Karanlık Avcısı değildi. O sadece bir İskandinav tanrısı tarafından bu işe bulaşmış bir insandı. Karanlık Avcıların kimseyle çıkmaması gerekir. Ve evlilik kesinlikle yasaktır."

Bu berbat bir şey olmalı. Bu kavramı aklının ucundan bile geçiremiyordu. "Yani sonsuza kadar yaşıyorlar, ama hiçbir zaman önemli bir başkasına sahip olmalarına izin verilmiyor mu?"

"Anlaşma böyle." "Bu

berbat."

"Evet," diye onayladı Otto. "Öyle, ama Ash'in de dediği gibi, şeytanla anlaşma yaptığında yanmaya mahkûm olursun."

"Ash?"

"Kara Avcı lideri, Acheron."

Onun hakkında daha önce bir şeyler okuduğunu hatırlıyordu. Gerçi hakkında pek bir şey yoktu ama oldukça eksantrik biriydi ve bir yaver için ulaşılması zor biriydi. "Kaç yaşında?"

"On bir bin artı yıl."

Kral Arthur filmindeki Merlin'e benzeyen, buruş buruş olmuş yaşlı bir adam hayal ederken çenesi düştü. "Oyalanmak için çok uzun bir süre."

"Evet," dedi Otto hafif bir kahkaha atarak, "öyle."

Susan tüm bilgileri zihninden geçirirken sessizliğe gömüldüler, ama dürüst olmak gerekirse bu noktada aşırı bilgi yüklemesi yaşamaya başlamıştı.

Serengeti'ye yaklaştıklarında yavaşladı.

Otto onun gideceği yeri fark edince lanet okudu. "Onu tekrar oraya götüremezsin, Susan."

Kaldırıma, arka kapının yanına park etti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Onun tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine, telefonunu çıkarıp bir düğmeye basarken, ona beklemesini söylemek için bir elini kaldırdı.

"Hey, neredesin?" Dinlerken ona baktı. "Ravyn'le birlikte kulübün hemen arkasındayız. Sayım için düştü. Buraya gelip onu içeri götürmeme yardım etmek ister misin?" Adam telefonu kulağından uzaklaştırdı ve telefonu tekrar kafasına dayamadan önce diğer uçtan gelen kargaşayı duydu. "Biliyorum ama onu başka nereye götürebiliriz?" Durakladı. "Evet, birazdan görüşürüz."

Susan koltuğa doğru eğildi. "O Kyl miydi?"

"Evet ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o da senin deli olduğunu düşünüyor."

"Oh, güzel. Ama sanırım onun psikopat olduğunu düşündüğüm için bu adil."

Otto'nun gözleri parladı. "Bunu düşünmeye gerek yok, o bir psikopat. Bu da onu dövüşte harika yapıyor. Hadi, şu işi bitirelim."

Susan dışarı çıkmadan önce karanlık sokakta etrafına bakındı. Kulübün arka kapısı açıldı ve Kyl'in onlara katıldığını gördü. Susan, o ve Otto'nun Ravyn'i çıkarabilmeleri için arabanın kapısını açık tuttu. İkisi onun ağırlığı altında mücadele etmek zorunda kaldılar ve pek de nazik davranmadılar. Aslında, onu dışarı çıkarmaya çalışırken kafasını tavana vurdular.

Sempati içinde yüzünü buruşturdu. "Bu, açıklamaya hiç niyetim olmayan bir iz bırakacak."

Otto homurdanırken ona sert bir bakış attı. Leo, Ravyn'in arabasını onlarınkinin yanına park etti, sonra arka kapıyı açık tutmaya gitti.

Kyl, Ravyn ile Otto'nun arasında sendeleyerek ilerledi. "Ona ne oldu?"

Susan arabanın kapısını kapatırken, "Hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Daimon'lar ona bir tür uyuşturucu vermişler."

Otto Ravyn'i öne doğru sürükleyene kadar Kyl bir an durakladı. "Bir Kara-Avcı'nın bir trankin üzerine düşebileceğini bilmiyordum."

Otto ona kuru bir bakış attı. "Her gün yeni bir şey öğreniyoruz."

Kapıya vardıklarında Susan onlara içeri girebilecekleri kadar yer açmak için geride durdu.

Ravyn'in babası tarafından yolları kesilmeden önce binanın arkasına ancak girebilmişlerdi.

"Bu da ne böyle?" diye öfkeyle homurdandı.

Cevap veren Otto oldu. "Ravyn yaralandı."

"O zaman onu da diğer çöplerle birlikte sokağa atın."

Otto, Ravyn'in ağırlığından yüzünü buruştururken yorgun bir nefes verdi. "Bunu yapamayız Gareth, bunu sen de biliyorsun."

İki Were-Hunter daha birden ortaya çıkarak Gareth'ın arkasında durdu. "Serengeti'ye girişi yasaklandı. Kalıcı olarak."

Bu sözler içinde sert bir şeye çarptı. Bu kadar soğuk oldukları için onlara lanet olsun. Ailesi ondan alınmıştı ve eğer onlardan herhangi birini bir dakikalığına bile geri alabilseydi, bunu hiç düşünmeden kabul ederdi. Gareth kendi çocuğuna nasıl sırtını dönebilirdi, özellikle de canı yanmışken?

Kendi babasını düşündükçe içi yanıyordu. Bu da bastırılmış öfkesini Gareth'a odaklamasına neden oldu.

"Bir saniye bekleyin," dedi Susan. "Burası bir sığınak, değil mi?"

Gareth ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun, insan?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarına karşılık verdi. "O zaman burada kimin kalacağını seçme hakkınız yok. El kitabımda bir yerin ... bir lemony-" haline gelmesinin gerçekten zor olduğunu okumuştum.

Otto onun yerine "Limani," dedi.

"Evet, öyle. Ve bu statüyü aldıktan sonra, yardımınıza ihtiyacı olan herkesi kabul etmek zorundaydınız. Herkesi. İnsan, Apollite, Daimon ya da Avcı."

Otto'nun Gareth'a boktan bir sırtış atarken yüzündeki saygıyı gördü. "O haklı."

Öfke Gareth'ın çenesinde şiddetli bir tik oluşturdu. "Yasalarımızı ihlal etti."

"Kitapta istisnalarla ilgili bir şey yoktu. Kurallara göre, Savitar adında biri onu yasaklamadığı sürece onu içeri almak zorundasınız. Bu Savitar onu yasakladı mı?"

Gareth ona kötü kötü baktı. "Nesin sen? Lanet bir avukat mı?"

"Daha kötüsü. Muhabir."

Gareth hayvani ve çiğ bir sesle hırladı. "Phoenix!"

Ravyn'in kardeşi bir anda gözlerinin önüne geldi. Yüzünün bir yarısında garip, koyu bordo bir dövme belirip sonra da kaybolunca Susan kaşlarını çattı.

"Evet, baba?"

"Bu insanlara üst kattaki odayı göster."

Otto tiksintiyle dudağını büktü. "Gün ışığına çıkamaz Gareth, bunu sen de biliyorsun."

Eğer bakışlar öldürseydi, hepsi tozdan başka bir şey olmazdı. "İyi. O zaman onu bodruma atın. Bekleme odasına."

Kulağa ne kadar sıcak ve samimi geliyor değil mi? "Sanırım babam olmadığı için şanslıyım, eğer böyle davranıyorlarsa."

Phoenix babasının sözünü dinleyip onları sağ tarafta, bir kapıyla gizlenmiş bir merdivene götürürken kimse bir şey söylemedi. Ama yine de yarı yarıya, odaya doğru ilerlerken hayvanların onlara saldırmasını bekliyordu.

Ve küçüktü. Yerdeki tam boy şilte ancak sığabiliyordu. Duvarlar donuk bir griye boyanmıştı ve odanın hoş, küflü bir kokusu vardı. Güzel... küflenmiş bir ekmek parçası gibi.

"Burada ne tutuyorlar?" Otto ve Kyl Ravyn'i yatağın üzerine bırakır bırakmaz Susan sordu.

"Sorunlu müşteriler," dedi Otto, kolunu çekmiş gibi uzatarak. "Biri ya da bir şey çizgiyi aşarsa, onları feshetmek için bir konsey kararı alana kadar tutmak zorundalar."

Bu kulağa hoş gelmiyordu. "Kimin emri? Squires Konseyi'nden mi?"

Kyl başını salladı. "Hayır, Omegrion. Were-Hunter'ların yönetim organı."

"Bu arada," dedi Otto Phoenix'e bakarak. "Onu buraya getirmemize yardım ettiğiniz için çok teşekkürler."

"Siktir git, insan." Ve sonra ortadan kayboldu.

Susan sınıftan önce ellerini bir anaokulu öğretmeni gibi çırparken mutluymuş gibi yaptı. "Vay canına, çocuklar, çok davetkârlar, değil mi? Martha Stewart gurur duyardı."

Otto güldü, Kyl ise ona başını salladı. Leo bile homurdandı.

"Were-Hunter'lar bulanık olabilir," dedi Kyl, "ama nadiren sıcaktırlar."

Ve bu kesinlikle utanç vericiydi.

Susan yatağın üzerinde garip bir pozisyonda yığılıp kalmış olan zavallı Ravyn'e baktı. "En azından biriniz ona bir yastık ve battaniye getirebilir mi?"

Otto başıyla onayladı. "Birazdan dönerim."

Adamlar yanından geçip gittiler ve onu sorumluluğuyla baş başa bıraktılar. Yine de nasıl olup da bir kez daha onun sorumluluğuna girdiğinden emin değildi. Yine de buna neredeyse alışmaya başlamıştı.

Susan Ravyn'in yanına oturdu. Onu derme çatma yatakta daha rahat ettirmeye çalışırken, tamamen baygın olmadığını fark etti. "Ravyn?"

Belli belirsiz bir göz kırptı ama gerçekten yanıt vermedi. Bir bebek kadar çaresizdi ve bu onu korkutuyordu. Eğer bu darbeyi yalnızken almış olsaydı, düşmanları karşısında tamamen savunmasız kalacaktı.

Aşil'in topuğu gibi bir şeydi bu. Ve artık düşmanları bunu biliyordu....

Bu düşünceyle içi daraldı ve adamın saçlarını yakışıklı yüzünden geriye doğru taradı. Yarı kapüşonlu olsalar da, bu gözler hâlâ nefes kesici ve rahatsız ediciydi ve onun yabancı bir parçasını eritiyordu. Hiçbir zaman yakışıklılık karşısında kendini kaybeden bir kadın olmamıştı. Ama içindeki bir şey kesinlikle ona çekiliyordu.

Onu henüz yirmi dört saattir tanımadığına inanmak zordu.

Otto bir battaniye ve yastıkla geri geldi. "O nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

İçini çekti. "Onu muayene etmesi için doktorlardan birini buraya getirmeye çalıştım ama büyük sürpriz, reddettiler."

Ravyn'in başının altına yastığı nazikçe yerleştirirken dişlerini öfkeyle sıktı. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorlar?"

"Hepsini öldürdüm."

Susan Ravyn'in fısıltıyla söylediği sözlere kaşlarını

çattı. "Ne?" "Ailemi öldürdüm," diye tekrarladı, sesi

uzak ve

geveledi. "Isabeau yalan söyledi. Onlara söyledi ve onlar da bizim için geldiler..."

"Isabeau kim?"

Ancak Ravyn'in gözleri kapanırken ve gevşerken cevap gelmedi. Tekrar.

Otto omuz silkti. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan neden nefret ettiklerini bildiğimden daha fazla. Eminim bunun Kara-Avcı olmasıyla bir ilgisi vardır ama bunun dışındaki her şey benim açımdan bir tahmin olur."

Ravyn'i hisseden Susan battaniyeyi onun üzerine serdi.

"Sen onunla ilgilenirken sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" Otto sordu. "Tabii burada onunla kalmaya niyetli olduğumu varsayarsak."

Başka nereye gidebilirdi ki? Ayrıca, yetişkinlik hayatında ne kadar yalnız olduğunu bilecek kadar çok kez hastalanmıştı. Orada

kendinizi berbat hissettiğinizde kendinizle ilgilenmek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

"Evet, onunla kalacağım. Yemek konusuna gelince, beni ısırmayan her şeyi yerim."

Otto gitmeden önce başını salladı.

Yalnız kaldıklarında Ravyn sanki oturmaya çalışıyormuş gibi yan tarafına yuvarlandı.

Susan onu yakaladı ve yatağa doğru geri çekti. "Yerde kalman gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Bana bağırma."

Tanrım, ketamin almış. Bir şekil değiştiren üzerinde başka ne kullanabilirler ki? Bunu bilmeliydi. Üniversitede her tür eğlence uyuşturucusunu denemeyi seven bir oda arkadaşı vardı ve özellikle hayvan sakinleştiricisi olan Special K'yi çok severdi. Susan doğru hatırlıyorsa, bu ilaç oda arkadaşını genellikle ışığa, sese ve dokunmaya karşı son derece duyarlı hale getiriyordu.

Teoriyi test etmek isteyerek Ravyn'in saçlarını okşamak için uzandı. Bir kedi gibi sırtını dikleştirdi ve gerçekten mırıldandı. Bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki, Ravyn'in etki altında olmasaydı ne diyeceğini merak etti.

Yanağını okşamak için elini kaldırdı. "Çok yumuşaksın," diye nefes aldı. Sanki bir yeri ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Susan kapının yanında küçük bir çöp tenekesi görene kadar hızla etrafına bakındı. Onu bırakarak çöpü aldı ve karnındakileri çöpün içine boşaltmadan önce zar zor ona geri döndü.

Ürperdi. Ona aşırı dozda ilaç vermiş olmalıydılar. Oda arkadaşının ilaç yüzünden sık sık midesi bulanırdı ama Susan onun gerçekten hastalandığını hiç hatırlamıyordu, sadece çok aptal ve aşırı sevecendi.

Sonunda işini bitirdiğinde yatağın üzerine yığıldı, nefes nefese kaldı ve inledi.

Susan çöp tenekesini ne yapacağını düşünürken yorgun bir şekilde içini çekti. "Mükemmel bir gün için ne mükemmel bir son."

* * *

Stryker, üç adamı ve Satara ile birlikte Serengeti'nin dışındaki bir ara sokakta duruyordu. Ravyn'in bir kez daha onlardan kaçmasına izin veren Trates'e ters ters baktı.

Stryker'ın ikinci komutanı, Stryker'ın kendisinden ne kadar hoşnutsuz olduğunu anladığını belli eden mahcup bir bakış attı. "En azından sakinleştiricinin işe yaradığını ve Theo'nun söz verdiği kadar hızlı etki ettiğini biliyoruz."

Bu biraz teselli oldu.

Stryker anlamlı bir şekilde dişlerini yaladı. "Peki iyi doktor şimdi nerede?"

Yüzü solan Trates geri adım attı.

"Büyü artık, Stryker," dedi Satara sinirli bir şekilde, sopaya doğru bir bakış fırlatırken. "İçeri gir ve onu indir artık."

"Aklını başına topla, küçük kardeşim. Kutsal alanı ihlal edersen senin bile başa çıkamayacağın bir sürü sorun ortaya çıkar."

"Nasıl yani?"

Ona tehditkâr bir şekilde yaklaşan Stryker, onu duvara yasladı. "Artemis'in hizmetkârı olarak her şeye karşı bağışıklığın olduğunu düşündüğünün farkındayım. Ne kadar şanslısın. Ama geri kalanımız o kadar şanslı değil. Ravyn'in peşinden oraya gidersen Savitar'ın gazabını hepimizin üzerine çekersin. Spathi için açık av sezonu olacağından bahsetmiyorum bile.

Biz de en az Were-Hunter'lar kadar kaçmak için bu yerleri kullanıyoruz."

Burun delikleri alevlenerek onu geri itti. "O zaman ne yapmak istiyorsun? Seattle'ı almaktan vaz mı geçeceksin?"

"Hayır," diye hırladı. "Burada çok fazla toprak kazandık ve şu ana kadar insanlar buna layık olduklarını kanıtladılar. Onları bekleyeceğiz ve gittiklerinde öldüreceğiz."

Tiksintili bir nefes verdi. "Senin sorunun ne biliyor musun, Stryker? On bir bin yaşındaki bir adam gibi düşünüyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sen kendi yöntemlerine çok bağılısın. Bana liderlik edecek bir ekip verin."

Evet, doğru. Sanki ona güvenecekmiş gibi? Harekete geçmek için çok hızlı, düşünmek içinse çok yavaştı.

"Delirdin mi sen?"

"Hayır, ama senin aksine ben kalıpların dışında düşünüyorum." Etraflarındaki binaları işaret etti. "Seattle'ı mı istiyorsun? Sana verebilirim."

Stryker onun teklifini düşünürken tereddüt etti. Satara yüzyıllar boyunca içine kapanmış ve sadece Artemis'in ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda onu ziyaret etmişti. Sadece son zamanlarda

İki yıldır Kalosis'i daha sık ziyaret eder olmuştu. Ve her ziyaretinde daha da tedirgin oluyor gibiydi. Olimpos'ta onu çileden çıkaracak bir şey olmuştu ama bundan hiç bahsetmemişti.

Ama belki de haklıydı. Yaşlı ve yorgundu. Ve kendi yöntemlerine alışmıştı. Belki de Karanlık Avcıların ve özellikle de Acheron'un gelmekte olduğunu göremeyeceği bir fikri vardı.

"Tamam." Tekrar ikinci komutanına baktı. "Trates, onunla git. Eğer herhangi bir anlaşmayı tehlikeye atacak bir hareket yaparsa, onu öldür."

Satara ona yüzünü buruşturarak baktı. "Ben de seni seviyorum kardeşim." Çizmesinden hançerini çıkardı. "Ama endişelenme... işler bizim açımızdan lezzetli bir şekilde ilerlemek üzere."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Parçalanmış, yer değiştirmiş görüntüler zihninde kırık bir kaleydoskop gibi yer değiştirirken Ash soğuk terler içinde uyandı. Yatakta çırılçıplak otururken, kendisine söylenmemiş yakarışlarla seslenen çaresiz sesleri duyabiliyordu....

Ve sonra onu hissetti. Çıplak omzundaki soğuk, talepkâr el, duyularını kâbustan uzaklaştırdı.

"Yatağına dön, Acheron."

Ash elini uzun sarı saçlarının arasında gezdirirken dikkatini duyduğu en yüksek sese odaklamaya çalıştı. Ama bu ses artık kaybolmuştu... diğerleri tarafından bastırılmıştı, ta ki tüm yakarışlar kulaklarında çınlayan donuk bir uğultudan başka bir şey olmayana dek. "Bir şeyler oluyor."

Artemis boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı; ikiz kardeşinin kendi suretinde şekillendirdiği ve tanrısal güçlerle donattığı Apollitler ve Daimonlardan insanlığı korumak için bir ordu yaratmış olan bir tanrıçaya hiç yakışmayan bir sestti bu. Sonra da bu orduyu hemen Acheron'un himayesine bırakmış ve sonra da onu sonsuza dek kendisine bağlamak için kullanmıştı.

"Her zaman bir şeyler oluyor," dedi sinirli bir ses tonuyla. "Kedi yokken kemirgenler kaçıtır."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde bıkkın bir nefes verdi. Yatakta sırtüstü yatıyordu, vücudu en ince dokunmuş ipekten bile daha yumuşak olan beyaz çarşafıla örtülüydü ve bu çarşaf vücudunun hiçbir parçasını adamın bakışlarından saklamıyordu. Kızıl saçları mükemmel bir şekilde etrafına yayılmıştı ama bir tanrıça olmasına rağmen

mükemmellikten mümkün olan en uzak şey. "Fareler oynayacak, Artie."

Onu tekrar kollarının arasına çekmeye çalışırken anında hiddetlendi. "Her neyse."

Ash onu görmezden gelerek ayağa kalktı ve yaklaştığında altın bir verandaya açılan Fransız kapılarına yöneldi. Kapılardan geçip soğuk taş tırabzana yaslandı ve gökkuşağı şelalesine baktı. Olympus'ta burası gerçekten çok güzeldi ama yine de hiçbir şey umurunda değildi.

Düşünceleri, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü odaklanamadığı dağınık görüntülerle alay eden gelecekteydi.

Bir şeyler oluyordu ve bu yakın olduğu kişileri etkileyecekti. Bunu varlığının her zerresinde hissedebiliyordu. Lanet olsun.

"Neyin peşindesin Stryker?" diye sordu en hafif fısıltıyla, diğer taraftan cevap gelmeyeceğini biliyordu.

Stryker şeytani bir şeyi harekete geçirmişti. Binlerce yıl boyunca Daimon Lordu uykuda kalmıştı. Ama dört yıl önce onu tekrar ortaya çıkaracak bir şey olmuştu. Şimdi Ash'e elinden geldiğince zarar vermeye kararlıydı.

Artemis onun arkasında durmak için hareket etti. Soğuk ellerinden birini adamın sağ omzuna koyarken, sol omzunu yanağıyla okşadı ve ardından dişleriyle adamın tenini ısırıldı. "Yatağa geri dön, aşkım."

Bu şu anda istediği en son şeydi... açıkçası, o dönemde istediği en son şeydi. Ama uzun zamandır

Artemis'in onu mahkûm ettiği hapishaneden asla kurtulamayacağı gerçeğini kabullenmişti.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı, sonra da içini kemiren bir yakarışta bulundu. Hiçbir zaman bir şey için yalvaran biri olmamıştı ama yine de birlikte oldukları her seferde onu bu duruma düşürmeyi başarmıştı. "Bırak gideyim Artie. Adamlarımın bana ihtiyacı var."

Öfkesi alevlenip onu yakarken tırnakları adamın kürek kemiğine battı. "O kadının ruhunu bırakırsam bana bir hafta hizmet edeceğine söz vermiştin ama neden bir Gölge'nin ruhunu istediğini asla anlayamayacağım."

Çünkü onun merhamet diye bir kavramı yoktu ve asla da olmayacaktı.

"Ve sen de beni sözümünden azat edebilirsin." Başını çevirip onun umursamaz yüz ifadesine baktı.

Tırnaklarını adamın omurgasında acı verici bir şekilde gezdirdi, hiç şüphesiz etinde korkunç yaralar açtı. Güçlerini kullanarak taze ve acı verici kalmalarını sağlamasaydı anında kapanacak olan yaralar. Yüzü soğukkanlı olan Ash, sırtı yanarken kaskatı kesildi. Aralarında her zaman konuşulmayan şeyi biliyordu. Onu sevdiği gerçeğinden nefret ediyordu ve ilişkileri boyunca onu cezalandırmıştı çünkü ona göre onsuz yaşayamazdı. Denemesini gerçekten çok istemesine rağmen.

Elini adamın uzun sarı saçlarına doladı ve sert bir şekilde çekti.

Onun çocukça oyunlarından sıkılan adam içini çekti. "Bitti mi?"

Onu serbest bırakmadan önce bir kez daha sarsıldı. "Bu küstahlığın için seni kırbaçlatmalıyım."

Neden olmasın? Sırtı son dayaktan dolayı hâlâ ağrıyordu - Tehlike'nin ruhu için ona ödettiği bedelin bir parçasıydı bu. Her zaman bu şekilde sadist olmuştu. Adamın gözünü kırpmadan dayak yiyebilmesi onu her zaman tahrik etmişti. Ama sonra, vahşetle büyümüştü. Buna tepki vermek sadece cezalarını daha da kötüleştirmeye yarıyordu, bu yüzden hayatının erken dönemlerinde sineye çekmeyi ve yoluna devam etmeyi öğrenmişti.

"Seni ne mutlu edecekse, Artemis."

"O zaman benimle yatağa gel." Saçlarını ensesinden geriye doğru taradı. Uzun, zarif eli vücudunun ona çekici gelen tek kısmını okşadı. "Eğer yaparsan beslenmene izin veririm...."

Midesi ihtiyaçla guruldarken, onun davetiyle kesici dişlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu. En son yemek yemesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Onu bir hafta boyunca onunla kalmaya zorlayan şey her şeyden çok buydu. Bir an önce ondan bir şeyler yemesi gerekiyordu yoksa avladığı şeye dönüşecekti. "Benimle alay etme Artemis. Bunun için çok açım."

Ona yaklaştı. O kadar yakındı ki, buz gibi damarlarından akan kanın kokusunu alabiliyordu. Eliyle hafifçe kavradığı adamın çenesini kemirdi ama yine de vücudu en ufak bir kızırdanma göstermedi. "Bana istediğimi ver, ben de sana onları kontrol etmen için küçük bir mühlet vereyim."

Ash dişlerini sıktı. Onunla seks için pazarlık etmesinden gerçekten nefret ediyordu. Dayak yemeyi tercih ederdi. Tekrar.

Ama sonra, onun fahişesi değilse hiçbir şey değildi. Bir parça şefkat için, etine nazikçe dokunmanın verdiği yenilik için, on bir bin yıl önce kendini ona satmıştı. Hayır.

Ne kadar nefret ederse etsin, ondan ne kadar nefret ederse etsin, onsuz var olamayacağını biliyordu. Merhametini korumak ve duygularını kontrol altında tutarak yaşamak ve daha da bencil bir tanrıçaya alet olmamak istiyorsa, hayır.

O kadar önemsiz bir şey için kendini gerçekten lanetlemişti ki, şimdi bunun yüzyıllar önce neden bu kadar önemli görüldüğünü merak ediyordu. "Beslenebileceğime ve ardından yirmi dört saatliğine ayrılabilceğime dair söz vermeni istiyorum."

Sıcak bakışlarını adamın çıplak vücudunda gezdirirken dudaklarını yaladı. "Bana bir saat içinde altı orgazm yaşatırsan on orgazm olabilirsin. Styx nehri üzerine yemin ederim."

Ash buna hafifçe güldü. Bunca yüzyıl sonra bile hâlâ onun yeteneklerini hafife alıyordu. Altı orgazm ve bir beslenme. Güzel. On beş dakikadan daha kısa bir sürede onunla işi bitecekti....

* * *

Susan oturmuş, uykusunda anlaşılmaz bir şekilde fısıldayan Ravyn'in sıcak alnını yıkıyordu. Otto daha önceki dağınıklığı temizlemesine yardım etmişti ve şimdi Ravyn bilincini kaybedip gelirken ve Otto'nun kendisi için getirdiği el kitabındaki bilgileri gözden geçirirken yine yalnızdılar.

Dublörlerin bu canavarla bir yakınlığı varmış gibi görünüyordu ve onun her nüansını öğrenmesi konusunda ısrarcıydılar ve o da kesinlikle her şeyi öğrenmeye hevesliydi. Ama Ravyn ne zaman kendine gelse ara vermekten de çekinmiyordu.

En zor kısmı ise ne zaman uyanık olsa, ya onu elliyor ya da elini vücudunun gerçekten keşfetmek istediği kısımlarına götürüyordu - ama o uyanıkken değil

bu kadar ileri gitmişti. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Yine de kabul etmek zorundaydı, adam şahaneydi ve uyuşturucunun etkisi altındayken de son derece sevecendi. Çok kedi gibiydi.

O derin, karanlık gözlerini açarak onu yeniden şehvet dolu bakışlarla kıstırdı. Kadının elini alnından çekerek önce parmak ucunu, sonra da parmak eklemlerinin arkasını ısırdı. Dilinin her hareketi kadının içinde jilet gibi keskin bir zevk dalgası yaratıyordu. Bu adam bir kadının duyularını nasıl kullanacağını ve en küçük bir hareket ya da darbeyle nasıl zevk alacağını biliyordu. Onu itmeyi bu kadar zorlaştıran da buydu. Aklının bir köşesindeki o şeytani parça, onun kollarında çırılçıplak nasıl olacağını bilmek için can atıyordu.

"Benimle yat, kara gözlü Susan." Bir kız

böyle bir cümleye nasıl karşı koyabilir?

Oh bekle, çok kolay. Hâlâ kendinde değildi. Evet, ne zararı olur ki?

Hayır, ondan faydalanamazdı. İnsanları zor durumdayken kullanacak türden bir kadın değildi. Adamın tam kapasitedeyken onunla hiç bu kadar ilgilenmemiş olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer uyandığında hâlâ ilgileniyorsa, pazarlık yapmak için bazı nedenler olabilirdi. Ama şu anda bu görüşmeler tartışmalıydı.

Sol eliyle bezi adamın alnından çekerken, sağ elini de adamın o nefis erotik dilinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Sorun değil, Leopardman. Alnını yıkamaya devam edeceğim."

"Okşamanızı istediğim şey bu değil." Kadının başını kendine doğru çekti.

Onunla m¼cadele etmekten yorulduğunda, bunun ciddi bir hata olduğunu ¼ğrenmek için kendisini ¼pmesine izin verdi. Onun ¼kmekte olan tadıyla t¼m d¼nyası alt¼st oldu. Dilini ¼yle bir kullanıyordu ki bu yasadışı olmalıydı ve muhtemelen bazı eyaletlerde de ¼yleydi. Hayatında pek çok kez ¼p¼lm¼şt¼ ama hiç b¼yle olmamıştı. G¼¼ ve kuvvetliydi ve onu tamamen nefessiz bırakmıştı.

Elini tekrar kot pantolonundaki şişkin çıkıntıya g¼t¼rd¼. Açık avucuna s¼rt¼n¼rken elini orada tuttu. Dişlerini gıcırdatarak onun içinde bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Onu sert ve derin hissediyor, sonunda tatmin olana kadar onu okşuyordu....

Ama erkeksiz bir yıl geçirmişti. Biraz daha dayanabilirdi.

İsteksizce onun ¼p¼c¼ę¼nden ayrıldı. "Sakin ol, izmeli Kedi."

Kadın elini çektiğinde gerçekten de inledi. Suratını asarak ona tekrar uzandı ama onu ¼pmek yerine boynuna sokuldu. Susan onun ağzının sıcaklığı karışısında tısladı.... ta ki garip bir şey olana kadar.

Gözleri sulanmaya başladı ve burnu hemen tıkandı. Adam burnunu soktuka, hapşırana kadar daha da k¼t¼leşti.

"Aman Tanrım," dedi ve gözlerini silmek için geri çekildi. "Sanırım sana alerjim var."

Ayağa kalktı ve onu yatağın ¼zerinde takip etti. "Sana bağımlıyım."

"Ravyn!" diye tersledi, onu geri çekerek. "Ben ciddiyim." Ama şimdi daha iyi olmaya başlamıştı. Belki de yanılıyordu.

"Bana alerjin yok," dedi şakacı bir şekilde onu yakalayarak. Onu yatağın üzerine yuvarladı ve altına sıkıştırdı.

Adam onu tekrar öpmek için başını onunkine doğru eğene ve saçları yüzüne düşene kadar Susan iyiydi. Susan hemen yeniden tıkanmaya başladı.

Boğazını temizleyerek, onu altına sıkıştırana kadar yuvarladı. Adam ona öyle hınzırca bir sırıtış attı ki, tek başına bile onu azdırabilirdi. Kalçalarını kaldırarak kendini tekrar ona sürttü.

"Kes şunu ve beni dinle. Sana alerjim var," dedi sert bir şekilde.

En azından saçlarına, ki onu kızdıran şey kedi tüyü olduğu için bunun çok mantıklı olduğunu düşündü. Ama en kötüsü, içinde bir yerde, bir parçasının son derece hayal kırıklığına uğramış olmasıydı. Bu da ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ölümsüz bir kedi, Karanlık Avcısı gibi bir şey olan bir adamla ilişki kurması mümkün değildi.

"Hadi Susan," dedi o son derece kışkırtıcı sesiyle, kalçalarını kaldırıp vücudunun şişmiş kısmıyla fazlasıyla ilgilenen bir parçasıyla ovuştururken. "Sana ihtiyacım var."

Onu çırılçıplak soymasını ve ikisinin de temel içgüdülerini tatmin etmesini isteyen hınzır şeytanı bastırarak başını salladı. "İhtiyacın olan şey soğuk bir duş."

"Benimle bir tane al, ben de sırtını

yıkayayım." Acımasızdı!

Birden kapı alındı.

Araya girdiği için minnettar olan Susan hemen Ravyn'in üzerinden kalktı, ayağa kalktı ve buruşuk giysilerini düzeltti. "İçeri gel."

Kapı açıldığında Erika, Ravyn'in yatağa uzanmış olduğunu görmek için onun arkasından baktı.

Ravyn homurdanarak yan tarafına döndü ve kedi gibi kıvrıldı. "Hey, kedicik. Bozukluğun var mı?"

Erika, Susan'ın yanından geçip odaya girerken burnunu kırıştırdı. "O ne? Yüksek mi?"

Erika'nın kısık ses tonunu taklit ederek, "Evet, hem de çok," diye cevap verdi.

Bu onu çok eğlendirmiş gibi görünüyordu. "Dostum, ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Susan kollarını göğsünde kavuşturmuş, Erika'nın yavaşça Ravyn'e yaklaşmasını izliyordu; Ravyn yan yatmış, yabancı dilde bir ninni gibi bir şeyler söylüyordu. "Yüzde yüz emin değilim. Neden?"

"nk her neyse, dozajı artıralım. On yaşımdan beri bana kedicik demedi." Erika ona geniş, keyifli bir gülümseme verdi, daha iyi koşullarda tanışmış olsalardı bu Susan'ı eğlendirebilirdi. Ama Erika'nın hem kendisine hem de Ravyn'e karşı takındığı umursamaz tavır göz önüne alındığında, Susan genç kadına karşı pek de hayırsever hissetmiyordu.

"Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Sesinde Susan'ın kendini bir ocuk gibi hissetmesine neden olan bir titreme vardı.

Ona bu kadar kısa davrandığı için topuk. Ne de olsa Erika onu hayatı boyunca tanımişti ve babası Hawaii'de olduğu için Ravyn burada sahip olduğu tek aileydi.

Susan ses tonunu yumuşatarak, "O iyi," dedi. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ama gözlerinde üzgün ve incinmiş bir şey vardı. "İnsanların benim yüzümden ölmesinden hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"

"Evet, yalnız olmak berbat bir şey."

Erika bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu tek, tereddütlü hareketle, sümüklü bir genç kızdan, birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyaç duyan küçük bir kıza dönüştü. "Hiçbir fikrin yok."

"Aslında," dedi Susan ona yaklaşarak, "biliyorum. Senin yaşına geldiğimde bir yetimdim ve o zamandan beri yalnızım."

"Tek başına zor muydu?"

Susan eski anılar aklına geldikçe yutkundu. "Evet, çoğu zaman. Mezuniyet töreninde tüm arkadaşlarının etrafı aileleriyle çevriliyken sen orada tek başına duruyorsun. Üniversitenin ilk günü, yurt odanı bulurken seni kızdıracak güler yüzlü anne ve baban olmadan yalnızsın. Biri sizin için üzölmüyorsa, yurt kapandığında gidebileceğiniz bir yer yoktur. Ama en kötüsü tatiller, özellikle de Noel. Evinizde oturup ağacın altında kendiniz için aldığınız tek hediye bakarsınız ve bir annenizin ya da babanızın ya da arayabileceğiniz herhangi birinin olmasının nasıl bir şey olacağını merak edersiniz."

Artık Angie ve Jimmy bile yoktu. Angie her zaman onu eve davet eden kişi olmuştu. Anneler Günü'nde ve Paskalya'da onu aramaya özen gösterirdi.

iyi olduğundan emin olmak için. Ve her zaman yalan söyleyip iyi olduğunu söylerdi, yine de içinde hiç kimsenin olmaması canını yakıyordu.

Ravyn'e bir bakış attı. Ailenin hayatta olduğunu ama senin için hayatta olmadığını bildiğin o anlar ne kadar zordu?

Erika'ya karşı neden bu kadar anlayışlı olduğunu açıklıyordu. Can sıkıcı olsa da, yalnız olmaktan daha iyiydi. Sahip olmak için ruhunu satabileceğin şeylerin dünyanın geri kalanı tarafından hafife alınmasını izlemekten daha iyiydi.

Kız karşılıklı anlayışla başını sallarken Erika'nın mavi gözlerinde isteksiz bir saygı gördü. "Ailen için üzgünüm. Ben de annemi birkaç yıl önce kaybettim.... hâlâ acısını çekiyorum."

"Biliyorum. Ben de üzgünüm."

"Teşekkürler." Erika Ravyn'e baktı, sonra kaşlarını çattı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Kafes ya da pire kovucu gibi?"

Susan gülümseyerek, Ravyn'in ellerini sanki o lirik diliyle "Itsy Bitsy Spider" şarkısını söylüyormuş gibi hareket ettirmesini izlerken durakladı. "Bir panzehir iyi olurdu."

"Bilmiyorum," dedi Erika alaycı bir tavırla. "Böyle eğlenceli biri. Sanki etrafta büyük bir çocuk varmış gibi."

Ravyn yüzüstü yuvarlandı ve kendini yukarı itmeye çalıştı. Susan onu yatağın üzerinde tutmak için yanına koştı.

"Gitmem gerek," dedi Ravyn, onu geri itmeye

çalışarak. "Hayır, hayır. Tam da olman gereken

yerdesin."

"Hayır," dedi adam o kadar mızımız bir ses tonuyla ki bu onu şaşkına çevirdi. Bu kadar derin sesli bir adamdan böyle bir ses çıkabileceğini asla düşünemezdi. "Gitmek zorundayım."

Neden bu kadar inatçı davranıyordu?

"Hayır, Ravyn. Burada kalmalısın." "Ama

buraya gelemem ve gerçekten gitmem

gerek."

Erika garip bir tıslama sesi çıkardı. "Susan, sanırım kum kabına ihtiyacı olduğunu söylüyor."

İçini bir korku kapladı. Hayır... onun şansı bile o kadar kötü değildi. "Oh, kesinlikle değil."

Kendini onun elinden kurtardı ama tekrar yere düştü. Şilteye şaşkın şaşkın baktı. "Burası banyo değil...."

Oh, vur beni, lütfen!

Ama erteleme yoktu. Eğer gerçekten gitmesi gerekiyorsa, buraya girmesine izin veremezdi. Bu iğrenç ve tiksindirici olurdu. "Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Erika başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Yardım etmesi için çocuklardan birini çağırmamı ister misin?"

Susan bir an düşündükten sonra uzun, yorgun bir nefes verdi. "Hayır. Bu konuda benden daha hevesli olacaklarını hiç sanmıyorum." Ona bu konuda yardım etmek zorunda kalırlarsa onu öldüreceklerinden hiç kuşkusu yoktu. Varlığının en derin parçasına kadar bundan korkarak Ravyn'in ayağa kalkmasına yardım etti ve neredeyse onun ağırlığının altına düşüyordu. Adam o kadar sağlam yapılıydı ki bu bir arabayı kaldırmak gibiydi. "Onu banyoya götürmeme yardım eder misin?"

"Elbette."

Erika'nın yardımıyla Susan onu koridordan geçirerek küçük banyoya götürmeyi başardı. İçerideki alan dar ve sıkıştıktı. Erika'yla birlikte dışarıda beklemeye başladı ama sonra vazgeçti. Ravyn şu anki durumunda düşebilir ve kendine zarar verebilirdi. İhtiyaçları olan son şey kafasını bir yere çarpmasıydı.

Adamın iki yaşında bir çocuk gibi fermuarını karıştırmasını izledi. "Fermuarım bozuldu."

Gözlerini devirdi. "Hayır, değil."

Ona bıkkın bir bakış atmaya cesaret etti. "Evet, öyle."

Bunu hak edecek ne yaptım? Bunun bir şey için ilahi bir intikam olması gerektiğini düşündü. Gününün ona bu kadar acımasızca dönmesi için başka bir neden yoktu. Kendi kaderine lanet okuyarak, pantolonunu çıkarabilmek için adamın ellerini itmek üzere ilerledi. Pantolonun düğmeli olduğunu öğrendi. Fermuarının açılmamasına şaşmamalı. Pantolonun düğmelerini açtığı anda, adamın iç çamaşırı giymediğini fark edince yüzü alev alev yandı. Onu daha önce çıplak görmediğinden değil, ama bu bir şekilde farklıydı. Daha özeldi. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak pantolonunu indirmesine yardım etti, sonra da o ihtiyaçlarını giderirken arkasını döndü.

Bu hayatımın en garip anı olmalı. Daha önce hiç bir yabancı için böyle bir şey yapmamıştı. Ama yine de, eğer bir şekilde kendini böyle bir durumda bulursa, tek umduğu birinin ona da aynı merhameti göstermesi ve bunu atlatmasına yardımcı olmasıydı. Ravyn hakkında ne kadar az şey bilse de, onun bu kadar çaresiz kaldığı için utancından öleceğinden emindi. Bağımsızlığıyla gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Ve ailesinin ona davranış biçimine bakılırsa, ondan çok daha uzun süredir yalnız olduğu belliydi.

Adamın işi bitince Susan giyinmesine ve ellerini yıkamasına yardım etti. Susan onları sabunlarken durakladı. Onun elleri şımartılmış eller değildi. İri ve nasırlıydı, kim bilir nelere karşı verdiği sayısız mücadelenin acımasız yaraları vardı. Özellikle bir tanesi geniş ve derindi ve ön koluna kadar uzanıyordu. Bir diğeri ise bir şey tarafından ısırılmış gibi görünüyordu. Onları görünce midesi bulandı. Evet, kendi hayatı ve sıkıntıları bunların yanında çok hafif kalıyordu.

"Dokunuşun çok yumuşak," diye fısıldadı. "Bir kelebeğin kanatları gibi."

Aptalcaydı ama bu sözler onun içinde bir şeylere dokunmuştu. Hayır, bu kelimelerden çok onun sesinde duyduğu duyguydu. Ona bu kadar nazik bir şekilde dokunulmasına alışık olmadığını söyleyen ses tonu.

"Teşekkür ederim," dedi ve ellerini duruladıktan sonra küçük bir el havlusuyla kuruladı.

Nemli elini kızın çenesine koyarak, bakışları kilitlenene kadar başını geriye doğru eğdi. "İnanılmaz derecede güzelsin."

Evet, adamın kesinlikle kafası iyiydi. Quasimodo falan olduğundan değil ama Susan aptal da değildi. Erkeklerin güzel olduğunu düşündüğü türden bir kadın değildi. "Evet, evet. Sadece seninle yatmamı istiyorsun."

"Hayır," dedi derinleşen bir sesle. "Çok güzelsin... bir melek gibi." Alnını onunkine bastırdı ve sonra da ona o güne kadar tanıdığı en nazik öpücüğü verdi. Kollarını ona doladığında içinde bir şeyler eridi ve

Onu yatmak için dışarı çıkmış azgın bir adam gibi değil, ona karşı gerçekten hisleri olan biri gibi tuttu. Ve bu onun içinde öyle derin bir sızıya neden oldu ki boğazı sıkıştı.

Hayatı boyunca tek istediği sevmektir. Yeniden bir aileye sahip olmak ve bu öpücük ona sadece sahip olmadıklarını hatırlattı.

Büyük ihtimalle asla sahip olamayacağı şeylerden. Ve bu düşüncenin verdiği acı buz gibi üzerine çöktü.

"Tamam Ravyn, seni yatağına geri götürmeliyiz." Onun tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine, ondan uzaklaşmadan önce sadece başını salladı, sonra da kapıyı açtı.

Erika'yı tekrar gördüğünde "Kedicik," dedi. "Ne zaman bu kadar uzadın?"

Susan'a "duh" der gibi baktı. "Sen banyodayken ben büyüdüm."

"Gerçekten mi?"

Erika homurdandı. "Biliyor musun, bu onun normal mizacına göre ciddi bir gelişme. Sanırım bunu sevdim. Kesinlikle ne olduğunu bulmalı ve yemeğine ilaç katmalıyız."

Susan onu odalarına geri götürmeye çalışırken Ravyn eliyle kapının çerçevesini yakaladı ve içeri girmeyi reddetti. Susan onu ileri itmeye çalışırken Ravyn ona sert bir bakış fırlattı. "Eve dönmek zorundayım."

"Evet," dedi yavaşça, "tam bu odada."

"Hayır!" diye hırladı vahşi bir ses tonuyla. "Zatira'nın bana ihtiyacı var. Ona gitmeliyim."

Zatira kimdi? Susan bu isim karşısında en az kendisi kadar şaşırılmış görünen Erika'yla bakıştı. "Hayır, bilmiyorsun."

Onu itti ve koridorda ilerlemeye başladı. "Onu kurtarmalıyım." Donup kalmadan önce üç adım attı. Sanki bir televizyon ekranıymış gibi yere baktı. İnanılmaz bir acı, sanki bir tür kâbusu yeniden yaşıyormuş gibi alnını büküyordu. Daha önce hiç bu kadar acı çeken bir ifade görmemişti.

"Hayır," diye homurdanarak duvarı yumrukladı. "Zatira! Anne! Tanrım, hayır! Daha fazla kan yok. Onlar ölmedi. Ölmediler!"

Kendini duvara atıp yere düşmeden önce iki eliyle saçlarını karıştırdı.

Susan ona doğru gitti. Ellerini kendi ellerinin arasına alarak, saçlarından çözmesi için onu zorladı. "Ravyn, bana bak."

Görmüştü ama onu görmediğini anlayabiliyordu. Hâlâ geçmişindeki bir şey yüzünden eziyet çekiyordu. "Zatira?"

"Ben Susan."

Ondan uzaklaştı. "Onu kurtarmak zorundayım. Ölmesine izin veremem. Yapamam."

Susan ona zarar vermeden mücadele ederken onu zapt etmeye çalıştı.

Birden üzerlerine bir gölge düştü. Susan onun Erika olduğunu düşünerek başını kaldırdı.

Değildi. Ya Dorian ya da Phoenix'ti.

"Ayağa kalk," diye hırladı Ravyn'e. Yüzünde en ufak bir merhamet ya da sempati belirtisi yoktu.

"Siktir git." Ravyn onun yanından sürünerek geçmeye çalıştı, ancak kardeşi onu kabaca kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"O kadar da sert değil," diye tersledi Susan. "Onu incitmeye hiç gerek yok."

Ravyn kardeşine bakarken sırtını duvara yasladı. Yüzü kızgın ve vahşiydi ama gözleri acı ve incinmişlikten bahsediyordu. "Beni yine öldürecek misin?"

Kardeşinin yüz ifadesi ilk kez yumuşamıştı. "Adım Dorian, Rave. Phoenix değil."

"Dori..." Ravyn'in yüzündeki öfke kayboldu ve yerini derin bir acıya bıraktı. "Bunu yapmak istemedim, Dori. İstemedim. Bana inanmak zorundasın. Onların incinmesini istemedim." Kardeşini gömleğinden yakaladı ve sıkıca tuttu. "Kimsenin ölmesini istemedim."

Dorian elini Ravyn'in bileğine doladı ve sonra elini çekti. "Biliyorum."

Ravyn başını duvara o kadar sert çarptı ki, aslında alçıpan kırıldı. "Onları kurtarabiliriz," dedi, üst kata açılan kapıya doğru bir adım atarak. "Geri dönüp her şeyi düzeltebiliriz."

"Neden bahsediyor bu?" Erika sordu.

Dorian cevap vermedi. Bunun yerine onu tersledi. "Yukarı çık, Erika."

Tartışmak istediği yüzünden belliydi ama bir kez olsun itaat etti.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti Ravyn.

Ama ağabeyinin sert ifadesinde hiçbir erteleme yoktu. "Bir daha aptallık etme," diyerek Ravyn'i kendisinden uzaklaştırdı.

Ravyn sendeleyip neredeyse düşerken Susan Dorian'a ters ters baktı. "Seni pislik," diye hırladı, Ravyn'i zar zor yakaladı.

Ravyn bakışları buluştuğunda durakladı. Bu olay başladığından beri ilk kez Zatira'yı değil onu görüyordu. Yüz hatları gevşedi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bir melek gibi görünüyorsun...." Yere yığılmadan önce gözleri yuvalarından fırladı.

Ravyn yere düşerken Dorian öfkeli bir nefes verdi. Dorian hiç de nazik davranmadan onu kaldırdı ve yatağa geri taşıdı. Susan onun yardımına itiraz etmek istedi ama Ravyn'i tek başına taşıyabilmesinin imkânı yoktu. Bu kadar soğuk olduğu için kardeşine lanet olsun.

"Ne zamandır böyle?" Dorian doğrulurken sordu.

"Yaklaşık iki saat."

Dorian sessiz ve hareketsiz yatan Ravyn'e bakarken başını salladı. "Biraz nefes almak ister misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona şüpheyile baktı. "Duruma göre değişir. Ben yokken onu dövecek misin?"

Yüzündeki ifadeden sorusuyla eğlenmediği anlaşılıyordu ama şaka yapmadığı için bu onun için sorun değildi. "Hayır."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi... ama sadece biraz. Dorian'a hâlâ güvenmiyordu. El kitabında okuduğuna göre Dorian bir Arkadyalı Varlık Avcısıydı. İnsan olarak

teorisine göre, bir hayvana dönüşebiliyordu. Hayvan kalplerine sahip olan başka tür Were-Hunter'lar da vardı. Onlara Katagaria deniyordu. Ravyn ve ailesinin aksine, onlar insan şekline girebilen gerçek hayvanlardı. Ama durduğu yerden pek bir fark göremiyordu çünkü "insan" denen dal, vahşi doğada karşılaştığı herhangi bir hayvan kadar soğuk görünüyordu.

Yine de, bir muhabir olarak, kesinlikle hayvan olarak sınıflandırabileceği pek çok insanla tanışmıştı. Hatta bazıları amipti.

Ve içindeki muhabirin son derece merak ettiği başka bir şey daha vardı. "Zatira kimdi?"

Cevap vermeden önce Dorian'ın gözleri acıyla karardı. "Kız kardeşim."

"Sanırım o da Ravyn'in kızıydı?"

Ona evet der gibi bir bakış attı ama Dorian bunu kabul etmek istemiyordu.

Bu da bir sonraki soruyu akla getirdi. "Ona ne oldu?"

Gözlerindeki acı tüm varlığına yayılmıştı. Onun kaybını en az Ravyn kadar derinden hissettiği belliydi. "Üç yüz yıl önce öldürüldü."

Susan bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Nasıl öldürdü?"

"İnsanlar tarafından." Sanki insan olmak aklına gelebilecek en kötü şeymiş gibi bu kelimeyi hırlayarak söyledi. Ona hayatında gördüğü en sert, en nefret dolu bakışı attı. "Onu vahşice katlettiler... annemizi, Phoenix'in karısını ve çocuklarını ve tüm köyümüzü."

Susan bunun dehşeti karşısında ağzını kapattı. Ama sonra, ne beklemişti ki? Karanlık-Avcılar haksız trajediler yaşamış ve kendilerine haksızlık edenlerden intikam almak isteyen kadın ve erkeklerden yaratılmışlardı. Artemis'i onlara çağıran şey ruhlarının çılgılığıydı ve eğer pazarlığı kabul ederlerse Artemis onları hayata döndürür ve intikamlarını almaları için onlara yirmi dört saat verirdi. Bundan sonra, insanlığı Daimonlardan korumaya adanmış ordusunda asker oldular. Yaratılışlarının doğası gereği hepsinin geçmişinde en az bir büyük trajedi vardı.

"Anladığım kadarıyla onu Karanlık Avcısı yapan şey onların ölümü mü?"

Başını salladı. "Onları öldüren insanlardan intikam almak istiyordu."

"Peki ya Isabeau? O da köyünüzün bir parçası mıydı?"

Yüzündeki nefret ifadesi yankılanan bir hayırdı. "O Ravyn'in eşiydi... kalpsiz, insan bir kaltak. Ona bizden bahsetmiş ve o da halkına anlatmış. Bizim için gelenler onlardı. Bizim şeytanın kötü köleleri olduğumuzu düşündüler ve cehaletlerinden dolayı, biz onları köylerini yağmalayan Katagaria'dan korurken zayıf üyelerimizi katlettiler."

Katagaria'lar, "insan" Arkadyalılarla savaş halinde olan kendi halklarının hayvan koluydu. Susan sempatik bir acıyla yüzünü buruşturdu. Yardım etmeye çalıştığın insanlar tarafından ihanete uğramak ne korkunç bir ironiydi. Ama Dorian'ın söylediklerine bakılırsa Ravyn de bir kurban gibi görünüyordu

-Tek yaptığı yanlış kişiye güvenmektir. İçlerinden herhangi birinin yapabileceği bir hata yüzünden neden ondan nefret etsinlerdi ki? "Onu nasıl sürgün edebildiniz?"

Bunun üzerine homurdandı. "Onu biz sürgün etmedik, kadın. Ailelerimizin katledildiğini görür görmez Phoenix onu öldürdü... ve o piç ölü kalmalıydı."

Adamın sözleri ve sesindeki zehir onu dehşete düşürmüştü. "Nasıl böyle bir şey yaparsınız... kendi kardeşinize?"

"Nasıl yapamayız?" diye sordu sanki onun sorusu karşısında şaşırmış gibi. Ravyn'i işaret etti. "Ona her baktığımızda, onların ölümüne sebep olduğunu hatırlıyoruz. O bizim için bir iğrençlik. Ve onun konuşlandığı şehirde bir sığınak işletmek zorunda kalmamızdan nefret ediyorum. Bunun için kadere lanet olsun."

Bu çok aptalcaydı. "Bu onun hatası değildi."

"Hepsi benim hatamdı.... ona asla güvenmemeliydim."

Onun uyandığını görünce irkilen Susan, sırt üstü yuvarlanmış olan Ravyn'e baktı. İlk başta onun hâlâ sayıkladığını düşünmüştü ama bakışları şimdi daha net görünüyordu.

Yüzü asıktı, kendini yukarı itti ve kardeşine doğru uzandı. "Dori-"

"Dokunma bana Ravyn." Susan'a karşı dudağını büktü. "Akli başına gelir gelmez, diğerleri ona tekrar saldırmadan önce buradan gitmesi gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi kendi dudağını kıvrarak, "Tamamen anlıyorum. Sen kalpsiz bir piçsin ve geri kalanınız da leopar değilsiniz. Domuzsunuz."

Yüzü sertleşti. "İnsan olduğun ve şu anda bir sığınakta durduğun için memnun ol. Yoksa boğazını koparırdım." O

Odadan çıkmadan önce Ravyn'e son bir nefret dolu bakış fırlattı.

Susan onun bu cesaretine inanamayarak tamamen hareketsiz yatan Ravyn'e döndü. Önce yine bayıldığını düşündü, ama saçlarını yüzünden geriye doğru tararken gözlerinin açık olduğunu gördü.

Adamın bakışı onu olduğu yerde yaktı. O kadar çok ıstırap ve kendinden nefret vardı ki nefesini kesmişti. "Artık yalnız kalmak istemedim. Bu çok mu yanlış?"

Bu içten sözler karşısında kalbi sıkıştı. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. "Hayır Ravyn, yanlış değildi."

Yatağın üzerindeki battaniyeye uzanırken kontrolsüzce titremeye başladı. "Çok üşüyorum."

Susan battaniyeyi onun üzerine çekti ama dişleri takırdamaya devam etti. Hiç bu kadar üşümüş birini görmemişti. İlacın ortaya çıkardığı ham duygular yüzünden yeterince acı çektiğini düşünerek, vücut ısıısıyla onu ısıtmaya çalışmak için kaşıkla ona sarıldı. Zavallı adam. Ve aptalca bir şekilde dünyada yapayalnız olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen ailesinin olmaması, yarısının ölmesinden ve diğer yarısının da ölümlerine sebep olduğun için senden nefret etmesinden daha iyiydi.

Daha kötü bir şey düşünemiyordu. Belki Erika ile yaşamak, ki o da bunu yapıyordu.

Ravyn onun kollarında titremeye devam etti. Odanın loş ışığında sessizce ona sarılırken ellerini kendi elleriyle örttü. "Susan?"

Onun zayıf ses tonuyla gözlerini açtı. "Evet?"

"Arkadaşların için üzgünüm. Keşke böyle bir şey olmasaydı."

"Teşekkür ederim."

Sanki yeniden bayılmış gibi kollarında aniden gevşedi. İlk eğilimi ondan uzaklaşmaktı, onun yerine başını adamın kaslı koluna koydu. İki yabancıнын kendilerini Pioneer Square'in kalbindeki popüler bir bekârlar kulübünün bodrumunda bir şiltenin üzerinde yatarken bulmaları ne kadar garipti. İkisi de işlemedikleri bir suç için aranıyorlardı ve kimsenin onları istemediği bir yerde kapana kısılmışlardı.

Tanrım, ne gündü ama.

Gözlerini tekrar kapatarak uzun ve yorgun bir nefes verdi. Önünde duran şey, Senatör Kelly ve şüpheli harcamalarıyla ilgili haberi yazıp kaynağının tamamen sahte olduğunu öğrendiği zamankinden bile daha ürkütücüydü. Şimdi bile patronunun haberin yer aldığı gazeteyi suratına fırlattığı ve onu uydurmakla suçladığı o günü hatırladıkça içi burkuluyordu.

Ardından, hakkında hikâye üstüne hikâye yazan tüm muhabir kardeşleri tarafından ateş altına alındı. Ne nezaket ne de bağışlama vardı. Onu alaşağı ettiklerinde düşmanlık ve sevinçten başka bir şey yoktu ve tüm bunların nedeni, onun da kendisine yalan söylememesi için yanlış kişiye güvenmiş olmasıydı.

Bir de davalar vardı. İftira. İftira. Hakaret. Sadece senatör onu değil, kendi gazetesini de dava etmişti. Hayatının en kötü dönemiydi.

Şu ana kadar. Şimdi Angie'nin elini tutmasına bile gerek yoktu. Ona zarar veren insanları öldürmekle tehdit eden Jimmy yoktu.

Sadece söyle Sue, ben de onları park ihlalinin tutuklayayım....

Tamamen yalnızdı. Ravyn

gibi.

Susan onun tenini kaşındıran ipeksi saçlarıyla oynarken gözyaşlarını kırıştırdı. Ama umurunda değildi. Onun varlığını hissetmesi gerekiyordu. Şimdi zayıflık zamanı değildi. Gücüne ihtiyacı vardı. Özellikle de tüm bunların nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı için. Hayatını geri almaya nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

Ne yapması gerekiyordu?

Sen bir muhabirsin, Sue. İyi bir muhabir ne yapardı?

Gerçeği bulmak. Hayatını geri kazanmanın tek yolu tüm bunların arkasında kim varsa ortaya çıkarmaktı. Tamam, alay konusu olmadan vampirleri ifşa edemezdi ama Jimmy bir örtbas olayından söz etmişti ve ona güveniyordu. Ona yalan söylemezdi. Asla. Departmanından biri kesinlikle Apollitler ve Daimonlarla birlikte çalışıyordu ve muhtemelen hepsi de cinayet olan kayıpları gizlemeye çalışıyordu. Artık neler olup bittiğini bildiğine göre kanıt bulabilir ve onu ya da onu ifşa edebilir.... ortaya çıkarılabilir ve bir insan mahkemesinde ifşa edilebilirlerdi. O zaman Apollitler artık insanlardan yardım alamayacaktı.

Aptal olma. Her şey gülünçtü ve o da bunu yaşıyordu. Bunu kendi gözleriyle göremeyen insanlara nasıl satabilirdi?

Sözde rüşvet alan bir hükümet yetkilisinin peşine düşmesinin, rezil olmasına yol açtığı küçük gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Yeniden başlamak için çok yaşıyım."

Daha da ötesi, çok yorgundu.

Ama bunları düşünürken bile Angie'nin güzel yüzü aklından çıkmıyordu. Angie ve Jimmy'yi düğün günlerinde, balayına çıkmadan önce limuzinden ona el sallarken gülerken görebiliyordu. Birlikte yaşlanacaklardı ve onu tüm o şamatacı çocuklarına muhteşem bir teyze yapacaklardı.

Onlar onun ailesiydi.

Bu kez gözlerinden akan yaşları durdurmak mümkün değildi. Onlar -sahip olduğu tek aile- gitmişlerdi ve artık onlardan otlanacak çocukları olmayacaktı. Angie bir daha asla Jimmy'nin televizyonda futbol maçı izlediğinden yakınan bir telefon almayacaktı. Artık Jimmy Susan'a, kısa süre önce onun için mükemmel olabilecek bir adamı tutukladığını söyleyerek takılmayacaktı.

Artık gece geç saatlerde film izlemek ya da kahkaha atmak yok. Artık Noel yemekleri yok....

Gitmişlerdi ve o piçler onları sebepsiz yere öldürmüşlerdi.

Şiddetli, katıksız öfke ruhunun derinliklerinden kabarak tüm vücuduna yayıldı. Onların ölümünden sorumlu olan insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin veremezdi. Her gece hâlâ dışarıda, başka insanların rüyalarını sonlandırdıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Diğer insanların hayatlarını. Başka birinin sevdiği ailesini elinden alıyorlardı.

Onları durdurmak zorundaydı. Bir şekilde. Öylece oturup bir başkasının sevdiği birini kaybetmesine izin veremezdi. Eğer bunu durdurabilirse.

Susan aklına gelen bir fikirle zihinsel tiradına ara verdi.

"Jimmy'nin günlüğü...." Hatırlayabildiği kadarıyla Jimmy günlüğüne anal notlar tutmuştu. Hem Angie hem de o bu konuda onunla durmadan dalga geçmişlerdi. Her şeyi yazıya dökmeye duyduğu bu bitmez tükenmez ihtiyaç onu böylesine büyük bir araştırmacı yapmıştı.

Ortaya çıkardığı her türlü kanıt ya da ipucu o defterde olacaktı. Bunu biliyordu. Takip etmesi için ipucu bırakmamış olma ihtimali yoktu.

Ama polis onu ararken onun evine nasıl gidebilirdi ki? Büyük ihtimalle evi gözetlediklerinden bahsetmiyorum bile.

Bunun bir önemi yoktu. Oraya gitmenin bir yolunu bulacak, ne pahasına olursa olsun o notları alacak ve bu soruşturmayı bitirecekti. Bu onu öldürse bile.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ravyn, görüşü bulanık ve havada Susan'ın ağır kokusuyla uyandı. Narin, sıcak bir kokuydu bu. Eşsiz ve davetkâr. Kendini tam bir pislik gibi hissediyordu ama yine de onun kokusundaki bir şey onu yatıştırmıştı.

Ayrıca onu ateşe verdi.

Sağ omzu o kadar ağrıyordu ki zar zor hareket ettirebiliyordu. Zaten hareket ettiremiyordu da, çünkü Susan omzunun üzerine uzanmış, yüzü ona dönük, mışıl mışıl uyuyordu. Önce nerede olduğunu ya da Susan'ın neden onun üstünde olduğunu anlayamadı. Sonra birden, gecenin önceki olayları gözünün önüne geldi.

Mutlu Avlanma Bölgesi'nin dışında bir trankla vurulmuştu. Uçuşlarına ve Serengeti'ye dönüşlerine dair görüntüler etrafında dolaşırken hasta olduğunu ve Susan'ın ona yardım ettiğini parça parça hatırlıyordu.

Tüm dünya yıkılırken ona sarılmıştı.

Buna hayret eden adam ayağa kalkarak ona baktı ve sarı saçlarından bir tutamı ipek yanağından sıyırdı. Çok güzel bir teni vardı. Açık tenli ve lekesizdi, ipekten daha yumuşaktı. Parmaklarını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve kendisinininkinden çok farklı olan dokuya hayran kaldı.

Onda hoş bir şey vardı. İçindeki hayvana seslenen ve onu öne çeken bir şey. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemişti. Isabeau'ya bile. O da onun seçilmiş eşiydi.

Saçlarının kokusunu içine çekebilmek için başını aşağı eğdi. Yumuşak teller yanağını gıdıklarken bile

Vücudunun sıcaklığı onu sakinleştirdi. Diğer kolunu onun üzerine koydu ve karanlıkta ona sıkıca sarıldı. Bir sevgili gibi. Bu an içinde uzun zamandır unutulmuş bir rüyayı uyandırdı. Bir aile rüyası. Aşk hayali. Sevebileceği ve onu da sevecek birine sahip olma hayali.

Tanrım, birine sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu....

"Eğer beni ellemeyi bırakmazsan, Çizmeli Kedi, kendinde olmaman umurumda değil, canını yakacağım."

Kendine rağmen güldü.

Susan o çarpıcı mavi gözlerini açarak ona baktı. "Bunu aştım," dedi ona usulca.

Yine de şüpheli görünüyordu. "Geçen sefer de böyle demiştin, tam göğüslerime atlamadan önce."

"Hayır, yapmadım... yaptım mı?" Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama son birkaç saat tamamen puslu ve belirsizdi. Ve kesinlikle böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu, ama kızın ona ne kadar çekici geldiğini düşünürsek, bunu da inkâr edemezdi. Eğer böyle bir şeyden kurtulmak için bir şansı ve nedeni olsaydı, muhtemelen bunu kullanırdı.

Gözlerini ona dikti. "Gerçekten döndün, değil mi?"

Kafatasını ikiye ayırıyormuş gibi hissettiren acıyı biraz hafifletmek için elinin topuğunu sağ gözüne götürdü. "Evet ve şiddetli bir baş ağrısıyla birlikte."

Susan o gece yarısı gözlerine bakmak için yuvarlandı. Tamam, sadece bir gözüydü, çünkü diğer gözünü hala

ama yine de orada netlik görmek güzeldi. "Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Bakışları, görmezden gelmekte zorlandığı bir davetle onunla alay eden dudaklarına kaydı. "Her şey için."

"Sorun yok."

Dudaklarını yaladı, diliyle nemlendirdi... Bu onun felaketiydi. Buna dayanamayarak başını eğdi, yarı yarıya onun geri çekilmesini ya da kendisini itmesini bekliyordu.

O yapmadı.

Onun yerine, öpücüğünü almak için kollarında ilerledi. Dudakları birbirine değdiği anda Ravyn gözlerini kapattı ve kızın sıcaklığının onu sarmasına izin verdi. Kollarını Ravyn'in boynuna doladı ve onun gösterdiği şefkat karşısında titremesine neden oldu. Olağanüstü bir kadındı. Kalbi hızla çarpan Ravyn, öpücüğü derinleştirerek onun ağzını keşfetti.

Susan nefes alamıyordu... kelimenin tam anlamıyla. Alerjileri devreye girmişti ama onlar bile cenneti tadarken kendini bırakmasına yetmemişti. Dudaklarının dokunuşuyla Susan'ın her parçası ateşlendi. Nefis ağırlığı onu yatağa sabitlerken yüzünü kavradı. Onunla fiziksel ilişkiye girmenin bir hata olacağını bilmesine rağmen, kendini giysilerine gerçekten içerlerken buldu. Kara Avcılar'ın sevgilileri olamazdı ve onun da birinin tek gecelik ilişkisi olmaya hiç niyeti yoktu.

Ayrı yollara gitmekten başka yapacakları bir şey yoktu. Duygularının daha mantıklı olmaması çok kötüydü çünkü şu anda tek istediği onu kollarında tutmak ve o hınzır bedenin her santimini diliyle keşfetmekti. Ama yapamadı.

Ravyn, onun altında kıvranan çıplak bedeninin görüntüleri arzuyla ona işkence ederken elini ipeksi saçlarında dolaştırdı. Kalbinin kendisiyle birlikte hızla çarptığını hissederken dudaklarını ısırды. Gömleğini kaldırıp g   slerini avuçlarına almamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Ama o bir yaverdi ve Kara Avcılar'a yasaktı. Öyle bile olsa, kız ona anlamaya bile ba layamayacağı bir düzeyde çekici geliyordu.

Elinden gelse gecenin geri kalanında onunla burada kalırdı ama şu anda u ra maları gereken çok fazla şey vardı. Ve istediğı son şey, ona ihanet edebilecek başka bir kadınla birlikte olmaktı. Uzakla tı, sonra inledi.

Susan sanki acının ne olduğunu çok iyi biliyormu  gibi elini adamın ağıryan koluna koydu. "Dinlenmen gerek."

Başını iki yana salladı. "Yapacak çok i imiz var."

"İnan bana, biliyorum. Ama h    yaralısın."

Bunun  zerine homurdandı. "Güven bana, bu bir şey değıl. Kesinlikle ya ayacağım."

Onunla yüzleşmek için otururken başını salladı. "İyi o zaman. Sen baygın haldeyken ben çok düşündüm. Daimon'lar hepinizin peşinde, böylece Seattle'ı tamamen ele ge irebilecekler, değıl mi?"

Ravyn yatağın üzerinde uzanmaya devam etti. "Biz de öyle düşünüyoruz."

"Leo'nun bana verdiğı el kitabına göre" - deri ciltli kocaman bir kitap aldı ve g  s ne dayadı
-"Ne zaman bir Kara Avcı  lse, yerine bir başkası gönderilir, özellikle de  ehir ortamında ...

Mesela Seattle gibi." Kaşlarını sertçe çatarken kitabın kenarıyla oynadı. "Peki Daimon'lar gerçekten ne umuyor? Demek istediğim, eğer sizi öldürürlerse ve daha fazlası gönderilirse, neden uğraşsınlar ki... değil mi?"

Kesinlikle haklı olduğu bir nokta vardı. "Bilemiyorum. Mantıklı gelmiyor ama bunu yaptıklarını inkâr edemezsin. Belki de son Kara Avcı düşene kadar bizi teker teker avlamayı umuyorlardır." Bunu söylerken bile bundan daha iyisini biliyordu. Çok fazla Kara Avcı vardı. Hepsini yakalamak yüzyıllar değilse bile yıllar alırdı.

Ama son birkaç yıldır garip bir şeyler oluyordu. Çok sayıda Kara-Avcı serbest kalmış ve daha da büyük bir kısmı ölmüştü. Özellikle de son zamanlarda.

"Ya da belki bu bir deneydir," dedi Susan. "Bunu bir dakika düşünün. Eğer burada hepinizi yok ederek paçayı kurtarabilirlerse, o zaman başka şehirlere yönelebilirler. Üzerinde çalışılmış bir saldırı yaparlar. Her şehri teker teker ele geçirirler. Tamam mı?"

"Bu noktada her türlü teoriye katılabilirim. Açıkçası daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Demek istediğim, her zaman onlara yardım etmek isteyen birkaç aptal insan olmuştur. Ama hiç bu ölçekte olmamıştı."

"Bu da onlara neden yardım ettikleri sorusunu gündeme getiriyor. Daimonlar onlara hizmetleri karşılığında ne vaat ediyor?"

Ravyn omuz silkti. "Her şey olabilir. Bana kalırsa onlara sonsuz yaşam vaat etmişler."

"Hiç sanmıyorum. Bu çok kolay. Bir saniye düşünün. Oldukça üst düzey biri onlara yardım ediyor. Neden? Daimonların Seattle'daki insanları öldürmesine ve Kara Avcıları ortadan kaldırmasına izin vererek bu kişi ne kazanabilir? Daimonların

İnsanın bunda bir çıkarı olması gerekir ve sonsuz yaşam bana göre değil."

Ravyn sessizleşti. "Biliyorsun, Were-Hunter'lar basit bir nedenden ötürü ortaya çıktılar."

"Ve bu?"

"Yaklaşık dokuz bin yıl önce, eski bir Yunan kralı bilmeden bir Apollite ile evlendi. Kadın yirmi yedinci yaş gününde yavaş yavaş çürüyerek öldüğünde, kral oğullarının da anneleriyle aynı kaderi paylaşacaklarını fark etti. Bu ihtimal karşısında dehşete kapılan kral, hemen hayvan gücünü büyücülüğüyle Apollites'e katmaya koyuldu. Amacı Apollites'in daha uzun yaşamasını sağlamaktı."

"Ve?"

"İşe yaradı. Benim ırkım olan ve insan kalbine sahip Arcadian ırkını ve düşmanlarımız olan ve hayvan kalbine sahip Katagaria ırkını yarattı."

Susan okuduğu kitaptan bunu hatırlayınca başını salladı.

Koyu renk gözleri kıza dikilmişti. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Lycaon ailesini korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yaptığı tüm melezleri öldürmesini söylediklerinde Kader'e bile karşı geldi. Kendi oğullarını öldürmek için...."

Sonunda adamın ne demek istediğini anlayınca çenesi düştü. "Polislerden biri bir Apollite ile mi evlendi?"

"Peki ya o Apollite Daimon'a dönüşürse?"

Bu sözler Susan'ın içinden cam gibi geçerken Susan nefes alamıyordu. Tamamen anlamlıydı.

Onları yakalamak için medyanın kulağını çekecek bir yetkili. Kanıtlarla oynayabilecek ve müfettişleri yeniden atayabilecek bir yetkili.

"Ya polis şefi ya da komiser, değil mi?" "Bahse girerim öyledir."

Zihni dönerken ağzını kapattı. Eğer yanılıyorlarsa ve masum bir adamın peşinden gittiyse, bunu asla unutamayacaktı. Ama eğer haklılarsa...

"Kanıta ihtiyacımız var. Sert, tartışılmaz kanıtlar."

Ravyn başını salladı. "Ve insan müttefiklerinin önünü çabucak kesmemiz gerekiyor."

Susan da aynı fikirde.

"Evet. Tehlikeli olacak ama şimdilik Jimmy'nin günlüğünü ele geçirmeliyiz."

"Ne günlüğü?"

Acı yüz hatlarını kavrarken gözlerini kaçırdı. Boğazını temizleyerek, bakışlarını onunkilerle eşit bir şekilde buluşturdu ama adam hâlâ onun saklamak için çok uğraştığı acısını görüyordu. "Klinikteki araştırmacı arkadaşım Jimmy her zaman düşüncelerinin ve yaptıklarının günlüğünü tutardı."

"Blog gibi mi?"

"Hayır, o bunun için fazla özeldi. Bu muhtemelen evinde bir yerlerde olurdu. Ya el yazısıyla yazılmış bir kitap ya da dizüstü bilgisayarında. Evlerini arayıp bunu bulmamız gerekiyor."

Ravyn şüpheciydi. "Polislerin bundan haberi olmaz mı?"

"Hiç sanmıyorum. Dediğim gibi, Jimmy çok ketum biriydi, özellikle de birlikte çalıştığı adamların yanında. Onlara günlük tuttuğunu söyleyeceğini hiç sanmıyorum."

Haklıydı. Tanrılar onun da böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu. "Ama onu öldürme zahmetine girmiş olsalardı, evini aramazlar mıydı?"

"Bahse girerim hayır. Onun susturulduğunu ve bizim de kaçığımızı düşünüyorlar. Evini aramak birilerini şüphelendirebilir."

Yine iyi bir argümanı vardı. Ama bir şey vardı, polisler evi henüz aramadıysa, büyük olasılıkla yakında arayacaklardı ve Jimmy'nin geride bırakmış olabileceği her türlü kanıt ya da ipucu kaybolacaktı. Yani ya bu gece bulacak ya da sonsuza dek kaybedecekti. "Tamam, gidelim. Saat kaç?"

Saatine baktı. "On iki buçuk." "Nerede yaşıyor?"

"Batı Yirmi Dokuzuncu Cadde'de."

Güzel. Ravyn oturmadan önce gerindi. "Bu bize oraya varmak, orayı aramak ve şafaktan önce geri dönmek için bolca zaman verir."

Yatağa otururken onun tereddüt ettiğini fark etti. "Bununla ilgili küçük bir sorun var."

Onun ne demek istediğini anlayınca iç çekti. "Biliyorum. Gittiğimde beni buraya geri almak istemiyorlar. Ama sorun değil. Gizli bir silahım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

"Sen," dedi gülümseyerek. "Daha önce babamı nasıl atlattığın etkileyiciydi. Gerçekten avukat olmalısın."

Kitabı bir kenara koymadan önce onun iltifatı karşısında kızardı.

Adam ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Onu tutarak ayağa kalkmasına izin verdi, ama çekiş o kadar güçlüydü ki ona doğru tökezledi.

Ravyn'in nefesi tam cepheden temasla onu terk etti. Kadının her santimi vücuduna bastırılmıştı, bu da onu anında sertleştirdi ve onun tadına bakmak için can atmasına neden oldu. Orada, bir an için, neredeyse yeniden ölümlü olmak istemesine neden oldu. Onda onu büyüleyen bir şey vardı. "Özür dilerim," dedi, sesi zayıftı. "Bazen ne kadar güçlü olduğumu unutuyorum."

"Sorun değil."

Ama bir sorun vardı, onu kendine daha da yaklaştırmak ve o dudakları tekrar tatmak istiyordu. Kafanı oyuna ver, evlat.

Kendini geri adım atmaya zorlayarak kapıya ve koridora yöneldi. Onu üst kata, ailesinin insanların göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere, kulübün arka tarafına doğru götürdü. Yankılanan seslerden, gecenin bu saatinde kulübün tıklım tıklım dolu olduğu anlaşıyordu. Ağır, gümbür gümbür vuran ritim kafasına yayılıyor ve daha da ağrımaya neden oluyordu. Ama zaten bu tarz müzikten hiçbir zaman fazla hoşlanmamıştı. O daha çok klasik rock'ı tercih ederdi.

Dışarı çıkarken kısmen açık bir kapıya yaklaştıklarında, kardeşlerinin sesiyle durakladı. Onlar konuştukça daha da öfkeleniyordu.

"Yasalarımızı biliyorsun Dorian," diye hırladı Phoenix. "O şimdi, uyurken öldürülmeli."

Dorian kesin bir tonda cevap verdi. "Kutsal alan yasası-"

"Savitar'ın kanunlarının canı cehenneme. Eşim ve çocuklarım öldü. Orman kanunu der ki-"

Ravyn kapıyı iterek açtı. "En güçlüler hayatta kalır. Her zaman. Ve benim kitabımda, pislik, bu sen değilsin."

Onunla yüzleşmek için sarsıldılar. Dorian'ın yüzündeki utanç ifadesini saklamadan bir an önce yakaladı. Ama Phoenix başka bir meseleydi. Gözleri nefretle parlıyordu. Bu bakış onu öldüğü geceye geri götürürken Ravyn kendini hazırladı. Karısının cesedini bulduğunda Phoenix'in yüzündeki acı dolu ifadeye. Annelerinin yanında, oğlunu ve kızını kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Ravyn o gece de kapının eşiğinde durmuş, kulübelerinin toprak zeminine sızan kan karşısında felç olmuştu. Ergenliğe girdiği ve güçlerinde ustalaştığı günden beri bir savaşçı olmasına rağmen, hiç böyle bir katliam görmemişti. İnsanlar onları sadece öldürmekle yetinmemiştii. Yakaladıkları her klan üyesini sakat bırakmışlardı. Erkek, kız, kadın, çocuk, bebek... onlar için fark etmiyordu.

Phoenix eşini kollarının arasına almış ve acı dolu bir dehşetle kükremişti. Ta ki Ravyn'e dönene kadar.

"Bunu sen yaptın!"

Kendi suçluluk duygusu ve kederiyle dolup taşıdığından ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Bakışları hastalıklı bir şekilde

annesinin kalıntıları tarafından yakalandı. Güzel yüzünde kalıcı olarak donmuş olan dehşet ifadesiyle.

"Isabeau'ya bizim hakkımızdaki gerçeği söyle. Sizin hakkınızdaki gerçeği. Ravyn, ona ne olduğumuzu söyle. İnsan olsa bile, Kader onu senin eşin olarak seçti... Elbette, ne yaptıklarını biliyorlar. Tanrılara güvenmelisin, oğlum. Her zaman."

O gece yanaklarını yakan gözyaşlarının arasından ona bakarken annesinin sözleri kulaklarında yankılanmıştı.

Ve sonra Phoenix ona saldırdı. İlk başta, yan tarafındaki keskin, sıcak acıyı hissedene kadar hiçbir şey düşünmemişti. Phoenix onu defalarca bıçaklarken, Ravyn sadece orada durdu, savunmak için kollarını bile kaldırmadan her darbeyi aldı.

"Geber, seni lanet piç. Umarım yaptıklarının bedelini Tartarus'ta sonsuza dek ödersin!"

Dorian Phoenix'i tutup geri çekmişti ama artık çok geçti. Olan olmuştu.

Ravyn kendi kanını öksürürken sendeleyerek geri çekildi. Ellerini kaplayan ve vücudundan kaçıp kıyafetlerinden aşağı damlayan, geri kalanıyla karışmak için yere akan hayat kanını görmek için aşağıya bakmıştı. Kan gölünün üzerinde kayıp yere düşmüştü.

Onu insani varlığından çıkaran son görüntü, son nefesi göğsünde acı içinde çınlarken babasının öne çıkıp ona tükürmesi, ardından tekmeleyip lanetlemesiydi. Bu onu hâlâ rahatsız eden bir manzaraydı. Gün ışığında uyumaya çalışırken sık sık aklına gelen ve ona yeniden işkence eden bir görüntüydü.

Ama artık suçluluk duygusundan kurtulmuştu. Hiçbir parçası olmadığı bir şey yüzünden nefret edilmekten. Tek hatası, ona kendisini sevdiğini söyleyen bir kadına güvenmek olmuştu.

Resmi olarak çiftleşmelerinden önce halkının gazabını çağırarak ona ihanet edeceğini bilmesine imkân yoktu.

Ve artık yorulmuştu. Nefretten ve suçlamalardan yorulmuştu. Geçmiş geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Ravyn kardeşine alaycı bir tavırla baktı. "Ölmemi istiyorsan Phoenix, o zaman dışarı çıkalım ve bu işi sonsuza dek bitirelim. Ama seni şimdiden uyarıyorum, artık kendimi suçlu hissetmiyorum ve orada durup beni tekrar bıçaklamana izin vermeyeceğim. Tek atışını yaptın. O kadar."

Phoenix hemen önünde durmak için hareket etti. Gözlerini kısmıştı. "Ölü kalmalıydın."

Ravyn irkilmedi ya da gözünü kırpmadı. "Hayır, en başından beni öldürmene asla izin vermemeliydim. O aptal kızı tokatlayıp Isabeau'ya ve halkına gitmeliydim ve bu uğurda hayatımı kaybetmemeliydim. Ya da daha iyisi, bu kadar bencil bir piç olduğun için intikamımı aldığım gece seni öldürmeliydim. Ama yapmadım. Beni öldürdüğün için seni affettim, tıpkı babamı beni tekmelediği için affettiğim gibi. Ama sizler bana tükürürken ben üst perdeden konuşmaktan yoruldum. O yüzden ağlamayı kes küçük çocuk ve benim yapmak zorunda kaldığım gibi sineye çek."

Phoenix'e iğrenmiş bir bakış attı. "O kadar kötü olduğunu mu sanıyorsun? İnan bana, yaşamadın. O gece ben de her şeyimi kaybettim, eşim ve tüm ailem dahil. Sen ve diğerlerinin en azından kendinizi teselli edecek birbiriniz vardı. Benim neyim vardı? Hiçbir şeyim yoktu. Ve şimdi senin etrafında dolanmaktan ve elimde olmayan bir şey için suçlanmaktan bıktım. Eğer düşündüğünün yarısı kadar adam olsaydın, kendini Georgette'e bağlar ve onunla birlikte öldün."

Phoenix Ravyn'e doğru hamle yaptı ama Dorian onu yakalayıp geri çekti. "Hayır, Nix, yasaları biliyorsun."

"Kanunların canı cehenneme!

Bırak gideyim, Dori!" Dorian

reddetti.

Ravyn, Dorian'a karşı mücadele eden kardeşine başını salladı. "Kaybettiklerin için sızlanmak yerine, sahip oldukların için minnettar olmalısın küçük çocuk. Georgette ile neredeyse yüz yıl geçirdin. Bir yıl. Yüz. Yıl. Isabeau ile gerçek eşim olarak bir gün bile geçiremedim ve o zamandan beri hiçbir şeyim olmadı. O yüzden canın cehenneme, sulu göz."

Phoenix tekrar hamle yaptı ama Dorian onu yakalayıp duvara yapıştırdı.

"Çık dışarı Ravyn," dedi Dorian, sesi kalındı.

Ravyn ikizlere baktı. Hayatının bir döneminde onlar için ölebilirdi. Büyürken onlar sadece kardeşleri değil, en iyi arkadaşlarıydı. Bu arkadaşlığın kaybı onu hâlâ rahatsız ediyordu ama umursamamayı öğrenmişti. Belli ki onlar için hiçbir zaman kendisi kadar önemli olmamıştı.

"Ben gidiyorum Dorian, ama geri döneceğim."

Dorian'ın yüzü sertleşirken Phoenix lanet okudu. "Kalacak başka bir yer bulman gerekecek."

Ravyn başını salladı. "Ben bu işi halledene kadar başka bir yer yok ve sen de bunu biliyorsun. Omegrion yasalarına göre, sana batsa bile bana hoş geldin demek zorundasın."

"Senden nefret ediyorum!" Phoenix bağırdı. "Buraya geri gelersen seni öldürürüm, seni piç kurusu."

"Bir numara al."

Ravyn Susan'ın elini tutup onu kapıya doğru götürürken Dorian yorgun bir nefes verdi.

Binadan çıkıp arka sokağa doğru giderlerken Susan ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Ravyn öfkeli bir yüz ifadesiyle saklamaya çalışsa da içindeki acıyı hissedebiliyordu. Onu suçladığından değil. Duyduklarına bakılırsa, ailesinin yaptıklarından dolayı ne kadar ihanete uğramış hissettiğini hayal bile edemiyordu. Ona nasıl böyle sırt çevirebilmişlerdi?

Ravyn adımlarını hiç bozmadan doğruca renkli camlı gri bir Porsche'ye yöneldi. Adam avucunu açıp bir daire çizerek salladığında ve kapı açıldığında Susan kaşlarını çatı.

"Bu garip bir soru olabilir ama kimin arabasını çalışıyoruz?"

Arabaya binerken başını kaldırıp bakmadı. "Phoenix'in."

"Onun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tabağa bak."

Yaptı ve yeterince emin, üzerinde kulübün tampon etiketi ile birlikte onun adı vardı. Garip bir şekilde eğlenerek arabaya bindi. "Bunun onu kızdıracığını düşünmüyor musun?"

"Tanrım, umarım öyledir," dedi Ravyn samimi bir ses tonuyla. "Aksi takdirde onu almanın amacına ters düşer."

"Polisleri aramaz mı?"

"Hayır. Bu kutsal alanı ihlal etmek olur. O yüzden bırakın kaynasın, ziyaret edebileceğimiz bir yerimiz var. Ayrıca polisler arabayı tanımayacak ve renkli camlar bizi gizli tutacak."

Kemerlerini bağlarken başını ona doğru salladı. "Biraz meraklı olduğumu biliyorum-"

"Meraklı bir muhabir mi? Kahretsin, hiç görmediğin bir şey var."

Adam arabayı anahtarsız çalıştırırken onun alaycılığını görmezden geldi. Bu adamın düzgün çalıştıklarında ürkütücü güçleri vardı. "Evet, soruma dönelim. Senin etrafında olmak istemedikleri apaçık ortadayken ailen neden Seattle'da?"

Tamam, bu onun istediği gibi çıkmamıştı. Tuhaf, kafasında çok daha hoş duruyordu.

Ravyn ara sokaktan çıkmadan önce ona sinirli bir bakış attı. "Omegrion sığınakların nerede kurulacağını belirliyor, bu da başka seçenekleri olmadığı anlamına geliyor. Eğer bir sığınak olmak istiyorlarsa ya Seattle'da olacaklardı ya da hiç olmayacaklardı, çünkü sığınağa ihtiyaç duyulan yer burasıydı."

Bunu düşündü. "Neden bir sığınak olmak istediler?"

"Klanımızın çoğunun yok olduğunu görmekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Halkımın çoğu yok olmanın eşiğine geldiklerinde onları tuzağa düşürme eğilimindedir. Bu, düşmanlarımızı sayımızı geri kazanmamıza yetecek kadar uzun süre uzak tutmanın bir yolu."

Bu ona mantıklı geldi. "Peki ya sen? Buraya nasıl geldin?"

"Onlar geldiğinde ben zaten buradaydım. Sadece bunu bilmiyorlardı. Acheron beni neredeyse iki yüz yıl önce bu bölgeye atadı çünkü istediğim zaman kedi formuma girmeme izin verecek kadar açık arazisi vardı ve Cael onunla birlikte transfer edilmemi istedi. Buraya tek başına gelme fikrinden hoşlanmadı."

"Yani siz ikiniz uzun zamandır arkadaş mısınız?"

Başını salladı. "Karanlık Avcısı'ndan sonra tanıştığım

ilk kişiydi.

Acheron beni eğitti. İkimiz de bir süreliğine Londra'da görevliydik. ve daha sonra Fransa'ya, ardından da Münih'e transfer

oldu." "Vay canına. Epeydir buralardasınız."

"Geçmişte çok fazla yer değiştirmemiz gerekiyordu çünkü insanlar şimdikinden daha kolay şüpheleniyorlardı. Şimdi çoğu insan kendi hayatlarına o kadar dalmış durumda ki, özellikle de şehirlerde, yan komşusunun kim olduğunu öğrenme zahmetine bile girmiyor."

Adamın ne kadar haklı olduğunu fark edene kadar bunu tartışmaya başladı. Sağ tarafında oturan çiftin isimlerini hâlâ bilmiyordu ve neredeyse iki yıl önce taşınmışlardı.

Adam kötü bir noktaya değindi.

"Peki nereye gidiyoruz?" Ravyn sordu. "El

sepeti içinde cehenneme."

Güldü. Sesi zengin ve derindi. Adam inanılmaz derecede seksiydi. Özellikle de ay ışığı yüzünün düzlemlerini gölgelerken. "Ciddiyim."

"Ciddiydim. Tam olarak gittiğimiz yer," dedi nefesinin altında, ama sonra daha yüksek sesle ekledi, "Kırk üç otuz beş Yirmi dokuzuncu Cadde Batı."

"Güzel bölge."

"Evet, biliyorum. Angie'nin her zaman her konuda harika bir zevki vardı."

Dikkatini dağıtmak için Ravyn ve kardeşlerinin daha önce konuştuklarına odaklandı. "Bana bir şey açıklayın. Sürekli bahsettiğiniz bu çiftleşme olayı nedir?"

Yüzüne koyu bir gölge düştü ve ay ışığından gelen gölgeden bahsetmiyordu. Garip bir ışıktı bu, sanki sorusu onu derin, kişisel bir düzeyde rahatsız ediyordu. "Were-Hunter'lar insanlardan farklıdır."

Hadi canım, Sherlock... Ama bu iğnelemeyi kendine sakladı. "Yani birkaç yüz yıl yaşadığın, hayvanlara dönüşebildiğin, zamanda yolculuk yapabildiğin ve elini sallayarak garip şeyler yapabildiğin gerçeği dışında mı?"

Dudaklarının kenarları sanki bir kahkahayı zapt ediyormuş gibi yukarı kalktı. "Evet, o da var. Ama insanların aksine, biz eşlerimizi seçme şansına sahip değiliz. Moirae-"

"Kim?"

"Yunan Kaderleri. Kiminle çiftleşeceğimizi onlar seçiyor."

"Uh-huh..." dedi, sesi uzatarak. "Neden birdenbire bunun için sevimsiz bir Leo başlığını kanalize ediyorum? Oh bekle, sanırım biliyorum. Belki de efsane oldukları ve gerçek olmadıkları içindir?"

Ona sinirli bir bakış attı. "Ve vampirler de değil, değil mi?"

"İyi noktaya değindin. Tamam, onlar da

gerçek ve?" "Ve eşlerimizi onlar seçiyor."

Bugünün gülünçlüğü olmasaydı, ona tedavi olmasını tavsiye ederdi. Ama ona mantıklı gelmese de bunda bir gerçek payı olmalıydı. "Peki ne yapıyorlar? Dünyaya atlayıp omzuna dokunuyorlar ve 'Hey, evlat, onunla evlen' mi diyorlar?"

"Hayır. Çiftleşmeleri gerektiğini bildirmek için iki kişinin avuç içlerinde eşleşen bir sembol belirir."

"Rahatsız edici ve kaba ama kabul ediyorum. Hepsi bu mu yani?"

"Tam olarak değil. İşaret görüldüğünde, ona uymak isteyip istemediğimize karar vermek için üç haftamız var. Eğer uyarsak, birlikte uyuruz ve çiftleşiriz. Aksi takdirde, sembol kaybolur ve ikimiz de yaşadığımız sürece başka biriyle asla çiftleşemeyiz ve çocuk sahibi olamayız."

Bu gerçekten hoşuna gitmemiştir. "Bu berbat."

"Hiçbir fikriniz yok. Dişi seks yapmaya devam edebilir, ancak türün erkeği ikisinden birinin öleceği güne kadar iktidarsızdır."

"Ya çiftleşirseniz ve biriniz ölürse? Hala birbirinize bağlı mısınız, yoksa hayatta kalan tekrar çiftleşmeye devam edebilir mi?"

"Teknik olarak evet, ama bu nadiren olur. Bir eş için tek bir atış Kader'in izin verdiği tek şeydir. Bu şekilde şirretler. Ama en azından ölüm, hayatta kalanı bağlarından kurtarır,

Bu yüzden Isabeau ile ritüeli tamamlamamış olmama rağmen hâlâ seks yapabiliyorum."

"Ama tekrar çiftleşme şansınız yok mu?"

"Diyelim ki greyfurt zehirlenmesinden ölme şansım daha yüksek."

O da buna güldü. "Oh, evet, Kaderler kesinlikle kadın. Buna bayılıyorum."

"Sevindim ama söylemeliyim ki bana pek cazip gelmiyor. İktidarsız olma fikri oldukça kötü."

Bunu anlayabiliyordu. "Peki işaretin ortaya çıkmasını ne sağlıyor? Belli bir yaşa ulaştığınızda mı? Karşıdan karşıya geçmek mi?"

"Seks yapıyoruz." Ona hınzırca bir sırıtış attı. "Evet, doğru."

"Hayır, ciddi. İşaret sadece kaderindeki eşinle seks yaptıktan sonra ortaya çıkar. Birkaç saat içinde ortaya çıkacaktır."

"Peki ya eşinizle hiç seks yapmazsanız?"

"O zaman eşini asla bulamazsın. Hayatınız boyunca çocuk sahibi olma şansınız olmaz."

Bir de insan olmanın zor olduğunu düşünürdü. En azından evlilik ve üreme konusunda bir seçeneği vardı. "Çiftleşme üzerinde gerçekten hiç kontrolün yok mu?"

"Hem de hiç. İnanın bana, eğer olsaydı, kendim için asla bir insan seçmezdim."

Nedenini bilmiyordu ama bu sözler ona acı veriyordu.
"Biliyorsun, hepimiz o kadar da kötü değiliz."

Kaba bir ses çıkardı. "Bu konudaki yargımı saklı tuttuğum için beni bağışlayın."

Dürüst olmak gerekirse, duyguları için onu suçlayamazdı. Tek bir insanın eylemleri yüzünden oldukça kötü bir şekilde zarar görmüştü. Ve nasıl bir kadının Ravyn gibi bir erkeği hayatına alma şansını teptiğini merak ediyordu. "Peki sen ve Isabeau çiftleşmeyi bitirmek için o işi yaptınız mı?"

"Hayır, aptalca bir şekilde asil olmayı ve onunla ayini bitirmeden önce ona ne olduğumu söylemeyi seçtim. İnsan olduğu ve Rönesans dönemi olduğu için bana karşı biraz... kıpır kıpır oldu."

En hafif tabirle. "Ve gerisi tarih oldu."

Başını salladı.

Adamım, onun için üzülyordu. Birinin önünde kendini çırılçıplak bırakmak ve onun kendisine bu kadar kötü ihanet etmesi ne kadar korkunçtu. Alex'in, onun kirli şöhretiyle lekelenmek istemediği için onu terk etmesi yanında hafif kalıyordu. Onun davranışları duyarsızdı ama Isabeau'nunki düpedüz zalimceydi.

"Peki Phoenix'e bahsettiğin bağlanma olayı neydi?" diye sordu.

"Bu, her iki taraf da isterse eşlerimizle kurabileceğimiz özel bir bağdır. Yaşam güçlerimizi birleştirir, böylece birimiz ölürse diğeri de ölür. Anında."

"Romantik ve korkutucu."

"Evet, öyle. Köyümüzün saldırıya uğradığı gece, neler olduğunu bu şekilde anladık. Bizimle birlikte olan klanımızın birkaç üyesi birden yere yığıldı. Bir an bizimle birlikteydiler ve bir an sonra hiçbir sebep yokken ayaklarımızın dibinde ölüverdiler. Bu kadar çok kişi düştüğüne göre, birilerinin ailelerimizi öldürdüğünü biliyorduk."

Bunun dehşetini hayal etmeye çalışırken uzun bir nefes verdi. "Gerçekten üzgünüm Ravyn."

"Teşekkürler." Ama yine de adamın direksiyonu sıkıca kavrayışını fark etti ve bu onun için acı duymasına neden oldu.

Angie ve Jimmy'lere doğru ilerlerken sessizliğe gömüldüler. Gecenin bu saatinde mahalle tamamen sessizdi, sadece tek tük evlerde ışık ya da televizyon açıktı. Susan gece geç saatlere kadar ayakta kalmayı her zaman sevmişti. Dünyada huzurlu ve bozulmamış bir şeyler vardı. Sessizlik neredeyse elle tutulur gibiydi.

Eve yaklaştıklarında Susan kaldırıma park etmiş bir devriye arabası gördü. "Görünüşe göre burayı gözlüyorlar."

Ravyn başını salladı. "Geçirdiğimiz günden sonra, daha azını beklemezdim." İşte bu kadar.

Onları devriye arabasının yanından geçirip sokağın aşağısına götürdü, köşeyi döndü ve park etti. "Arka yoldan yürüyerek gidebiliriz."

"Biliyor musunuz, sahip olduğunuz onca sihirle bizi eve sokamamanız çok yazık."

"Aslında tipik bir Were-Hunter yapabilir."

"Ama sen yapamazsın?"

Başını iki yana salladı. "Artık değil. Karanlık Avcısı olduğumda bu gücü kaybettim. Görünüşe göre Artemis kronolojik olarak yaşamamızı istiyor, bu yüzden artık ışınlanamıyorum. Ama başka şekillerde daha güçlü güçlerim var ve kedi formundayken, diğer Karanlık Avcıların aksine, güneş ışığında hayatta kalabiliyorum. Rahat değil ama beni öldürmüyor."

"Arabamdaki yanık kedi tüyü kokusu da bu yüzden miydi?"

"Aynen öyle."

Susan sokak lambasının adamın yüzünün yakışıklı hatlarını kesişini izledi. Zamanları kısıtlı olsa da onun büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve o dudakları tekrar öpebilmek için her şeyini verebilirdi... ikisi de terleyip bitkin düşene kadar onun vücuduna sarılmak için. Ama onun insanlar hakkındaki hisleri göz önüne alındığında, bir Apollite'nin onu parçalamasından sadece bir adım ötede olduğunu düşündü.

İç çekerek bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Bu günden sonra ihtiyacı olan son şey reddedilmekti. "Sanırım hayat değiş tokuştan başka bir şey değil, ha?"

Arabasının kapısını açarken "Neyi takas ediyorsun?" diye sordu.

Dışarı çıkıp kapıyı çarpmadan kapatırken bunu düşündü. "Sanırım gerçekten boktan bir işte çalışmanın karşılığında akıl sağlığımı ve hayatımı korumam gerekiyor."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Leo o kadar da kötü değil, değil mi?"

Angie'nin evine doğru geri dönerlerken Susan kollarını kendine doladı. "Aslında Leo çoğu gün cilalanmamış bir mücevher gibi. O gazete için çalışmaktan o kadar nefret ediyorum ki, onu yakma hayalleri benim için sürekli bir saplantı haline geliyor."

Ravyn onu yakaladı ve caddeden bir araba geçerken bir çalının arkasına çekti. İkisi de arabanın dayanılmaz derecede yavaş bir hızla geçişini dinlerken orada büzüştüler.

Hedeflerine bu kadar yaklaşmışken yakalanmaktan korkan Susan, araba gözden kaybolana kadar nefesini tuttu. Bakışları Ravyn'in onu yerinde tutan gergin eline kaydı. Uzun, ince parmakları vardı ve tutuşu biraz fazla yoğun olsa da Susan'ın içini ısıtıyordu.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, elini gevşetti ve bileğini yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Adam bakmak için başını kaldırdığında bu küçük jest onun için çok şey ifade ediyordu.

Başka bir şey söylemeden onu ileriye doğru itti ve Angie'nin evine götürdü. Ön taraftan yaklaşırlarsa onları görebilecek devriye arabasından kaçınmak için komşunun arka bahçesinden geçtiler. Ravyn onu zahmetsizce kucağına aldı ve kendisi kolayca atlamadan önce çitin üzerinden geçmesine yardım etti.

Onun bir kedi olduğunu biliyordu ama ne zaman böyle bir şey yapsa neredeyse ürkütücü oluyordu. Angie'nin güvertesine çıkarken alçaktan çömelerek onları gölgede bıraktı. Sürgülü cam kapıyı kırmadan iterek açmasını sağlayan o garip el hareketini bir kez daha yaptı.

Eve önce Susan girdi. Bir elektrik düğmesine uzanırken kendini tuttu. "Bu işe yaramaz. Hiçbir şey göremiyorum ve ışığı açarsam polis görür."

"Sorun yok." Ravyn'i kendisine o kadar yakın bulmuştu ki, konuşurken nefesi yanağına çarpıyordu. Vücudunun sıcaklığı ona ulaştı ve aslında sinirlerini yatıştırdı. "Karanlıkta mükemmel bir görüşüm var. Bana ne aradığımı söyle."

Gözlerini kapatarak evin nasıl göründüğüne dair zihninde bir şema canlandırdı. "Üst katta, sağdaki ikinci yatak odası ofis olarak düzenlenmiş. Jimmy'nin dizüstü bilgisayarını orada olmalı.

Onu alın ve etrafta kolayca ulaşabileceğiniz deri ciltli bir günlük arayın."

"Başka bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Not almak için kullanmış olabileceği başka bir şey görürseniz alın."

Uzandı ve onu nazikçe bir bar taburesine doğru itti.

"Tamam. Burada bekle. Burada bekle, geri geleceğim."

Ravyn'in kendisini karanlıkta bırakmasına yardım ettiği için minnettar olan Susan kahvaltı tezgâhına yaslanırken başını salladı. Ravyn'in bir kedi gibi gizlice merdivenleri tırmanışını dinledi.

Evet. Tuhaf bir hayatı vardı.

Çok tanıdık mobilyaların gölgeler arasında kaybolduğu karanlık eve göz gezdirirken, keder göğsünün derinliklerine yerleşti. Buraya en son birkaç hafta önce Angie'nin doğum gününde gelmişti. Jimmy, Angie'nin Merlin'e dönüştüğü ve geriye doğru yaşlandığı konusunda onunla alay ediyordu.

"Her yıl daha da güzelleşiyorsun."

Bu Angie'nin üçüncü kez otuz beş yaşına basışıydı. Angie, Susan'a kendisinden o kadar da geride olmadığını hatırlatırken onların şakalarına aldırmıyordu.

Geri dönüp o geceyi bir kez daha yaşayabilmek için neler vermezdi....

"Ah, Angie," diye nefes aldı, onları kaybetmenin acısıyla kıvranıyordu. Nasıl gitmiş olabilirlerdi? Bu çok büyük bir kayıptı. Böylesine anlamsız bir trajedi.

"Bunu düşünme." Yine de düşünmemek imkânsızdı. Arkadaşları olmadan yaşlanmaması gerekiyordu. Onlar onun ailesiydi. Onlar olmadan kendini tamamen kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.

Akıntıya kapılmış.

Tüm kararlılığına rağmen gözyaşlarının dökülmeye başladığını hissetti. Onları silerken, zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti. Yapmaları gereken bir şey vardı ve o burada küçük bir kız gibi ağlıyordu.

"Susan?"

Kulağına gelen derin sesle sıçradı. "Ravyn! Beni böyle korkutma." Kaslı bir kolun etrafını sardığını ve onu sert bedenine doğru çektiğini hissetti. Adamın kokusu burnunu gıdıklarken bile onu rahatlatı.

"Sorun yok."

Ama öyle olmadığını biliyordu. Gitmiş olmaları asla iyi olmayacaktı. Yine de onu teselli etmeye çalışması büyük incelikti.

Yine de acıyı bilen biri varsa o da onu tutan adamdı. O da her şeyini kaybetmişti. Onun varlığına minnettar olarak, adamın sert göğsüne yaslandı ve çelik gibi kolunu göğüslerine sardı. Gözyaşlarıyla savaşıırken ve titrek bir nefes alırken sessizdi.

Boğazını temizledikten sonra kolunu nazikçe sıktı ve geri çekildi. "Anladın mı?"

"Evet. Tam söylediğin yerdeydi. Şimdi biri bizi görmeden buradan gidelim."

Bir kolunun altındaki küçük kutuyu düzeltti, sonra kızın elinden tuttu ve onu dışarıya, güverteye götürdü. Avluyu sessizce geçtiler ve arabayı bıraktıkları yere, sokağa geri döndüler. Yolun her adımında, birinin onları yakalamasını bekliyordu. Nefesini tutmuş, polisin ya da Daimonların bir şekilde nerede olduklarını keşfetmelerini bekliyordu.

Porsche'ye ulaştıklarında sinirlerinin tamamen bozulmasından korkuyordu.

Önce o bindi ve Ravyn kutuyu kucağına koymadan önce kemerini bağladı. Adam kapıyı kapatıp diğer tarafa geçerken kaşlarını çatı. En azından üstünde ne olduğunu görene kadar....

İçinde keder ve sevinç birbirine karıştı ve boğazını sıkı bir düğüm haline getirdi. Kendisinin, Angie'nin ve Jimmy'nin geçen yaz derin deniz balıkçılığı yaparken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafıydı. Angie'yle birlikte Jimmy'nin yakaladığı dev kılıç balığını gösteriyorlardı ve Jimmy kollarını kaldırmış bir erkek gibi duruyordu.

Resmi kendisine doğru tutarak Ravyn'e baktı ve onun düşünceliliği karşısında şaşkına döndü. "Teşekkür ederim."

Arabayı çalıştırıp onları Serengeti'ye doğru götürürken başını ona doğru eğdi.

Susan resmi kutuya geri koydu ve ölümlerinin adaletsizliği yüzünden öfkesi artarken kendini toparlamaya çalıştı. İntikam almak istiyordu. Kendini sakın tutmalısın, Sue. Ama bu çok zordu. Duygusallıktan her zaman nefret etmişti.

Ama yine de bu gece kendini öyle hissediyordu. "Özür dilerim Ravyn."

"Ne için?"

"Nevrotik Susan'a takılıp kalman. Genelde bundan çok daha fazla birlikteyimdir."

Şaşkınlık içinde, adam uzandı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. "Bebeğim, sakın benden özür dilemeye kalkma. Bugün sahip olduğun zarafet ve güce saygıdan başka bir şey duymuyorum. Senin kadar iyi dayanabilecek çok fazla erkek tanımıyorum."

Bu sözler kalbinin çarpmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."

Vites değiştirmek için bırakmadan önce onun elini sıktı. Susan gözlerini silerken sokak lambalarının adamın yüzünü keserek yüz hatlarını ortaya çıkarmasını izledi. Olağanüstü biriydi. Ama sokaktaki sıradan bir adam olsaydı nasıl biri olurdu diye merak etti.

Hayır, bunu hayal bile edemezdi. O hayattan çok daha büyüktü. Böyle bir adam asla sıradan olamazdı. Ve bu yüzden kendisi gibi bir kadının onun gibi bir adamla bir andan fazlasını yaşamaya asla cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Ravyn onları Seattle'ın sessiz sokaklarında dolaştırırken konuşmadı. Ama Susan'ı varlığının her zerresinde hissedebiliyordu. İçindeki Kara-Avcı onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Damarlarında akan kanı hissedebiliyordu. Yırtıcı hayvan onun huzursuzluğunu ve üzüntüsünü hissediyordu. Adam sadece Susan'ın ayırdığı dudaklarını öpmek ve ona tekrar gülümseyene kadar sarılmak istiyordu.

Ona bu kadar yakinken doğru düşünmek zordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Bakışlarını kadının kutunun üzerindeki eline indirdi. O eli ısırmak, sonra da onu okşamak için aşağıya doğru yönlendirmek istiyordu; ta ki o el, yemyeşil vücudunun tadına bakmak için yanıp tutuşan yanını okşayana kadar. Ama onun gibi bir hayvan, Susan gibi değerli bir şeye dokunmaya asla cesaret edemezdi. Susan şimdiye kadar tanıştığı çok az sayıdaki iyi insandan biriydi. Ve onun gibi birinden çok daha iyisini hak ediyordu. Koltuğunda kıpırdanarak dişlerini sıktı. Hormonlarının onu yönlendirmesine izin vermenin zamanı değildi.

Elbette öyle....

Kendi kendine homurdanmak istedi. Bunun yerine gaza bastı, onunla seks yapmak için duyduğu vahşi ihtiyaca boyun eğmeden önce aralarına biraz mesafe koymasını gerekiyordu.

Rahatlamak için yeterince erken değildi, arabayı Phoenix'in bıraktığı yere park etti. Susan'ın arabadan inmesine yardım etti ve kulübe geri döndü. Koridor daha önce olduğu kadar gürültülü değildi. Kulübün biraz sakinleştiğine şüphe yoktu ama yine de epeyce bir kalabalık vardı. Dans müziğinin gümbür gümbür vuruşlarını duyabiliyordu. Hava alkol, ucuz parfüm ve yağlı yemek kokularıyla doluydu. Ravyn, "aile" üyelerinden birinin ortaya çıkıp onu kovmaya çalışmasını bekliyordu.

Bir köşeyi dönerlerken, Erika tarafından neredeyse eziliyorlardı.

"Özür dilerim," dedi yanlarından geçerken.

"Nereye gidiyorsun?" Ravyn sordu. Babası Hawaii'deyken Ravyn'in başına bir şey gelseydi, kellesini alırdı.

"Dışarı."

"Nereye?"

Derin bir iç çekti. "Dans pistine, eğer bilmen gerekiyorsa. Kusana kadar dans etmek istiyorum."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Yarın okulun yok mu?"

"Sakin ol baba. Leo tehdit sona erene kadar burada kalmam gerektiğini söyledi. Doulosi'lerden biri tarafından yakalanabileceğimden korkuyorlar."

"Neyi?" Susan sordu.

Ravyn ona doğru döndü. "Apollitlere ya da Daimonlara yardım eden insanlar için kullanılan bir terim."

"Oh."

Erika kulübe açılan kapıya doğru bir adım attı, sonra durakladı. "Hey, eğer acıkırsanız mutfaktaki Terra'ya söyleyin, size bir şeyler hazırlasın. Buradaki burgerlerin çok lezzetli olduğunu söylemeliyim."

Susan, "Teşekkürler," dedi ama Erika çoktan gitmişti.

Ravyn kutuyu Susan'ın elinden aldı. "Neden bize yiyecek bir şeyler getirmiyorsun, ben de bunu aşağıdaki odamıza yerleştireyim ki inceleyebilelim."

"Tamam."

Susan Ravyn'in merdivenlerden inişini izledi, sonra mutfağa varana kadar tencere ve bardak seslerini takip etti. Burada çalışanların insan olup olmadığından emin değildi. Artık bunu asla bilemeyecek olmak gerçekten tuhaftı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Döndüğünde uzun boylu, esmer bir kadın gördü. Susan'a son derece yoğun gözleri olan şık bir modeli hatırlatıyordu. Kristal mavisi gözleri, vahşi doğadaki bir avcı gibi onu izlerken parlıyor gibiydi.

Kadın elinden geleni yapsa da Susan gözünü korkutmayı reddetti. "Erika yiyecek bir şeyler alabileceğimizi söyledi."

Kadın biraz isteksiz görünüyordu, kedi gibi gözlerini odanın içinde gezdiriyordu. Bir dakika sonra bakışlarını tekrar Susan'a kaydırdı. "Pekala, ama Dori'nin seni beslediğimi öğrenmesine izin verme. Bunu ondan duymak isteyeceğim son şey olur."

Bu Terra olmalıydı ve Terra'nın bir kalbi olduğu için minnettardı. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Kadın onlar için iki tabak hamburger ve patates kızartması hazırlarken Susan geride durdu. "Kontis ailesinden misiniz?"

Avucunu yukarı kaldırarak Susan'a avucundaki gerçekten havalı geometrik işareti gösterdi. "Dorian benim eşim. Ben Terra'yım."

Tabela böyle görünüyordu. Çok güzeldi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Terra homurdandı. "Evet, doğru. Bizim senin burada olmandan hoşlandığımız kadar sen de burada olmaktan hoşlanmıyorsun, gözeneklerinden akan duygularının kokusunu alabiliyorum. Ama sorun değil. En azından hepimiz nerede durduğumuzu biliyoruz." Terra tabakları ona uzattı. "Birkaç bira ister misin?"

"Bu cennet olurdu."

Terra ellerini önlüğüne sildi, sonra arkasındaki buz küvetinden iki şişe çıkardı. Onları tepsiye koydu ve Susan'a tabakları da oraya yerleştirmesini işaret etti.

Susan bunu yapar yapmaz Terra tepsiyi ona uzattı. "Anladın mı?"

"Evet, teşekkürler."

Terra başıyla onayladıktan sonra garsonlardan birine simit siparişini masaya götürmesi için talimat verdi.

Susan tepsiyi aldı ve alt kattaki odalarına yöneldi. Ravyn çoktan dizüstü bilgisayarını açmıştı. Biralari gördüğünde yüzü Noel Baba'yı ilk kez gören bir çocuk gibi aydınlandı.

"Aklımı okumuş olmalısın."

Susan ona bir bira uzatırken gülümsedi. "Terra yaptı." "Terra mı?"

"Görünüşe göre kardeşin Dorian'ın bir eşi var."

Gerçekten de çenesi düştü. "Gerçekten mi?"

"Evet. İlginç bir kadın. Biraz kaba saba biri ama en azından bizi besledi."

"Bunu tartışmayacağım, özellikle de kokusu bu kadar güzelken."

Susan Jimmy'nin dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekmeden önce tepsiyi yere koydu. "Peki ofisinde ne buldun?"

"Çok fazla değil. Birkaç mektup, birkaç dosya klasörü, birkaç deri günlük ve dizüstü bilgisayar."

Ve bahsetmediği bir resim. Bu düşünceyi göz ardı ederek dizüstü bilgisayarının dosya klasörlerine bakmaya başladı ama bunu yaparken inanılmaz bir acı dalgası onu sardı. Bunlar Jimmy'nin özel dosyalarıydı. Bütün hayatı bu bilgisayardaydı. Vergi kayıtları, aile fotoğrafları, arkadaşlarına gönderdiği e-postalar, şakalar...

Her şeyi.

Ravyn'in elini omzunda hissetti. "Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi öfkesi geri dönerken boğazına oturan yumruyu geçerek. "Bunu ona borçluyum."

Ravyn onun gücü ve kararlılığı karşısında hayrete düşmüştü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Tamam, sen ararken ben de diğer Karanlık Avcıları'nı arayacağım ve onları kontrol edeceğim."

Başını salladı.

Onu gerçekten duyup duymadığından emin olamadan telefonunu çıkardı ve Acheron'u aradı. Daha önce olduğu gibi cevap yoktu.

Lanet olsun. Bu durumla nasıl başa çıkacağı konusunda baş patrondan biraz tavsiye alabilirdi. Acheron'un hayatta anladığı bir şey varsa o da Daimon zihniyetiydi.

Sonra Ravyn teker teker Seattle'daki diğer Karanlık Avcılarını aradı ve hepsinin devriye gezdiğini, tetikte olduğunu öğrendi.

Cevap vermeyen tek kişi Aloysius'tu. 1875'ten beri Seattle'da olan İskoç bir Kara-Avcı.

Ravyn küfretti.

"İyi misin?"

Susan'a baktı ve kendini kötü hissetmesine rağmen başını salladı. "Sanırım kimi öldürdüklerini biliyorum... iyi bir adamdı." Tiksintiyle başını sallayarak ona yaklaştı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil. Sadece iş yerindeki dosyalarından kaybolan şeylerle ilgili birkaç not. Bazı kayıp kanıtlar. Ama bunun arkasında kimin olduğuna ya da neden olduğuna dair bir teori yok."

Ravyn okumak için öne doğru eğildi, ancak bunu yapamadan yukarıda bir şeyin kapandığını duydu.

Bundan da öte, havada kitlesel bir öfke ve korku dalgası hissetti. Kokusu çok baskındı.

Yukarıda ciddi bir sorun vardı....

ONUNCU BÖLÜM

Ravyn hızla yukarı çıktı, sonra Susan'ın bir adım gerisinde donup kaldı. Kapıdaki aralıktan bakarken bir koluyla onu geride tuttu. Üç üniformalı memur ve uzun boylu, güzel sarışın bir kadın görebiliyordu; siyahlar giymiş, bir savaşçı edası takınmıştı. Liderleri olduğu anlaşıyordu. Dişlerinin olmaması ve Karanlık Avcısı hislerini harekete geçirmemesi olmasaydı, onun bir Daimon ya da Apollite olduğunu düşünebilirdi.

"Nedir bu?" Dorian bir kâğıt parçasına bakarken sordu. Phoenix ve babaları onun hemen arkasında duruyordu.

Kadın bakışlarını Dorian'ın üzerinde yoğunlaştırdı. "Bu kulüp için bir arama emri. Aranan bir kaçağı barındırdığınıza inanmak için nedenlerimiz var."

Ravyn de en az Dorian kadar hasta hissediyordu. Daimonların peşlerine düşmesinden o kadar endişelenmişlerdi ki insanların neler yapabileceğini düşünmemişlerdi bile. Arama emri saklanamayacakları tek şeydi. Bir sığınanın kurallarından biri de insan yasalarına uymak zorunda olmalarıydı.

Dorian.... Susan ve onunla birlikte tutuklanacaktı.

"Burada hiçbir şey yok," dedi babası öfkeyle. "Bu tamamen saçmalık."

Onun çıkışını görmezden gelen kadın sağındaki memura döndü. "Diğerlerini çağırın ve arama yaparken dikkatli olmalarını söyleyin. Her ikisinin de cinayetten arandığını ve çok kolay bir şekilde silahlı olabileceklerini unutmayın. Yolunuza çıkan olursa tutuklayın."

Dorian elini kadının düşüncelerini yönlendirmeye çalıştığını gösteren bir hareketle kaldırdı. "Kulübümüzü aramanıza gerek yok. Burada sizin için hiçbir şey yok."

Kadın ona sinirli bir bakış attı. "Bunu göreceğiz, değil mi?"

Kahretsin, iradesine müdahale edemeyecek kadar güçlüydü. Bu cidden berbattı.

Phoenix babasına onları Arcadian'da teslim etmeleri gerektiğini söylerken babası döndü ve Ravyn'in tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi izlediği çatlağa ters ters baktı.

Polis döndü, dışarı açılan kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. O bunu yaparken Ravyn iki kez baktı. Orada duran bir insan yerine, yüzyıllardır görmediği tek kişiyi gördü... ve yüzyıllardır demek istedi.

Susan, neler olup bittiğini görmek için Ravyn'i iterek aralıktan bakabildi. Dorian'ın önündeki kadını görünce kaşlarını çatı ve kalbi duracak gibi oldu. "Mutlu Av Alanı'ndaydı."

Ravyn kaşlarını çatarak Susan'a baktı. "Ne?"

Sadece Ravyn'in duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "Sana saldıran Daimon grubuyla birlikteydi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Ve o da öyleydi. Cael'in karısını güzellik ve zarafet açısından utandıran bu kadını asla unutamayacaktı.

Ama Susan'ın bakışları kadından arka odaya gelen ve herkesin dikkatini anında üzerine çekecek kadar güçlü bir auraya sahip olan adama kaydı. Cehennem gazabının ve lanetinin kararlı adımlarına sahip olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Buraya kan için geldiği ve bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmadığı çok açıktı. Yağsız, yırtık bir vücudu gösteren siyah ve mavi bir dalgıç kıyafeti giyen ve sıırıslıklam ıslanan bu adamın hem güzelce yontulmuş hem de sert bir yüzü vardı. En az bir haftalık bıyıkları ve omuz hizasında koyu kahverengi saçları vardı.

"Sen," dedi solundaki polise, kadının yanında dururken, "dışarı çık ve arkadaşlarınla bir çörek ye."

Kadın kaşlarını çatarak adama hoşnutsuzca baktı.

Onu, ayakkabısının altına yapışmış bir şeyle aynı değerde gördüğünü belli eden bir alaycılıkla süzdü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü. "Bebeğim, bana bu soruyu sorma. Kim ve ne olduğumu tam olarak biliyorum... ve daha da önemlisi, neler yapabileceğimi." Tekrar konuşmadan önce yanağındaki su damlasını sildi. Bu kez alçak, vahşi sesi uğursuz, soğuk ve öfke doluydu. "O küçük kışını benim kulüplerimden birine getirip bu saçmalığı yapmaya nasıl cüret edersin? Hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

Kadın ona dehşetle bakıyordu. "Seni tutuklatacağım."

"Ve kahvaltıda senin kışını yiyeceğim, küçük kız," alay etti. "Ben Stryker değilim. Benim içimde kardeş sevgisi yok. kalbim senin için. Aslında kalbimde hiç kimseye karşı sevgi yok... çok fazla." Islak perçemlerini koyu kahverengi gözlerinden geriye doğru fırçaladı. "Şimdi, senin çocukları ara sokağa gönderdim

Bainbridge Adası'na. Oraya nasıl gittiklerinden emin değiller ve şanslısın ki seni gördüklerine dair hiçbir anıları yok. Senin ve yarım yamalak kardeşinin iyiliği için, bu şekilde kalsın. Bu boku bir daha yaparsan, kime hizmet ettiğin ya da kimi tanıdığını sandığın umurumda değil, ölürsün. Anladın mı beni?"

Kadın biraz durgun görünüyordu. "Stryker'ı nereden biliyorsun?"

Ona kuru bir bakış attı. "Her şey hakkında her şeyi biliyorum ve tamamen kurumadan önce, ki bu gerçekten nefret ettiğim bir şeydir, dışarı çıksanız, Trates'i toplansanız ve ikinizi de buradan çıkarsanız iyi edersiniz yoksa sahip olduğum azıcık sabrı da kaybedeceğim." Etrafındaki hava, içinden yayılıyor gibi görünen güçlü bir enerjiyle çatırdıyor gibiydi. "Sığınak için belirlediğim kurallara göre oynayacaksınız, yoksa bağırsaklarınızı kol bandı olarak kullanırım. Anladınız mı beni? Bir daha asla Wereleri insanlara gösterme riskine girme."

Omurgasını sertleştirirken öfkesi ona geri döndü. "Eğer iddia ettiğin gibi her şeyi biliyorsan, beni durduramayacağını da biliyorsundur."

Ona güldü. "Evet, bir dahaki sefere teyzeye bir şeyler getirirken Savitar'ın selamını söyle ve onu benim dikkatime sunduğun için seni tokatlamasını izle."

"Nasıl-"

Satara'nın sözlerini keserek ona o kadar yakın durdu ki Satara bir adım geri çekilmek ve boynunu eğerek ona bakmak zorunda kaldı. "Sana söyledim küçük Satara, her şey hakkında her şeyi biliyorum. Seni gerçekten korkutan tanrıçayı bile biliyorum. Ve ondan korkmalısın. Bana güvenin. Yok Edici adını bir nedenden dolayı kazandı ve bu poz vererek olmadı. Bu küçük savaşı kazanabilirsin.

savaşmaya çalışın ama bunun maliyetine değip değmeyeceğini kendinize sorun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Boğazının derinliklerinden şeytani bir kahkaha yayıldı.
"Evet, biliyorsun. Ve birkaç saniye sonra kendini Kalosis'te gözleri fal taşı gibi açılmış bir Trates ve sinirli bir Stryker'la bulduğunda, seni izlediğimi ve bu oyunda Wereların sınırsız olduğunu unutma. Artemis'le uğraşmak istiyorsan, Artemis'le uğraş. Benimle uğraşmak istiyorsan... iradeni ortaya koy."

Kadın anında ortadan kayboldu.

Savitar Dorian, Phoenix ve babalarının yanından geçip Susan ve Ravyn'in bulunduğu kapıya baktı. "Siz ikiniz artık dışarı çıkabilirsiniz. Onlar gittiler."

Susan önce dışarı çıktı ama Savitar'a yaklaşırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onda o kadar güçlü ve korkutucu bir şey vardı ki, gerçekten de kapıya doğru koşmak istemesine neden oldu. Etrafındaki hava bir tür kutsal olmayan enerjiyle çatırdıyordu. Her an patlayıp sizi ve tüm şehri yok edebilecek bir nükleer jeneratörün yanında durmak gibiydi.

"Savitar," dedi Ravyn şaşırtıcı derecede dostane bir ses tonuyla, elini ona doğru uzatarak. "Uzun zaman oldu."

"Evet, öyle oldu." Ravyn'in elini sıktı, sonra Dorian ve ailesine bakmak için döndü. "Alınmak yok, Dorian. Oh, ne olacak, istediğin kadar alın, umurumda değil." Tekrar Ravyn'e baktı. "Sen karanlık tarafa geçmeden önceki günleri özleyorum. Omegrion'da oturduğun zamanları, Rave. Aslında çok eğlenceliydin. Öte yandan Dorian'ın kışında büyük bir sopa var."

"Bir amacım olduğunu bilmek güzel."

Savitar'ın gözlerini garip bir ışık kararttı. "Hayal ettiğinden çok daha fazlasına sahipsin."

Ravyn kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Savitar başını  ne eğdi. "Dorian ve diğerleri, biraz ara verin." Onlar konuşamadan ya da hareket edemedenden ortadan kayboldular.

Susan, Savitar'ın insanlara iradelerine bakmaksızın istediği her şeyi yapabiliyor gibi görünmesi karşısında gözlerini büyüttü.

Savitar sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, "Merak etme," dedi ona. "Seni uyarmadan g ndermeyeceğim. Sadece orada dur ve g zelliğim karşısında dehşete d ş. Benim etrafımdaki en güvenli mod bu."

Evet.... "Sorabilir miyim-"

"Bu cevaba hazır değilsin," diyerek onun sözünü kesti. "Benim ne olduğumu bilmesi gereken tek kişi zaten biliyor. O da ben oluyorum. Dünyanın geri kalanının tahmin yürütmesini seviyorum."

Her şey göz önüne alındığında, devasa bir egosu ve korkutucu güçleri olsa bile bu esrarengiz adamdan garip bir şekilde hoşlanıyordu.

"Ama Ravyn'e dönelim." Ağır dövmeli kolunu Ravyn'in omuzlarına koydu ve ona şefkatli bir kardeş gibi sarıldı. "Bana bir iyilik yapacaksın."

"Ben mi?"

"Evet." Savitar onu sırtından alkışlamak için geri çekildi.
"Bana yardım etmeni istediğim küçük bir mesele var."

"Yardıma mı
ihtiyacınız var?"

"Şaşırtıcı, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Ravyn, böyle bir adamın Ravyn'den ne isteyebileceğini merak ederken onunla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Peki bu iyilik nedir?"

"Eğitilmesi gereken bir arkadaşı olan bir arkadaşım var." "Ne için eğitilecek?"

"Karanlık Avcısı olmak."

Ravyn onun sözleri karşısında şaşkına döndü. Yüzyıllardır ilk kez Savitar'ın zihinsel kapasitesini merak etmeye başlamıştı. "Başka bir Kara Avcı eğitemem. Birbirimizin güçlerini zayıflatırız."

"Normalde bu doğru olurdu ama bu Kara Avcı diğerlerinden biraz farklı."

İşte bu onu tedirgin etti. Farklı olmak her zaman iyi bir şey değildi, özellikle de bu işte. "Nasıl farklı?"

"Birçok yönden. O bana emanet edilmişti ama birini dövüşmesi için eğitmenin benim uzmanlık alanım olmadığını fark ettim." Savitar yüzünü buruşturdu. "Aslında benim dövüşmediğimi fark ettim. Beni rahatsız eden her şeyi öldürüyorum ve bitiyor. Çocuğun tarzımı ciddi şekilde bozduğundan bahsetmiyorum bile... bu da beni ciddi şekilde rahatsız ediyor ve onu öldürürsem, uğraşmak istemediğim koca bir solucan kutusu açmış olurum. Oh, ve her gün eğitime başlamak istediğinden şikayet etmeye başladı, wah, wah, wah." İçini çekti. "Ben sadece

onunla uğraştım. Sörf yapmak için çok fazla dalga var... ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Pek sayılmaz. "Peki bu çocuk kim?" Savitar

parmaklarını şıklattı.

Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, yakışıklı bir adam yanında belirince Susan ağzı açık kaldı. Boyu 1.80 olan adamın koyu kahverengi saçları ve siyah gözleri vardı ama Susan'ın en çok dikkatini çeken şey boynunu ve son derece mutsuz yüzünün bir kısmını kaplayan çift yay ve oklu Kara Avcı işaretiydi.

"Bu da ne böyle, Savitar?" diye sordu adam.

"Eğitilmek istiyordun, Nick. Yeni eğitmeninle tanış. Ravyn Kontis, bu Nick Gautier."

Ravyn, Susan için anlamsız olan bu isme bakakaldı. "Nick

Gautier mi? Kaybolan New Orleans Beyefendisi mi?" Savitar

ona alaycı bir bakış attı. "Belli ki kayıp değil. Gözlerini aç dostum. Tam önünde duruyor."

Ravyn kaşlarını çattı. "Alınma Savitar ama şu an gerçekten kötü bir zaman. Burada bir tür durumun tam ortasındayım."

"Evet, biliyorum. Resmen boku yedin. Ama Nick bu konuda sana gerçekten yardımcı olabilir. Bir Karanlık Avcının eksik olduğundan bahsetmiyorum bile. Yerine o geçebilir."

"Bir soru sorabilir miyim?"

Savitar derin bir iç çekti. "Seni tanıyorum Ravyn. Seni yüzyıllardır tanıyorum ve Nick de bu örgütün özel bir üyesi.

dünya. Onu eğitmesi için güvenilebileceğim başka kimse yok."

Ravyn itiraz etmek istedi ama Savitar hakkında bildiği bir şey varsa o da sorgulanmaktan hoşlanmadığı idi. Söylediği gibi, onu rahatsız eden şeyleri öldürme eğilimindeydi ve sorular kesinlikle onu rahatsız ediyordu.

Savitar Nick'in yanında durmak için hareket etti. "Çok eğlenceliydin, Gautier. En azından çoğu zaman. Ve çok iyi bilardo oynuyorsun. Senden ayrılmadan önce, aklında tutmanı istediğim iki şey var. Birincisi, Charonte iblislerinden uzak dur. Onlar senin için gerçekten kötü."

Nick onun öğütlerinden pek hoşlanmışa benzemiyordu. "Peki ya ikincisi?"

Savitar'ın yüzü tüm esprisini kaybederken odada bir enerji dalgası yükseldi. "Almaya çalıştığın hayat, bir gün yaratabileceğin hayata değer mi?"

Nick kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Öğreneceksin." Nick'in sırtını sıvazlarken Savitar'ın gözlerinde pişmanlığa benzeyen bir şey vardı. "Unutma Nick, evrende değer verdiğim sadece iki kişi var... ve sen onlardan biri değilsin."

"Kahretsin," dedi Ravyn, bir parça mizahla. "Savitar, bu çok soğuk."

Savitar bunu anlayışla karşıladı. "Hiç kimse beni başka bir şey olmakla suçlamadı. İyi bir sebepten ötürü, ekleyebilirim."

Ravyn başını salladı. Bu kesinlikle doğrudu. Savitar'ın varlığıyla tamamen bastırılmış gibi görünen Susan'a baktı. "Gitmeden önce son bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

"Acheron'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Savitar tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."

Savitar'ın devam etmesini bekledi. Savitar devam etmeyince Ravyn ona "Peki bu nerede olacak?" diye sordu.

"Şu anda eli kolu bağlı." "Nasıl

bağlı?"

"Karyola direğine çift düğümle bağlanmış, bu seni ilgilendirmez. Bu çocuk her zaman kendi iyiliği için fazla güvenirdi. Şimdiye kadar daha iyi bildiğini düşünürdün. Ama hayır. Aptal olmalı. Şahsen ben olsam o sürtüğü bağlar, ağzını bağlar ve mahmuzlayarak odanın içinde gezdirirdim ama kimse fikrimi sormuyor, değil mi? Hayır. Ben ne bilirim ki? Ben sadece her şeyi bilirim."

Bunların herhangi birinin mantıklı olması gerekiyor muydu? Ravyn daha fazla bir şey soramadan Savitar ortadan kayboldu.

Orada öylece duruyordu, Nick Susan'la arasında duruyordu. Nick'in etrafındaki hava öfke ve tedirginlikle doluydu. Adamın buradan başka bir yerde olmak istediği belliydi.

Ravyn tedirgin bir nefes verdi. "Bu çok garip."

"Evet," diye onayladı Nick. "Yabancılar tarafından terk edilmekten gerçekten bıktım."

Sadece hayal edebiliyordu. "Peki Acheron seni neden eğitmiyor?"

Dudağını bükerken Cajun'un gözlerinin derinliklerinde nefret alevlendi. "Bunu o piç kurusuna kendin sorman gerekecek. Görünüşe göre bana kazık attıktan sonra benimle yüzleşecek kadar erkek değil."

Ravyn nefesini dişlerinin arasından emdi. Nick'i sadece Nick'in yaver olarak yönettiği Kara Avcı ilan panolarından dolaylı olarak tanıyordu. O günlerde Nick, zaman zaman biraz asidik olmasa da yeterince arkadaş canlısıydı. Sonra bir gece, yaklaşık iki yıl önce, Nick ortadan kaybolmuştu. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu.

Şimdiye kadar.

Susan ona sempatik bir gülümseme verdi. "Anladığım kadarıyla Acheron'la aranız pek iyi değil."

"Sence?" Nick sanki bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi odanın çevresine bakındı. "Neredeyim ben?"

Ravyn cevap vermeden önce Susan'la garip bir bakış alışverişinde bulundu. "Seattle."

Nick kaşlarını ona doğru çattı. "Peki o kim?"

Bu bakış ve ses tonundaki bir şey onu çok tedirgin etmişti. "Biliyorsun, ben tam burada, odanın içindeyim, dışarıdan bakmıyorum ve soruna cevap vermek gerekirse, ben bir yaverim."

Soğuk bir tavırla, "Aferin sana," dedi. Nick dudağını büktü. "Tarih ne?"

Ravyn içine bir isteksizlik saplandığını hissetti. Omegrion'un bir üyesi olduğu geçmişinden, Savitar'ın yüzen bir ada olan evinin geleneksel zamanın dışında var olduğunu biliyordu. Nick büyük olasılıkla ne kadar süredir ortalıkta olmadığını ya da daha da önemlisi, son birkaç aydır New Orleans'ta neler olup bittiğini bilmiyordu. "3 Haziran 2006."

Nick'in ağzı açık kaldı. "Hayatımın neredeyse iki yılını kaçıyorum."

"Hayır, Nick," dedi Ravyn sessizce. "Ölümünün iki yılını kaçıırıyorsun."

Hatırlatma üzerine sessizleşti.

"Dorian'ı çağırayım," dedi Susan, mavi gözleri hiç tanımadığı bir adama duyduğu sempatiyle doluydu. "Eminim seni koyacak bir yeri vardır." Ama Susan kıpırdayamadan arka kapı açıldı ve Otto kollarında büyük bir kutuyla içeri girdi.

Nick'e bir kez baktı ve olduğu yerde dondu kaldı.

İki adam ortak bir şaşkınlık ifadesiyle birbirlerine bakarken zaman durdu. Birbirlerini bir daha göreceklerini hiç düşünmedikleri çok açıktı.

Kendini ilk toparlayan Nick oldu. "Otto? Burada ne işin var?"

"Ben mi? Senin öldüğünü sanıyordum...." Nick'e ilk kez hayalet gören bir adam gibi yaklaşırken kutuyu yere bıraktı. Nick'e elini uzattı ve Nick elini tuttuğunda Otto onu göğsüne doğru çekerek kucakladı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Otto'nun bakışları Nick'in yüzündeki ok ve yay dövmesine kaydı. "Tanrım, bu doğru. Sen bir Karanlık Avcısıydın."

Nick'in yüz hatları sanki bu gerçekten nefret ediyormuş gibi sertleşti. "Neden Seattle'dasın?"

"Ben... Buraya transfer oldum." "Neden?"

Otto'nun yüzüne bir perde indi. Ravyn ona hakkını vermeliydi, şimdiye kadar gördüğü en iyi poker suratına sahipti. Otto, bütün bir New Orleans Squires ekibiyle birlikte, Katrina vurmadan hemen önce şehirden tahliye edilmişti. O zamandan beri yavaş yavaş Louisiana'ya geri dönüyorlardı ve Otto, Tad ve Kyl en son gidenler olmuştu. New Orleans Konseyi toparlanırken burada biraz daha uzun süre tutuldular. Daimonların kasırgadan beri orada pek aktif olmadıklarından bahsetmiyorum bile.

Otto yumuşak bir ses tonuyla, "Konsey'in emirleri," dedi. Nick anlamış gibi başını salladı.

Otto'nun kaşları çatıldı ve Nick'e kötü bir bilim deneyiymiş gibi bakmaya devam etti. "Burada ne işin var senin?"

Ravyn, "Onu benim eğitmem gerekiyor," dedi.

Otto'nun çenesi gevşeyince poker suratı düştü. "Sen mi?"

"Görünüşe göre."

"Peki ya Ash?"

Nick küfretti. "Kendini geri çekti." Havada o kadar büyük bir gerginlik vardı ki, elle tutulur gibiydi.

"Nick'e uyuyacak bir yer bulmalıyız," dedi Susan, söze dökülmeyen düşmanlığı hafifletmeye çalışarak.

Otto elindeki kutuyu kaydırıldı. "Benim odamda yatabilir. Zaten bir süre uyumayacağım." Nick'in yanından geçip merdivenlere doğru yürüdü.

Otto tek başına geri gelmeden önce bir saniyeliğine ortadan kayboldular.

İkisine yaklaştı, sonra alçak bir fısıltıyla konuştu. "Ne yaparsanız yapın, Nick'e Katrina'dan bahsetmeyin. New Orleans'a ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini sanmıyorum, ta ki tekrar buraya dönmek için bir dayanak bulana kadar. Aslen Dokuzuncu Bölge'den olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Merak etme," dedi Ravyn. "Ona söylemeyeceğim." Otto başını sallayarak tekrar yanlarından ayrıldı.

"Sen iyi misin?" Susan sordu.

Ravyn omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Savitar'ın Nick'i neden bana bıraktığını anladığımdan daha fazla. Tüm bu saçmalıklar olurken onu nasıl eğitebilirim ki?"

"Dediği gibi, Savitar sana güveniyor."

Evet, ama nedenini hayal bile edemiyordu. Bu gün onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yorgun ve şaşkın bir halde, aşağıya dönebilmeleri için ona elini uzattı. "Hadi gel. Hâlâ halletmemiz gereken çok şey var."

* * *

Ash, kolunu Artemis'in yatağının direğine bağlayan ipi bükerken boğazından kısık bir sesle hırladı. Şu anda ondan nefret ediyordu.

Hayır, durun, aslında ondan her gün her an nefret ediyordu ama şu anda gerçekten de kafasını koparıp onunla birkaç beyzbol maçı yapmak istiyordu. Yatağın karşısındaki rafta duran altın kum saatine baktı ve son birkaç siyah kum tanesinin kum saatinin içinden düşüşünü izledi.

Artemis'le hiçbir şeyin kolay olmayacağını bilmeliydi. Onunla pazarlık yaparken, odada tam bir saat kalmasını şart koşmayı unutmuştu.

Bunun yerine, beşinci orgazmını tamamlamış, sonra da o kendi payına düşeni yerine getiremeden adamın altından kaybolup gitmişti.

Ama peşinden gitmesini engellemek için onu yatağına bağlamadan önce değil. Başını arkaya yaslayarak hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Evet, kolunu kurtarmak için güçlerini kullanabilirdi ama bunu ne zaman yapsa Artemis çılgına dönüyordu çünkü Olimpos'taki diğer tanrılar bunu hissedebiliyordu. Onun burada olduğunu bilmemeleri gerekiyordu.

Evet, doğru. Onunla birlikte tapınağında kaldığını yüzyıllardır biliyorlardı ama Artemis'in öfke nöbetleriyle uğraşmak zorunda kalmamak için hepsi cahil numarası yapıyordu. Keşke o kadar şanslı olsaydım....

Uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymiş olan Artemis yatağın yanında belirdi. Kum saatinin artık boş olduğunu görünce şok olmuş gibi yaptı. "Olamaz, saat bitti mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Cık cık etti. "O zaman sanırım baştan başlamamız gerekecek, değil mi?" "Artie..."

"Benimle bu tonda konuşma Acheron," dedi asık suratla. "Serbest bırakılma şartlarını kabul ettin." Kolunu serbest bıraktı, sonra bileğindeki ipin neden olduğu çürüğü ovuşturdu. "Şimdi, şimdi, aşkım, huysuzluk etme."

Ash yüz hatlarını onun yanında takındığı tipik soğukkanlılığa geri döndürdü. Güzel. Artık kuralları bildiğine göre, bunları ona karşı kullanabilirdi. Yataktan kalkarak kum saatine gitti ve onu ters çevirdi.

Artemis meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak onu izledi.

Ash onun yanına döndü ve elbisesini vücudunun üzerinde tutan broşa uzandı. Broşu açtı ve elbisesinin ayaklarının dibindeki bir su birikintisine düşmesine izin verdi. "Şimdi nerede kalmıştık?"

* * *

Susan başı aşağı düşerken kendini yakaladı, gözlerini kırptırarak bir esnemeyi bastırdı. Ravyn ona doğru uzandı ve elini klavyeden çekti.

"Bu gecelik bu kadar

yeter." "Ama-"

"Susan, çok çalıştın ama şafak söktü ve sen yorgunluktan yere yığılacak gibi görünüyorsun. Bu şekilde devam edemezsin. Bir şeyi bulmak kadar gözden kaçırma olasılığın da var."

Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, adam haklıydı. Son paragrafı en az bir düzine kez okumuştı ve hâlâ ne yazdığından emin değildi. Başı ağrıyordu ve gözlerini açık tutmak için tek yapabildiği buydu. "Sanırım haklısın."

Ravyn onun için bilgisayarını kapatırken bu kez esnemesini gizleme zahmetine girmedii.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu ona.

"Henüz değil. Aileleri onları bulmak için arayan bazı kayıp öğrencilerle ilgili birkaç kayıt var. Jimmy soruları şefine götürdüğünü ancak kendisine kaçaklar konusunda endişelenmemesinin söylendiğini yazmış. Şef ona dikkatini başka vakalara vermesi gerektiğini söylemiş. Bu garip, değil mi? Yani, eğer Daimon'ları koruyorsa.

mantıklı. Yoksa neden Jimmy'nin onların nerede olduğunu araştırmasına izin vermesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Polis kuvvetleriyle uğraşmak pek tecrübeli olduğum bir konu değil. Onlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum."

Susan, Ravyn'in okumakta olduğu dosyaları toplamasına yardım etmeden önce gözlerini ovuşturdu. "Peki ya sen?"

"Söyleyecek pek bir şey yok. Sadece dava notları. Takip ettiği bir kadınla ilgili bir soruşturma hakkında ifadelerini değiştiren birkaç tanıktan bahseden birkaç tane var. Ama gerçek isimler ya da bilgiler yok. O kadar belirsiz ki neyi kastettiğinden bile emin değilim."

Dosya klasörlerini kaldırırken, "Hadi Jimmy," diye nefes aldı. "Bana bunu çözmemiz için gereken bir şey söyle."

Ravyn onu sert göğsüne doğru çekti. Bu şimdiye kadar bildiği en rahatlatıcı şeydi. Ve eğer gözlerini kapatırsa, neredeyse onlar yabancılardan daha fazlasıymış gibi davranabilirdi. Ama bu aptalcaydı. O daha iyi biliyordu. "Yeter, Susan. Uyuman gerek."

"Biliyorum." Davetkâr olmayan yatağa baktı. Ravyn

ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Kadın kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dorian'a seni üst katta, günün yorgunluğunu atabileceğin bir odaya yerleştirmesini söylemek için."

"Neden?"

Ona bir "duh" bakışı attı. "Gün ışığına alerjin yok. Bu iğrenç delikte benimle birlikte kalmaya gerek yok. En azından birimiz iyi bir uyku çekmeli."

Adamın düşünceli hali Susan'ın içini ısıttı. Susan onun elini tuttu ve odaya geri çekti. "Sorun değil. Burada seninle olmayı tercih ederim."

"Susan-"

"Ş," dedi parmağını dudaklarının üzerine koyarak.

"Tartışma. Ayrıca, o merdivenleri bir kez daha tırmanamayacak kadar yorgunum ve eminim sen de öylesindir." Onu odaya geri çekti ve kapıyı kapattı. "Bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz."

Ravyn bundan pek emin değildi. Tek odaklanabildiği, öpücük için ona yalvaran dudaklardı. Onun vücuduna baktı ve kendi vücudunun da karşılık olarak kıpırdadığını hissetti. Kızın kokusunun hayvani duyularının etrafında ağır bir şekilde asılı durduğundan bahsetmeye bile gerek yok.

Evet, bu konuda yetişkin gibi davranabilir....

Işığı kapatarak kadının kendisini yatağa çekmesine izin verdi. Battaniyeyi kaptı ve üzerlerini örttü. Sonra da cazibesini biraz olsun hafifletebileceğini umarak ona sırtını döndü.

Hapşırdı. "Ravyn?"

"Evet?"

"Yuvarlanabilir misin?"

Kızın sorusu karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. "Neden?"

"Saçına alerjim var ve sol tarafımda uyumak zorundayım. Nedenini bilmiyorum ama dinlenebilmemin tek yolu bu."

Aradığı cevap gerçekten bu değildi. Aslında onun kendisini taciz etmesi için takla atmasını istediğini umuyordu.

Ne yazık ki o kadar şanslı değildi. "Ciddi misin sen?"

Tekrar hapşırdı. "Evet. Oldukça eminim."

Harika. Sadece harika. Ona alerjisi vardı. Bu yeni bir şeydi. Ağır ağır iç geçirerek, yüzünü ona dönmenin büyük bir hata olduğunu fark edecek şekilde yuvarlandı. Bu, teninin yumuşak, narin kokusunu ona doğru getirdi. Elinin, keşfetmek istediği göğsüne tehlikeli bir şekilde yakın olduğundan bahsetmiyorum bile.

Gözlerini açıp ona baktı ve yüzündeki ifadeden, onun kendisine olduğu kadar kendisinin de ona karşı bağışıklığı olmadığını anladı. Normalde bu davet onu harekete geçirirdi.

Ama o bir yaverdi, tamamen yasak bir meyveydi ve ihtiyacı olan son şey, hisler beslediği bir insanla fiziksel olarak yakınlaşmaktı. Bu duyguların ne olduğundan tam olarak emin değildi ama kız onun için tek gecelik bir ilişki olamazdı. Onunla öylece yatıp gidemezdi. Bu yanılttı ve ikisinin de ihtiyacı olan son şeydi.

Bu da ellerini kendine saklaması gerektiği anlamına geliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde diğer tarafa geçti ve onunla sırt sırta uzandı. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel," dedi uyku yüklü bir sesle, uyanık olup olmadığından bile emin değildi.

Susan'ın sesindeki sersemliğe gülümsedi. "İyi geceler, Susan."

"İyi geceler, güzelim." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki onun derin bir uykuya daldığını duydu.

Kendisi için bu kadar kolay olmasını ne kadar isterdi ama ereksiyonu o kadar fena zonkluyordu ki, kıpırdamadan yatmak ve bir şekilde onunla ilgilenmemek elinden gelen tek şeydi.

Gözlerini kapayarak Susan'ı kollarının arasında, çıplak vücudunu onunkine bastırmış bir halde hayal etti. Ya da daha iyisi, Susan'ın onun üstünde olduğunu, ikisi de kendi cennetlerini ararken yavaş ve kolay bir şekilde ona bindiğini....

Uykunun yavaş yavaş onu ele geçirdiğini hissederken bu görüntü ona hem eziyet ediyor hem de onu yatıştırıyordu.

* * *

"Savitar tam olarak kim?" Satara, Kalosis'in ana salonunda öfkeli bir Stryker'la yüzleşirken sordu. Karanlık salon, o ve tahtında oturmuş, parmaklarını oymalı kola vurarak ona kötü niyetle bakan ağabeyi dışında boştu.

"Bu bir soru d'éternité olurdu, küçük kardeşim. Temelde o, şeytani olan ve olmayan her şeyi tir tir titreten şeydir. Onun yaklaşımı karşısında irkilmeyen bir tanrıya henüz rastlamadım ve buna bizi yaratmak için spermini bağışlayan piç de dahil. Savitar tanrıları o kadar korkutuyor ki, onun dikkatini üzerlerine çekmekten korktukları için adını bile anmıyorlar. İronik bir şekilde, ondan korkmayan tek kişi Acheron. Nedenini bilmiyorum."

Bu onun planları için iyiye işaret değildi. Artemis'in hizmetkârı olan Satara bu adamın adını bile duymamıştı ama kardeşinin söylediklerine bakılırsa bu mantıklı geliyordu. Artemis başını aşağıda tutmayı severdi. "Onunla nasıl savaşacağız?"

"Yapmıyoruz. Sana daha önce de söyledim, onunla uğraşmayız."

İnatçılığı ve korkusu yüzünden onu boğmak istedi. Nefret ettiği bir şey varsa o da zayıflıktı. "O zaman Ravyn'i kovmak için Serengeti'ye nasıl gireceğiz?"

"Tekrar ediyorum, yok." Stryker ayağa kalktı ve kürsüsünden indi. Kadının yanına gelene kadar ürkütücü, sessiz bir yürüyüşle ilerledi. "Seattle için yaptığım plan suya düştü. Artık Karanlık Avcılar neyin peşinde olduğumuzu bildiğine göre, bunun peşinden gitmenin bir anlamı yok. Oyun sona erdi."

"O kadar hızlı değil," dedi zihni yanlış giden her şeyi gözden geçirirken. "Asıl planın neydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seattle size kapılarını açmadan önce ne planlamıştınız?"

Cevap vermedi. Ama yine de Satara biliyordu. "Sen Acheron'un peşindesin. Onun acı çektiğini görmek istiyorsun." Bu diyarı yöneten tanrıçanın duyamayacağı bir sesle belli belirsiz fısıldayabilmek için ona yaklaştı. "Bundan da öte, ikisinin sana yaşattığı tüm acılar için Apollymi'nin peşindesin."

Tepki vermedi ama yine de Stryker'ın içinde barındırdığı acıyı biliyordu. Apollymi'ye olan bağlılığını kanıtlamak için oğlunun boğazını kesmiş ve Urian'ı azılı bir düşman haline getirmişti.

Stryker'ın sevdiği tek şey Urian olmuştu. Buna o da dahildi. Onu yanında tutmasının tek nedeni tamamen yalnız kalmaktan hoşlanmamasıydı ama günün sonunda o da

onun sevgisinde nereye düştüğüne dair herhangi bir kuruntusu yoktu. Eğer kız şu anda ölürse, omuz silkecek ve yoluna devam edecekti.

Öte yandan Urian, onu yiyip bitiren, sürekli iltihaplanan bir yaraydı.

"Bir şey mi demek istiyorsun?" Stryker sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

Yeni bir fikir oluştuğunda başını salladı. "Acheron'a burada ve şimdi zarar vermenin hâlâ yolları var."

"Ne gibi?"

"Ah, Stryker," dedi acıyan bir sesle. "Bir insanı nasıl sakat bırakacağını en iyi senin bilmen gerekir. Ölçülemeyecek kadar güvendiğin birinin sana sırt çevirmesinden daha acı ne olabilir?"

Yüzü sertleşmişti ve Stryker'ın öldürmeye yemin ettiği aileyi korurken Urian'ın kendisine yalan söylediğini öğrendiği günü düşündüğünü biliyordu.

"Evet," diye fısıldadı kulağına. "Şimdi Acheron'un adamlarından birini onun haberi olmadan bizim tarafımıza çektiğimizi düşünsene. Sana yaptıklarının aynısını ona da yapabiliriz...."

Şüphe gözlerini kararttı. "Nasıl?"

Alçak sesle ve şeytanca güldü. "İnsanoğlunun çöküşü her zaman ne olmuştur, kardeşim?"

Cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Gurur."

"Pek sayılmaz." Elini yüzüne götürdü ve şeytani bir bakışla onu sabitlemeden önce tırnaklarının arasından derin bir nefes üfledi. "Aşk, kardeşim. Erkeklerin öldüreceği tek şeydir

sahip olmak. Normalde asla yapmayacakları şeyleri yapmalarını sağlayacak tek şey. Hayal bile edemeyecekleri şeyler. Ve sonunda Acheron'u dize getirecek tek şey de bu olacak. Karanlık Avcıları ulaşabileceğimiz ve kullanabileceğimiz tek zayıf nokta. Seattle'ı henüz kaybetmedik. Hâlâ şehri ele geçirmenin ve Acheron'un kalbine bir çivi çakmanın yolları var."

"Ya yanılıyorsan?"

"Kaybedecek neyimiz var ki? Gerçekten mi?" Satara parmak uçlarında durdu, böylece bakışları birbirine kilitlendi ve aynı hizaya geldi. Adamın yüzü hâlâ sert ve acımasız olsa da ona umutlu bir gülümsemenin küçük bir ipucunu sundu. "Ama ya haklıysam?"

Gözlerini kırptırdı ve sanki onun sözlerini düşünüyormuş gibi başka tarafa baktı. Bakışları tekrar onunkilere döndüğünde, Acheron ve Apollymi'ye karşı bu savaşı kazanmak için duyduğu tüm ham, acı dolu ihtiyaçla doluydu. "Eğer haklıysan Satara, Atlantisliyi sana gümüş bir tepside sunacağım ve kalbini göğsünden söküp çıkarman için gereken hançeri sana vereceğim."

"Benim istediğim bu değil, Stryker. Bu senin hayalin."

Gözleri açgözlü bir beklenti içinde parladı. "İyi o zaman. Bunu benim için al, ben de sana Artemis'i öldürmenin sırrını vereyim ve seni onun hizmetinden sonsuza dek kurtarayım."

Satara bunu hayal etmeye çalışırken gözlerini kapattı. O kaltağı hayatında bir gün daha görmese bile çok erken olacaktı.

Özgürlük ...

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bu ihtimal karşısında kalbi hızla çarparak elini Stryker'a uzattı. "Anlaştık mı kardeşim?"

Onun elini kendi elinin içine aldı ve kalbinin üzerinde tuttu.
"Evet, biliyoruz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Susan aniden uyandı. İlk başta onu neyin rahatsız ettiğini anlayamadı. Ama nerede olduğunu hatırlayınca Ravyn'in uyurken seğirdiğini fark etti. Omuz silkip tekrar uyumaya başladı ama Ravyn'in hareketlerindeki bir şey ona uyanamadığı bir kâbusa yakalanmış birini hatırlattı.

"Ravyn?" Onu nazikçe sarstı.

Kadın daha gözünü kırpamadan, adam onu şiddetle kavradı ve sırt üstü yere düşürdü. Adam öyle vahşi bir sesle hırlarken nefes alış veriş kesilmişti ki, kız onun boğazını parçalamasını bekledi.

"Ravyn!" diye bağırdı, kendine gelmeden önce ona zarar verebileceğinden korkuyordu.

Dokunuşu yumuşamadan önce tam on saniye boyunca dondu kaldı. Sanki kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi başını eğip saçlarını derin derin içine çekti. "Susan?"

"Evet."

Geri çekildi ve hiçbir şeyi kırmadığından emin olmak istercesine ellerini kızın üzerinde gezdirdi. "Seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, ellerinin vücudunda gezinirken ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak. "İyi misin?"

"Evet." Yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açana ve dışarıdan gelen ışık sert duruşunu aydınlatana kadar onu gerçekten göremedi. Adam

gömleğini çıkardı ve koridordan banyoya geçerken siyah kot pantolonundan başka bir şey giymedi.

Susan onun dönmesini beklerken hiç kıpırdamadı. Yatağa geri döndüğünde, saçları yüzünü yıkamış ve sonra ellerini saçlarında gezdirmiş gibi nemliydi. Kapıyı kapatıp Susan'a yatakta yeniden katılmadan önce elinin tersiyle yüzünü sildi.

Hiçbir şey olmamış gibi ona sırtını döndü. Ama yine de onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Derin bir üzüntü havası ve tam olarak çıkaramadığı başka bir şey vardı. Hareketleri ona dünyaya öfkeli gözlerle bakan sert bir çocuğu hatırlatıyordu. Nezaketten başka bir şey istemeyen ama ne zaman biri bunu teklif etse, tekrar incinme riskini almaktansa onu geri çeviren birini.

Orada, karanlıkta, Ravyn'in acısı ona ulaştı ve onu yatıştırmak istemesine neden oldu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ravyn gördüğü kâbusun hayalleri hâlâ ona işkence ederken orada yatıyordu. Uyumaktan gerçekten nefret ederdi. Gerçekten savunmasız olduğu tek zamandı. Uyanırken düşüncelerini ve duygularını kontrol edebiliyordu. Sonra uyur uyumaz, unutmak istediği her şey korkunç bir netlikle geri geliyordu. Eğer yapabilseydi, o anıları tamamen silip atardı.

Ama bunlar onun anıları ve duygularıydı. Başka kimseyle paylaşmaktan hoşlanmadığı iki şey.

"Pek sayılmaz."

Susan'ın hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Ama kafasını karıştıran şey, Susan'ın hiç bilmediği nazik nezaketiydi.

onu. Onun huzursuzluğunu yatıştırmaya çalışmasının kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu.

Sırtını ona dönecek şekilde yatağın üzerinde yuvarlandı. Konuşurken sesi alçak ve rahatlatıcıydı. "Biliyor musun, ben küçük bir kızken, şu korkunç rüyaları görürdüm..." Sanki devam edip etmemeyi düşünüyormuş gibi duraksadı. Yumuşak bir kahkaha atarak kabusunu itiraf etti. "Şey, tamam, annemin bebekleri ben uyurken canlanıyordu. Biraz aptalcaydı ama beni ölümüne korkuturdu."

Ravyn onun yapmaya çalıştığı şeyi takdir etse de yorgun bir nefes verdi. "Seni temin ederim, bebekler hakkında rüya görmüyorum Susan."

"Biliyorum. Ama ne zaman kâbustan uyansam, annem ne kadar aptalca görünürse görünsün, rüyamda gördüklerimi ona anlatmamı isterdi. Bu konuda konuştuğunuzda, onu aklınızdan çıkardığınızı ve böylece onun yerine iyi şeyler hayal edebileceğinizi söylerdi."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ama sonra onun elinin saçlarında, kafa derisini hafifçe okşadığını hissetti. "Tamam."

Ravyn içinden yabancı bir duygu geçerken gözlerini kapattı. En son ne zaman birinin ona teselli verdiğini hatırlayamıyordu. En son ne zaman bir kadın ona böyle dokunmuştu. Elini daha aşağıya, omzunun üzerinden koluna götürdü ve nazikçe pazılarını ovdu. Onun dokunuşu... hayır, onun nezaketi adamın içini ısıttı.

Susan onun sırtını ovalarken tek kelime etmedi. Sadece orada yatıyor, onu rahatlatıyor, elini onun etleri üzerinde gezdiriyordu.

Ona karanlıkta yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

Ona insan olmanın sorun olmadığını hatırlatıyordu. Onun kendisini yargıladığını hissetmiyordu. Onun zayıf ya da etkisiz olduğunu düşünmüyordu.

Ve ne yaptığının farkına varmadan onunla kâbusu hakkında konuşmaya başladı. "Hep aynı anı..." diye fısıldadı. "Isabeau ile onu ilk gördüğüm göl kenarında buluşuyorum. Köyümüzden çok da uzak olmayan bir kasabada bir tüccarın kızıydı. Kardeşlerim ve ben oradan geçerken o ve küçük bir grup arkadaşı piknik yapıyordu. Bize el sallamışlardı ve Dorian da onlara doğru yönelmişti."

Ravyn o günü hala çok net bir şekilde zihninde canlandırabiliyordu. Kesinlikle mükemmel, ılık bir bahar günüydü. Üçü erzak almak için kasabaya gitmiş ve eve dönüyorlardı. Phoenix arabayı sürerken o ve Dorian at sırtındaydı.

Kadınlar gülüyor ve şarap içiyorlardı... çok fazla şarap. Ravyn ve kardeşleri gelmeden önce, kadınlar gölde yıkanıyorlardı. Sonra kıyıya güneşlenmek için çıkmışlardı. Çıplak omuzlarından düşüp daha iyi varlıklarını ortaya çıkaran vıcık vıcık gecelikler içinde yarı giyinik ve oyunlarından sersemlemiş kadınlar, aslında ona ve kardeşlerine kedi gibi seslenmişlerdi.

Ama Susan'a anlatırken bu ayrıntıları hikâyesinin dışında bırakmıştı. "Phoenix çiftleştiği için, Dorian ve ben kadınlara katılırken o önden gitti. Bize yemek ve şarap ikram ettiler." Ve söylenmemesi daha iyi olan başka şeyler. "Neden bilmiyorum ama Isabeau'dan anında etkilenmiştim. Onda diğer yoldaşlarından daha canlı görünen bir şeyler vardı."

Susan onun sözleri karşısında açıklanamaz bir kıskançlık duydu. Onun başka bir kadınla oynaşması fikri hoşuna gitmemiştir.

Ama o konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"Geç olmaya başladıktan sonra kadınlar eve dönmek için toplandılar. Isabeau ve ben birkaç gün sonra tekrar buluşmak için plan yaptık. Yalnız başımıza."

"İş üstündeydin."

"Evet ve bakire de değildi." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Çok iştahlı bir kadındı ve ben de onun ana yemeği olmayı umursamadım."

Susan onun saçından bir tutam koparmamak için kendini zor tuttu. Piç kurusu.

Ama sonra, o küçük fahişeyle cilveleşmesinin bedelini çok ağır ödemiştir. Bu Susan'ın en kötü düşmanının bile başına gelmesini istemeyeceği bir şeydi.

Ravyn devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bir şey diğerine yol açtı ve bildiğim sonraki şey, toplantılarımızı oldukça düzenli hale getirdik."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Onu hamile bırakmaktan korkmadın mı?"

"Hayır. Periler eşleri dışında kimseden çocuk sahibi olamazlar. Biz çiftleşmediğimiz için böyle bir şansımız yoktu."

Susan ona hak veriyordu ama endişelenmesi gereken tek şey hamilelik değildi. "Kabalık etmek istemem ama ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar? Kendini sana bu kadar çabuk attığına bakılırsa, sana vermeye devam eden bir hediye vermesinden korkmadın mı?"

Homurdandı. "Hayır. Tekrar ediyorum, benim halkım o hastalıklara yakalanmaz. Büyümüz bizi diğerlerine karşı bağışık tutuyor. Paylaştığımız tek insan hastalıkları kanser ve soğuk algınlığı."

Şanslısın. Susan alaycılığını bastırmak zorunda kaldı. Adamın ona hikâyesini anlatırken kendini geri çekmesini istemiyordu. "Peki ikiniz ne zamandan beri görüşüyorsunuz?"

"Yaklaşık dört ay. Ve bir süre sonra ona gerçekten aşık oldum. Bana sürekli evlenme teklif ediyordu ve ben de onu sürekli erteliyordum."

"Senin eşin olmadığı için mi?"

"Aynen öyle. Gerçekte bir parçası olamayacağı dünyama onu getirmenin bir anlamı yoktu. Ve kendimi eşim olmayan birine bağlamak istemedim. Bir gün bir eşim ve çocuklarım olacağı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağım gibi aptalca bir fikre sahiptim."

Susan'ın kalbi bu sözlerin altını çizen acıyla sarsıldı. "Bu o kadar da aptalca bir fikir değil Ravyn. Pek çok insanın aynı şeyi düşündüğünü biliyorsun."

"Evet," dedi o insanların aptal olduğunu düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla. "Her neyse, işaret sonunda ellerimizde belirdiğinde, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüm. Aylardır bana beni sevdiğini söylüyordu. Onu sevip sevmediğimden emin değildim ama onun arkadaşlığından hoşlanıyordum, bu yüzden işareti görür görmez evlenme teklif ettim. Isabeau korkmuştu elbette. Bunun şeytanın işareti olduğunu düşündü ve ona endişelenmemesini söylemeye çalıştım ama ben daha açıklayamadan kaçtı."

"Onun peşinden mi gittin?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla. "İçimden bir ses onu yalnız bırakmamı söyledi... Gitmeden önce gerçekten histerikti. Ben de eve gittim ve o gece annem avucumdaki izi gördü ve bana bunu sordu. Ona gerçeği anlattım ve Isabeau'nun ne kadar perişan olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım. Bana Isabeau'nun çok şaşırdığını söyledi. Ve ona kim ve ne olduğumuzla ilgili gerçeği söylemeyi hem ona hem de kendime borçlu olduğumu söyledi. Beni seven bir kadının gerçeği kabul edeceğinden ve bize katılacağından emindi."

Tavana bakmak için sırt üstü döndü. İçindeki suçluluk ve öfkenin kalbine dokunmak için uzandığını hissedebiliyordu. "Zamanda geriye gidip o geceyi değiştirebilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Muhtemelen Artemis bu yüzden zaman yolculuğu yeteneğimi elimden aldı. Tanrı biliyor ya, sürekli içimi kemiriyor ve eminim yapabilseydim geri dönüp aptalca bir şey yapardım."

Susan onun kolunu yatıştırıcı bir şekilde ovdu. "Rüyada bunu mu görüyorsun?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. "Kısmen. Annemi hep Isabeau'ya gitmem ve onu köyümüze geri getirmem için beni teşvik ederken görüyorum ve sonra Karanlık-Avcı olduğum geceye geçiyorum. Isabeau çığlık atıp bir köşeye sinmişken babasını öldürdüğümde onun dehşete kapılmış yüzünü görüyorum."

Bir sonraki soruyu sormakta tereddüt etti ama cevabı bilmek istiyordu. "Isabeau'yu da sen mi öldürdün?"

"Evet."

Susan kalbi küt küt atarken geri çekildi. Ravyn'i iş başında görmüştü ama yine de onun bu kadar soğuk olabileceğini düşünmemişti.

Sanki hâlâ geçmişı görebiliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Babası ölürken, Isabeau biraz cesaret buldu. Duvardan kısa bir kılıç kaptı ve onunla bana doğru koştu. Silahlı değildim, bu yüzden savuşturmaya çalıştım ama kılıçla beni kolumdan yakaladı. İçgüdülerimle hareket ederek onu kendimden uzaklaştırdım ve kolumu kavradım. Ocağın içine doğru tökezledi ve elbisesinin kuyruğu ateşe girerken kılıcı düşürdü. Yardım etmek için ona uzandım ama beni ısırdı ve ateş elbisesinin arkasına yayılırken açık kapıya doğru koşmaya başladı. Peşinden koşarken, daha fazla adam aramıza girdi ve bana saldırdı. Onları öldürdüğümde Isabeau için artık çok geçti. Onu kulübesinden çok uzak olmayan bir yerde bir yığın halinde yatarken buldum. Onu ters çevirdiğimde hâlâ hayatta olduğunu fark ettim. Beni görünce gözleri parladı, sonra yüzüme tükürdü ve kollarımda öldü. Yanmış yüzünün görüntüsünü rüyalarımından çıkaramıyorum. Bana tükürürken gözlerindeki nefreti. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bir şekilde bilmem gerektiğini düşünüp duruyorum. Hepsini kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim."

"Isabeau'nun aptal olması senin suçun değildi."

"Hayır," dedi, kara gözleri onunkileri yakıyordu. "O sadece ruhunu çalmak isteyen bir şeytan olduğuma inanmış, zamanının kadınlarından biriydi. Ona asla dokunmamalıydım."

"Ama o zaman eşini bulamazdın." "Evet, peki

onu bulmamın bana ne faydası oldu?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. Susan iç çekerek onun elini kendi eliyle sıktı. "Üzgünüm Ravyn. Herkes kendisini seven birinin olmasını hak eder."

Yüz ifadesinden buna katılmadığı anlaşılıyordu. Isabeau'dan cehaleti ve aptallığı için nefret etmek yerine, tüm bunları başlattığı için kendisinden nefret ettiği açıktı.

hareket. Ondan bu suçluluğu hafifletebilmeyi ne kadar isterdi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir gün kendini affetmeyi öğrenmek zorunda kalacaktı.

"Peki ya sen?" diye sordu sessizce onun parmaklarıyla oynarken.

"Peki ya ben?"

"Hiç birini sevdin mi?"

Susan kendi pişmanlığı ve üzüntüsü içini kemirirken dudağını ısırды. "Hayır. Pek sayılmaz." Ve bu onun deneme eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Sadece kendisiyle uyum içinde olan birini bir türlü bulamıyordu. Onu güldürebilecek.... birlikte yaşlanmak isteyeceği birini. "En azından kitaplarda okuduğunuz ya da filmlerde gördüğünüz gibi değil. Her zaman seksi bir yabancı tarafından ayaklarımın yerden kesilmesinin nasıl bir şey olacağını merak etmişimdir. Onsuz yaşamayı hayal bile edemeyeceğim o tek kişinin hayatıma girmesi ve beni kendisinin yapması." Bunun gerçekleştiğine dair bir görüntü zihninde canlanırken hüzünle iç çekti. Hayatında bir kez olsun bu duyguyu yaşamak için neler vermezdi.

"Evet. Tam bir saçmalık."

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde. "Öyle bir şey var. Bunu Jimmy ve Angie'de gördüm. O kadar aşıklardı ki, hissettiğim kıskançlıktan kurtulmak için odadan çıkmak zorunda kaldığım zamanlar oldu. Mutluluklarını küçümsediğimden değil, sadece kendi hayatımda kimse yokken onları bu kadar mutlu görmek zordu."

Susan dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümsemenin oynadığını hissetti. "Küçük bir kızken annemle birlikte Urban Cowboy'u izlemeye gittiğimizi hatırlıyorum. John Travolta'nın Debra Winger'a zarar verdiği için kötü adamı yumrukladığı sahneyi hatırlıyor musun?

ve sonra onu dışarı mı taşıyor? Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

Nasırlı parmakları onunkilerle oynamaya devam etti.
"Sonunda onu dışarı taşımadığı gerçeğini düşünürsek, bu zor olurdu."

Susan onun sözleriyle irkildi. "Ne?"

"Bir Subay ve Bir Centilmen "in sonunda dışarı çıkarılıyor. Urban Cowboy'un değil. Bud ve Sissy o filmin sonunda kol kola dışarı çıkarlar."

"Ah." Susan bunu düşünürken kaşlarını çattı. Adam aslında haklıydı ve bunu bilmesine şaşırmıştı. Ona dönerek alaycı bir bakış fırlattı. "Bu arada, bunu biliyor olmanı çok etkileyici buluyorum."

Elini göğsüne götürürken hınzırca sırıttı, başparmağı avucunu okşadı ve içinden küçük zevk dalgaları geçirdi.
"Yapma. Ergenliğe yeni girmiş bir kızla yaşadığımı unutma. Erika o filmleri tekrar tekrar izliyor ve sonra ağlayarak saatlerce böyle erkeklerin var olmadığını ve hepimizin kısırlaştırılması gereken duyarsız domuzlar olduğumuzu anlatıyor."

Susan güldü. Erika'nın zavallı Ravyn'e çıkıştığını görebiliyordu, Ravyn büyük olasılıkla bu saldırı karşısında tamamen şaşkın görünüyordu. "Biliyor musun, bazen inanılmaz derecede zeki oluyor."

"Teşekkürler."

Ağırlığını şakacı bir şekilde onun yanına doğru yuvarladı.
"Sadece takılıyordum."

"Elbette öyleydin. İtiraf et, onunla aynı fikirdesin."

"Bazı günler," diye şaka yaptı. "Ne de olsa siz çocuklar zaman zaman biraz bencil oluyorsunuz."

"Evet, sanki bir tek biz varız."

Susan onun yanında ne kadar rahat olduğunu fark edince durakladı. Uzun zamandır onunla bu şekilde alay etmemişti. Ve bu gerçekten iyi hissettiriyordu. Dudaklarını yalayarak birleşmiş ellerine baktı ve Ravyn'in ne yaptığıının farkında olup olmadığını merak etti.

Susan'ın yüzündeki şefkatli ifadeyi görünce Ravyn'in nefesi boğazında düğümlendi. Oda ne kadar karanlık olursa olsun, Susan'ın kendisini o kadar iyi göremediğini biliyordu ama yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Ve Susan çok güzeldi. Mavi gözlerinde koyu halkalar vardı ama bunlar hiçbir şekilde onun melek yüz hatlarından uzaklaşmıyordu. Uzun sarı saçları tamamen dağınıktı ama yine de hayatında daha seksi bir şey görmemişti.

O anda kalkıp başka bir yerde uyuması gerektiğini biliyordu ama onu terk etmek istemiyordu. Haklıydı, kâbusu hakkında konuşmak onu daha iyi hissettirmişti. Çok daha iyi. Aklından çıkmayan görüntüler gitmiş, yerine onun tereddütlü gülümsemesi ve nazikçe alay eden sesi gelmişti.

Ve zihninin derinliklerinde, Isabeau daha çok Susan gibi olsaydı.... hayatının nasıl olacağı sorusu vardı.

Hiç düşünmeden kızın yüzünü avucunun içine aldı ve dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerini kapatmasını izledi. Teni yumuşaklığıyla onu büyülemişti. Kendini durduramadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Onun tadı vücudunun her yerini istila etti. Öpücüğü şefkatli ve değerliydi ve orada, karanlıkta geçmişinin gölgelerini kovdu ve içinde çok uzun süredir yaşayan acıyı hafifletti.

Susan Ravyn'in tadına bakarken iç çekti. Ravyn'in bıyıkları tenini tırmalıyor, dudaklarına batıyor ve ikisini de kaşındırıyordu ama yine de o ağızdan vazgeçmek istemiyordu. Onda sahip olmak istediği bir şey vardı. Onu mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şekilde bağımlı kılan bir şey.

Adam dudaklarını bırakıp boynuna doğru kemirmeye başladığında kalbi hızla çarpmaya başladı. İçine bir ürperti yayıldı. Adamın dişleri, bıyıklarının hassaslaştırdığı tenini nazikçe ısırdı. Kollarını onun boynuna doladı ve hareket ettikçe kaslarının ellerinin altında dalgalanıp bükülmesinden zevk aldı. Karanlıkta yalnız olmamak çok iyi hissettiriyordu. Birine, özellikle de onu koruyan ve rahatlatan bu adama sarılmak çok iyi geldi.

Ona doğru uzanırken arzu bedeninin merkezine doğru birikti. Ama adam yer değiştirirken saçları yüzüne düştü.

Gözleri sulanırken burnu hemen yanmaya başladı ve burnunu çekti. Sonra hapşırdı.

Ravyn geri çekilirken sinirli bir nefes verdi. "Bana gerçekten alerjin var, değil mi?"

Son derece onursuz bir şekilde burnunu çekti. "Sadece saçına." "İyi o zaman. Tıraş edeceğim."

"Sakın...." Kendini ve sesinin hararetli yoğunluğunu yakaladı. "Yani..."

Gözleri ona mizahla parlıyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Susan başını eğdi, çünkü adamın saçları ikisinden biri dokunmadan hemen atkuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu hayretle.

Adam ona şakacı bir şekilde göz kırptı.

"Büyü."

Ve o daha konuşmadan, adam dudaklarına dönüp onu körlemesine öptü. Gömleğini kaldırıp karnını ortaya çıkarırken vücudu yanıyordu. Başını aşağı eğip dişleriyle tenini okşadı. Sıcak dudaklarını serin teninde hissettiğinde ürperdi ve inledi. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ravyn Susan'ın tadını duyunca hırladı. Onun kokusuyla yıkanmak istiyordu. Susan onun her yerini kaplayana kadar kendini onun üzerinde yuvarlamak istiyordu. Ve Susan onu ellerinin arasına almak için aralarına uzandığında, gerçekten de yıldızlar gördü.

Onu serbest bırakmak için yavaşça fermuarını açarken dudaklarını yeniden yakalamak için vücudunda daha da ilerledi. Dayanamayarak gözlerini kapattı ve kıyafetlerini vücutlarından eritti.

Hafif, nazik bir kahkaha kulaklarını doldurdu. "Biliyorsun, bu küçük yetenek çoğu eyalette tutuklanmana neden olabilir."

"Eğer kelepçe takmak isterseniz... Tutuklanmaya karşı koymaya meyilli değilim."

Vücudunu onunkinin etrafına sararken tekrar güldü ve sonra onu sırt üstü çevirdi. Gözleri karanlık ve kapüşonluydu, karnına bindi, sonra vücudunu onunkinden aşağı kaydırды. Ravyn zevkle tısladı. Vücudunun ortasındaki tüyler karnını gıdıklarken, ıslaklığı ona vaatlerle alay ediyordu.

Kalbi hızla çarparken, öne doğru eğilip diliyle çenesinin hatlarını çizirken göğüslerini avuçlarının arasına aldı.

Susan adamın bıyıklarının dudaklarına batması hissinden çok hoşlandı. Bir yanı çok az tanıdığı bir adamla öpüştüğü için dehşete düşmüştü ama yine de onu sanki sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyordu. Onda kendisini çağıran bir şeyler vardı. İçinde sadece onunla birlikte olmak isteyen bir şey... en azından şu an için. Hayır, bu yanlıştı. Onunla arasında bir bağ hissetti. Bu sadece bir kaşıntıyı kaşımak değildi. Daha fazlasıydı.

Onunla seks yapmanın neden bu kadar önemli görüldüğünü bilmiyordu ama bu yapması gereken bir şeydi.

Sıcak ellerini Susan'ın sırtında gezdirdikten sonra onu hafifçe kaldırarak bacaklarının arasını okşadı. Susan onun parmaklarını yavaşça okşarken inledi. Bir erkek ona böyle dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu.

Ondan daha fazla tat almak isteyerek, dudaklarını çenesinden göğsüne kadar takip etti ve böylece meme ucunu yalayabildi. Vücuduna yayılan ürpertiye hissettiğinde boğazının derinliklerinde güldü.

Susan onun vücudunda aşağı doğru ilerlerken Ravyn doğru düzgün düşünemiyordu. Tatlı ağzı onun üzerinde inanılmaz bir büyü etkisi yaratırken, kendi büyüünün de şişmesine ve artmasına neden oluyordu. Seks onun türünü her zaman canlandırır. Susan'ın onun kalçalarının arasına diz çökmesini izledi. Saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için uzandığında, kız elini kendi elinin içine alıp ağzına götürdü.

Kadın parmaklarını nazikçe emerken tüm vücudu yanıyordu. Ve kız geri çekildiğinde, kız onun ucunu ağzına alana kadar inlemek istedi.

Sırtını kamburlaştırarak elini saçlarına gömdü, kadın dilini onun etrafında gezdirerek sikini daha da derinlerine aldı.

Ağzını. Kızın onu tattığını görünce içinde bir şeyler paramparça oldu. Hiç kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermek doğasında yoktu. Yine de kendini onun için yumuşarken buldu. Bir erkeğin uğruna savaşıacağı türden bir kadındı. Ne olursa olsun yanında tuttuğu türden.

Bu düşünce onu korkuttu. O bir Kara-Avcıydı. Kadınlar onlar için geçici bir meraktı. Biyolojik bir kaşıntı için bir çizik. Ama Susan'ı izlerken onun hayatından çıkıp gitmek istemediğini fark etti. Onunla böyle daha çok gün geçirmek istiyordu.... tercihen insanların onları öldürmeye çalışmadığı günler. En önemlisi de onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Susan, Ravyn'in kapüşonlu bakışlarını yakalayınca durakladı. Ravyn'in yüz ifadesinde öyle şefkatli bir şey vardı ki Susan'ın nefesi kesildi. Yatağın üzerinde yatarken çok iyi görünüyordu, yüzükoyun yatan vücudu onu bekliyordu.

Geri çekilerek, tıkalı, kaşıntılı burnunu görmezden geldi ve vücudunun tuzlu tadından zevk alarak horozunun tabanından ucuna kadar uzun, kötü bir yalama yaptı. Onun için yanıp tutuşuyordu. Onu öpebilmek için vücudunu yukarı çekti.

Ellerini adamın çelik gibi kollarında gezdirdi, kasların her bir kıvrımını ve eğimini aradı. Daha fazla dayanamayarak ağırlığını kaydırды, böylece vücudunun merkezi adamın ucuna doğru bastırılmış oldu. Öpücüğünden geri çekilerek, kendisini tamamen içine sokana kadar yavaşça şaftından aşağı indi.

İçindeki sert uzunluğun verdiği inanılmaz hisle dişlerini sıktı. Kendini yukarı kaldırırken bakışlarını onunkilerle kilitlemek için kaldırdı ve sonra onu kabzasına kadar içine almak için geri kaydı.

Ravyn, zevk onu yırtarken hırladı. Kalçalarını kaldırdı, onu öfkeli bir hızla sürerken kendini daha da derine soktu. Elleriyle göğüslerini kavrarken tüm vücudu alev alev yanıyordu.

Susan aldığı zevk arttıkça ellerini onunkilere sardı. Hayatında hiçbir erkek onun içinde kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Vuruşlarını hızlandırdı, onu daha da derinde hissetmek istiyordu. Ve sonra bunu hissetti... tüm dünyasının beyaz, ateşli coşku şeritleri halinde patladığı o büyülü anı.

Ravyn onun orgazmını hissettiğinde homurdandı. Varlık-Avcısı güçleri bununla ateşlendi ve güçlendikçe, onun salıverilmesine katılana kadar kendi zevki de arttı.

Başını arkaya atarak yüksek sesle inledi. Susan onun üzerine yığıldı, ikisi de nefes almakta zorlanırken Susan'ın vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olan adam, kalbi hızla atarken ve büyüğü şaklarken ona sıkıca sarıldı. Ona sarılıp içinde uyandırdığı şefkate hayret ederken, nefesi tenine nazik nefesler halinde düşüyordu. "Bu inanılmazdı," dedi sessizce.

Parmakları sağ meme ucuyla oynarken, "Hiçbir fikrin yok," dedi.

"Sanırım biliyorum," diye alay etti, dudaklarını tekrar avucunun içine alana kadar onun burnunu çekti. Ona karşı hissettiği sıcaklık onu hem sevindirmiş hem de korkutmuştu. Böyle hissetmemesi gerekiyordu, özellikle de bir yavere karşı. Dokunmamaları gerekiyordu ama yine de kendini durduramıyor gibiydi.

Adamın yeniden sertleşmeye başladığını fark edince Susan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Geri çekilerek, hayal görmediğini anlamak için aşağıya baktı.

şok olmuş bir halde onun şeytani sırtışıyla karşılaştı.

"Were-Hunter'ların dünyasına hoş geldin bebeğim. Biz insanlar gibi değiliz."

"şaka yok...." Kadın daha kıpırdayamadan adam kollarında onunla birlikte ayağa kalktı.

"şimdi sana bir kedinin bir kadınla nasıl seviştiğini göstereyim." Anında sertleşti. "Ben hayvanlarla ilişkiye girmem."

"Güzel, ben de öyle."

Yüzünü duvara döndü ve uyluklarını iyice ayırırken ağırlığını desteklemesi için ellerini oraya koydu. Susan omzunun üzerinden onu görebilmek için döndü, sonra adam saçlarını boynundan çekip oradaki deriyi ısırdı. Susan'ın tüyleri diken diken oldu. Onu bu kadar arzulamasına neden olan şey neydi?

Kendini ona yaklaştırdıkça, daha önce serbest bırakılmasının ondan damlamaya başladığını hissedebiliyordu. Ta ki adam elini karnından aşağıya, kadının merkezine doğru hareket ettirene kadar. Onu okşayana kadar kıvrımlarını nazikçe ayırdı.

Susan onun sıcak dokunuşuna karşılık olarak kasları sarsılırken haykırdı. Adam kendini tekrar Susan'ın derinliklerine sokmadan bir an önce dişleriyle Susan'ın tenini ısırdı.

Hayal bile edemeyeceği bir zevk onu doldururken ellerini yumruk yapıp duvara dayadı. Adam kendini onun içine o kadar derin soktu ki, rahmine dokunduğuna yemin edebilirdi. Sıcak nefesi boynunu yakarken, parmakları itişleriyle aynı anda onunla alay ediyordu.

Ravyn ona karşı daha da hızlı hareket ederken gözlerini kapattı. Bu, türünün çoğunun sadece çiftleşme ritüeli için ayırdığı bir pozisyondu ve daha önce hiçbir kadınla kullanmamıştı. Şimdi bunu neden yaptığından bile emin değildi, sadece bir kez olsun bir kadınla böyle sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Ve bunu birlikte yaşayabileceği Susan'dan daha iyi birini düşünemiyordu.

Susan kendini duvardan uzağa itti ve adam içine girmeye devam ederken ona yaslandı. Orada kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Susan onun kollarında geriye düştü, böylece başının üzerinden uzanabildi ve tenini kaşındırmasına rağmen elini onun ipeksi saçlarına daldırabildi. Dudaklarını hareket ettirerek onun kafa derisine masaj yaparken lobunu okşadı ve içini bir ürperti kapladı. Daha önce hiçbir erkek bu kadar iyi hissetmemişti. Ve vücudu gittikçe daha da ısınıyordu.

Kadın kendinden geçerek haykırmadan bir an önce adamın saçlarını sıkıca kavradı. Yine de elini bacaklarının arasına gömülü tuttu, öne düşüp merhamet dileyene kadar vücudundaki her zevk titremesini sıktı.

Ellerini hareket ettirdi ve sonra kendisi de serbest kalana kadar vuruşlarını hızlandırırken kalçalarına dayadı. Burun kıvrıp sırtının etini yalarken kendini onun içinde derinlerde tuttu.

Ravyn hâlâ onun içindeyken ona sarıldığında Susan titredi. Vücutları hâlâ birleşmiş haldeyken, Ravyn onu yatağa doğru çekti.

"Biliyor musun," dedi yavaşça bedenine geri dönerken.
"Alerjileri bir kenara bırakırsak, sanırım senin kedi olmana alışabilirim."

Kalçalarını onunkilere karşı oynatmadan önce kulağına hafifçe güldü. Onun kendisini derinden okşadığını hissederek inledi.

Sonra aniden battaniye tekrar üzerlerine örtüldü.

"Ravyn?"

"Evet?"

"Sence hayatlarımız normale dönecek mi?"

Ravyn bunu düşünürken sessizdi. Onun için normal kavramı aslında gülünçtü. Ama ona sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordu.

Onun kendisine her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.

"Eminim hayatını geri kazanacaksın Susan." Tek sorun, kendisinin de bir Karanlık-Avcı olmaya geri döneceğini bilmesiydi ama bu günü onunla geçirdikten sonra hayatının bir daha asla eskisi gibi olacağını düşünmüyordu. Nasıl olabilirdi ki?

Başka bir canlıyla asla paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı. Bundan da öte, kız onun hâlâ sahip olduğunu bile bilmediği bir parçasına dokunmuştu.

Ama sonunda ondan uzaklaşmak zorunda kalacağını da biliyordu. Yapabileceği tek şey buydu. O bir Kara Avcı'ydı ve o da bir insandı.

Ve bu gerçek, üç yüz yıldan daha uzun bir süre önce öldüğünü düşündüğü kalbini kırdı.

* * *

Cael bir önsezi duygusunun onu dehşete düşürmesiyle sarsılarak uyandı. Amaranda yatağında yuvarlanıp kaşları endişeyle çatılmış bir halde ona baktı.

"İyi misin, bebeğim?"

Rüyasını bilinçli zihnine çekmeye çalışırken konuşamıyordu. Bir Kara-Avcı olarak sahip olduğu yeteneklerden biri de önsezi gücüydü.

Yine de bu vizyon ondan tamamen kaçtı. Net olarak hatırladığı bir şey dışında.

Amaranda'nın ölümü.

Onu kollarının arasına aldı ve acı içinde kıvranırken ona sarıldı. Onu kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

"Cael? Beni korkutmaya başlıyorsun."

Yine de onu ayaklarının dibinde ölü görürken konuşamıyordu. Ve geçmişte olduğu gibi, onun ölüm düşüncesi Kara Avcı güçlerini zayıflattı. Ondaki kişisel güç alırken bile güçlerinin azaldığını hissedebiliyordu.

"Cael?"

"Sorun yok Randa," dedi sonunda. Ama içten içe öyle değildi. Onun için bir anlamı olan herkesi çoktan kaybetmişti.

Bu acıyı bir daha asla hissetmek

istemiyordu. Yine de başka ne seçeneği

vardı ki?

O ölecekti. Birlikte geçirdikleri zaman o kadar sınırlıydı ki, bunu düşünmesine bile izin veremiyordu.

Kollarını ona dolayarak yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Uyumaya devam et, aşkım."

İsteksizce ondan uzaklaştı.

Kadın kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Banyo." Cael ekosesini çekip kalçalarına sardıktan sonra kapıyı açtı ve koridordaki banyoya doğru adım attı.

Daha birkaç adım atmıştı ki omurgasında doğaüstü bir ürperti hissetti. Tam sağında bir kapı açıldığında döndü ve neredeyse kendisiyle aynı boyda bir adamla karşılaştı. Adam siyah saçlı olmasına rağmen, bir Daimon'un kokusunu ve aurasını taşıyordu.

Ama bir Daimon'dan farklı olarak, bu adamın Cael'in sadece başka bir varlıkta gördüğü dönen gümüş gözleri vardı.

Acheron Parthenopaeus.

"Kimsin sen?"

Adam gülümseyerek ona bir çift diş gösterdi. "Stryker."

"Sen buraya ait değilsin."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bir Daimon olarak burada bir Kara Avcısından daha fazla hakkım olduğunu düşünüyorum. Söylesene, düşman neden bir Apollit komününde huzur içinde yaşıyor?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirmez mi?"

Cael Daimon'a doğru yürümeye başladı ama Daimon ortadan kayboldu. İki kalp atışı sonra Cael'in arkasında belirdi.

"Ben senin düşmanın değilim, Cael."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum, Amaranda ile olan evliliğin de dahil. Bundan da öte, en çok neden korktuğunu biliyorum."

Daimon'a karşı dudağını büktü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, bu doğru değil. Ama bana bir şey söyle? Sana onu kurtarmanın bir yolu olduğunu söylesem kabul eder miydin?"

Cael'in kalbi tam anlamıyla durdu. "Gitmesine izin vermeyeceğim Daimon."

"Ya onu kurtarmanın başka bir yolu olsaydı?"

Bunu ummaya bile cesaret edebilir miydi? "Hangi başka yol?"

Stryker onun hemen önünde durmak için hareket etti. O kadar yakındı ki Cael onun vücudundaki ısıyı hissedebiliyordu. "Orduma katıl Cael, ben de sana Amaranda'yı doğum gününden sonra bir Apollite olarak hayatta tutman için gereken sırrı vereyim."

Stryker'a şüpheli bir bakış fırlattı. "Hangi ordu?"

"İlluminati. Artemis ve Acheron'un ölümcül düşmanı Tanrıça Apollymi'ye hizmet ediyoruz."

Cael sadakatini borçlu olduğu iki insana ihanet etmesini isteyen bu sözler karşısında kaskatı kesildi. "Artemis'e yemin ettim. Bundan geri dönmeyeceğim. Asla."

Stryker ona ters ters baktı. "Yazık sana o zaman. Umarım güzel karın kollarında parçalandıktan sonra yeminin sana eşlik eder."

Rüyası kristal berraklığında gözünün önüne gelirken Cael nefesini sertçe içine çekti ve tekrar güçlerinin boşaldığını hissetti.

Stryker ona küçük bir madalyon uzattı. "Teklifimi bir düşün Kara Avcı, eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Stryker ona şeytani bir gülümseme verdi. "Dediğim gibi, fikrini değiştirirsen beni aramak için madalyonu kullan."

Daimon bir sürgü deliği çağırıp içine girdiğinde Cael kıpırdamadı. Bir güneş patlamasının ortasında uçan bir ejderhanın bulunduğu altın madalyona baktı. Bu kadim Spathis'in evrensel işaretiydi.

Daimon ciddi miydi? Amaranda'nın hayatını kurtarmanın bir yolu olabilir miydi?

Sana yalan söylüyor, Cael. Aptal olma.

Ama ya değilse?

Yumruğunu madalyonun üzerinde sıkıan Cael banyoya gitti, sonra yatak odasına döndü. Yatağın üzerinde durmuş, uykusuna geri dönmüş olan Amaranda'ya bakıyordu. Tamamen çıplak bir şekilde yan yatarken uzun sarı saçları etrafına dağılmıştı.

Uzandı ve onun esnek koluna dokundu. Onun için dünyalara bedeldi. Onunla tanışmadan önce, hiçbir şey hissetmekten aciz, boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Ona yeniden gülmeyi öğretmişti. Nefes almayı. Her şeyini ona borçluydu ve onsuz bir dakika bile yaşama düşüncesi onu acıyla sakatlıyordu.

Madalyonu şifonyerin üzerine koydu, sonra ekosesini bıraktı ve yatakta ona katıldı. Eğer uyanık olsaydı, yeminine ihanet etmeyi düşündüğü için bile ona kızardı.

"Sahip olduklarımızın tadını çıkaracağız ve bunun için minnettar olacağız, Cael. Kaderin bizim için takdir ettiğinden fazlasını dilemeyin."

Merhameti ve gücü, onu bu kadar çok sevmesinin yalnızca bir parçasıydı.

Ve bu yüzden onu kaybetmek istemiyordu.

Boğazındaki yumruya karşı yutkunarak onun sıcak bedenini kendine doğru çekti.

Gözlerini kapattığında, kafasının içinde Stryker'ın sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Tek bir kelime, Cael, ve onu asla kaybetmek zorunda kalmayacaksın. Sadece bir kelime."

Cael güç ve cesaret için fısıldayarak dua etti. Ama sonunda, ikinci görüş yeteneği onu korkutan bir gelecek ortaya koydu. Çünkü kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu.

Bu kadını yanında tutmak için her şeyi yapardı. Tek soru, Stryker'ın karısının hayatını kurtarmak için ondan tam olarak ne yapmasını isteyeceğiydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Susan akşam karanlığından hemen sonra uyandı -en azından öyle sanıyordu. Odada pencere ya da saat olmadığı için, üst kattaki kulüpten gelen müzik sesleri dışında saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Bu da gün batımından sonra olması gerektiği anlamına geliyordu, ama çok geç olamayacağını düşündüğü kadar sessizdi.

Ravyn onun uyandığını anlamış gibi arkasına geçti ve çıplak sırtına nazik bir öpücük kondurdu. Ravyn'in sıcak dudaklarını teninde hissettiğinde ürperdi. "Günaydın," dedi adam yavaşça gerinirken. Yuvarlanırken, bu esnemeyi kendisinin de hissettiğine yemin edebilirdi. Soluk ışık çıplak vücudunu mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Yağsız kasları gergin ve şişkin duruyordu...

Onun başka bir yanını da fark etmekten kendini alamadı.

"Akşam demek istiyorsun."

Adam cevap vermeden esnedi. Sırtını dikleştirirken adamın karın kaslarının belirginliği karşısında büyülenmişti. Evet, bir kadın bunun üzerinde çamaşır yıkayabilirdi. Ve bu onda kendini ona sürme isteği uyandırdı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Bir bebek gibi. Sen?"

Yan dönerek ona şeytani bir sırıtma yaptı. "Evet, aslında bir kez olsun yaptım."

Ona başka bir soru soramadan Grieg'in "In the Hall of the Mountain King" şarkısı çalmaya başladı. Bu onun tam bir

Ravyn'in telefonu olduğunu fark etmek için bir saniye.

Sinirli bir ses çıkararak, cevap vermeden önce pantolonundan çıkarmak için yuvarlandı.

"yle mi?" Adam uzandı ve onu dinlerken boş boş eliyle oynadı.

Susan onun parmaklarının tenindeki sertliğinin tadını çıkarıyordu, her ne kadar bir yanı okşadığı şeyin başka bir şey olmasını dilese de.

"Tamam, orada olacağım." Telefonu kapattı.

"Ne oldu?"

Elini dudaklarına götürdü, böylece cevap vermeden önce parmak eklemlerinin arkasını ısırabilecekti. "Bu gece burada tüm Karanlık-Avcıları bir toplantıya çağırıyorlar."

Bu onu şaşırttı. "Birbirinizi zayıflatmadan birlikte olabileceğinizi düşünmemiştim."

"Yapamayız, bu da size Sincapların bu toplantının ne kadar önemli olduğunu düşündüklerini gösteriyor. Acheron genellikle böyle bir şeyi bir araya getirecek tek kişidir." Ona bir öpücük vermek için eğildi ve dudakları birbirine değdiğinde vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Birlikte olmamaları gerekirken bu adamın ona hissettirdiklerine inanamıyordu.

Adam sertçe geri çekilinceye kadar Susan onun saldırısı altında eridi. "Yarım saatimiz var," dedi sessizce. "abuk olun."

Kadın inledi. "Keşke seks için yarım saat olsaydı, ama sanırım giyinmek için yarım saat demek istiyorsun."

Ona ters ters baktı. "Sizinle asla yarım saat içinde seks yapamam leydim. Gerçekten mümkün değil."

Dudağını ısırarak aşağı uzandı ve onun sıcak kesesini avucunun içine aldı. "Böyle konuşmaya devam edersen Leopardman, yakın zamanda bu odadan çıkmayacağız."

Onun boynunu ısırdı ve okşadı. "Evet ama o zaman peşimize düşerler ve ben de onlardan birini öldürmek zorunda kalırım ki bu gerçekten kötü bir şey olur. Ash, Squireları öldürdüğümüzde sinirlenme eğiliminde oluyor."

Teninin tadını çıkarmak için onun üzerine uzandı, sonra derin bir iniltiyle ayağa kalktı.

Susan onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdikten sonra hızla giyinip üst kata çıktılar. Bir yanı aşağıda kalıp dosyaları incelemeye devam etmek istiyordu... dayanıklılığının ne kadar süreceğini test etmek gibi başka şeylerin yanı sıra, ama merakı onu alt etti.

Kara Avcıların kendilerini öldürmeye çalışan Daimonlarla savaşmak için güçlerine ihtiyaç duydukları ortadayken bir toplantı çağrısı yapacak kadar önemli ne olabilirdi?

Susan merdivenlerin başında duraksadı. "Bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Eğer ben bir Daimon olsaydım ve sizi bir araya getirmenin sizi zayıflatacağını bilseydim, elimden gelse bunu yapmaz mıydım?"

"Evet ama telefon numaralarımız onlarda yok." İyi

bir noktaya değindin.

Kapıyı o açtı. Terra onları mutfağa ulaşamadan üst kattaki koridorda karşıladı. "Arka ofisteler," dedi ve her birine bir çuval ve bir soda uzattı.

"Nedir bu?" Susan sordu.

"Kahvaltı. İkinizin de toplantı sırasında acıkacağınızı düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi Ravyn.

"Sorun değil." Terra onları mutfaktan çıkan başka bir koridora, bir duvar boyunca uzanan bir masanın ve ortada büyük bir konferans masasının bulunduğu büyük bir ofise götürdü. Leo ve Kyl, Erika ve Jack ile birlikte çoktan oradaydılar. Susan etrafta Jessica'yı aradı ama ondan hiçbir iz yoktu.

Terra onları yalnız bırakırken Leo'ya "Ne oldu?" diye sordu. "Bir sürü şey."

Susan çuvaldaki öğle yemeğini masanın üzerine koyarken, "Güzel," dedi. "Eldivenlerimi çıkardığımdan emin olacağım."

Kyl dizüstü bilgisayarında bir şeyi gözden geçirirken homurdandı.

Susan ve Ravyn otururken kapı açıldı ve Otto ile Nick görüldü. Otto'nun yüzü soğukkanlıydı, ama Nick'inki öfkeliydi, sanki bu buluşmaya gerçekten içerlemiş gibiydi. Onun karşısındaki koltuğa oturdu ve somurtkan bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kyl bilgisayarından başını kaldırırken kaşlarını kaldırdı. "Ne? Karanlık Avcısı olmak sana uymuyor mu?"

Nick dudağını büktü. "Kapa çeneni, ahmak."

"Ahmak mı?" Kyl tamamen öfkelenmişti. "Sana ne oldu böyle, evlat? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. En iyi arkadaşlar."

Otto, Nick'in yanına otururken, "Kyl," diye tersledi. "Rahat bırak." Kyl teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Her neyse."

Kapı tekrar açıldığında Susan başını kaldırdı ve elindeki hindili sandviçi dudaklarına götürürken donup kaldı. Gözlerini kocaman açarak neredeyse yirmi yıldır görmediği bir adama baktı... ve adam hiç değişmemişti. Cidden. Zerre kadar. Ne bir kırısklık, ne bir beyaz saç. Hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip olan bu adamın boyu 1.80'di ve kısa simsiyah saçları Asyalı yüz hatlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Sandviçini masaya geri koydu. "Sensei?"

Susan'ın bakışlarıyla karşılaştığında kendi ağzı da düştü ve Susan sonunda onun stüdyosunda eğitim aldığı iki yıl boyunca bir şekilde fark edemediği bir dizi dişi gördü. "Susan?"

Ravyn meraklı bakışlarını aralarında gezdirdi. Bilmese, o koyu renk gözlerde bir parça kıskançlık gördüğüne yemin edebilirdi. "Dragon'u tanıyor musun?"

Susan başını salladı.

Ravyn pek memnun görünmüyordu. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Dojo'daki öğrencilerimden biriydi," dedi Dragon ona gülümseyerek. "En iyi öğrencilerimden biri olduğunu da eklemeliyim."

Susan şaşkınlık içinde ona bakmaya devam etti. "Vay canına, burada olduğuna inanamıyorum. Yine de bu pek çok şeyi açıklıyor."

Sonunda rahatlayan Ravyn buna güldü. "Dur tahmin edeyim, hiç boş dersin olmadı ve ailevi acil durumlar yüzünden tuhaf zamanlarda dışarı çıkmak zorunda kaldı?"

Bu doğrudu. Dragon harika bir öğretmendi ama iki de asistanı vardı ve sık sık onun bir suçlunun peşinden Süpermen gibi koştuğu şakasını yaparlardı. Gerçeğe ne kadar yakın olduklarını kim bilebilirdi?

Susan başını salladı. "Tanrım... siz gerçekten her yerdesiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Dragon. "Bu da benim neden burada olduğumu açıklıyor ama senin nasıl olup da bizimle birlikte olduğunu açıklamıyor."

Leo masanın başına otururken, "O yeni bir yaver," dedi.

Ejderha öne çıkarak ona elini uzattı. "Dünyamıza hoş geldiniz. Seni tekrar görmek güzel."

Onun elini sıktı ve gülümsedi. "Sen de öyle."

Dragon onun yanındaki sandalyeye oturmaya başladığında Ravyn boğazını temizledi.

Ejderha, elini sandalyenin arkasına koyarak tereddüt ederken tek kaşını kaldırdı. Orada oturup Ravyn'i kızdırıp kızdırmama konusundaki iç tartışmasını görebiliyordu. Ona göz kırparak Ravyn'in diğer tarafına oturmak için hareket etti.

"Ravyn'i uzun zamandır mı tanıyorsun Susan?" Dragon sordu. "Yeni tanıştık."

"Uh-huh-"

Ravyn sandviçindeki domatesleri toplarken, "Konuyu kapat, Dragon," dedi.

Dragon ellerini siyah rüzgârlığının cebine soktu ve onlara bilmiş bir bakış fırlattı.

Susan, Dragon Leo'yla Grönland'da bulunan uzaylı bir bebekle ilgili Inquisitor'daki son haber üzerine sohbet etmeye başlamadan önce yanaklarının ısındığını hissetti.

Onlar konuşurken Susan Nick'in elini fark etti. Leo ve diğerleri gibi onda da aynı örümcek ağı dövmesi vardı. Ne kadar ilginç....

Onlara katılan bir sonraki Kara Avcı, Menkaura adında eski bir Nübyeli rahipti. Uzun boylu ve zayıftı, teni mükemmel bir moka tonundaydı. Uzun siyah saçlarını örgüler halinde ensesinden geriye doğru bağlıyordu. Ama onu en çok büyüleyen şey, siyah bir kot pantolon ve sağ pazusundaki Horus'un gözü dövmesini gösteren siyah kolsuz bir yelek giymiş olmasıydı. Dövmenin altında da küçük hiyerogliflerden oluşan bir çizgi vardı.

"Bunun ne yazdığını bilmek zorundayım," dedi dövmeyi göstererek.

Cevap vermeden önce şöyle bir baktı: "'Ölüm bir kapıdır. Kapıyı çalmadan önce düşün.'"

"Bu çok derin."

Jack sinirli bir ses çıkarırken başını ona doğru eğdi. "Vay be, ben de hep 'Geber, Pislik, Geber' gibi bir şey yazdığını sanırdım. Ne büyük hayal kırıklığı."

Yüzündeki acı dolu ifadeden Susan, Menkaura'nın Jack'in esprilerinden hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Dragon ve Ravyn'in aksine, Menkaura tamamen içine kapanıktı ve çok az konuşuyordu.

Onunla ilgili bir şey ona bir sonraki kurbanını bekleyen bir kobrayı hatırlatıyordu.

Susan bir an etrafına bakındı.... "Biliyor musun, birden kendimi şu Kapak Modeli programında gibi hissettim. Bana mı öyle geliyor yoksa tüm Karanlık-Avcıların gerçekten seksi olması gerektiğini söyleyen yazılı olmayan bir kural mı var?"

Erika homurdandı. "Hadi ama Susan, bir düşünsene. Eğer ölümsüz bir tanrıçaysan ve ölümsüzlerle savaşmak için bir savaşçı ordusu kuruyorsan, bu orduyu sümüklü böceklerle mi yoksa bulabildiğin en ateşli peynir parçalarıyla mı dolduracaksın?

Belki sığ biriyim... tamam, oldukça sığ biriyim, ama bu konuda Artemis'e iki başparmak veriyorum."

Susan bakışlarını orada bulunan dört Kara Avcı'nın üzerinde gezdirirken, "Haklısın," dedi. Sonra da Leo'ya baktı. "Biliyor musun, bu iyi bir manşet olurdu, değil mi? 'Yunan Tanrıçası Sıcak Peynir Ordusuna Komut Veriyor.'"

Leo onu tersledikten sonra dosyasını karıştırmaya devam etti.

"Ooo," dedi Susan, incinmiş gibi yaparak. "Sanırım Sleaze'in Efendisi tarafından reddedildim."

Menkaura henüz yerine oturmuştu ki, kapı aniden geri çekildi.

"Kahretsin, Belle!" Leo oturduğu yerden tamamen sıçrarken tersledi. "Yapma şunu."

Susan gülmemek için kendini zor tuttu.

Belle, ayağının topuğuyla kapıyı çarparak kapatmadan önce, Teksas ağzıyla kalın bir sesle, "Otur yerine, Leo," dedi. Uzun boylu, sarışın, siyah bir kot pantolon ve siyah bir bluz giymiş olan Belle, Susan'a bir meleği hatırlatıyordu... sakızını geviş getiren bir inek gibi çiğneyen bir meleği. Açılmamış iki şişe tekilayı masanın üzerine koymak için ilerledi. "Şimdi, kızlar ve erkekler, parti başlasın."

"Pekâlâ, Annie Oakley," dedi Ravyn alaycı bir ses tonuyla. "En son parti verdiğinde Chicago'nun yarısı yandı."

Belle gözlerini şakacı bir şekilde ona dikti. "Bu benim hatam değildi."

Ravyn sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona şüphe dolu bir bakış attı. "Uh-huh. En azından suçu kendin üstlenebilir ve Bayan O'Leary'nin ineğinin üzerine yıkmayabilirdin."

"Hey şimdi, yangını başlattı diye yaşlı Bessie'yi asamadılar." Belle Susan'ın yanında durmak için hareketlendi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayaklarını hafifçe açarak öylece duruyordu. Bu duruş Susan'a silahını çekmek üzere olan bir silahşoru hatırlattı. "Sen yenisin. Sen de kimsin?"

Etrafına endişeyle baktı ama adamlar Belle'in düşmanca tavrından endişe duymuş gibi görünmüyorlardı. "Susan."

Belle pek de etkilenmemiş bir ses tonuyla, "Hı-hı," dedi. "O bir yaver," dedi Leo.

"Uh-huh." Belle onu tekrar süzdü. "Silahla ateş edebilir misin?" Susan bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı.

"Evet."

"Tetiği çektikten sonra bir şey vurabiliyor musun?"

"Çoğu zaman."

"Harika." Elini ona doğru uzattı. "Buradaki küçük grubumuza hoş geldiniz."

Belle'in tüm tavırları dostane bir hale dönüşürken Susan onun elini sıktı. "Teşekkürler."

Menkaura sandalyesinde kaydı. "Belle eskiden bir Vahşi Batı gösterisiyle seyahat ederdi."

Belle en yakınındaki şişeyi dişleriyle açtı. "Evet," dedi cebinden küçük bir shot bardağı çıkarıp doldururken, "ve son gösterimde Annie Oakley'in kışını tekmeledim, ama bundan hiç bahsediyorlar mı? Hayır. Ben kaybettim, o ise şöhreti yakaladı. Hayat adil değil, benden söylemesi."

Kyl önündeki plastik bardağa tekilayı dökmeden önce diğer şişeyi açtı. Susan'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce bardağı Belle'in şerefine kaldırdı. "Belle, kazanan olarak ondan bahsetmeyen muhabiri vurdu." İçkiyi tek bir yudumda devirdi.

"Evet, ama önce o bana ateş etti." Belle bardağını boşaltmak için başını arkaya eğdi, sonra bardağı yeniden doldurdu. "Iskalaması benim suçum değil. Sadece ona kimin daha iyi nişancı olduğunu yakından ve bizzat gösterdim..." Şişeyi bir kenara bırakırken kaşlarını çattı. "Ama muhtemelen onu öldürmemeliydim çünkü o zaman o makaleyi düzeltebilirdi."

Leo ona kuru bir bakış attı. "Ve sen de bir kanun kaçağı olmazdın."

"Kapa çeneni, Leo."

Belle, Susan'ın yanındaki sandalyeyi kaptı, etrafında döndürdü ve üzerine oturdu. Aynı anda inanılmaz derecede çekici bir

Kadın içeri girdi.

Susan ağzının açık kalmaması için kendini zor tuttu. Gerçekten de hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Ve inanılmaz derecede uzun boyluydu... en az 1.80 boyunda, uzun kumral saçları yüzünden geriye doğru kazınarak kalçalarına kadar bir örgü halinde dökülüyordu. Diğerleri gibi o da üniformaları olan siyah giysiler giymişti. Sadece bu Kara Avcı'nın üzerinde deri bir pantolon ve siyah brokar bir korse vardı.

Ayrıca elinde büyük boy bir Starbucks kahve fincanı tutuyordu ve inanılmaz boyunun bir kısmını açıklayan bir çift beş inçlik çelik çivili bot giyiyordu.

Nick'in sandalyesinin yanında durdu ve bir dakika boyunca onu süzdü. "Gautier?"

Kendi tekilasını doldururken ona bakma zahmetine bile girmede. "Selam, Zoe."

Gözlerini kısarak uzandı ve Nick'in yüzündeki ve boynundaki Kara Avcı işaretini görebilmek için başını yana eğdi.

"Kahretsin evlat, ne oldu? Artemis seni tokatladı mı?"

Bileğini tuttu ve ona ters ters baktı.

Zoe başını sallayarak onun tutuşunu kırdı. "Kyrian senin karanlık tarafa geçtiğini düşündüğünü söyledi ama ben ona inanmadım."

Nick tekilasını yudumladı. "Evet, sanırım görüldüğü kadar aptal değil."

Zoe, Nick'in sesindeki zehir karşısında şaşırmış görünüyordu. Susan'a kaşlarını çatmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. Zoe çenesini ona doğru eğdi. "Yeni piliç kim?"

"Kim bu yaşılı sürtük?" Susan Leo'ya bakarak sordu.

"Ooo," dedi Zoe şeytani bir kahkahayla, "sümüklü." Yine de kadının gözlerinde saygı vardı. "Bunu destekleyecek bir şeyin var mı?"

Ejderha kendi kendine alçak sesle güldü. "Evet, öyle. Onu ben eğittim."

"Tamam. Akıllı ve sert bir kış. Bundan daha iyisini isteyemezdim. Bizden biri olmadığını biliyorum, o zaman bir yaver olduğunu varsayıyorum."

"Evet," dedi Leo.

Susan sandviç paketini torbaya geri koyarken gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltıyla onu izleyen Ravyn'e baktı. "Üzerimde 'Yeni yaver' yazan bir tişört giymeli miyim?"

"Hayır," dedi Kyl, "üzerinde 'Squirehood: what an indenture' yazmalıydı."

Bütün Squirelar ve Ravyn güldü. Geri kalanların bu konuda pek bir espri anlayışı yok gibiydi.

Zoe kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra Susan'a son derece seksi bir bakış attı. "Kime hizmet ediyor?"

Erika cevapladı. "Hiç kimse. O Dorean."

Zoe'nin Susan'a dikilen gözlerindeki ilgiyi fark etmemek mümkün değildi. "Gerçekten mi?"

Ravyn anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Senin zaten bir yaverin var, Zoe."

"Evet ama ona katlanamıyorum, benden daha kadın. Değişiklik olsun diye gerçek bir kadın yavere sahip olmak güzel olurdu."

Ejderha homurdandı. "İşler öyle yürümüyor Zo, bunu sen de biliyorsun. Cinsel olarak çekici bulduğun bir yaverin olamaz."

Kızgın bir nefes verdi. "Bu kuraldan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Belle'in yanına otururken ve Cael de onlara katılırken.

Leo'nun yanına oturmadan önce hepsini selamladı. Diğerlerinin aksine Cael siyah giyinmemişti. Üzerinde bol mavi bir kot pantolon ve dikenli saçlarıyla uyumsuz görünen bol bir V yaka kazak vardı. Zavallı Cael yataktan sürünerek çıkmış ve bulabildiği en yakın giysileri üzerine geçirmiş gibi görünüyordu.

Susan onu izlerken kaşlarını çattı. Adam son derece durgun görünüyordu, sanki bir şey onu tamamen meşgul etmiş gibiydi. İçindeki muhabir anında ilgisini çekmişti.

Ejder saatini kontrol etti. "Kaba olmak istemem ama güçlerim azalmaya başladı. Bu toplantıya başlamamıza daha ne kadar var?"

"Sadece bekliyoruz-" Kapı açılıp kısa boylu, şişman bir adam içeri girince Leo'nun sesi kesildi. Otuzlu yaşlarının ortalarında, flanel bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Ona bir Kara-Avcı gibi değil de başka bir yaver gibi görünmüştü.

Onları duygulu bakışlarla süzerken yüzü tamamen asıktı.

"Burada ne yapıyorsun Dave?" Leo sordu. "Troy nerede?"

Dave'in çenesinde bir tik oluştu. Kederli bir sesle cevap vermeden önce yutkundu. "ld."

O tek sözcükle birlikte sanki odanın bütün havası çekilmiş gibi oldu. Tam bir dakika boyunca ortalık o kadar sessizdi ki Susan'ın duyabildiği tek şey kulaklarındaki belli belirsiz uğultuydu. Kimse kımıldamadı.

Bu Kara-Avcı'nın kim olduğunu bilmese de, onun kaybından duyduğu üzüntüyü hissetti. Ve bunun oradaki herkesi, özellikle de Dave'i derinden etkilediğini biliyordu.

Ravyn sonunda sessizliği bozan kişi oldu. "Nasıl?"

Dave'in gözlerinde yaşlar birikirken, gözle görülür bir şekilde soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Dün gece Last Supper Club'da bir grup Daimon'la karşılaşmış ve onlarla dövüşürken ciddi şekilde yaralanmış. Beni ara sokaktan aradı ve çok kötü kanaması olduğunu söyledi. İnsanlara kendini göstermeden geri dönemeyeceğini ya da içeri giremeyeceğini söyledi. Ona kulübün arkasında beklemesini ve olabildiğince çabuk orada olacağımı söyledim. Onu arabama bindiremeden polis geldi ve bizi tutukladı. Dvşemeyecek kadar güçsüzdü, Troy da dvşmezdi zaten. Bir insana zarar verecek bir şey yapmasına imkan yok."

Ravyn de Susan'ın hissettiği kadar hasta görünüyordu. "şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Telefon etmemize ya da başka bir şey yapmamıza izin verilmedi. Bizi binanın doğu tarafındaki bir hücreye götürdüler... pencerelerin üzerinde perde ya da başka bir şey yoktu. Bizi başka bir hücreye götürmeleri için bağırıp duruyordum ama onlar sadece gülüyor ve çıtır yaratıklar ve tost hakkında şakalar yapıyorlardı. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu."

Başını salladı ve o kadar yeşile döndü ki Susan onun yerde hasta yattığını sandı. Tekrar konuştuğunda

Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Troy güneş ışığının önünden çekilip durdu, ben de pencereyi kapatmaya çalıştım ama saat dokuzda her şey bitmişti." Anısının verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Masanın etrafındaki Kara Avcılara baktı. "Hangi Tanrı'ya tapıyorsanız ona dua edin ki hiçbiriniz böyle ölmesin. Apollo'nun Daimonlara ne yaptığını unutun... bu çok daha kötü. Hemen ölmüyorsunuz. Yavaş ve acı verici. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar deriniz ve kemikleriniz erirken için için yanarsınız. Kül bile kalmaz." Kendisine musallat olan görüntüleri kovmaya çalışıyormuş gibi elleriyle gözlerini kapattı. "Sonuna kadar her şeyin tamamen farkındaydı. Ağlamak ve acıdan çılgılık atmak arasında tekrar tekrar dua ediyordu." Dave hıçkırıklara boğuldu. "Neden en azından onun acısını dindirmek için bana bir balta vermediler?"

Susan boğazındaki safra yükselirken ağzını kapattı. Etrafına, orada bulunan Kara Avcılara baktı. Hepsi de onun anlattığı şeyin acısını hissediyordu. Hepsi de. Her birinin yüzünden okunuyordu. Ama bakışları Ravyn'in üzerindeydi. Aklının bir köşesinde onun da aynı durumda olduğu bir görüntü vardı.

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Hapisten nasıl çıktın?" Otto sordu.

Dave yumruğunu sıkıpaçarken yüzünde sayısız duygu oynadı. Öfke. Acı. Acı bir mizah bile vardı. Ama nefret o kadar parlaktı ki gözleri kamaştırıyordu. "Onu izliyorlardı. Troy öldükten sonra hücreye geldiler ve kapıyı açtılar.... 'Sanırım senin hakkında yanılmışız. Ama kiminle arkadaşlık ettiğin konusunda daha dikkatli olmalısın' dediler. Sonra geri çekildiler ve beni oradan çıkardılar."

"Onları cinayetten yakalayabiliriz!" Erika öfkeyle söyledi.

Leo başını salladı. "Nasıl? Eminim şimdiye kadar ellerindeki gözetleme verilerini silmişlerdir. Silmemiş olsalardı bile, buna kim inanırdı? İnsanlar gerçek hayatta parçalanmazlar, sadece Hollywood filmlerinde parçalanırlar."

"Ve ortada ceset yok," diye ekledi Otto. "Kanıt da yok. Kanıtlayabildiğimiz kadarıyla tek yaptıkları, birkaç saat sonra serbest bıraktıkları bir adamı tutuklamak oldu. Zarar yok. Suç yok. Dokunulmazlar."

Dave'in bakışları Leo'ya kaydı. "İşte bu yüzden istifa ediyorum. Bu işin tamamen dışındayım."

Kyl ayağa kalktı ve ona doğru uzandı.

Dave uzaklaşırken, "Dokunma bana," diye tersledi.

Kyl'ın yüz hatları sertleşti. "Kendini toparlamalısın."

"Hayır, lanet olsun, bilmiyorum." Yüzü kül rengine dönmüştü. "Ben baba tarafından altıncı nesil bir yaverim Kyl. Anne tarafından sekizinci. Troy'la aynı evde büyüdüm ve hayatım boyunca ne yapacağımdan hiç şüphe etmedim." Sözlerini vurgulamak için elleriyle anlamlı bir işaret yaptı. "Bizler Kara Avcıların kimliklerini korumak için buradayız. Yaralandıklarında can simitleri biziz ve güvenebilecekleri tek kişi de biziz. Kahretsin, onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve şimdi biliyorum ki benim için bir kardeş gibi olan bu adam, bizi korumaya çalıştığı için sonsuza kadar acı çeken bir Gölge olarak sıkışıp kaldı. Adalet bunun neresinde?" Leo'ya doğru döndü. "Beni öldürseniz de umurumda değil. Benden bu kadar. Bunu tekrar yaşayamam."

Nick derin bir sesle, "O haklı," dedi. Tekila bardağını o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Bu tıpkı New Orleans gibi. Daimonlar bizimle dalga geçiyor ve bunu yaparken de gülüyorlar. Henüz bilmediğimiz neler yaptıklarını söylemeye bile gerek yok..." Masanın etrafına ateşi dondurabilecek kadar soğuk bir bakış fırlattı ve bu bakış Susan'ın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. "Şu anda tek bildiğimiz, içinizden birinin bir Kara-Avcı'yı öldürmüş ve şimdi de onun bedenini bizi gözetlemek için kullanan bir Daimon olabileceği." Bakışları Cael'in üzerinde durdu. "Hatta onlarla birlikte yaşıyorsun."

Cael'in yüzü taşa döndü. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir inek kasapla birlikte yaşıyorsa, diğer ineklerin kesilmesine yardım etmediği sürece er ya da geç yenir."

"Bullocks!" Cael ayağa kalkarken bağırdı.

Nick yine de geri adım atmadı. Orada öylece oturdu, sanki Cael mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi Cael'e baktı. "Stryker'ın ya da onun baş yordakçılarından birinin seni ele geçirmediğini nereden bileceğiz?"

Otto kaşlarını çatarak ona baktı. "Nick, sen neden bahsediyorsun?"

Ölümcül bakışlarını Otto'nun üzerine dikti. "Annemin öldüğü gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Saldırıya uğradık."

"En hafif tabirle." Sesinde alaycılık vardı. "Sadece saldırıya uğramadık Otto. Resmen kazıklandık. Telefonları ve Daimonların bizimle nasıl oynadığını hatırlamıyor musun? Senden bir telefon alırdım ama arayan sen değildin.... kafamızı karıştıran onlardı."

Susan ve Ravyn birbirlerine ürkütücü bir bakış fırlattılar. Nick'in sözleri üzerine Ravyn'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Kimse telefonlarla oynamadı, Nick," diye hırladı Otto.

"Bunu ben de hatırlamıyorum," diye ekledi Kyl.

"Numaralarımızı nasıl alabildiler?" Ravyn sordu.

Nick alay etti. "Daimon'a benziyor muyum? Nereden bilebilirim ki? Ama onlar yaptı. Her gece bizi ve dikkatlerini çeken masum insanları öldürürken sokaklarda neşeli bir kovalamacaya sürüklediler." Otto'ya baktı. "Ash'i neredeyse öldürdükleri geceyi hatırlamıyor musun?"

Otto'nun yüzünden Nick'in neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşıyordu. "Hayır."

Nick boğazının derinliklerinde homurdandı. "Dur tahmin edeyim, her şey olup bittikten sonra Acheron hepimizi teker teker kenara çekip hafızanızı sildi, değil mi?"

Kyl başını salladı. "Ash böyle bir şey yapmaz."

"Seni aptal. Tabii ki yapardı. Hiçbiriniz onun hakkında bir bok bilmiyorsunuz. Ama ben biliyorum." Gözleri öfkeyle yanarken elini saçlarında gezdirdi. "Geçmiş düşündüğünde, her şey bulanık mı? Bazı şeyleri çok net, bazılarını ise belirsiz mi hatırlıyorsun?"

"Bu her anı için geçerli," diye alay etti Otto.

"Evet, Ash'e ulaşmaya çalıştığımız ve kimsenin nerede olduğunu bilmediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Kyl kaşlarını çatı. "Ash telefonunun çalışmadığını söyledi."

"İnanın bana, gayet iyi çalışıyordu. Neler olduğunu biliyordu, ama bu işin dışında kaldı ve o olmadan onlarla savaşamayacağımızı bildiği için Daimonlarla başa çıkmamız için bizi yalnız bıraktı. Sonra Daimon'lar ortaya çıktı ve her tarafımızı sardılar. Biz onlarla savaşmaya çalışırken, liderleri Desiderius, Amanda'nın kız kardeşini ve annemi öldürebilmek için Ulrich'i ele geçirdi. Ele geçirilmiş bir Kara Avcı olarak Kyrian'ın evine davet edilmeden girebildi. Kassim'in kafasını kopardı ve sonra Amanda ve Kyrian'ı öldürdü."

Kyl gözlerini devirdi. "Aptal olan sensin Nick. Onlar ölmedi."

"Oh, evet, yaptılar. Bana güvenin. Kyrian ortaya çıktığında Artemis beni çoktan Hades'e atmıştı. Ölmüş olmasına rağmen, Amanda yanında olmadığı için kendini kaybetmişti. O bir Hristiyan, Kyrian ise eski bir Yunanlı olduğu için, Amanda kendi cennetine giderken, Kyrian da kendi cennetine gitmişti. Ölümlerimizden dolayı hala kanlar içinde, Acheron nehrinin kıyısında durmuş, Charon'un bizi diğer tarafa geçirmesini bekliyorduk. Biz beklerken, Kyrian ölümüne neden olan her şey hakkında bana içini döktü."

"Kyrian ölmedi," diye ısrar etti Kyl.

Nick'in gözlerinin derinliklerinde nefret alevlendi. "Artık değil. Acheron onu geri getirdi."

Yine de Kyl karşı çıktı. "Ash'in böyle bir gücü yok."

"Ve eğer buna inanıyorsan aptalsın." Nick öne doğru oturdu ve elini masaya vurarak sözlerini noktaladı. "Flaş haber millet. Ash bir tanrı."

Leo ve Otto ona güldüler. "Nick,

kafan iyi mi?" Zoe sordu.

Kurban arayan bir iblis gibi Zoe'ye yöneldi. "Hayır. İstersen inkâr et ama ben gerçeği biliyorum. Yaratılan en genç Karanlık Avcısı olabilirim ama uzun zamandır bu dünyadayım ve neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Geri kalanınız arkanızdan oynanan bir oyunun aptallarısınız. Şu anda karşı karşıya olduğunuz Spathi Daimon'ları aptal değil. Desiderius ilk kez Kyrian'ın peşine düşene kadar kimse Daimonların bırakın bin yılı, yüz yıl bile yaşayabileceğini bilmiyordu... hatta daha da ötesi, on bir bin yıl. Ama Ash biliyordu ve ona onlar hakkında soru sorduğumda bile tek kelime etmedi. Neden acaba?"

Dragon gözlerini Nick'e dikti. "Ash bilmiyordu, yoksa bilirdi."

"Ash sırların kralıdır. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Daimonların onunla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyorum ama bir bağlantı olduğunu biliyorum."

Şimdi gülme sırası Belle'deydi. "Ne diyorsun sen? Ash bir Daimon mu?"

"Hayır. O bir tanrı ve bir şekilde onlarla bağlantısı var." Nick her birine tek tek baktı. "Bunlar uğraşmaya alışık olduğunuz şeyler değil, millet. Bunlar çok daha fazlası ve şimdi insan yardımına da sahipler."

Menkaura kaşlarını çattı. "Bizden ne istiyorlar?"

"Senin kanınla yıkanmak istiyorlar ve inan bana bunu

yapacaklar." Erika kaba bir ses çıkardı. "Peki, siz sadece Bay Gün ışığı mı?"

Nick kötü bir korku filminden fırlamış gibi başını yavaşça ona doğru çevirdi. Yüzünün Susan'a, kendi havasını solumaya cüret eden bir köylüye hitap eden bir kralı hatırlatması da cabasıydı. "Kimsin sen küçük kız ve bu toplantıda ne işin var?"

Ravyn'i işaret etti. "Onun yerine geçen yaveri ve benim hiçbir fikrimiz yok, ama en azından bu kıyamet ve kasvet saçmalığıyla herkesi aşağı çekmiyorum."

Şimdi Susan'a, ayakkabısını ıslatan bir köylüden sonra kral gibi görünüyordu... suyla demek istememişti. "Yedek yaver mi? Bu da ne demek oluyor?"

Erika ona, biraz yavaş olanlara ayırdığı bir bakış olan "duh" bakışını attı. "Yaver olmak istemeyen ama Bay Kontis yirmi dört saatten fazla kimsenin onun yanında kalmasına izin vermediği için bu işe sürüklenen biri. Sanırım babam onunla geçmişte herkesten daha uzun süre kaldı çünkü yarı sağır ve Ravyn'in keskin alaycılığını dinleyemiyor. Benim tahammül edebildiğim bir şey çünkü bunu bana beşikten itibaren o öğretti."

Nick onun konuşmasından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "O zaman bir yaver olarak orada oturup çeneni kapalı tutmayı bilmelisin."

Erika'nın çenesi öfkeyle düştü. "Sen yaverlik hakkında ne biliyorsun ki?"

"Eskiden Karanlık Avcısı Web sitesini yönetiyordu," dedi Leo nefesinin altından.

Öfkeyle ona döndü. "Ve bu onu uzman mı yapıyor?"

Kyl omuz silkti. "Efendi'nin el kitabını internete koyan kişi o."

"HTML yazabiliyor, ne olmuş yani? Büyükannem hayatta olsaydı bunu yapabilirdi."

"Erika..." Leo uyarıcı bir tonda konuştu.

"Kapa çeneni, Leo," diye tersledi.

Nick ona tısladı, "Bir Theti ile böyle konuşamazsın."

"Neden konuşmayayım?"

Nick'in yüzündeki ifade birazcık beyni olan herkesi ürpertebilirdi. Öte yandan Erika'nın beyninde kendini koruması gereken kısım eksik gibi görünüyordu.

"Büyüklerine saygı göstermeyi öğrenmelisin," diye tehlikeli bir şekilde hırladı.

"Öyle mi?" diye meydan okudu. "Senin yapacağın gibi

mi?" "Bir yaver olarak her zaman emirlere uyarım."

Başını eğerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Evet, doğru. Madem emirlere uyuyordun, o zaman nasıl Kara Avcı oldun, ha? Son baktığımda bunu yapmamamız gerekiyordu, değil mi?"

"Erika!"

"Ne?" diye Leo'ya çıkıştı.

Ona sert bir bakış attı. "Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var ve zamanımız tükeniyor."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Konuşalım. Ben sandviç almaya gidiyorum." Odayı geçerken kendi kendine mırıldandı. "Sanki o bilge saçmalıklarıyla bizi kurtaracak - adam bir bok bilmiyor. New Orleans'ı bile kurtaramadı ve orada yaşadı."

Herkes nefesini sert bir şekilde içine çekerken, bu sözler odada bir sis bulutu gibi dolaştı.

Erika kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu gördü.

Yüzü öfkeyle buruşan Nick ayağa fırladı. "Ne dedin sen?"

Erika kapıyı açmaya çalışırken onu görmezden geldi. "Bu kapı neden açılmıyor?"

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?"

Otto ayağa kalkarak, "Onu rahat bırak, Nick," dedi.

Nick elini fırlattı ve Otto uzaktaki duvara çarptı. "New Orleans'ta ne oldu?" Nick Erika'ya sordu.

Sonunda hayatta kalma duygusu devreye girdi. Nick ona yaklaşırken Erika gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. Yutkunarak kendini kapıya dayadı ve küçük bir gıcırta sesi çıkardı.

Nick, odanın öbür ucuna uçup Otto'nun çok uzağına düşmediğinde ondan sadece iki adım uzaktaydı.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir, evlat," dedi Ravyn ayağa kalkarken vahşi bir hırıltıyla. "Ve ben güçlerimle senden çok daha fazla pratik yaptım. Onu asla tehdit etme."

Kapı bir aralık açıldı.

"Erika." Ravyn'in sesi ürkütücü derecede sakin ve hoştu.
"Git sandviçini al."

Nick kendini yerden kaldırırken o da aceleyle odadan çıktı.

Nick, Kyl ve Otto'ya ters ters baktı. "New Orleans hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorum."

Elbiselerini çekiştirerek düzeltirken cevap veren Otto oldu. "New Orleans yaklaşık dokuz ay önce üçüncü kategori bir kasırgayla tam isabet aldı."

Nick'in yüzünde gördüğü dehşet karşısında Susan'ın nefesi kesildi. "Ne oldu?" diye sordu, sesi ince ve soluk soluğaydı.

Otto cevap vermeden önce iç çekti. "Set yıkıldı ve şehri su bastı. Dokuzuncu Bölge'yi tamamen yok etti."

Nick yüzünde dehşet ifadesi belirirken duvara yaslandı.

"Eviniz hâlâ ayakta," dedi Kyl nazikçe. "Rüzgârdan biraz hasar gördü ama şimdi onarıldı. Kyrian bundan emin oldu."

"Evimin canı cehenneme. İnsanlar ne olacak?"

Otto ve Kyl birbirlerine kötü kötü baktılar. "Çok kötüydü. Ama biz _"

"Neden buradasın?" Nick talep etti. "Neden aşağıda insanlara yardım etmiyorsun?"

Otto'nun gözlerinde öfke alevlendi. "Kasırga vurmadan önce buraya gönderildik."

"Öylece çekip gittin ve şehri terk mi ettin?"

"Bize söyleneni yaptık Nick. Biz Squires'ız, unuttun mu?"

Nick dudağını büktü. "Sizi piçler." Kyl'a nefret dolu bir bakış fırlattı. "Otto'dan daha iyisini beklemiyorum ama sen de benim gibi orada doğdun Kyl. Şehre ve insanlarımıza nasıl sırtını dönersin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Nick," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Lanet olsun sana, benimle bu tonda konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben orada ailemi kaybettim, evlat. Savitar'la bir adada oturup sörf yapmayı öğrenen biz değildik.

İşin tam ortasındaydık. Fırtına boyunca Kyrian, Valerius, Talon ve diğerleriyle birlikte orada kaldım. Daha fazla dayanamayana kadar arama kurtarma ekiplerinin bir parçasıydım.

Sonra kalktım ve yeniden başladım. Her gün. Üç ay öncesine kadar buraya transfer edilmedim. O yüzden sakın orada durup beni yargılamaya kalkma."

Leo ıslık çaldı. "Yeter! Squires, odadan çıkın. Şimdi."

Susan kendini şarapnel parçasına yakalanmış gibi hissetti. Sorun çıkarmanın kendisi olmadığını savunmaya başladı ama Leo kimsenin daha fazla tartışmasına katlanabilecek gibi görünmüyordu.

Ravyn ayağa kalkmadan önce onun elini güven verici bir şekilde sıktı. İronik bir şekilde Nick kapıya doğru iki adım atmıştı ki artık bir yaver olmadığını hatırlamış olmalıydı. O bir Karanlık Avcısıydı.

Adam sandalyesine dönerken bakışlarında öyle büyük bir ıstırap vardı ki, kadının nefesini kesmişti. Onun ve Dave'in acısını hissederek adamların odadan çıkışını takip etti.

Ravyn'e bakmak için durakladı, o da ona küçük bir gülümseme verdi. Bu gülümseme içini ısıttı ve kapıyı kapatıp araştırmasına yeniden başlamak için aşağı inerken ona güç verdi.

* * *

Leo, Kara Avcılar odada kendisiyle yalnız kalır kalmaz, "Pekâlâ," dedi. "Burada benzersiz bir sorunumuz var. Sadece Daimonlardan değil, polisten de kaçınmak zorundayız.

Bir önerisi olan var mı?"

Nick, "Eğil ve kışına veda öpücüğünü ver," dedi. Bu pek de yardımcı olmayan yorumu görmezden geldiler.

"Squires'in maaş bordrosunda polis yok mu?" Zoe sordu.

Leo başını salladı. "Seattle'da değil. İçişlerinde ve savcılıkta birkaç tane var ama polis teşkilatında hiç yok."

Belle tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Neden olmasın?"

"Sonuncusu emekli oldu," dedi Leo sinirli bir şekilde. "Diğeri de bir yıl önce kalp krizinden öldü. Yerlerine yenisini koyma şansımız olmadı."

"İşte bu berbat." Belle tekila şişesine uzandı ve bardağıyla uğraşmadı. Kocaman bir yudum aldı. "Alınma ama ben barbekü olmak istemiyorum."

Zoe ona sert bir bakış attı. "Hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Ash'e ulaşabilen oldu mu?" Dragon sordu. Teker teker başlarını salladılar.

Nick hariç. "Çok geç olana kadar ondan haber alamayacaksınız. Ne zaman ortadan kaybolursa Daimon'lar çılgına dönüyor. Sana söyledim, bir şekilde bağlantılılar."

Leo boğazını temizledi. "Bunun bize bir faydası yok, Nick."

"Ve bu şekilde birlikte kalmak da öyle," diye ekledi Ravyn. "Çok uzun zamandır birlikteyiz. Ayrılmamız gerekiyor."

"Evet," diye onayladı Menkaura.

Belle yarısı boş şişeyi masaya geri koydu. "Keşke neyin peşinde olduklarını bilseydik!"

"Bu hiç akıllıca değil," dedi Nick küçümseyerek. Masadakilerin hepsi moronmuş gibi etrafına baktı ve dürüst olmak gerekirse Ravyn onun tavırlarından biraz sıkılmaya başlamıştı. Onu eğitin, cehennem, Ravyn onu öldürmezse adam şanslı olurdu.

"Biz kör koyunları aydınlatmak ister misin?" Zoe sordu.

"Çoğunuz kadim savaşçılarsınız. Anlayamıyor musunuz? Bir düşünün. Tarih boyunca, her büyük uygarlığı ya da halkı ne yıktı?"

"Savaş," diye yanıtladı Cael.

"Hayır," diye fısıldadı Zoe. Masanın etrafından onlara baktı. "Hepimizi Artemis'e getiren şey bu."

Ravyn ne demek istediklerini anlayınca başını salladı. "İhanet. Sabotaj. Hiçbirimiz açık alanda bize saldıran düşman tarafından alaşağı edilmedik. İçimizdeki düşman tarafından alaşağı edildik. Arkamızdan geldiğini görmediğimiz hain tarafından."

"Bu doğru." Nick'in bakışları tekrar Cael'e döndü. "Bunu yapan da her zaman en az beklediğin kişidir. Daimon'lar tarafından yok edilmeyeceğiz. İçimizden biri tarafından yok edileceğiz."

Ravyn çok doğru olduğunu bildiği bu sözler karşısında kaskatı kesildi. Erika'nın da belirttiği gibi, kimseyi yanına yaklaştırmamasının nedeni buydu. İnsanlara yeterince güvenmişti. Tanrım, öz kardeşi tarafından öldürülmüştü. Phoenix onunkini almadan sadece bir yıl önce hayatını kurtardığı bir kardeş.

Zoe ayağa kalktı. "Ve bu ayılma düşüncesi üzerine, devriyeye çıkıyorum."

Menkaura onun arkasına düştü.

"Arkanızı kollayın," diye seslendi

Leo.

Zoe kapıda durakladı. "Merak etmeyin. En iyi yaptığım şey bu."

"Telefonlara dikkat edin," dedi Nick. "Daimonların bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama arayanın kimliği bile doğru çalışmıyor."

Kadın onunla alay etti. "Evet, teşekkürler."

Dragon ve Belle daha sonra gittiler ve Cael, Ravyn, Nick ve Leo'yu odada yalnız bıraktılar.

Cael Ravyn'in bakışlarıyla karşılaştı. "14

Ağustos 2007." "O da ne?"

Konuştuğunda sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu. "İşte o gün doğru şeyi yapmama yardım etmene ihtiyacım var."

Ravyn, Amaranda'nın doğum günü olduğunu fark ettiğinde kalbi sıkıştı. Bu ona her şeyden daha çok

Nick'in Cael'i suçlamakla hata yaptığını düşünüyordu. Ravyn'in güvendiği tek kişi oydu. "Orada olacağım."

Cael başıyla onayladı ve kapıya yönelmeden önce Nick'e düşmanca bir bakış fırlattı.

Kapı kapanır kapanmaz Ravyn Cajun'a bakarak iç çekti. "Arkadaş kazanmayı ve insanları etkilemeyi çok iyi biliyorsun. Savitar'ın seni elinden almak istemesine şaşmamalı."

"Benimle başlama, Katagari. Hepsinin içinde doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Ne kadar inkâr etmek istese de, evet, bunu hissedebiliyordu. Hayvani duyuları bunu ürkütücü bir doğrulukla algıladı. Burada son derece sıra dışı bir şeyler vardı. "Bilgin olsun, ben Arcadian'ım, Katagaria değil. Tanrım, Talon'un etrafında çok uzun zamandır takılıyorsun."

Nick alay etti. "Bilesin diye söylüyorum, umurumda bile değil."

Ravyn öfkeli adamdan uzaklaşarak Leo'ya baktı. "Peki bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Gizli kalmalısın," dedi Leo, karıştırmakta olduğu dosyayı ona uzatırken.

"Bu da ne?"

"Topladığım bir dosya. Yaklaşık bir yıl önce histerik bir kadın beni aradı ve komşusunun bir gece eve kanlar içinde geldiğini söyledi. Ağız dişleri olan bir komşu. Olayı araştırdım ve kadının her türlü ilacı kullandığını öğrendim, bu yüzden olayı sildim."

"Tamam, peki neden bana verdin?"

"Klasörü aç."

Ravyn yaptı. Bakışları doğruca Leo'nun altını çizdiği ve gözüne çarpan dört kelimenin bulunduğu üçüncü paragrafa gitti. Polis şefinin karısı.

"Yan komşusu oydu."

Ravyn bu sözler içinden geçerken gözlerini kıstı.

"Susan'a ver. İnan bana, polisler peşindeyken bile gerçeği bulabilecek biri varsa, o da Susan'dır." Leo onun kolunu okşadı ve gitti.

Şimdi Nick'le yalnız kalan Ravyn dosyayı kapattı. "Bil diye söylüyorum, Cael bize asla ihanet etmez."

"Evet, iki yıl önce Ash'in arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bu bana ne kazandırdı biliyor musunuz? Beynime bir kurşun yedim."

"Nasıl öldüğünü bilmiyorum ama Ash'in seni öldürmediğini biliyorum."

Nick acı bir kahkaha attı. "Keşke hâlâ senin kör inancına sahip olsaydım. Ne yazık ki benim inancım öldüğüm gece elimden alındı."

Ravyn adam için üzüldü. İçinde taşıdığı şey aslında yeni bir Kara Avcı için çok tipikti. Bu öfke ve haksızlığa uğramışlık duygusu. Etrafındaki herkese saldırma ihtiyacı. Atlantisli onu eğitmek için ortaya çıktığında Acheron'a bile saldırmıştı. Ama aslında eğitime ihtiyacı yoktu. Bir insan savaşçının aksine, güçlerine ve doğaüstü varlıklarla savaşmaya alışkındı.

"Eğitiminize ne zaman başlamak istiyorsunuz?"

"Eğitime ihtiyaım yok," dedi Nick. "Ben bir Theti'ydim ve bir Daimon'a nasıl kazık akılacağını biliyorum."

Eski bir yaver olan Nick, Kara Avcıların hayatta kalması için gereken temel bilgileri de biliyordu.

"Güzel. Sanırım tarihte ilk kez Savitar yanıldı."

"Haksız değildi. Sadece beni adadan çıkarmak için bir bahane arıyordu. Şimdi, izin vererseniz, yapmam gereken Şeyler var."

Ravyn oraya gitmek bile istemiyordu. Nick odadan çıkarken hiçbir Şey söylemedi. Bu sorunlu bir adamdı. Ama acıyı bırakmaya istekli olana kadar Ravyn'in ya da başka birinin onun için yapabileceği hiçbir Şey yoktu.

Ravyn kapıya doğru ilerlerken dondu kaldı. Havada garip bir Şey vardı... bir fısıltı.

Gözlerini kapatarak idrak güçlerini topladı ve ona odaklanmaya çalıştı. Ama hayatı için bunu yapamadı. Bunun yerine, karnının derinliklerinde huzursuz bir his olarak yerleşti. Kötü bir Şey olmak üzereydi. Sadece ne olduğunu anlayamıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Artemis son orgazmının sancıları içinde ona sarılırken Ash boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı. Son sarsıntı vücudunu sarsarken, tam bir memnuniyet içinde iç çekerek ona sıkıca sarıldı.

"Ah," diye kulağına nefes verirken bir kolunu onun boynuna doladı ve uzun, biçimli bacakları kendi ağırlığını taşıyabilmek için onun belinden yere doğru kayd.

Ash eliyle yüzündeki teri sildi. Vücudundaki her kas, son altı saat boyunca onu zorladığı maraton yüzünden seğiriyordu. Uzun sarı saçları nemliydi ve tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Verandadan fısıldayarak gelen serin esintiyi memnuniyetle karşıladı.

Duvara yaslanan Artemis baştan çıkarıcı bir şekilde güldü. "Eminim bu kadar çabuk pes etmiyorsundur, Acheron. Şimdi sadece iki tane kaldı. Acaba bundan sonra hangi pozisyonu denemeliyiz?"

Bir havlu çağırıp göğsünü silmek için kullanırken geri çekildi ve ona çarpık bir gülümseme verdi. "Aslında bu senin altıncıydı ve şimdi gitmeden önce bana bir beslenme borçlusun." Çıplaklığıyla tamamen sınır tanımayan adam havluyu omuzlarına attı ve iki eliyle tuttu.

Yüzü hemen düştü. "Ne?" Adamın omzunun üzerinden yatağının üstündeki rafta duran kum saatine baktı. Hâlâ yarısı kumla doluydu. "Yanılıyorsun, Acheron. Zamanlamaya başladığımdan beri sadece dört oldu."

Bir kolunu kadının durduğu duvara yaslayarak, onu tekrar yenmiş olmanın tadını çıkardı. Bir gün

onunla bu oyunları oynamamayı öğrenecekti. Ama ne olacak ki? En azından bu onu tetikte tutuyordu. "Zamanınızı kaydetmeye başladığınızdan beri, evet. Ama benimkini kaydetmeye başladığımdan beri değil."

Parmaklarını şıklattı ve onunkilerin yanında beş kum saati belirdi. Her biri orgazmları başlamadan hemen önce başlamıştı. Bir kum saati, bir tanesinin başladığı andan itibaren ona ayrılan süre içinde altı tanesini verene kadar geçen süreyi işaretliyordu.

Son ikisi hariç hepsinin süresi dolmuştu ama önemli olan dördüncü kum saatiydi. Son birkaç kum da yukarıdan aşağıya doğru hızla yol alırken iki siyah çirkin adamın elleri arasında tutulan bu kum saati onun özgürlük anahtarıydı. Elini uzattı ve kum saati raftan fırlayarak onu bekleyen avucuna geldi, böylece ona gösterebilecekti.

"Bu daha önce başladı, sen son iki orgazmını yaşamadan ve pazarlığımızı ertelemek için odadan kaybolmadan hemen önce. Sen kum saatinin süresi dolduktan sonra geri geldin ve yeniden başladın ama benimki hâlâ devam ediyordu... son ikisinden bu dördüne kadar geçen zamanı işaretliyordu. Şimdi anlaşmamızı yerine getirdim, Artie. Bir saat içinde altı kez orgazm oldun."

Öfkeyle çığlık attı. "Hayır! Böyle anlaşmamıştık. Sen-"

"Evet, öyleydi," dedi sakince, kum saatini rafına geri koymadan önce onun sözünü kesti. "Sözleşmemizin tam ifadesi buydu. Şartları sen belirledin ve ben de onlara uydum. Şimdi beni on saatliğine serbest bırakmak zorundasın."

Yüzü dağınık saçları kadar kızarıırken ellerini yumruk yaptı. Ona yalancı dememek için dilini tutması gerektiğini biliyordu. Ama sonra, onun ne yaptığını biliyordu - yalan söyleyemezdi. Bir kez söz verdi mi, sözünden dönülmezdi.

"Senden nefret ediyorum!"

Homurdandı. "Bunu söyleyip durma, Artie. Beni umutlandırmak çok acımasızca."

Öfkeyle saçlarını omzunun üzerinden atarak ona öfkelenmeye devam etti. Bakışları, midesinin guruldamasına neden olan açıkta duran boynuna kaydı.

Anında durakladı. Kalp atışları hızlanırken yeşil gözleri karardı.

Bu cazibeye dayanamayan Ash, bir koluyla onu kendine doğru çekti, başını aşağı eğdi ve dudaklarını bir Siren'in cazibesi gibi onu baştan çıkaran zonklayan damara bastırdı. Onun kanının tatlı kokusu kalbinin hızlanmasına neden olurken, dudaklarını onun tadına bakmak için açtı. Kesici dişlerinin, ona ihtiyacı olanı verecek kadar uzun olduklarını anlayana kadar büyüdüğünü hissetti.

Boğazının derinliklerinde hırlayarak, dişlerini onun boynuna geçirdi ve içinde akan yaşamın tadına baktı. Beslenmek, onun yanında olmayı gerçekten istediği tek zamandı. Onu tahammül edebileceğinin ötesinde çileden çıkarmadığı tek zamandı.

Burada, bir an için, onu yatıştırıcı buldu. Kadının kanı açlığını beslerken onu sakinleştiriyordu. Ondan ayrılmadan, kalçalarını tekrar ayırdı ve kendini tekrar onun bedenine soktu.

Bacaklarını yerden kaldırarak, elleri adamın sırtında dolaşırken mutluluk içinde haykırdı ve adam ihtiyacı olanı almaya devam etti.

Yakında ondan kurtulacak....

* * *

Ravyn etrafını saran dikkat dağıtıcı havayla odaya girdiğinde Susan başını yerden kaldırıp baktı. Tavrında bir tuhaflık vardı. Bu kadar meşgul olmak ona göre değildi. Normalde bir odadayken, odanın içinde olurdu.

"İyi misin?"

Yüzü asıktı, ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Nick'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Gelincik ya da başka bir iğrenç ve kötü şey gibi. Gelincikler özellikle iğrenç olduğundan değil, leopar formundayken aslında lezzetli sayılırlar."

Susan yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

Ona göz kırptı. "Biliyorum ve sadece şaka yapıyorum. Çiğ olan hiçbir şeyi sevmem... kadın eti hariç."

"Bu daha kötü, seni yamyam nekromanyak." "Nekrofili mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Necromaniac, ' l lerle birlikte olan deli' anlamında."

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Aslında, ' l ms z' anlamında 'unnecromaniac' olması gerekmez miydi?"

Susan teslim olmak için ellerini kaldırdı. Sözel olarak ne zaman yenildiğini biliyordu. "Konuyu Nick'e geri getiriyorum. Seni rahatsız eden tam olarak ne?"

"Sen gittikten sonra, içimizden birinin, bir Kara-Avcı'nın geri kalanımıza ihanet edeceğini düşündüğünü söyleyip durdu."

Bu da onu rahatsız ediyordu. Bu gerçekten korkutucu bir düşünceydi, ama o güne kadar tanıdığı erkek ve kadınlara inanmakta zorlanıyordu.

üst katta karşılaştıklarında birbirlerine sırtlarını dönerlerdi. Aralarında dile getirilmeyen bir saygı ve kardeşlik varmış gibi görünüyordu.

"Erika'nın da dediği gibi, o tam bir güneş ışığı, değil mi?"

Ravyn onun alaycılığında bir espri bulamamış gibiydi. "Evet, ama bence haklı. Bir Daimon'un bir Kara-Avcı'yı ele geçirdiğinde ne kadar zarar verebileceğini hayal edebiliyor musun?"

Düşünmek istediğinden çok daha fazlası. Daimonlar Daimon formundayken yeterince zarar vermişlerdi. Bir tanesinin iyi adam kılığına girdiğini düşünün... bu gerçekten hızlı bir şekilde çirkinleşebilirdi. "Bunu yapmak ne kadar kolay olabilir ki? Yani, siz Daimonların canına okuyorsunuz, değil mi?"

"Bilmiyorum - zaten ikimizi öldürdüler ve beni öldürmeye çok yaklaştılar. Nick'in saçmalıklarının ne kadarının doğru olup olmadığını merak etmem için yeterli." Sanki sözlerinin onu gerçekten etkilediğini fark etmiş gibi başını eğdi.

Daimon'a yem olma fikri hoşuna gitmemişti. Ama sonra, o da sevmedi.

"Endişelenme, Susan. Sadece sesli düşünüyorum." Elindeki manilla dosyayı ona uzatmak için ilerledi.

"Bu da ne?"

"Leo'dan bir hediye."

Susan, Ravyn'in duvara doğru geri çekilmesini izlerken onu bir kenara bıraktı. Onda gerçekten de doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki onun hissedemediği bir şeyi hissediyor gibiydi ve bu ona duvara bakan bir evcil hayvanı hatırlattı. Ve tıpkı o evcil hayvanın bakışı gibi, bu da onu tedirgin ediyordu. "Hey?"

Ona doğru baktı.

"Erika'nın daha önce seninle ilgili söylediği bir şeyi sormak istiyorum."

Ona kaşlarını çatı. "Yatarken mor külot giymiyorum ve önüme atılan kedi oyuncaklarını kovalamıyorum."

Susan onun beklenmedik yanıtı karşısında şaşkına döndü. Uh-huh. Adamın bazı gizli sorunları olduğu belliydi.

"Neydi o hareket? Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu gülererek.

Sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu. "Benim hakkımda söylediği bu değil miydi? Normalde öyle... ve kesinlikle doğru değil."

Susan kahkahalarını bastırmaya çalışırken konuşamıyordu. Büyük olasılıkla kendisine gülünmesini komik bulmayacaktı ama bunu bastırmak zordu. Uygun bir yanıt ararken ağzı sadece bir lepistes gibi açılıp kapandı.

Sonunda tekrar konuşacak kadar kendini kontrol edebildi. "İç çamaşırı olmadığına ben de kesinlikle kefil olabilirim. Bilmek için yeterince aşağıya indim. Diğerine gelince... bu ilginç olabilir. Belki de bir deney yapmalıyız?"

Ravyn ona doğru başını salladı. "Peki o zaman sorunuz neydi?"

Susan onun ne cevap verebileceğini düşünürken tereddüt etti. Adamın odada sanki biriyle savaşımaya hazırılmış gibi duran sert görüntüsünden biraz etkilendiğini söylemeye gerek bile yoktu. "Erika, kural olarak yirmi dört saatten fazla etrafınızda insan olmasına izin vermediğinizi söyledi."

Başını salladı. "Bu doğru."

Onun bu tür bir yalnızlığa nasıl tahammül ettiğini hayal bile edemiyordu. Yalnız kalmayı severdi ama her zaman değil. Arkadaşlarını ağırlamaktan hoşlandığı zamanlar da oluyordu. Ya da dürüst olmak gerekirse, etrafında birine ihtiyaç duyduğu zamanlar. "Nedenmiş o?"

Yüzü gülüyordu, ilginç bir ses çıkardı. "Çoğu insanın baş belası olduğunu hiç fark ettin mi? Kendimi onlarla uğraşma zahmetinden kurtarmayı ve en baştan etraflarında bulunmamayı tercih ederim."

Ses tonundaki samimiyete rağmen, kadın bu cevabı yutmadı. Sanki defalarca prova etmiş gibi çok otomatik gelmişti. Daha da önemlisi, bu adam hakkında çok şey öğreniyordu. Dürüst olmadığına ya da bir şey sakladığında gözlerinde garip bir boşluk oluşuyordu.

Şimdi o bakışı vardı.

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. O kadar yakın duruyorlardı ki onun teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Tıraş losyonunun keskin, karıncalandırıcı kokusunu alabiliyordu. Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı.

"Konuş benimle Ravyn."

Yüz hatlarının üzerine bir perde inerken gözlerini kaçırdı. Susan elini adamın çenesinde çalışan kasın üzerine koydu. Yanağındaki koyu renkli bıyıklar avucunu hafifçe sıyrırken Susan onunla arasında içsel bir bağ hissetti. Bu ona vahşi bir hayvanı evcilleştirmeyi hatırlattı.

Sanki Susan'ın bu hareketi onu kızdırmış gibi gözleri parladı. "Beni yatıştırmana ihtiyacım yok Susan. Ben çocuk değilim."

"Güzel," dedi ciddi bir şekilde. "Ben dadı değilim. Ben şahsen çoğu çocuktan uzak durmayı severim, çünkü kaba, görgüsüz ve genellikle tuhaf meyve suyu ve karışık meyve gibi kokarlar." Bu sözler ona biraz mizah gibi gelince kaşlarını çatı. "Bir saniye, tüm bunlar göz önüne alındığında, bana bir çocuğu hatırlatıyorsun."

Ona sinirli bir bakış attı.

Yanağını şakacı bir şekilde okşarken ona gülümsedi. Aslında ona, isterse kolunu koparabilecek vahşî bir leoparı sevdiğini hatırlatan bir şeydi bu. Bu düşünce içinde tuhaf bir his uyandırdı. Gerçekten de şeytanla alay ediyordu.

"Özür dilerim," dedi, korkudan değil, yorumunu komik bulmadığı için duyduğu suçluluktan. "Dayanamadım." Elini adamın yüzünden indirdi ve onun iri, yaralı elini kendi elinin içine aldı. "Artık bir muhabir olduğumu biliyorsun, bu yüzden soruma dürüstçe cevap verebilirsin, yoksa aklını kaçırana kadar sormaya devam edeceğim."

Ravyn boğazının arkasından kısık bir sesle hırladı. İnsanlara sır vermek onun doğasında yoktu. Ölümlü olduğu zamanlarda bile, kişisel işlerini her zaman sadece kendine saklamayı tercih etmişti
-Kişisel.

Ama Susan hakkında, onun şaka yapmadığını anlayacak kadar çok şey öğrenmişti. Tilkiyi yere yatıran bir av köpeği gibi onun peşini bırakmıyordu. Aslında bir bakıma onun ısrarcılığına saygı duyuyordu ve içindeki yabancı bir parça ona karşı dürüst olmaktan hoşlanıyordu. Onu tanıyan birinin olması hoşuna gidiyordu.

Bu yüzden ikisini de zaman ve acıdan kurtarmak için ona cevap verdi. "Dürüstçe mi? İnsanları iki nedenden dolayı etrafımda istemiyorum - eninde sonunda sana ihanet ederler ya da senin üzerinde ölürler.
Her iki durumda da mahvolursunuz ve tüm zamanınızı bunun olacağını neden göremediğinizi düşünerek

geçirirsiniz. Ya da gördüğünüzü.

ya da buna neden olacak bir şey yapmadım. Alınmayın ama incinmekten hoşlanmıyorum ve bundan kaçınmayı tercih ederim."

Başparmağıyla elini okşarken onun mavi gözlerindeki şefkati gördü. "Anlat bakalım. Babam, ben onun neye benzediğini bile hatırlayamayacak kadar küçükken bizi terk etti. Spermelerini bağışladı, sonra da sorumluluklarından kaçtı. Annem ondan hiç bahsetmedi ama o gittikten sonra asla eskisi gibi olmadığını biliyordum. Öldüğü güne kadar kimseyle çıkmayı reddetti. Ve kariyerimle başım derde girdiğinde, sözde arkadaşım olan tüm o insanlar batan bir gemiden korkmuş fareler gibi kaçtılar. Yıllardır tanıdığım ve güvendiğim insanlar, hatta sevdiğimi sandığım tek kişi bile. Kalanlar sadece Jimmy ve Angie'ydi, ve garip bir şekilde Leo... ve ölme kısmına hiç girmeyeyim. Sinir krizi geçirmemek için yeterince çabalıyorum."

Doğasına aykırı olsa da Ravyn onu kollarına çekti ve elinden geldiğince rahatlatmak için sessizce ona sarıldı. Aşağı baktığında bileğindeki belli belirsiz yara izini gördü.

"Bana bir şey söyle, Susan."

"Ne?"

"Ne zaman kendini öldürmeye çalıştın?"

Susan o korkunç, soğuk Kasım gecesini hatırlayınca yutkundu. Alex onu terk ettikten yaklaşık bir hafta sonraydı ve evinden zorla çıkarılarak hamam böceği istilasına uğramış bir batakhaneye tıkılmıştı.

Hatta o öğleden sonra arabasına el koymuşlardı. Tatilde.

"Şükran Günü'ydü," diye fısıldadı gözlerinin yaşardığını hissederken. "Jimmy ve Angie Şükran Günü'nü benimle geçirememişlerdi çünkü ailesi şehir dışından gelmişti. Beni de davet etmişlerdi ama hayatımda her şey ters giderken mutlu bir yüz ifadesi takınmak isteyeceğim son şeydi. Ailesinin izledikleri haberlerle ilgili sorularına cevap vermek istemediğimden bahsetmiyorum bile.

"İşte oradaydım, berbat, yıkık dökük dairemde. Tek başımaydım. Annemi ve onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum ve o anda, küçük bir kızken istediğim her şeyin -bir aile ve kariyer sahibi olma hayallerimin- yok olduğunu fark ettim. Uğruna çok çalıştığım her şey teker teker elimden alınmıştı. Skandal boyunca yanımda duracak biri yoktu. Elimi tutacak, bana her şeyin yoluna gireceğini ve yanımda olacaklarını söyleyecek biri. Sadece kendim vardım ve tek başıma bir adım daha atamayacak kadar yorgundum. Canım çok yanıyordu ve neler yaşadığımı anlayan başka kimse yoktu. Tüm hayatının bir hiç uğruna parçalandığını gören kimse yoktu. Bu yüzden dünyanın bensiz daha iyi olacağına karar verdim."

Başını göğsüne yasladı. "Ama sen ölmedin."

"Hayır," dedi gözyaşlarını içine çekerek. "Bileklerimi kestikten sonra ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Daha da ötesi, eğer kendimi öldürürsem, bana tuzak kuran o piçlerin kazanacağını fark ettim. Ölmüş olmam umurlarında olmayacaktı.

Muhtemelen kına yakarlardı ve bu bana hayatta kalmak için ihtiyacım olan gücü verirdi. Benden aldıkları onca şeyden sonra, bunu da almalarına izin veremezdim. Bu yüzden bir ambulans çağırdım ve kendime bir daha asla bu kadar zayıf olmayacağıma dair söz verdim. Düşmanlarım istediklerini alabilirler ama hayatım benim ve nefes aldığım sürece bir değeri var. Asla pes etmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Ravyn onun sözleri karşısında içinden sıcak bir şeylerin geçtiğini hissetti. O inanılmazdı. Ve herkesin olmaya hakkı olduğundan daha güçlüydü.

Garipti ama uzun yaşamı boyunca tanıdığı insanlar arasında, Cael hariç, duygularını gerçekten anladığına inandığı tek kişi oydu. Konu kayıp olduğunda neden bahsettiğini ilk elden biliyordu.

"Kahretsin, biz bir çiftiz, değil mi?" dedi sessizce.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Kadının sözleri onu şaşırttı. "Nasıl yani?" "Nick olabiliriz."

Onun hiç bitmeyen mizahına hafifçe güldü. Bazen darağacı ve karanlıktı ama onu asla hayal kırıklığına uğratmadı. Bunu bir zırh gibi giyerdi. "İyi bir noktaya değindin."

Boğazını temizleyerek geri çekildi. Ona bakmadan önce serçe parmağıyla gözyaşını silmesi gibi çok ince bir hareketi gözden kaçırmadı. "Onun olayı ne ki? Neden hepinizin daha özel bölgelerinde ok ve yay izi varken onun yüzünde var?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiçbir Kara Avcının bu kadar bariz bir yerinde bir tane olduğunu görmemiştim. Sanırım Zoe, Artemis'in ona tokat atıp atmadığını sorarken bir şeyler sezmiş olabilir."

Susan bu düşünceye gülümsedi. "Şey, eğer ona da bize davrandığı kadar nazik davransaydı, onun motivasyonunu anlayabilirdim."

"Evet, ama bir bakıma onun için üzülüyorum. Eskiden Web sitesini yöneten adamla aynı kişi değil. Her zaman alaycıydı,

ama buna saygı duyabilirim. Şimdi ise kırgın ve kızgın."

Ravyn, Nick'in eskiden nasıl olduğunu hatırlayınca başını iki yana salladı. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece zaman Nick'in eski haline dönmesini sağlayabilirdi. "Nick hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. O dosyayı kontrol etmelisin. Leo, Daimonlara kimin yardım ettiğine dair bir ipucu olduğunu düşünüyor."

Bu hemen ilgisini çekti. Dosyaya doğru yöneldi ve okumak için şiltenin üzerine bağdaş kurarak oturdu.

Ravyn'in kasıkları sarsıldı ve neden olduğundan emin değildi ... tamam, öyleydi. Uygunsuz düşünceler içinden geçerken bu pozisyonda çok davetkâr bir şey vardı. Ona hakkını vermeliydi, yatakta ve yerde ateşliydi ve mutfak tezgahı, duş ve ormanda yıldızların altında olduğu gibi diğer yerlerde nasıl olacağını merak ediyordu.

Vücudu bu düşünceler karşısında gerçekten yanıyordu.

Ama şu anda kendini tamamen işine kaptırmıştı. Sayfaları okumak için şiltenin üzerinde gezdirmeye başladığında onun odada olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Kaşları çatıldı, dizüstü bilgisayarını eline aldı ve Google'ı açtı.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Kahve," dedi dalgın bir ses tonuyla, eline bir kalem alıp not almaya başlarken.

"Siyah mı?"

"Krema ve şeker ya da karamelli macchiato her zaman memnuniyetle karşılanır."

"Ooo, tam benim gönlüme göre bir Starbucks kadını."

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Seattle'da yaşamamanın en güzel yanı da bu. On blokluk bir yarıçap içinde yirmi dört mağaza. D.C.'de yaşamamanın özlemediğim tek yanı bu."

Güldü. "Pekala, birazdan görüşürüz."

Adam kahve almaya giderken o da araştırmasına geri döndü.

Ravyn onu izlemek için kapı aralığında bir an durakladı. Güzel ama yorgun görünüyordu. En önemlisi de kararlı görünüyordu. Kendisinde de böyle bir ateşin olduğu zamanları hatırladı. Avin heyecanı için yaşadığı bir zamanı. Bu duyguların ne zaman kaybolduğundan emin değildi. Hayatın akışına ayak uydurmanın rahatlığını ne zaman öğrenmişti. Bir gece seks için geçici bir partner bulup ertesi gece yeni bir partner bulmak için ayrılmayı.

Şimdi onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bilen bir kadına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Onun ne olduğunu bilen ve hem bir leopar hem de bir erkek olmasına aldırmayan bir kadına sahip olmak....

Başını belaya sokmadan önce bu düşünceleri bastırarak odadan çıktı ve üst kata yöneldi. Susan ona ne kadar çekici gelirse gelsin, artık menüden çıkarılmıştı. Onlar için hiç umut yoktu. Ona bir eş için tek şansı verilmişti ve Artemis'e yemin etmişti. Aksini ne kadar isterse istesin, onlar için bir gelecek yoktu. Mutfığa gittiğinde Terra'yı, kulüpteki müşterileri için aperatifler hazırlamaya yardım ederken mutfakta koşuştururken buldu.

Onu görünce durakladı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet, gitmesi gerekiyor."

Tiksintiyle iç geçirerek arkasını döndüğünde Phoenix'i gördü. "Beni rahat bırak, Nix. Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

"Evet, çünkü sen bir korkaksın."

Öfke o kadar hızlı bir şekilde içinden geçti ki Ravyn kardeşinin boğazına sarılmadığına gerçekten hayret etti. Ravyn yavaşça dönüp ona baktı. "Ben mi? Korkak olan ben miyim?"

"Ben de öyle dedim."

"Uh-huh. Eğer burada korkak olan bensem, neden sen yaşarken ben ölüyüm? İki yüz yıl boyunca çiftleştin ve Georgette'e hiç bağlanmadın mı? Neyi bekliyordun, Phoenix? Bu süre zarfında birkaç mavi ay vardı."

Öfkeyle hırlayan Phoenix ona doğru hamle yaptı ama Terra onu uzaklaştırdı. "Sığınak, Nix."

Nefes alış verişi düzensizdi, Ravyn'e dik dik bakarken kana susamıştı.

Terra derin bir nefes verdi. "Mutfağı terk et, Phoenix. Ya iki ayağının üzerinde gidersin ya da seni dışarı taşıyım."

Bakışları onunkilere kaydı. "Buna cesaret edemezsin."

"Oh, güven bana." dedi ölümcül bir ciddiyetle. "Yaparım ve bunu yapacak kadar da erkeğim."

Kulübe açılan sallanan kapıdan çıkmadan önce dudağını bükerek ona baktı.

Terra, Ravyn'e bakmadan önce ellerini önlüğüne sildi. "Şimdi nerede kalmıştık?"

"Kahve."

"Kahve hemen geliyor."

Dorian'ın eşinden etkilenen Ravyn, onun kahve fincanlarının bulunduğu tezgâha doğru ilerleyişini izledi. Kardeşinin eşi ilginç bir yaratıktı. Hiç de Dorian'ın tipine benzemiyordu. Ve nedense Ravyn'in merakı onu daha çok etkiledi. "Dorian'a bağlı mısın?"

Fincanı doldururken duraklayıp ona baktı. "Evet. Phoenix'in aksine, o bir korkak değil."

Ravyn kendine rağmen gülerek bardağı doldurmaya devam etti, sonra bir termos çıkardı ve onu da doldurdu. "İkiniz ne zamandır çiftleşiyorsunuz?"

"Yetmiş beş yıl." Fincanı ve termosu, küçük bir şeker ve krema kabıyla birlikte onun için bir tepsiye yerleştirdi.

"Ne zamandır bağlısınız?"

"Çok mu meraklısın?" Kadının bakışları erkeğin gözlerinde yandı ve erkek şaşırarak cevap verdi. "Yetmiş beş yıl. Dorian hepinizin yaşadıklarından sonra eve döndüğünde eşini ölü bulmak istemedi. Kaderlerin bizi bir sebepten dolayı birleştirdiğini ve onun yerinin ölümden bile benim yanımda olmak olduğunu söyledi."

Ravyn'in içinde kardeşine karşı yeni keşfedilmiş bir saygı uyandı. Ama bundan da öte, köyünün yok edildiği gecenin dehşetini hatırladı. Erkekler etraflarına düşmeye başladığında, ayakta kalanların hayatta kalan arkadaşları olduğu varsayılmıştı.

Klanlarından kaç tanesinin eşlerine bağlanmadığını öğrenmek için aceleyle eve dönmüşlerdi.

Ravyn için en ağır darbe annesi olmuştu. Anne ve babasının birbirlerini ne kadar sevdikleri ve saygı duydukları düşünüldüğünde, birbirlerine bağlı olduklarını varsaymıştı. Ama görünüşe göre babası onu yeterince sevmemişti.

"Teşekkürler Terra," dedi ve tepsiyi aldı.

"Ravyn?"

Ona bakmak için durakladı.

"Dorian sürekli seni düşünüyor ve seni Phoenix'e karşı savunmak için öne çıkmadığı için kendini sorumlu tutuyor." Bunu ona söylediği için utanmış gibi etrafına bakındı. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Ravyn'in boğazı düğümlendi. Demek onu hâlâ seven bir kardeşi vardı. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Dorian hâlâ diğerlerine karşı çıkmayacak ya da Ravyn'e sürgün edilmesi konusunda sürüyle aynı fikirde olmadığını söyleyemeyecek kadar korkaktı.

Öyle olsun. Son üç yüz yılı onlarsız yaşamıştı, kesinlikle daha uzun yaşayabilirdi.

Başını Terra'ya doğru eğdi ve yanından ayrılıp kalemini kemirmekte olan Susan'ın yanına döndü.

"Bunun için dişlerini kıracaksın." Tepsiyi onun yanına bıraktı.

Onun sözleri karşısında şaşırmış

görünüyordu. "Ne?" Kalemi işaret etti. "Aç

mısın?"

Ona baktı ve güldü. "Hayır, bu ilkokulda başladığım kötü bir alışkanlık. Eski patronum eskiden

Masamdaki kurşun kalemdeki diş izlerinin sayısına bakılırsa ne zaman iyi bir şey yakalamış olsam." Kalemi bir kenara bıraktı ve kahveye uzandı.

"Kalemin durumuna bakarak bir şey bulduğunuzu varsayıyorum."

Kremayı içine döktü ve şeker ekledi. "Hem evet hem hayır. Görünüşe göre emniyet müdürünün karısı birkaç ay önce oğluyla birlikte Avrupa'yı ziyaret ederken ölmüş."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Çeşitli sosyal etkinliklerde çekilmiş birkaç fotoğrafını buldum ama gözüme çarpan bir şey yok." Bir elinde kupayı tutarken, Leo'nun küçük bir not yazdığı dosyadan bir kağıt parçası çıkardı: Çılgın Şapkacı'yı Akli Başında Gösteriyor. "Sanırım Leo haklıydı."

"Bu kadarı da fazla."

Telefonu çaldı. Ravyn pantolonundan çıkardı ve cevapladı. "Ben Ravyn."

Otto'nun sesiydi. "Hey, Ravyn, sana ihtiyacımız olan bir durum var. Bizimle Post Alley'de buluşabilir misin?"

"Ne zaman?"

"On beş dakika mı?"

"Orada olacağım." Susan'ın şaşkın bakışları arasında telefonu kapattı. "Otto beni Post Alley'de istiyor."

"Neden? Senin ortalıkta görünmemen gerektiğini sanıyordum."

Ravyn başını salladı. "Otto nedenini söylemedi ama aradığına göre önemli bir şey olmalı."

Susan başıyla onayladı. "Otostop çekebilir miyim?" "Neden?"

"Merak. Hadi ama. Sen bir kedisin. Eminim sen, onca insan arasından, bunu takdir edebilirsin."

"Bilmiyorum...." Ravyn tereddüt etti.

"Benimle bu tonda konuşma. Ya seninle gelirim ya da kendi yolumu bulurum."

"Peki ya ben istemezsem?"

Kız ona küskün bir bakış attı. "Biliyor musun, bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar içinde gerçekten tuhaf görünürdün."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Annem değilsin demek. Şimdi tartışmayı bırak ve ayakkabılarımı bulmama yardım et."

Yüzündeki ifadeden mutlu olmadığı anlaşılıyordu ama Jimmy'nin kâğıt yığınının altında kalmış olan ayakkabılarını bulmasına yardım etti.

Pike's Market'ten çok da uzak olmayan ara sokağa ulaşmaları uzun sürmedi.

Phoenix'in Porsche'sinden henüz inmişler ve karanlıkta Zoe'nin sinirli sesini duyduklarında ona doğru yürüyorlardı.

"Beni o tepeye koşturup kahvemi döktürme Daimon. Eğer yaparsam, seni öldürmeden önce acımasızca acı çekeceğinden emin olabilirsin."

"Bu kadından garip bir şekilde hoşlanıyorum," dedi Susan Ravyn'e, onu Zoe'nin sesine doğru takip ederken.

Dragon'la karşılaşmadan önce sadece birkaç adım daha atmışlardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu onlara.

"Otto aradı," dedi Ravyn.

Dragon durakladı. "Ben de öyle. İkimizi de burada istemesi ne kadar garip. Ortalık yerde."

Bu tuhaftı. Susan adamların arasında bir ileri bir geri baktı. "Neye ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

"O yapmadı," dediler hep bir ağızdan.

Dragon ve Ravyn birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar. "Sadece bana mı öyle geliyor," diye sordu Ravyn, "yoksa aniden bu konuda kötü bir hisse mi kapıldın?"

Zoe'nin bir savaş çılgılığı attığını duydular.

Adamlar tepeye doğru hızla koşmaya başladılar. Susan hiç düşünmeden peşlerinden koştu ama tepeye vardıklarında Menkaura, Cael ve Belle'i de orada görünce bunun bir tuzak olduğunu anladı.

Ve hepsi de tam içine düşmüşlerdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn neler olduğunu anladığında lanet okudu. Susan haklıydı. Daimon'lar onları güçleri zayıflamışken bir araya getirmişlerdi, bunun onları daha da tüketeceğini ve Spathiler için kolay lokma haline getireceğini biliyorlardı. Kahretsin, Nick'i dinlemeleri gerekirdi. Onları telefonlar konusunda bile uyarmıştı. O huysuz piçin doğruyu söylediğini kim bilebilirdi ki?

Ve tabii ki içlerinde burada olmayan tek kişi Nick'ti....

"Ayrılmamız gerek." Sözcükler Cael'in dudaklarından henüz çıkmıştı ki etraflarında sürgü delikleri açılmaya başladı ve onları dar, pis geçide hapsetti.

Tepenin altından ve üstünden Spathis'ler çıkıyordu.

Belle kemerindeki kılıcı çıkarıp önünde havada şaklatırken, "Oh, sıçtık," dedi. "Parlak bir fikri olan var mı?"

"Evet," dedi Zoe botunun üstünden bir bıçak çıkarırken, "ışınlanmayı öğreniyoruz."

Hepsi Ravyn'e baktı. "Keşke yardım edebilseydim, millet. Ama öldüğümde bu güç benden alındı."

Belle yüzünü ona çevirdi. "Peki o zaman, sen ne işe yararsın leopar?"

Şu anda bunu bilmiyordu. Bu kötü bir durumdu ve hepsi de bunu biliyordu.

Büyük olasılıkla ölümüne yol açacak bir dövüş girme ihtimaliyle adrenalini yükselirken Susan'a döndü.

"Yapmamız gereken

seni buradan çıkaracağım."

Spathilerin güç topladığı tepenin üst ve alt tarafını işaret ederken onunla alay etti. "Alınma ama Kedi Adam, benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan Daimonların beni bırakacağını sanmıyorum."

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, kadın haklıydı. Bu şekilde yakalanmasına izin verdiği için kızgın bir şekilde elindeki kazığı gösterdi. "Efsaneyi biliyorsun. Onları kalplerinden bıçakla ve ölsünler." Kazığı ona uzattı.

Elini kazığın etrafına sarıp ona cesur bir gülümseme sunarken Susan'ın gözlerinde bir dereceye kadar korku vardı. "Bana Buffy de. Hatta sarışınım ama benden askılı bluz giymemi istemeyin." Zoe'ye doğru baktı. "Ya da korse."

Ravyn içinde kazık olan elini kaldırdı ve parmak eklemlerinin arkasını öptü. Ölümüne ramak kala orada dururken, ona karşı daha önce hiç bilmediği bir saygı dalgası hissetti. Bundan da öte, kalbine yüce bir şefkat dokundu.

Bu gece ne olursa olsun, tek umudunun kızının bundan tek parça halinde kurtulmasıydı.

Susan geri çekilmeden önce ona cesaret verici bir gülümseme sundu. İsteksizce onu bıraktı ve dövüşmek için arkasını döndü.

Daimon'lar yavaşça onlara doğru gelirken, Kara Avcılar sırtları birbirine dönük bir daire oluşturdular.

Ravyn Susan'ı arkasına koymaya çalıştı ama Susan gitmedi. "Susan, ortaya geç."

Bakışlarını ürkmekten karşıladı. "Kafanı savaşa ver Ravyn ve benim için endişelenme. Sadece ben varım

gücümün tükenmediği tek kişi benim."

Zoe onun kabadayılığıyla alay etti. "Aramızda çalabilecekleri bir ruha ve içebilecekleri bir kana sahip olan tek kişi de sensin."

Susan yanıt vermek için ağzını açtı, sonra da kapattı. "Çok geçerli noktalar." Sonra kelimenin tam anlamıyla onun arkasına atladı.

Ravyn, kızın şu an için olabildiğince tehlikeden uzak olduğundan emin olmak için sırtına uzandı.

Menkaura bir yumruğunun etrafına garip bir altın zincir sararken Dragon nunçakusunu çıkardı.

Daimonlar hemen saldırmadı. Aksine, sanki bir arada oldukları görüntünün tadını çıkarıyormuş gibi onlara doğru süzöldüler.

"Neyi bekliyorlar?" Belle sordu.

Ravyn cevabı anladığında dişlerini sıktı. "Daha da zayıflamamız için."

Cael bir savaş çılgılığı atmadan önce, "Boş ver onu," diye hırladı. Kendisine en yakın Daimon'a doğru koştu.

İki Daimon Cael'in arkasından koşarken Ravyn hiç düşünmeden Cael'e yardım etmek için düzenini bozdu. Daimonların üzerlerine çullanmasıyla aniden kıyamet koptu.

Susan Daimonların Kara Avcıların peşinden gidişini izlerken nefes alamıyordu. O kadar çoktular ki, Karanlık-Avcıların hâlâ ayakta olup olmadıklarından bile emin değildi.

Bir Daimon ona doğru gelirken sendeleyerek geri çekildi, sonra birkaç adım ötesinde durdu. Havayı öyle bir kokladı ki, ona bir şeyin kokusunu almış bir köpeği hatırlattı.

çekici buldu. "Sen onlardan biri değilsin," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Sen insansın."

"Ve sen değilsin."

Ona doğru geldi.

Susan adamın tişörtünü yakaladı ve onunla birlikte yere düştü. Sırt üstü yuvarlanarak bacaklarını kaldırdı ve onu başının üzerinden tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırdı, sonra tekrar ayağa kalkana kadar yuvarlanmaya devam etti. Bir sonraki Daimon ona doğru gelirken adam çöplüğün yanında bir yığın halinde yere yığıldı. Kadının suratına bir dirsek attı, sonra etrafında dönerek onu kazıklamaya çalıştı.

Kadın dişlerini Susan'ın koluna geçirdi.

Acı içine yayılırken Susan tısladı. "Kız kavgasından nefret ediyorum ama..." Onu saçlarından yakaladı ve çekebildiği kadar sert çekti.

Daimon, Susan ona kafa atmadan önce haykırdı.

Ravyn dönüp Susan'ın saldırganları savuşturduğunu gördü. Onun becerisi karşısında sersemlemiş bir halde, sırtına doğru gelen Daimon'u ıskaladı. Sıcak bir şey omzunu parçaladı. Daimon'un suratına bir yumruk indirmek için bir lanetle döndü. Daimon sendeleyerek geri çekildi ama bıçağı Ravyn'in omzunun derinliklerinde bıraktı. Bir lanet ve şiddetli bir yüz ifadesiyle çekip çıkardı ve doğrudan Daimon'un göğsüne fırlattı. Daimon, Ravyn'in üzerine yağan bir altın yağmuruna dönüştü.

Ravyn bıçağı yere düşmeden yakaladı ve Susan'a doğru yöneldi. Bir mawashi-geri ya da yuvarlak tekme o kadar mükemmel bir şekilde uyguladı ki Bruce Lee bile etkilenebilirdi. Tanrılar onu seviyordu, kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Dragon onu gerçekten iyi eğitmişti.

Ve Ravyn ona ulaşamadan, en yakınındaki Daimon'a döndü ve kazığı ona sapladı.

Ravyn, Daimon'u bir profesyonel gibi öldürürken kayarak durdu. Ravyn'e doğru ilerlemeye başladı, sonra onun siyah saçlı olduğunu fark edince kendini tuttu.

Ona çarpık bir sırıtma yaptı. "Hatırlat da seni bir daha asla kızdırmayayım."

"Tamamdır."

Arkasından gelen Daimon'a doğru hamle yaptı ama Ravyn daha bir adım bile atamadan Daimon'un suratına dirsek atıp onu yere devirdi ve kolunu arkadan büküp sağ ayağıyla omurgasının küçük kısmına bastırarak onu kısırdı.

Kendi başına savaşabilecek durumda olduğunu fark eden Ravyn, Belle'in bir grup Daimon tarafından kuşatıldığını görmek için döndü. Son derece iri bir Daimon baltasını savururken Belle yaralanmış ve kan kaybediyordu.

Belle kırbacıyla Daimon'u yanağından yakaladı. Daimon geri çekildi, sonra baltayı savurmadan önce hırladı. Belle sağa doğru hamle yaparken onu kıl payı ıskaladı.

Ravyn, Daimon'u Belle'den uzaklaştırmak için arkasından koştu.

Daimon ona doğru dönerken iki kişi daha onlara katıldı. Belle'in kırbacını şaklattığını ve Dragon'un nunçakusuyla dövüştüğünü duyabiliyordu, bu sırada gözlerini Daimon'un baltasına dikmişti, böylece ölümcül darbelerden kaçabilecekti. Ravyn yere düştü ve yuvarlandı, ardından Daimon'un ayaklarını altından tekmeledi. Balta yere düşerken onu yakaladı.

Ravyn topu Daimon'un göğsüne doğru fırlattı ve onu öldürdü.

Ve hala Daimon'lar gelmeye devam ediyordu.

Biri Ravyn'in sırtına atlayarak onu öne doğru savurdu. Yere düştüğünde baltası elinden fırladı ve başka bir Daimon'un ayaklarının dibine düştü. Daimon gülerek baltayı aldı ve onun peşinden geldi.

Ravyn geri çekilmeye çalıştı, ancak onu baltaya doğru iten başka bir Daimon'a karşı sendeledi. Daimon baltayı savurduğu anda Ravyn bir leopara dönüştü. Ravyn'i iskaladı ve diğer Daimon'un başını kesti. Ancak Ravyn düşünmeden, başka bir Daimon onu arka bacağına doğru başka bir balta ile yakaladı.

Acının etkisiyle güçleri kırıldı ve iradesi dışında onu tekrar bir insana dönüştürdü. Üzerindeki giysileri toplayıp yuvarlanacak zamanı ancak bulabildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Susan elinde başka bir Daimon'dan almış olması gereken bir baltayla oradaydı. "Geri çekilin," diye hırlayarak onları Ravyn'den uzaklaştırdı.

Ravyn ayağa kalkmaya çalıştı ancak yaralı bacağı ağırlığının altında büküldü. Gücü tükenmeye başlamıştı ve diğer Kara Avcıların da daha iyi durumda olmadıklarını biliyordu. Ne isterse istesin, acısı onu insan formunda tutacaktı.

Öleceklerdi.

Kara Avcılar kalp atışlarıyla zayıflarken Daimon'lar güçleniyor gibi görünüyordu. Ama yine de Ravyn yerde korkmuş bir avcı gibi ölmeyecekti.

kemirgen. Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Bir Daimon çenesine, kemiklerine balyozla vurulmuş gibi hissettiren bir yumruk indirdi. Dudağı yarılırken kan tadı aldı. Kanı asfalta tüküren Ravyn, Daimon'a kafa attı, ardından sağ tarafta bir parıltı dikkatini çekince onu tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Belle'i aralarında sıkıştıran baltalı iki Daimon'du. Dehşetten donmuş bir halde, ona zamanında ulaşamayacağını bilerek çaresizce izledi.

Daimonların onu soğukkanlılıkla infaz etmelerinden bir an önce kadının dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüklerinde içlerini bir keder dalgası kapladı. Daimon'lar birbirlerine beşlik çakarken Susan dehşet içinde karanlık asfaltta bir kan gölü içinde yatan kadının bedenine baktı.

Zoe haykırdı ve onlara doğru koşmaya başladı, ancak bacakları başka bir Daimon tarafından altından çekildi. Önce yüzüstü yere düştü, sonra sırt üstü yuvarlanarak kendisini bıçaklamaya çalışan Daimon'a tekme attı.

Ravyn o kadar sert tekmelendi ki, üç kaburgasının kırıldığını duyduğuna yemin etti.

Kendini toparlayamadan Menkaura üzerine atıldı. Adamın ağırlığı Ravyn'in kaburgalarını kırmaya yetmişti. Acıdan nefesi kesilen Ravyn, Menkaura'nın da kendisiyle aynı şeyi fark etmesiyle adamın panik dolu bakışlarını yakaladı.

Kaçmak için hiçbir yolları yoktu.

Ravyn kendisinden daha iri olan adamı göğsünden itti ve her yerine sızmış gibi görünen korkunç acının ardından nefes almaya çalıştı.

Daimonlardan biri diğerklerine, "Stryker'ı çağırın," diye seslendi. "Onların ölümünü görmek için burada olmak isteyecektir."

"Evet," dedi derin ve öfkeli bir ses, etraflarındaki tuğla duvarlarda yankılanarak, "çağırın şu piçi. Onu şu anda elime geçirmeyi gerçekten çok isterdim."

Ravyn beklediğı son sesi duyduğunda nefesini tuttu.

Daimon'lar saldırılarının ortasında donup kaldıklarında Susan tereddüt etti. Hepsi tepenin dibine bakıyordu.

Onları neyin şaşkına çevirdiğini görmek için döndü ve kendi çenesinin düştüğünü hissetti.

Evet, bu işe yarar.

Parlak ay ışığının aydınlattığı adam inanılmaz derecede uzun boyluydu, uzun siyah saçlarının önünde kırmızı bir şerit vardı. Garip, ruhani bir sis sanki tüm vücudunu bir sevgili gibi okşuyormuş gibi etrafında dönüyordu. Siyah deri pantolonu, kolları ön kollarını açıkta bırakacak şekilde geriye itilmiş uzun deri paltosu ve parmaksız siyah deri eldivenleriyle Capitol Hill civarında takılan tipik bir Got gibi görünüyordu. Ama tepeye doğru uzun, yırtıcı bir adımla yavaşça yürürken, vücudundaki tüm tüyleri diken diken edecek kadar tehlikeli bir güç aurası vardı.

Daimonlar sürgü deliklerini çağırdılar.

"Sanmıyorum," dedi yeni gelen, her bir delik onlar kullanamadan sönüp kapanırken.

Güçlü bir patlama havayı kirletti. Adamdan sonik bir dalga gibi yayıldı. İçinden geçtiğini ve onu ürperttiğini hissetti.

ruhunun ta kendisi. Daimonların her birine dokunduğunda acı içinde çığlık attılar ve ardından rengârenk bir toza dönüştüler.

Lanet olsun, birazını kendileri de kullanabilirlerdi.

Bu adamın bir arkadaş olduğundan tam olarak emin olmayan Susan, kaburgalarını tutmakta olan ve bacağından, omzundan, kaşından ve ağzından bolca kan akan Ravyn'e doğru koştu. Menkaura da onun yanında yatıyordu, o da ağır yaralıydı. Menkaura'nın alnı açılmıştı ve bükülmüş kolunun kırıldığı belliydi. Ravyn'in yanına diz çöktü ve oturmasına yardım etti.

Zoe çenesindeki kanı silerken, "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti, pislik herif," diye hırladı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Adam sanki kendisi gelmeden önce neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi sessizce Belle'in öldürüldüğü yere giderken onu görmezden geldi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, tek dizinin üzerine çöktü ve Belle'in boynundaki küçük gümüş kolyeyi aldı. Başını dua eder gibi eğip alnına götürmeden önce onu avucunun içinde sıkıca kavradı.

Susan onun ihanet ettiği ıstırap karşısında donup kalmıştı. Belle'in kaybının yasını tuttuğu belliydi.

Kolyeyi öpmek için dudaklarına götürdü ve yavaşça ayağa kalkıp onlarla yüzleşti. Kolyeyi cebine yerleştirdi.

Susan bunun Karanlık Avcıları'na önderlik eden gizemli Acheron olduğuna dair çılgınca bir tahminde bulunacaktı. Ama lanet olsun, büyük kötünün yaşlı bir bilge değil de bir çocuk olacağını kim bilebilirdi ki? Tamamen yırtık pırtık olmasına rağmen yirmili yaşlarının başından daha yaşlı olamazdı.

Yine de onda güçlü bir şeyler vardı. Zorlayıcı ve korkutucu bir şey. Savitar gibi, onun da insan olmadığı ve kimsenin sahip olmaması gereken ilkel güçlere sahip olduğu açıktı.

Ve o zaman etrafına bakınırken Susan onun gözlerini gördü. Susan onları görünce gerçekten de sokakta poposunun üzerine düştü. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı ve öylesine büyük bir güç, öylesine büyük bir bilgelik ve acı barındırıyorlardı ki, içinden bir sarsıntı geçirdi.

Bunlar bir insanın gözleri değildi. Etrafındaki manzarayı seyrederken gümüş cıva gibi parlıyorlardı. Ve o gözler her bir Kara Avcının üzerinde gezindikçe, Kara Avcının yaraları anında iyileşiyordu.

"Teşekkürler, Acheron," dedi Dragon sinirli bir şekilde, kanlı ellerini paltosuna silerken. "Ama buraya biraz daha erken gelemez miydin?"

Dragon'un ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken Ash'in vücudunun her gözeneğinden öfke akıyordu. "Güven bana, buraya elimden geldiğince hızlı geldim."

Ravyn kendini sokaktan yukarı itti, sonra Susan'ın kalkmasına yardım etmek için döndü. "Bağlandığımı duydum. Hatırladığım kadarıyla bir yatak direğine çift düğümle bağlanmıştın."

"Affedersiniz?" Ash kırılmış gibi sordu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sörf tahtası üzerinde büyük, kızgın bir kuş."

Ash acı dolu bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Biliyor mu? Harika. Tek ihtiyacım olan bu."

Zoe bunun üzerine dudağını büktü. "Kız arkadaşınla vakit geçirdiğin için mi ölüyorduk?"

Ash, Zoe'ye kötü kötü baktı. "Kendi işine bak, Amazon. Keskin nişancılığın için hiç havamda değilim." Diğerlerine baktı. "Geri kalanınız nasıl?"

Cael, "Kızgın ve egoları ciddi şekilde hasar görmüş olmak dışında iyiyiz," dedi. "Neden aramalarımıza cevap vermiyorsunuz?"

"Yapamadım."

"Hı-hı." Cael bu cevaptan pek etkilenmemiş görünüyordu. "Pekâlâ, Seattle'a hoş geldiniz. Daimon'larla büyük bir sorunumuz var. Polis gücüyle işbirliği içindeler ve sokaklarda kışımıza tekmeyi basıyorlar. Troy ve Aloysius'u kaybettik, şimdi de Belle'i."

"Özet için teşekkürler Cael. Ama ben zaten anladım."

"Güzel, çünkü ben eve gidiyorum. Bir süre kışına tekmeyi yiyebilirsin."

Menkaura Ash'e doğru yürüdü. "Gelebilmene sevindim ama keşke daha erken gelseydin."

Menkaura giderken Susan Ash'in, "Benim kadar değil," diye fısıldadığını duydu.

Etrafındakilere baktı. "Başka şikâyeti olan var mı?"

Zoe ağzını açtı.

"Başlama yine," diye tersledi Ash. "Kafanın içindeki tüm tiradı duyuyorum zaten, Zoe. Elimden geleni yaptım, tamam mı?"

"Evet, senin en iyin berbat." Ve topuklarının üzerinde dönüp dökülen kahvesi ve değersiz erkekler hakkında mırıldanarak oradan ayrıldı.

Ravyn, Ash'in yanına gitmeden önce Susan'ın kolunu okşadı. "İyi misin?"

"Hayır. Ölen insanlar var ve tekrar ayrılmam gerekmeden önce son derece kısıtlı bir zamanım var. Zoe'nin de dediği gibi, bu berbat bir durum."

"Zoe'nin nasıl olduğunu bilirsin." Ravyn Ash'in sırtını sıvazladığında Ash inanılmaz bir acı çekiyormuş gibi tısladı ve kaskatı kesildi.

"Sen iyi misin?" Susan sordu.

Ash neredeyse anında kendini toparladı. "Peki. Şu anda daha büyük sorunlarımız var."

Adamın neye baktığını görmek için omzunun üzerinden baktı.... Bir polis arabasıydı.

Yuvarlanıp gözden kaybolana kadar nefesini tuttu. Ravyn'e baktı. "Bu çok yakındı."

"İkinizi Serengeti'ye geri götürmeliyiz."

Susan Acheron'un sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Nerede kaldığımızı nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, Susan."

Adını bildiği için omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Uh-huh. Görünüşe bakılırsa bundan bolca var.

etrafta." Ravyn'e baktı. "Hiç kendini dışlanmış hissettin mi?" "Her zaman."

İşte bu cevaptı.

Adamlar tepeye doğru geri dönerken Susan ara sokağa bakmaktan kendini alamadı. Burada bir savaş yapıldığına dair hiçbir iz yoktu. Bir tane bile. Daimonların tozu bile yoktu, Belle'in yaşadığına dair en ufak bir iz bile yoktu....

Dar sokakta hafif bir rüzgâr esiyordu ve her şey tuhaf bir şekilde huzurlu ve sessiz görünüyordu. Kara Avcıların yaşadığı hayat trajikti. İnsanlık için canlarını veriyorlardı ve kimse burada olduklarını bile bilmiyordu. Ve öldüklerinde, hiçliğin içinde kayboluyorlardı.

Bu Susan'a her şeyi acı verici bir netlikle hatırlattı. Ravyn yüzyıllar boyunca bunun gibi kaç savaşa katılmıştı? Acheron onları iyileştirmek için yanında olmadan kaç yaraya bakmıştı? Yanında kimse olmadığı için gerçekten yalnızdı.

Tanrım, Ravyn barınağa gidip onu dışarı çıkarmasaydı ölebilirdi. Bu düşünce onun için acı çekmesine neden oldu.

"Susan?"

Ravyn'e baktı. "İyi misin,

bebeğim?"

Başını sallayarak onlara doğru ilerledi ve duyguları bu kadar hamken onunla fiziksel bir bağ hissetmeye ihtiyaç duyarak elini tuttu.

Acheron ona tam olarak ne düşündüğünü bildiğini söyleyen bir bakış attı.

Phoenix'in arabasına doğru giderlerken Ash'e "İnsanların Kara Avcılara saldırmasını engellememize yardım edebilir misin?" diye sordu.

Ash onun için arabanın kapısını açtı. "Bu yüklü bir soru Susan. Ve cevaplaması da istediğin kadar kolay değil."

Ravyn şoförün yanında durakladı. "Daha sonra kulüpte olacak mısın?"

"Evet. Ben sizi yakalarım o zaman."

Susan arabaya bindi. Ravyn kendi kapısını kapattığı sırada Ash de onun kapısını kapattı.

Acheron'un arabadan geri adım atıp tepeye doğru dönmesini izledi. Ravyn uzaklaşmaya başladığında, Acheron'un sisin içinde buharlaştığına yemin edebilirdi.

"Bu garip bir adam."

"Evet, öyle."

"Bu gece yaptığı gibi tüm Daimon'ları öldüremez mi?"

"Muhtemelen."

"O zaman neden yapmıyor?"

Ravyn vites değiştirirken ona baktı. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım Ash'in söyleyeceği şeye geliyor. Bir şeyi yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmez. Bu dünyada mantıklı olmayan pek çok şey var. Daimonların ve Apollitlerin geri kalanımızla bir tür denge içinde olduğunu ve eğer hepsini öldürürse, bu dengenin yok olacağını hayal edebiliyorum."

"Ama bunun doğru olduğunu
bilmiyorsun." "Hayır. Sadece
tahmin ediyorum."

Susan karanlık sokaklarda ilerlerken bunu düşündü.

Denge ...

Bu ona saçmalık gibi geliyordu ama o ne biliyordu ki? O
sadece iki gün öncesine kadar onların varlığından habersiz
bir muhabirdi.

"Acheron burada olduğuna göre Daimonların ne yapacağını
düşünüyorsun?" diye sordu Ravyn'e.

"Emin değilim ama onların yerinde olsam kaçıp saklanırdım."

* * *

Acheron kendini Serengeti'nin arkasındaki ara sokağa
atarken uzun ve yorgun bir nefes verdi. Kulübün içinde onu
bilincinin en derin yerine kadar üzen bir varlık
hissedebiliyordu.

Nick Gautier.

Acheron onu Nick'in kendini öldürdüğü ve Ash'in onu Hades
ve Artemis'in pençelerinden kurtardığı geceden beri
görmemişti. Nick ondan nefret ediyordu ve buna hakkı vardı.

Bir öfke nöbetinde, onu ölümüne lanetleyen kişi Acheron
olmuştu. Bunun suçluluğu Acheron'un içinde asla
iyileşmeyeceğini bildiği açık bir yara gibi iltihaplanmıştı.

Nick'in nefreti yüzünden Ash, Nick'i eğitememiş ve bu
yüzden onu Savitar'la yaşamaya göndermişti. Savitar'ın onu
neden bu zaman ve mekanda serbest bıraktığını bilmiyordu.
Hayır.

Savitar'ın bildiğinden şüpheliydi ama bu bilgiyi asla paylaşmazdı.

Sır saklamakta Ash'ten bile daha iyiydi. Nick'in geleceğini görebilmeyi ne kadar isterdi. Ama Ash'in kendi geleceğini ya da değer verdiği herhangi birinin geleceğini görmesi yasaktı.

"Kaçınılmaz olanı ertelemeye gerek yok," dedi nefesinin altından. O bir korkak değildi.

Başına geleceğini bildiği şey için kendini hazırlayan Ash, kulübe arka kapıdan girdi.

Dorian'la ilk olarak, Varlık Avcısı depodan bir kutu şişe alırken karşılaştı.

"Ash," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Şehre gelmişsin." "Merhaba, Dori. Arkadaşın nasıl?"

"O iyi. Simi nasıl?"

Dövme formundaki Charonte iblisin, uyumayı sevdiği yere, omzunun üzerine uzanmak için pazularından yukarı süründüğünü hissedebiliyordu. "Aynı."

"O seninle mi?"

Simi neredeyse her zaman onunla birlikteydi. "Daha sonra uğrayabilir."

"Bizi biraz uyarın, ben de Terra'ya barbekü sosu stoklatayım."

"Tamamdır." Ash onun yanından geçip mutfağa doğru ilerledi. Terra'ya ve aşçılara selam verdikten sonra kapıdan geçip kulübe girdi. Burada hip-hop müziği yüksek sesle çalıyordu. Nelly'nin "Grillz" şarkısıydı.

Ash, Nick'in böyle bir çalgıyla takılabilmesine şaşırmıştı. şahsen Ash her tür müziği severdi ama Nick hip-hop ya da rap'i pek sevmezdi. Sadece metal ve Cajun Zydeco dinlerdi.

Ash, Nick onu gördüğü anda anlamıştı. Nefret bir elektrik şoku gibi omurgasına yayıldı.

Karşılaşmaktan korkan Ash döndüğünde Nick'in hemen arkasında durduğunu gördü. Eskiden onunla dalga geçen ve gülen o iyi arkadaş gitmiş, yerine Ash'in onunla yüzleşirken bile ölümünü planladığını bildiği bir düşman gelmişti.

Nick'in yüzü tamamen soğukkanlıydı. "Bakın leoparlar kimi sürüklemiş. Zahmet etmene şaşırdım."

"Selam, Nick."

"Siktir git." Nick elindeki viski bardağını devirdi, sonra da bardağa ters ters baktı. "Karanlık Avcı olmanın en nefret ettiğim yanı ne biliyor musun?"

"Sarhoş olamadığın gerçeği mi?"

Nick bardağı oradan geçmekte olan bir garsonun tepsisine koydu. "Seninle uğraşmak zorunda kalmak."

Ash başını salladı. Bunun için hâlâ çok erkendi. Nick'in daha fazla zamana ihtiyaçı vardı. "Seni sonra yakalarım."

Nick, uzaklaşmaya başlayan Ash'in kolunu yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "şimdi beni yakalayacaksın, seni piç kurusu."

Ash kıpırdayamadan Nick onun çenesine bir yumruk indirdi. Ash yumruğun şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi. Nick dikkatini vermiş olsaydı önemli bir şeyin farkına varırdı. Ash az önce aldığı darbeyi hissetmemişti.

Kara Avcılar birbirlerine saldıramazdı. Ama Ash diğeri gibi değildi.

İlk içgüdüü Nick'e karşılık vermekt i ama Ash, Cajun'a daha fazla zarar vermeden önce kendini tuttu. Etraflarındaki kalabalık, insanlar uzaklaşmak için hareket ettikçe onlara geniş bir alan bırakırken, Wereler iki Kara Avcının arasına girip girmemeleri ya da daha da önemlisi Ash'e müdahale edip etmemeleri konusunda gergin bir tartışma içinde etrafa baktılar.

Nick'in yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "New Orleans'ı nasıl yok edebildin?"

Ash kaşlarını çat tı. "Ne?"

"Beni duydun. Beni öldürdüğün yetmedi mi? Tüm arkadaşlarımı ve ailemi de cezalandırmak zorunda mıydın?"

"Nick, kendine gel."

Ash'i masaya doğru itti. "Son birkaç saatimi resimlere bakarak geçirdim... insanlara. Bunu durdurabilirdin ama yapmadın."

Ash öfkesinin patladığını hissetti. Barda çok fazla dikkat çekiyorlardı. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Nick, Ash'i takip ederken acımasızdı. "Evet, biliyorum. Senin ne olduğunu biliyorum. Kyrian ve Amanda'yı ölümden döndürdün. Bebeklerini Daimonlardan kurtardın ama anneme yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. New Orleans'ı sevdiğini iddia ediyorsun ama sana en çok ihtiyacı olduğu anda şehre yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

"Bu doğru değil Nick. Oradaydım ve elimden geleni yaptım. Ama benim bile yapabileceklerim ve yapamayacaklarım konusunda sınırlarım ve kurallarım var. Tanrım, sen benim için bir kardeş gibiydin. Seni incitecek bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Beni sen öldürdün, unuttun mu?"

"Hayır. Seni ve anneni hayatım boyunca başka hiçbir insanı sevmediğim kadar çok sevdim. İkinizin de incindiğini asla görmek istemedim."

"Saçmalık! Bir parmak şıklatmanla fırtınanın yönünü değiştirebilirdin. Talon onu saptırabilirdi. Ona izin vermeyi reddettin, değil mi?"

Ash başını salladı. Kaderi kontrol etmek o kadar kolay değildi. "O kadar basit değil."

"Bu kadar basit." Ash'i tekrar itti.

Bardaki insanlar, özellikle de Wereler huzursuzlanmaya başlamıştı. Nick çok fazla dikkat çekiyordu ve kimsenin konuşmaması gereken şeylerden bahsediyordu.

"Beni rahat bırak, Nick. Ciddiyim."

Nick, Ash'i ceketinin önünden tutup kulağına fısıldayabileceği kadar yakına çekti. "Yoksa ne olur? Beni yine öldürecek misin?" Sanki bu onu çok eğlendirmiş gibi güldü.

Nick geri çekildi ve Ash'in yakalarını düzelitti. "Biliyor musun, özür dilerim. Annemin bana öğretmek için çok uğraştığı tüm görgü kurallarını unutuyorum." Gözlerini anlamlı anlamlı kıstı. "Simi nasıl? Son zamanlarda yeni erkeklerle tanıştım mı?"

Bu, Ash'in öfkesinin kontrolünü kırmayı başardı. Kaydığını hissettiğinde öfkeyle böğürdü. Başını geriye atarak bardaki herkesi dondurdu. Herkesi. Müzik çalmaya devam ederken o ve Nick birbirleriyle yüzleşirken sessizce yerlerinde durdular. Arkadaş olarak değil. Düşman olarak.

Ash'in gerçek halini gören Nick'in yüzü gerçekten de soldu.

"Çenenin ne zaman kapatacağını hiç bilmiyorsun, Cajun." Sesi gırtlaktan gelen şeytani bir hırıltıydı.

"Nesin sen?"

Ash, gümüşle ebrulileşmiş mavi ellerine baktı. Gözbebeklerinde ve gözbebeklerinde dönen ateş yüzünden bakışları artık bulanıktı.

Gözlerini kapatarak duygularını bir kenara itti ve insan formuna geri döndü. Nick'in hafızasını silebilmeyi ne kadar isterdi ama Nick, Ash'in zihin manipölasyonuna karşı bağışıklığı olan trilyonda bir insandan biriydi. Onları arkadaş yapan şey buydu.

Ne yazık ki Nick, Ash'in tanrı güçlerine karşı bağışık değildi ve onları düşman yapan da buydu.

"Kendi iyiliğin için Nick. Benden uzak dur ve bir daha benim yanımda Simi'nin adını ağzına alma."

Nick şeytani bir kahkaha attı. "Bir gün Ash, sevdiğim insanlara yaptıkların için seni öldürmenin bir yolunu bulacağım."

"Beni tehdit etme evlat. O güçlere sahip değilsin."

"Bu bir tehdit değil," dedi gözleri yanarak. "Bu bir söz."

Ash donmuş insanların arasından ilerlerken boğazından kısık bir sesle hırladı.

"Yürümeye devam et Ash. Ama elimi sana ölümcül darbeyi indirirken hissettiğinde, burada olmamın sebebinin sen olduğunu unutma."

Ash durakladı ve ona doğru döndü. "Hayır, Nick. Sen Artemis'in yaptığı ve bana acıdan başka bir şey getirmeyecek bir başka hatasın."

Nick yanındaki masadan bir şişe aldı ve Ash'e doğru fırlattı.

Ash cam şişeyi ona ulaşmadan parçaladı. Parçalar, zararsız bir toz olarak yere düşmeden önce tam on saniye boyunca havada sessizce asılı kaldı.

Topuklarının üzerinde dönerek, aralarına mümkün olduğunca fazla fiziksel mesafe koyma niyetiyle kapıya yöneldi.

Aslında o kadar odaklanmıştı ki, köşede donmamış olan tek kişiyi fark edemedi. Tüm bu karşılaşmaya tanık olan tek kişiyi.

Oda normale döndüğünde ve Nick bara doğru geri döndüğünde, koyu renk peruklu kadın kötü kötü gülümsedi.

İşte bu kesinlikle kullanabilecekleri bir şeydi....

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Satara kendini doğrudan Kalosis'in içinde buldu. Stryker ilk kez salonda ya da bir zamanlar uygun bir şekilde adlandırıldığı gibi "savaş odasında" değildi. Aslında, geniş oda tuhaf bir şekilde boştu ve tahtı kürsüde tek başına oturuyordu.

Beklenmedik sessizlik ürkütücüydü.

Normalde burada toplanan Daimonların hepsi, güneş ışığının ebediyen sürgün edildiği bu diyarda, dışarıdaki karanlık sokaklarda sıralanan kendi evlerinde olmalıydı.

Atlantis efsanesi bir zamanlar buranın Atlantis'in ölüm ve şiddet tanrısı Misos'un sarayı olduğunu iddia ederdi. Tanrıların barışçıl kralı Archon, Misos'u kontrol etmek ve hem Atlantis halkını hem de insanlığı avlayan tüm köleleriyle birlikte onu tutsak tutmak için bu diyarı yarattı.

Stryker'ın oyma ejderhalar, kafatasları ve çapraz kemiklerden oluşan kara tahtı, cezalandırılmak üzere Kalosis'e gönderilen tüm lanetlileri yönetirken Misos'un kendisi için Thasos (Atlantisli ölüm kişileştirmesi) tarafından yapılmıştı. Nihayetinde Archon, kraliçesi Apollymi'yi bile öz oğlu yaşadığı sürece yanında kalması için bu diyara göndermişti.

Sevgili oğlu öldükten sonra Apollymi bu diyardaki hapishanesini terk etmiş ve tıpkı Kader'in kehanet ettiği gibi Atlantis panteonunun tamamını yok etmişti. Ve tüm dünyayı yok etmeye kararlı bir şekilde Yunanistan'a doğru ilerlerken, Yunan tanrıları bir şekilde onu Kalosis'teki hapishanesine geri döndürmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Kimse bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu ve bunca zaman boyunca hiçbiri bu konuda tek bir kelime bile etmemişti.

Ancak yeni hapsinin başlamasından kısa bir süre sonra Apollymi zihinsel olarak bu hapishaneden dışarı uzandı ve Stryker'ı yanına çağırdı, böylece ona insan ruhlarını nasıl alacağını ve halkını nasıl kurtaracağını öğretebilecekti.

Ne gündü ama...

Ve Satara kardeşinin hayatta kalmasına minnettardı çünkü onun sayesinde Artemis'in hizmetkârı olarak köleliğine sonsuza dek son verme şansına sahipti. Tabii kayıp piçi bulup ona haberlerini iletebilirse.

Zamanının son derece kısıtlı olduğunu bildiğinden, sarayın odaları arasında koşturarak onu aradı.

Garip bir şekilde, onu hiç beklemediği bir yerde buldu... yatak odasında.

Ve yalnız da değildi. Dişi ve erkek yarım düzine Daimon onun ve yatağının üzerine yayılmıştı. Bu, önünde yerde öpüşen ikisini saymıyordu.

Onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu, bunun bir seks partisi olması mı yoksa Stryker'ın gerçekten biriyle seks yapıyor olması mı? Stryker'ın soğukluğuna bakılırsa, gerçekten de zahmet edeceğini düşünmemişti.

Öte yandan, kendisini memnun etmeye çalışan iki kadın ve bir erkekle pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. Aksine, sıkılmış ve meşgul görünüyordu.

"Affedersiniz," diye seslendi Satara. Onun sesiyle hepsi donakaldı. "Bunu bölmekten gerçekten nefret ediyorum ama Stryker'ın çok ilgileneceğini düşündüğüm bir durum var ve işiniz bitene kadar bekleyecek vaktim yok."

Stryker üstündeki kadını itti ve ayağa kalktı. "Bizi yalnız bırakın."

Tek bir kelime bile etmeden hızla kıyafetlerini topladılar ve Satara'nın yanından geçerek kapıdan çıktılar.

Stryker bornozunu giyerken biraz daha yavaştı ama yataktan kalkarken bornozu açık bıraktı.

İyi. Çıplaklığı onu rahatsız etmiyorsa, onu da kesinlikle rahatsız etmiyordu.

Yüzünü ona dönerek, parmağıyla ağzının kenarındaki kan parçasını sildi ve ardından parmağını yalayarak temizledi. "Madem yemeğimi böldün ve ben hâlâ açım, şunu çabuk yapar mısın?"

Satara onun sözleri karşısında hayrete düştü. "Akşam yemeği bu muydu?"

Aralarındaki mesafeyi kapatırken ona sıkılmış bir bakış attı. "Evet. Yemeden önce yemeğimle oynamayı severim."

Bu daha çok tanıdığı vahşi Daimon'a benziyordu. Ama onu buraya getiren şey bu değildi.

"Acheron Olimpos'tan ayrıldı ve ben de Artemis'in tapınağına geri çağırıldım. Şu anda Karanlık Avcılarıyla birlikte Seattle'da olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm."

Stryker uzun ve sinirli bir nefes verdi. "Sanırım bu sefer onu gerçekten tutacağını ummak çok fazlaydı." Kadına bakmadan önce durakladı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Birkaç dakika önce Serengeti'deydim ve çok ilginç bir şey öğrendim."

* * *

Ravyn gözüne bir buz torbası tutarken Susan yüzünü

buruşturdu. "Bir kavgada kendini bu kadar iyi idare

edebilen bir kadın için

"Savunmasız bir kapı pervazı tarafından indirildiğine inanamıyorum."

Gözlerini ona dikti. "Kaz yumurtamın büyüklüğüne bakılırsa, savunmasız kısmını tartışabilirim. O kapı pervazının çok sert bir sol kroşesi var. Ayrıca, bu benim hatam değil. Dikkatim dağılmıştı."

"Neye göre?"

Gerçeği söylemek gerekirse, onun poposunu, ama nereye gittiğine dikkat etmeyecek kadar onun vücuduyla meşgul olduğunu bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı.

"Hatırlamıyorum."

"Uh-huh."

"Bilmiyorum."

Buzu alnının üzerinde tutarken nazik bir dokunuşla saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Bu arada, bu gece harikaydın."

"Teşekkürler, ama sizin yarısı kadar bile değil." İstemeden Belle'i düşündüğünde kalbi sıkıştı ve bu düşüncenin hemen arkasında daha da rahatsız edici bir başka düşünce vardı. Ravyn'in yerde yatarkenki görüntüsü... aynı şekilde infaz edilmişti.

Şimdi ona bakarken, bunu aklından çıkaramıyordu. Belle'in ölümünü gerçekleştirmek çok kolay olmuştu. Bu kadar güçlü olmak için, Kara Avcıların korkunç bir Aşıl topuğu vardı.

Öte yandan, doğaüstü olsun ya da olmasın çoğu varlık genellikle kafaları koparıldıktan sonra ölürdü. Bir pembe dizide ya da korku filminde bir karakter olmadığınız sürece bundan kurtulmanın gerçekten bir yolu yoktu.

Birden yukarıdan gelen bir çığlık Susan'ın sıçramasına ve alnını buz torbasına sürmesine neden oldu. Bunu koşan ayaklar ve yere çarpan çok ağır bir şey izledi.

"Şimdi ne olacak?" diye nefes aldı, hayatları için sürekli kavga etmekten bıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç dakika sessizlik istiyordu.

"Bilmiyorum." Ravyn kontrol etmeye gitmeden önce ona buz torbasını uzattı.

Susan onun peşinden gitmeden önce çantayı yatağın üzerine bıraktı. Aceleyle merdivenlerden koridora çıktılar.

Ravyn'in tüm ailesi, birkaç diğer Weres ve geldiklerinde gördüğü doktorla birlikte oradaydı.

Ama onun dikkatini çeken Jack'ti. Yerde oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış, sallanarak ağlıyordu.

"Ne oldu?" Ravyn, Jack'in şaşkın bakışları arasında bir kenarda duran Terra'ya sordu.

Terra'nın gözlerinde derin bir hüznün vardı. "Patricia birkaç dakika önce aldığı yaralar yüzünden öldü."

Susan haberlerden dolayı kendini kötü hissetti.

Jack saçlarını çekerken, "Bu doğru değil," diye feryat etti. "O hiç kimseye zarar vermedi. Neden öldü? Neden!"

Doktor Dorian'a bakarken onun sırtını sıvazladı. "Bence siz işinizin başına dönmelisiniz. Ben Jack'le ilgileneceğim."

Uymadan önce başlarıyla onayladılar.

Ravyn'in babası bir an için gözlerini oğluna dikti ve tiksintiyle dudağını büktü. "Neden hâlâ buradasın?"

Ravyn ona herhangi bir duygu gösterme tatminini yaşatmadı. "Ben de seni seviyorum baba."

Yüzü öfkeden öylesine buruşmuştu ki Susan onun Ravyn'e saldırmasını bekledi. Dorian onu çekip uzaklaştırmasaydı muhtemelen saldıracaktı da.

Ravyn'in yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ama gözleri babasının reddinin onu ne kadar incittiğini anlatıyordu. Ve o anda, Ravyn'e yaşattığı acı için babasından nefret etti.

Hem Jack hem de Ravyn için kalbi kırılan Susan aşağıya inmeye başlamıştı ki Ravyn'in arkasında olmadığını fark etti. Bunun yerine Jack'in yanına gitti ve onun yanında yere diz çöktü. Jack hıçkıra hıçkıra ağlarken doktor biraz şaşırılmış görünüyordu ama bir şey söylemedi.

"Neden en azından birkaç dakikalığına uyanamadı?" Jack fısıldadı. "Sadece onunla son bir kez konuşmak istedim. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

Ravyn uzandı ve onu rahatlatmak için koluna dokundu. "O biliyordu, Jack."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadı. Benden ne zaman bir şey yapmamı istese hep şikayet ediyordum. Neden?"

Sürekli şikayet mi ettim? Bir kereliğine de olsa bir şeyler yapmalıydım. Tanrım, onu geri istiyorum. Çok üzgünüm anne."

Susan onu dinlerken gözleri yaşardı ve annesinin ölümünü öğrendiğinde yaşadığı acıyı hatırladı. Hayatının en kötü anıydı.

Hâlâ öyleydi. Ve Jack gibi onun da tek düşünebildiği, değiştirmek istediği ne kadar çok şey olduğuydu. Söylemek isteyip de söyleyemediği ne çok şey vardı.

Ravyn onun yanında yere otururken sessizce izledi. Doktor onlara yer açmak için geri çekilirken ikisi sırtları duvara gelecek şekilde omuz omuza oturdular.

Ravyn yorgun bir iç geçirdi. "Annemle ilgili en çok neyi özlüyorum biliyor musun? Her gece ateş ışığında örgü örerken kendi kendine şarkı söylerdi."

Jack kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Annen örgü örmezdi. O bir Were'di."

"Evet, biliyorum. Bu onun için çok garip bir hobiydi ama çok severdi. Her türlü şeyi yapardı ama eldivenleri benim favorimdi. Onları giydiğimde hep onu hissederdim. Kokusunu alırdım. Bazı nedenlerden dolayı, onlara asla ayak uyduramazdım. O da elimdekine uygun yeni bir tane yapar, öper, elime takar ve sonra bana şöyle derdi: "Benim zavallı küçük kediciğim eldivenlerine ayak uydursa iyi olur yoksa derisini yüzerim. Güler, onlarla gider ve her seferinde bir tanesini yine kaybederdim."

"Annem okumayı severdi," diye fısıldadı Jack. "Ben çocukken onu şu kitap kulüplerinden birine üye yapmıştım, bir sürü kitabı bedavaya alıyordun, ama kitapların posta ücretini ödemen gerektiğini fark etmemiştin.

Onlar. Çok heyecanlıydı ama kız kardeşim Brynna kitapların parasını annemin ödemesi gerektiğini söyleyince kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Ben de anneme borcumu ödemek için iki ay boyunca kitaplarını okuldan eve taşıması için Erika'ya kendimi kiraladım."

Ravyn buna dehşetle baktı. "Ve sen hayatta kaldın?"

Jack aslında belli belirsiz bir gülümsemeyi başardı. "Her kuruşunu ve daha fazlasını kazandım diyelim." Burnunu çekerek Ravyn'e baktı. "Acı hiç diniyor mu?"

Ravyn önlerindeki zemine bakarken o karanlık bakışlarda acıdan başka bir şey yoktu. "Pek sayılmaz. Her zaman onu özleyen bir parçan olacak. Sana onu hatırlatan bir şey görürsün ve bunu ona söylemek istersin, ama artık orada olmadığını fark edersin. O zaman onun kaybını yeniden hissedeceksin."

Jack'in yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Bana yardım etmiyorsun Ravyn."

"Biliyorum dostum." Jack ile samimi bakışlarını kilitlemek için döndü. "Ama eninde sonunda kendinle barışacaksın ve en önemli şey de bu. Sonunda, onu düşündüğünde tekrar gülümseyebileceksin."

Jack yanaklarındaki yaşları sildi ve kesik kesik bir nefes aldı. "Benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Sorun değil. Yas tutmak için yalnız bırakılmaktan daha kötü bir şey yoktur. Konuşmak istersen, nerede olduğumu biliyorsun."

"Bodrum."

Ravyn başını salladı. "İyi olacak mısın?"

"Evet. Tad ve Jessica her şeyi hallediyor. Brynna birkaç saat içinde buraya geldiğinde onu almam gerekiyor."

Ravyn ayağa kalkmadan önce onun kolunu okşadı ve hala orada onları izlediğini fark etti. Onun yanından geçip merdivenlerden aşağı inmeden önce gerçekten de kızardı.

Susan bir an için orada durdu, ona karşı hissettiği şefkatten tamamen bunalmıştı ve bu duygu kabardıkça Ravyn'e aşık olmanın ne kadar kolay olacağını fark etti. Aslında, küçük bir parçası zaten oradaydı. Böylesine duygusuzca bir kenara atılmış çoğu erkek bir başkası için hiç merhamet duymazdı.

Ve sonra başka bir şey fark etti. Erika'ya bu yüzden tahammül ediyordu. Onu çıldırtıyor olabilirdi ama aklındaki aileye en yakın şey oydu.

Muhtemelen bu yüzden onun, bir yabancının kendisiyle birlikte olmasına bile tahammül ediyordu. Angie ve Jimmy'nin kaybından dolayı ne kadar acı çektiğini biliyordu.

Garip bir şekilde ağlamaklı hissederek, Jimmy'nin notlarını gözden geçirdiği bodrum katına kadar onu takip etti. Saçlarına düşen ışıqla ayakta dururken sırtı ona dönüktü. Susan gözlerini kapadı ve onun sıcak kokusunu içine çekti. Ona yakın olma ihtiyacıyla odayı geçti ve kendini onun sırtına yasladı, sonra da kollarını onun beline doladı.

Ravyn, kızın davranışları karşısında içinde oluşan sınırsız şefkat dalgası karşısında gerçekten de titredi. Duyguları içinde çalkalanıyordu. Belle'in ölümüne duyduğu öfke ve nefret. Jack için acı ve merhamet. Ve Susan için anlamaya bile başlayamadığı bir şey.

Dudaklarını dudaklarıyla yakalamak için onun kollarında döndü. Kadının çökmüş ağzının her santimini keşfederken yüzünü ellerinin arasına aldı. Tadı bal ve cennet gibiydi.

Ravyn'in sırtındaki gömleği kelimenin tam anlamıyla yırtıp atarken Susan'ın başı dönüyordu. Nedenini bilmiyordu ama ona sahip olmak zorundaydı. Hemen şimdi. Tam burada.

Kadın tişörtünü kollarından aşağı çekerken, adam çok tatlı bir şaşkınlıkla yere baktı. Ona hınzırca bir sırıtış attı. "Eğer bu kadar acelen varsa..."

Kıyafetleri yok oldu.

Susan soğuk hava onu ürpertse bile güldü. En azından adam onu kendine çekip duvara yaslayana kadar. Adamın sert vücudunu kendi vücudunda hissetmek başını döndürdü, bacaklarını adamın beline doladı ve sinüsleri tikanırken bile dudaklarını adamın boynuna gömüp dikenli tenini emdi.

Ravyn yanağını onunkine bastırırken, vücudunun ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunun tadını çıkardı. Bacaklarının etrafını sarmasını, göğüslerini göğsüne bastırırken minik tüylerinin karnını okşamasını çok seviyordu. Bu şimdiye kadar bildiği en tatlı duyguydu.

Dayanamayarak kendini onun bedeninin derinliklerine itti. Kadın tırnaklarını adamın omuzlarına geçirirken haykırdı. Kadın hapşırmaya başlayana kadar başını duvara yasladı. Vücudu onunkinin etrafında sıkılaştı ve ne kadar iyi hissettiğini arttırdı.

Ta ki tekrar hapşırana kadar.

Saçlarının yüzüne geldiğini fark edince inledi. "Bu gerçekten berbat." Burnunu seğirtirken görmek için geri çekildi.

"İyi misin?"

Başka bir hapsirikle cevap verdi.

Kızgın ve gerçekten tüm vücudunu tıraş etmek isteyen adam, kızıdan çekildi ve iyileşebilmesi için ona yer açmak üzere geri adım attı.

Susan burnunu çekerken kendini çok kötü hissetti. Adamın ona bütün şekerleri çalınmış küçük bir çocuğu hatırlattığını söylemeye gerek bile yoktu. Yüreği burkuldu. Zavallı Çizmeli Kedi.

Ama bu kadar önemsiz bir şeyin onları bu andan mahrum etmesine izin vermeyecekti.

Ona bakarken, daha iyi nefes alabilmek için elinin tersini burnuna bastırarak geçiş yolunun açılmasına yardımcı oldu.

Ravyn tam giysilerini geri çağırmak üzereydi ki Susan onun önünde diz çöktü. Ravyn daha kıpırdayamadan Susan onu nazikçe avucunun içine aldı.

Susan'ın parmaklarının kesesine masaj yaptığını hissedince adamın omurgasına bir ürperti yayıldı. "Ne yapıyorsun Susan? Senin alerjin var."

Ona baktı, dudaklarını yaladı ve bir kadının yüzünde o güne kadar gördüğü en baştan çıkarıcı bakışı attı. "Bazı şeyler için acı çekmeye değer."

Ve bildiği bir sonraki şey, onun ucunu nazikçe yağlamak için başını eğdi. Onun sıcak, tatlı diline karşılık olarak siki sarsıldı. Kız onu daha fazla ağzına aldığı anda boğazının derinliklerinde hırladı.

Kalbi küt küt atarken elini hafifçe saçlarına gömdü ve onu izleyebilmek için bir kolunu duvara dayayarak öne doğru eğildi. Arada bir hapşırmaq için geri çekiliyor ama sonra tekrar ona dönüyordu.

Hayatı boyunca hiçbir şey ona bu kadar dokunmamıştı. Tanrım, onunla birlikte olmaya hakkı olmadığını bilmesine rağmen ona nasıl da hayrandı. Dokunduğu her şeyi mahvediyordu ama yine de umutsuzca onunla kalmak istiyordu. Keşke

...

Susan tekrar ona dönmeden önce dudaklarını yaladı. Onun tadına bayılıyordu. Ama hepsinden çok, onu izlerken yüzünde beliren o nazik ifadeyi seviyordu. Susan onu memnun ederken elinin onu şefkatle okşamasını hissetmeyi.

Ve o geldiğinde, kadın geri çekilmedi. Bunun yerine, hiçbir şey kalmayana kadar devam etti. Duvara yaslanmak için geri çekildi, böylece ona bakabildi. Adam ona bakarken yüzüne yavaş, sevgi dolu bir gülümseme yayıldı.

"Sen en iyisisin," diye nefes aldı, dudaklarını parmaklarken.

Onun başparmağını emdi. "Pek sayılmaz ama böyle düşünmene sevindim."

Ayağa kalkmasına yardım etti, sonra sırtı kendi önüne gelecek şekilde onu çevirdi. Kollarını onun etrafına doladı ve ona sarıldı. Adamın başının arkasına sokulduğunu hissedebiliyordu.

"Bize ne olacak Ravyn?" diye sordu sessizce.

"Bilmiyorum. Ama şu anda burada benimle olduğun için mutluyum."

Susan bu şekilde kalamayacaklarını bilmekten acı duyuyordu. Ve en kötüsü de eski hayatına geri dönemeyeceği gerçeğiydi. Artık dünya hakkında onu sonsuza dek rahatsız edecek şeyler biliyordu.

Ama hiçbiri gelecekte Ravyn'in hayatının bir parçası olmadan onunla uğraşmak zorunda kalacağı gerçeğinden daha fazla değildi. Sahip olamayacağını bildiği bir adam için neden böyle hissediyordu? Asla sahip olamayacağı bir şeyi arzulamak onun için doğru değildi.

Sonra dişlerinin boynunu yumuşak bir şekilde gıdıkladığını hissetti. Olacakları bekleyerek sırtını dikleştirirken bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledi.

Ravyn göğüslerini elleriyle kavradı ve nefesi tenini haşlarken avucuyla hassas meme uçlarını okşadı. Sonra bir elini indirerek onu kızdırdı ve yavaşça, içine gömülene kadar her seferinde bir tatlı inç içine kaydırды.

Adamın içine girerken ne kadar iyi hissettiğini düşündükçe içi sızlıyordu. Elini avucunun içine aldı ve avucunu kemirebilmek için ağzına götürdü.

Susan bunu açıklayamıyordu ama sanki bu adamın bir parçasıymış gibi hissediyordu. Sanki birbirlerine bağlıydılar. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Hiçbir açıklaması yoktu. Hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti.

Kendini yalnız hissetmiyordu. Yarın onu korkutacak olsa da korkmuyordu. Ravyn'le birlikteyken hiçbir şeyin onun için önemi yok gibiydi.

Ravyn onun teninin tatlı kokusunu içine çekti. Bu dünyada onun Susan'ından daha güzel kokan hiçbir şey yoktu. Teninin onunkine sürtünmesinden daha iyi hissettiren hiçbir şey yoktu. Onun

eli yüzüne dokunuyordu. Gözlerini kapatarak bu değerli dokunuşun tadını çıkardı.

Bundan nasıl kurtulacaklarını bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı. Ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Asla. Ona hayatını geri verecekti. En azından bunu hak ediyordu.

Ve sonra orgazm çığlıkları atmadan bir an önce onun etrafında sıkıştığını hissetti. Dişlerini sıktı ve onu kollarında sıkıca tutarken, orada ona katılana kadar itişlerini hızlandırdı.

Kapının yanında dururken ikisi de hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Ravyn hareket etmek istemiyordu ama ne yazık ki vücudu onunkinden kaymış ve garip bir şekilde boş hissetmesine neden olmuştu. Onu terk etmek istemiyordu. Bir saniyeliğine bile.

Alt dudağını ısırmadan önce ona gülümsemek için arkasını döndü.

"Hâlâ havasız mısın?" diye

sordu. "Evet, ama buna

değersin."

Onu öpmeden önce buna güldü. Avucunda korkunç bir acı hissetmeden önce onun tadına bile bakmamıştı.

Yüzlerce yıldır hissetmediği bu duyguyla kalbi durdu.

Olamaz....

Susan tısladı, elini soğutmak istercesine salladı. "Ne oluyor..." Avucunda, onun avucunda olduğunu bildiği şeyi görünce sesi kesildi.

İşaret.

"Ravyn?" diye nefes aldı.

Çelişkili duygular içinde yırtılırken görüşü karardı.
"Çiftleşemem." Bir Kara-Avcı olarak değil. Bu mümkün değildi... değil mi?

Bu da neydi böyle?

Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Ama bu böyle bir şey, değil mi?"

Başını salladı, lanetli şansına inanamıyordu. O ölmüştü. Nasıl çiftleşebilirdi? Mantiğa meydan okuyordu. Çocuk sahibi olamazdı, kendini adayamazdı.

Ve bundan sonra.... bir daha seks bile yapamayacaktı.

"Lanet olsun sana, Kaderler," diye tısladı. Ne düşünüyorlardı ki?

Susan süslü parşömen işçiliğini gizlemek için elini sıktı. Ondan ne beklediğini bilmiyordu ama bu öfke kesinlikle o öfke değildi. "Senin için bu kadar iğrenç olduğumu bilmiyordum."

Yüzündeki öfke eridi. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Ama lanet olsun Susan, bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Evet. Boku yedin."

Ravyn başını arkaya yasladı. "Buna inanamıyorum."

"İyi tarafından bak, bu çağda insanlara sizin var olduğunuzu söylesem beni hapse atarlar ve seninle birlikte buna gülerler."

"Hiç komik değilsin."

Yüzünü avuçlarının içine almak için uzandı. "Biliyorum. Bak, bunu senin için kolaylaştıracayım. Benimle çiftleşirsin, sonra ben giderim ve sen de, kelime oyununu bağışla ama, istediğin gibi dolaşmakta özgür olursun."

"Bu işler böyle yürümez."

Susan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen yaşadığın sürece, senden başka kimseyle seks yapamam. Asla."

"Ve eğer çiftleşmezsek, hadım olursun."

"Temelde, evet."

Adamın az önce söylediklerini düşünürken içinden bir korku titremesi geçti. Yaşadığı sürece ...

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?"

Sorusu karşısında hem kırılmış hem de şaşırılmış görünüyor. "Ne? Delirdin mi sen? Bunu neden yapayım ki?"

"Bakalım, seninle tanıştıktan on saniye sonra bir adamın boğazını parçaladın ve şimdi bana ben hayatta olduğum sürece hapi yuttuğunu söylüyorsun. Her ne kadar şiddetle karşı çıksam da cinayet senin için en iyi hareket tarzı gibi görünüyor."

"Merak etme. Seni öldüremem. İnsan hayatını korumak için yemin ettim."

Bu konuda onu en çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu. Onu öldürmeyi düşünmesi mi yoksa onu bundan alıkoyan tek şeyin bir yemin olması mı? "Teşekkürler tatlım, senin için bu kadar önemli olduğuma sevindim."

Yüzü aydınlandı. "Ciddi değildim." "Uh-huh."

Alnını onunkine yasladı ve sinirli bir nefes verdi. "Bana alerjisi olan biriyle çiftleştigiime inanamıyorum."

"Sen mi? Asıl tıslaması gereken benim. Seni insanlarla nasıl tanıştıtabilirim? Merhaba, bu benim ... ne? Sevgilim mi? Eşim mi? Evcil hayvanım mı?"

Gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. "Neden yaşadığım her ilişki bu kadar imkânsız olmak zorunda?"

Susan geri çekildi ve adamın başını eğerek gözleriyle buluşmasını sağladı. "Hey şimdi, senin gibi bir kedi adamdan bozguncu bir konuşma mı? Burada korkması gereken kişi benim. Yani, lanet olsun, bana pire falan bulaştırabilirsin."

Güldü. "Sana bir şey vereceğim, tamam mı?" Onu şakacı bir şekilde poposuna vurdu.

"Bunu yapmasan iyi olur. Seni gün ışığında tuzağa düşürebilir ve sonra da kısırlaştırmaya götürebilirim."

"Bunun için gün ışığına ihtiyacın yok. Tek yapman gereken şu kapıdan çıkıp gitmek ve üç hafta boyunca orada kalmak."

Onun korkunç sözleri karşısında mizahı öldü. "Bunu sana yapmayacağım Ravyn."

"Neden olmasın? Ne fark eder ki zaten? Birlikte yaşayamayız. Acheron buna asla izin vermez."

"Cael'i durdurmuyor."

Ravyn bunu düşünürken durakladı. Kadın haklıydı. "Benimle yaşamamanın neleri gerektireceği hakkında bir fikrin var mı?"

Sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Eğer çoğu erkek gibiyseniz, muhtemelen kirli iç çamaşırları ve çoraplar yerdedir. Geceleri açık bırakılan klozet kapağı. Bütün fıstık ezmemi yiyorsun ve bana söylemiyorsun. Ama," dedi tüm ciddiyetiyle, "kedi kutusunu temizlememi beklemeden iyi edersin. Erika'nın da ev işlerine ihtiyacı var."

Onun karşısında şaşkına dönmüştü. Her şeyde bir mizah bulabiliyordu.

"Hayatınız sürekli tehlike altında olacak."

"Affedersiniz? Hafıza kaybınız mı var? Bize yapılan son dört düzine saldırıyı kaçırdınız mı? Neredeyse başımı koparacak olan kapı pervazını saymıyorum bile."

"Susan, ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Yani, evet, sana aşık olmak için zamanım olmasını tercih ederdim ve insan olmanı gerçekten isterdim. Ama kimse mükemmel değildir. Çoğu erkeğin kedi değil köpek olduğunu kabul edersek... ve benim sana alerjim var-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti. "Bak, bunu hemen şimdi halletmek zorunda değiliz. Senden hayatının geri kalanını istiyorum. Gerçekten. Bizim dünyamızda boşanma diye bir şey yok. Bu konuda harekete geçmek için üç haftamız var. Bu yüzden neye imza attığını gerçekten anlamanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, ama üç hafta içinde ölebileceğimizi ya da hapse girebileceğimizi unutmayalım, ki bu da senin için muhtemelen ölüm anlamına gelecektir."

"Doğru."

Susan onun kendisini kollarına çekmesine izin verdi. Dürüst olmak gerekirse bu konuda emin değildi ve adamın ona düşünmesi için zaman vermesinden memnundu. Ama onun yalnız kalmasına ve yeniden insani bir bağ kurma şansının olmamasına izin veremezdi. Bu yanlış ve acımasızcaydı. Özellikle de tüm bu olanlar boyunca ona ne kadar nazik davrandığı düşünöldüğünde.

Yine de önlerinde uzun bir yol vardı ve her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyordu. Yarının ne getireceğini bilmiyordu. Tek umudu onlar için bir yarının var olmasıydı, o kadar.

* * *

"Kaçtılar da ne demek?"

Trates, uğraşmaktansa ağzının suyunu akıtmayı tercih ettiğı insan piçiyile yüzleşirken içini çekti. Ama Stryker bu insan ittifakını, bunun tamamen aptalca ve onlara yakışmayan bir şey olduğunu düşünse bile istiyordu. Paul Heilig'le asıl yapmak istediğı şey boğazını parçalayıp kokuşmuş ruhunu içmekken, o burada polis şefine iyi davranıyordu.

"Acheron ortaya çıkıp oradaki tüm Daimon'ları öldürdüğünde onları bir ara sokakta kısıtırmıştık. Şimdi o gidene kadar saklanacağız."

"Saçmalık! Bana söz vermiştin-"

"Beni dinle insan," dedi Trates sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu Kara Avcı'ya bulaşmak istemezsin. O diğerleri gibi değil."

"Hâlâ geceye bağılılar ve bir şey sürekli ayın karanlık yüzünde yaşıyorsa, onu öldürmek için tek yapmanız gereken onu gün ışığına çıkarmaktır."

Trates ellerini kaldırdı. "Ben sadece Lord Stryker'ın söylediklerini söylemek için buradayım. Sen ne istiyorsan onu yap. Bu senin cenazen." Kalosis'e dönmek için geçidi çağırmak üzere döndü.

Ama Paul'e arkasını döner dönmez, polis şefi ona doğru koştu.

Trates kalbinde derin, ısırtıcı bir acı hissedince tısladı. Nefes nefese, göğsünü delen küçük bir kılıç bıçağı görmek için aşağı baktı... Daimon'un işaretinin tam içinden.

Paul, Daimon altın tozuna dönüşmeden bir an önce kılıcını çekip çıkardı. "Bu konuda yanılıyorsun, Trates. Bu senin cenazen."

Ve yakında onlardan çok daha fazlası olacaktı. Eğer Stryker çocuklarını korumak için gerekeni yapamayacak kadar korkaksa, bu onun kaybıydı. Ama Paul aynı değildi.

Karısını zaten bir Kara Avcı yüzünden kaybetmişti, oğullarını da kaybetmek istemiyordu. Ne pahasına olursa olsun, onları güvende tutacaktı.

Ravyn Kontis hâlâ yaşıyordu ve yaşadığı sürece Paul, karısının intikamını alması için onu çağıran sesini duyabilirdi. Şehrinin sokaklarında tek bir Kara Avcı dolaştığı sürece oğulları da risk altındaydı.

Buna izin veremezdi.

Cep telefonunu kemerinden çıkararak şef yardımcısını aradı. "Hey, arama iznine ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Mutlu Avlanma Alanı." Eğer Trates ona Ravyn'in nerede saklandığını söylemezse, söyleyecek bir kişi tanıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Cael?"

Cael arkasında Acheron'un sesini duyunca durakladı. Kaldırımında arkasını döndüğünde onu gecenin sisi içinde yürürken gördü. Acheron'da gerçekten ürkütücü bir şeyler vardı. Her zaman vardı.

Acheron'la ilk kez 15 Eylül 904'te, Cornwall'da buna çok benzeyen serin bir gecede tanışmıştı. Cael o gece bütün bir Viking akıncı grubunun kanıyla kaplanmıştı. Çıkardığı yangınlar saçlarını yakmış ve derisini kabartmıştı.

Ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey Vikingler tarafından katledilen karısının, erkek kardeşinin, annesinin ve kız kardeşinin intikamını almaktı.

Bunca asır sonra bile Morag'ın güzel çilli yüzünü görebiliyor, adını söylerken sesinin yumuşak tınısını duyabiliyordu. Güneşten daha kızıl saçları ve bir o kadar ışıltılı gülümsemesiyle Morag onun tüm dünyası olmuştu.

O ve yetişkinliğin eşiğinde olan küçük kız kardeşi. Corynna'nın gökyüzüyle yarışacak kadar mavi gözleri ve bir ötücü kuşa ait olması gereken müzikal bir kahkahası vardı.

Ve babası kendi hayatını kurtarmak için hepsini köle olarak satmıştı. Ama Vikingler köle istememişti. Üzerinde pratik yapacakları kurbanlar istemişlerdi. Zincirlerle bağlı olan Cael, her birinin işkence görmesini ve zevk için öldürülmesini çaresizce izlemiş, acı çığlıkları ve ölüm yakarışları kulaklarında yankılanmıştı.

Kendi ölümü bile onların acı dolu seslerini susturamamıştı. Dövüldükleri ve parçalara ayrıldıkları görüntüsünü silememişti. Şimdi bile o anları hatırlayıp titreyerek uyandığı zamanlar oluyordu.

Acheron, ailesini avlayanlardan intikamını aldıktan sonra ona görünmüş ve ona, basit bir köylü piçine, Daimonlarla nasıl savaşacağını ve bu dünyada yaşamaya değer hiçbir şeyi yokken nasıl yeniden yaşayacağını göstermişti.

Her şeyini Kara Avcıların Atlantisli liderine borçluydu. Acheron ona geçmişini nasıl geride bırakacağını ve hayatına nasıl devam edeceğini göstermemiş olsaydı, bu zamana ve yere asla gelemezdi.

Amaranda'ya hiç gitmedim.

Onun sayesinde, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü tek şeyi bulmuştu.

Sevgiler.

Hepsinden önemlisi, ona teselli, huzur ve kabullenme verdi. O, girdiği güne kadar şiddet ve kavgadan başka bir şey olmayan sert bir hayattaki sığınağıydı. Buna ve ona tutunmak için her şeyi yapardı.

Acheron'u incitmek dışında. Cael sadakatten başka bir şey değildi ve bu dünyada en çok sevdiği iki insan arasında kalmaktan nefret ediyordu.

Acheron'a orantısız bir gülümseme sundu ve Acheron'un en sevdiği çizgi filmlerden birinden bir selamlama kullandı. "Selamlar, Ey Büyük Gazoo. Dünya gezegeninde bize tekrar katılman ne güzel."

Ash gözlerini devirdi. "Sağ ol Barney. Betty ve Bam Bam nasıllar?"

"Harika, keşke onları Wilma ve Pebbles'tan uzaklaştırabilsem. O kadınlar beladan başka bir şey değil."

"Hayır, onlar iyi kadınlar. Kırmızılı olanlar her zaman iyi erkeklerin çöküşüne neden olur."

Cael gülerek elini Acheron'a uzattı. "Gerçek bu değil mi, beyim?"

Ash uzandı ve onun elini tuttu. Cael onu sırtından alkışlamak istedi ama Ash elini çekip gitti.

Cael, Acheron'un hızla sakladığı yüz ifadesini kaçırmadı. "İyi misin?"

Acheron rahatsız edici bir şeyi hafifletmeye çalışır gibi omuzlarını silkti. "Daha önce sırtımı incittim. Yine de iyi olacak."

Cael başını salladı. "Ölümsüz olmak güzel, değil mi?" "En azından bazı günler."

Açık caddede, dükkândan müzik sesi yükselirken bir grup üniversite öğrencisinin ders çalışıp sohbet ettiği küçük bir kafenin önünde durduklarında sessizleştiler. Cael evinden çok uzakta değildi ama Ash'i oraya götürmeye hiç niyeti yoktu. Patronuyla karısı arasına her zaman mümkün olduğunca mesafe koymuştu.

Acheron kimsenin bilmeye hakkı olmayan şeyler biliyordu ve bu onu her zaman ürpertmişti.

"Bir Şeye mi ihtiyaçın vardı?" Cael sordu.

Aklından binlerce düşünce geçerken Ash konuşmadı. Bu adamı uyarmak istiyordu ve bunu yaparsa Cael'inkinden çok daha fazla kaderi değiştireceğini biliyordu. Sonsuz değişim zinciri zihninde dönüp duruyordu.

Söylenen tek bir kelime yüzünden binlerce hayat yeniden yazıldı... Konuşmayın.

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Olacakları bilmekten ve insan vicdanının bunu engellemesine engel olmaktan ne kadar nefret ediyordu. Yine de, eğer o vicdan olmasaydı, Cael'e öyle ya da böyle ne olduğunun bir önemi olmazdı. Kendisi dışında hiçbir Şey umurunda olmazdı.

Savitar olmuştu....

Ash bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Cael ne yaptığını fark etmeden önce kendini toparlayan Ash yanağını ovuşturdu. "Hayır, sadece sana iyi geceler dilemek istedim."

Cael'in yüzünden Kelt'in ona inanmadığını anlayabiliyordu. "Evet, tamam. Seni sonra yakalarım." Döndü ve evine doğru gitmeye başladı.

Ash sokakta durmuş, onun uzaklaşmasını izliyordu. Her parçası Cael'i geri çağırarak ve onu uyarmak istiyordu.

Ve her parçası neden yapamayacağını biliyordu. Bu hediye için Artemis'e lanet mi etmeliydi yoksa teşekkür mü etmeliydi, bilmiyordu.

Ama sonra, geleceği bilmekten daha kötü olan tek Şey onu bilmemektir, bu da ne zaman gelecek olsa oluyordu.

onu ya da geleceği onunkini doğrudan etkileyen birini içeriyordu.

"Merhaba, tatlı Şey."

Başını evirdiğinde yanında son derece çekici bir niversite ğrencisi buldu. Siyah kıvrıcık saçlı kız, kot pantolon ve kıvrımlarını mükemmel bir Şekilde sergileyen dar yeşil bir st giymişti. "Merhaba."

"Bir Şeyler içmek için içeri girmek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

Ash onun geçmişini, bugününü ve geleceğini aynı anda zihninde canlandırırken durakladı. Adı Tracy Phillips'ti. Siyaset bilimi okuyordu, Harvard Tıp Fakültesi'ni bitirecek ve insan ırkının henüz varlığından bile haberdar olmadığı mutasyona uğramış bir genomun izole edilmesine yardımcı olacak önde gelen araŐtırmacılardan biri olacaktı.

Bu genomun keŐfi en küçük kızının hayatını kurtaracak ve kızının tıp fakültesine gitmesine neden olacaktı. Bu kız, annesinin yardımı ve rehberliğiyle, bir gün tıp dünyasının ve hkmetlerin sağlık hizmetlerine yaklaŐımını deđiŐtirecek tıbbi reformlar için lobi yapacaktı. İkisi, doktor nesillerini Őekillendirecek ve insanların başka türlü karŐılayamayacakları çığır açan tıbbi tedavilere sahip olmalarını sağlayarak binlerce hayat kurtaracaktı.

Ve Şu anda Tracy'nin tek düşünebildiği, deri pantolonun içinde kıının ne kadar tatlı olduğu ve onu üzerinden ne kadar çok çıkarmak istediğiydi.

Birkaç saniye içinde kafeye gidecek ve Gina Torres adında bir garsonla tanışacaktı. Gina'nın hayali niversiteye gidip doktor olmak ve sağlık hizmetlerini karŐılayamayan çalışan yoksulların hayatlarını kurtarmaktı, ama

Ailevi sorunları nedeniyle bu yıl ders alamadı. Yine de Gina Tracy'ye gelecek yıl burslu olarak gitmeyi nasıl planladığını anlatırdı.

Gece geç saatlerde, üniversite öğrencilerinin çoğu gittikten sonra, ikisi Gina'nın planları ve hayalleri hakkında sohbet edeceklerdi.

Ve bundan bir ay sonra Gina, Tracy'nin haberlerde göreceği korkunç bir araba kazası sonucu ölecekti. Bu trajik olay, bu geceki tesadüfi buluşmayla birleşince Tracy'yi kaderine götürecekti. Bir anda hayatının ne kadar sığ olduğunu fark edecek ve bunu değiştirmeye çalışacak, etrafındaki insanların ve onların ihtiyaçlarının daha fazla farkında olacaktı. Herkes için daha iyi bir hayat hayal ederken, şu anda masaları silmekle meşgul olan Gina'nın onuruna en küçük kızının adı Gina Tory olacaktı.

Yani aslında Gina hayalini gerçekleştirecekti. Ölerken binlerce hayat kurtaracak ve parası olmayanlara sağlık hizmeti götürecekti....

İnsan ırkı inanılmaz bir şeydi. Çok az insan istemedenden de olsa ne kadar çok hayata dokunduğunun farkına vardı. Rastgele söylenen doğru ya da yanlış bir sözün bir başkasının hayatını nasıl güçlendirebileceği ya da yok edebileceği.

Ash, Tracy'nin kahve davetini kabul etseydi, kaderi değişecek ve sonunda iyi maaşlı bir banka memuru olarak çalışmaya başlayacaktı. Evliliğin ona göre olmadığına karar verecek ve hayatını bir partnerle sürdürecekti ve asla çocuk sahibi olmayacaktı.

Her şey değişecekti. Kurtarılabilecek tüm hayatlar kaybedilecekti.

Ve söylenen her kelimenin ve yapılan her hareketin nüansını bilmek Ash'in taşıdığı yüklerin en ağırıydı.

Nazikçe gülümseyerek başını salladı. "Sorduğun için teşekkürler ama gitmem gerek. Sana iyi geceler."

Ona sıcak bir bakış attı. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen, önümüzdeki birkaç saat boyunca burada ders çalışıyor olacağım."

Ash onun yanından ayrılıp dükkâna girişini izledi. Sırt çantasını bir masaya bıraktı ve kitaplarını yerleştirmeye başladı. Yorgunluktan iç geçiren Gina bir bardak su aldı ve ona doğru ilerledi ...

Boyalı camın arkasından onları izlerken iki kadın sohbet etmeye başladı ve kaderlerini belirlediler.

Cael'in kaybolduğu yöne baktı ve arkadaşını bekleyen gelecekte nefret etti. Ama bu Cael'in kaderiydi.

Onun kaderi....

"Imora thea mi savur," diye fısıldadı Ash nefesinin altından Atlantisçe.

Tanrı beni aşktan korusun.

* * *

Susan, Jimmy'nin bilgisayarındaki dosyaları karıştırırken sırtını duvara yasladı. "Kahretsin, Jim. Ben sadece bir muhabirim, zihin okuyucu değil," dedi, Star Trek'ten Bones McCoy alıntısı yapar gibi yaparak. "En azından bana bir mektup bırakamaz mıydın?"

açık bir kırıntı mı? Bir somun ekmek çok mu fazla?"

Midesi bulanınca bir mola vermeye karar verdi ve fotoğraflar klasörüne tıkladı.

Angie ile geçen yıl bir partide çekilmiş fotoğraflarını karıştırırken acı tatlı bir sızı göğsünü yırttı. Tanrım, Angie'nin ona yeniden beşe beş olduğunu söylediğini duymak için neler vermezdi. Jimmy'nin her zaman çok tutucu olduğu için onunla alay eden hırıltılı sesini duymak için.

"İyi misin?"

Sessiz kedi yürüyüşüyle odaya giren Ravyn'in derin sesiyle irkilerek sıçradı. "Beni korkuttun...." Onun yaklaşmasını izlemek için durakladı. Dürüst olmak gerekirse, hayatında gördüğü en yakışıklı şeydi. Saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve gömleğinin önü açık olsa da bu, kaslı olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Kendini bu düşünceden uzaklaştırarak çenesiyle dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Sadece Jimmy'nin fotoğraflarını gözetliyordum."

Ona almak için yukarı çıktığı kahveyi uzattı. "Belki de dosyayı kapatmalısın." Kendisi de ekrana bakabilmek için onun yanına oturdu.

"Hayır, sorun değil. Jimmy'nin geçen yıl karakolunda verdiği Cadılar Bayramı partisinden bir dizi fotoğraf buldum. Frankenstein kılığına girmişti ve Angie de-"

"Frankenstein'ın Gelini?"

"Hayır... Kutsal İnek olarak gitti." Susan bu anı karşısında gülümsedi. "O her zaman biraz sıra dışıydı."

Ravyn, Angie'nin inek kıyafeti içinde, başının üzerinde asılı bir hale ve boynunda dev bir tahta haç olan resmini ona gösterirken güldü. Onu barınakta tuttukları süre boyunca sadece birkaç kez görmüştü ama kadın yeterince iyi görünüyordu.

Ama Susan bir sonraki fotoğrafı çevirip içindeki insanları gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Bu olamazdı. Kesinlikle yanılıyordu.... Susan

bir başkasına geçti.

"Bekle! Geri dön."

Susan kaşlarını çatı. "Neden?"

Kahvesini bir kenara bıraktı ve klasik bir Hollywood vampiri gibi giyinmiş, dişleri fazlasıyla gerçekçi görünen, uzun boylu sarışın bir kadının Angie'ye sarılmış halde durduğu resmi incelerken kaşlarını çatı. "Onu tanıyorum."

Susan ona pek de hoşnut olmayan bir bakış fırlattı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Çizmeli Kedi, umarım İncil'e göre konuşmuyorsundur. Çünkü eğer öyleysen-"

"Hayır," diyerek onun tiradını yarıda kesti, her ne kadar bir parçası onun böyle hissetmesinden gurur duysa da. "O bir Daimon... ya da öyleydi. Onu ben öldürdüm."

Susan onunla alay etti. "O değil, sen yapmadın."

Ravyn tekrar baktı ve kadının keskin patrisyen yüz hatlarını inceledi. Aklının bir köşesinde, onu kurbanlarının başında dururken bulduğu siyah bir pantolon ve kırmızı bir bluz giymiş halini hala görebiliyordu. Bu görüntü midesini bulandırmıştı.

Ağızındaki kanı silmiş ve buna gülmüştü.

"Oydu, bundan eminim."

Susan'ın o mavi gözlerinde hâlâ şüphe vardı. "Nereden biliyorsun? Söndürdüğün her Daimon'un yüzünü ezberliyor musun?"

Adam ona alaycı bir bakış attı. "Hayır, ama onu hatırlıyorum." "Sürtük olduğu için mi?"

Başını iki yana salladı. "Çünkü benden kaçmadı. Aslında onu öldürmem için bana meydan okudu. Hapisten bedava çıkma kartı olduğunu ve Seattle'daki tüm Kara Avcıların ölmesini istemediğim sürece onu rahat bırakacağımı söyledi."

Susan bundan hiç hoşlanmamıştı. "Yani doğal olarak onu öldürmek zorundaydın."

Kuru bir bakış parçalayabilseydi, yerde birkaç parça halinde olurdu.

"Çamaşırhanenin dışında hamile bir kadının ve küçük çocuğunun canını almıştı. O iki ruhu serbest bırakmak için onu öldürmek zorundaydım yoksa her ikisinin ruhu da ölecekti."

"Büyüleyici ve iğrenç olsa da, bu kadın olamaz." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o polis şefi Paul Heilig'in karısı. Ve Avrupa'da bir araba kazasında öldü. Fotoğraflarını gördüm."

Ravyn, şüphelerini doğrulayan bu sözler karşısında buz kesti. "Ne?"

"Beni duydun." Daimon'un Bela Lugosi vampirleri gibi giyinmiş çok uzun boylu iki sarışın adam ve kaşif gibi giyinmiş kısa boylu, tombul, koyu renk saçları griyle vurgulanmış, gözlüklü bir adamla birlikte olduğu bir resme gelene kadar resimleri karıştırdı. Elli yaşlarında olduğu anlaşılan adamın saçları seyrelemiş ve keskin gri gözleri vardı. "Bunlar o, oğulları ve kocası."

Ravyn başını kaldırıp Susan'a bakmadan önce bakışlarını onlara dikti. "Polis şefinin çocuklarıyla aynı yaşta görünen bir kadınla evli olması sence de tuhaf değil mi?"

"Plastik cerrahi, bebeğim. Ülkedeki en iyi cerrahlardan bazıları burada yaşıyor."

"Evet, en iyi Daimonlardan bazıları da öyle."

Susan kadına bakarken buz kesti ve duyguları ayıldı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Tam da senin söylediğin gibi, değil mi? Daimon'a dönüşen bir Apollite ile evlendi ve şimdi de konumunu onları güvende tutmak için kullanıyor."

"Öldürdüğüm karım hariç. Bana işkence etmek istemelerine şaşmamalı..." Yarı Apollit veterinerin söylediği bir şeyi hatırlayınca sesi kesildi.

"Paul bunun acı çektiğini görmek istiyor...."

Paul'ün kim olduğunu bilmediği için bunu tamamen unutmuştu. Ama şimdi anlamıştı. Paul, Paul Heilig'di. Polis şefi ve iki Daimon oğlunun babası.

Mahvolmuşlardı.

"Onu ne zaman öldürdün?" Susan sordu.

"Bilmiyorum. Yaklaşık iki ay önce, belki."

Bu, şefin karısının ölümüyle aynı zamana denk geliyordu. Susan bununla ilgili makaleleri net bir şekilde hatırlıyordu. Cenaze töreni için Amerika'ya hiçbir ceset gönderilmemişti ama onun için bir anma töreni düzenlemişlerdi.

Elbette bir Daimon olsaydı, gömecek bir ceset olmazdı. Garip bir şekilde, mükemmel bir kılıf oldu.

Tanrım, şimdi de Leo gibi düşünüyorsun. Ama Leo onun sandığı gibi bir kaçık değildi....

"Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Kötü bir sol kroşesi olan pis bir orospuydu."

"O değil," diye tersledi Susan. "Onu polis şefinin karısı olarak tanımlamamıza yardımcı olabilecek bir şey."

"Hapisten bedava çıkma kartı-"

"Belki de çok fazla Monopoly oynamıştır. Daimonların zaman geçirmek için ne tuhaflıklar yaptığını kim bilebilir?" Onun alaycı bakışları karşısında ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, benim açımdan kötü bir bıçak. Lütfen devam edin."

"Buna bir de Jimmy'nin, departmanında üst düzey birinin cinayetleri ve kaybolmaları örtbas ettiğine dair paranoyasını ekleyin. Hadi ama Susan, bu tesadüf olamayacak kadar çok şey var."

"Burada şeytanın avukatlığını yaptığının farkındayım. Bu adamı bize komplo kurmakla suçlamadan önce elimizde somut kanıtlar olmalı."

cinayetleri saklamak."

"Susan..." dedi azarlayan bir ses tonuyla.

"Bak Ravyn, ben zaten hayatımı mahvettim çünkü ördeğe benzeyen ve ördek gibi vaklayan bir şey, bir daha sahip olabileceğim her şeyi almaya kararlı bir avukat bataryasına sahip bir kaplana dönüştü. Tüm kanıtlar oradaydı, açık ve mükemmeldi, ben de üzerine atladım ve sabah olduğunda onun suçlu olduğunu söyleyen her şey benim için sadece kötü bir tesadüftü. Bu hatayı tekrar yapmak istemiyorum." Hala taşıdığı yara izlerini göstermek için bileğini kaldırdı. "Gerçekten geçmişimi yeniden yaşamak istemiyorum."

Bileğini kestiğı yerdeki yara izlerini görünce Ravyn'in içi sıkıştı. "Susan..."

"Bana patronluk taslama, tamam mı? Aptalca olduğunu biliyorum. Ama tamamen yalnızdım. İnandığım her şey başıma yıkıldı ve enkaz çöküp beni evsiz, arkadaşsız ve umutsuz bırakana kadar dava üstüne dava açmak zorunda kaldım. Her sabah yeniden tekmelenebilmek için kendimi yataktan tırmalayarak kaldırdım. Sonra mahvolmuş olsam da ölmediğime, hayatımın olduğu gibi bana ait olduğuna karar verdim ve bunu da benden almalarına izin vermeyi reddettim. Uzun bir yol kat ettim, ancak bu zor ve acımasız oldu ve istediğim son şey, namuslu, yüksek derecede dekore edilmiş bir yetkiliyi suçlamak ve bu kabusu tekrar yaşamak. Anladın mı?"

Ravyn'in boğazı, onun sesinde duyduğu acı ve gözlerindeki ıstırapla sıkıştı. Onun bileğini öptü ve bakışları Susan'la kilitlenirken bileğini elinde tuttu. "Bunu bir daha asla yaşamayacaksın, Susan. Sana söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme."

"Bu bende kalabilir. Eğer yanılıyorsam, hatamla baş başa kalacağım. Ama eğer haklıysak..."

"Jimmy'nin intikamı alındı."

* * *

Cep telefonu çalmaya başladığında Cael Mutlu Av Sahası'nın arka kapısına henüz varmıştı. Kemerinden çıkarıp baktığında Amaranda'nın numarasını gördü. Telefonu çevirerek açtı ve kulağına götürdü. "Evet, bebeğim?"

"Eve gelme."

"Ne?" dedi, sesini bastıran yüksek sesli müzik yüzünden onu doğru duyduğundan emin değildi. Kapı koluna uzandı.

"Yapma. Gelme. Eve," diye tekrarladı son seferden sadece biraz daha yüksek sesle.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu öfkeyle. Amaranda ona asla eve gelmemesini söylemezdi. "Eğer bu sensen, Stryker, git kendini becer." Telefonu kapattı, sonra da kapıyı açtı.

Her zamanki gibi kulüp, dans pistinde dans eden ve etrafını çevreleyen masalarda alkol alan üniversiteli gençlerle gümbür gümbür ve gürültülüydü. Yanından geçerken Amaranda'nın garsonluk yapan kuzenine başını eğdi.

Sıra dışı bir şey yok gibiydi.

Cael gözlerini kapadı ve zihinsel olarak binada bir Daimon'a dair herhangi bir belirti olup olmadığını araştırdı. Hiçbir şey radarına yakalanmadı. Hâlâ korkuyor olma ihtimaline karşı iki kez kontrol etmek istedi.

önceki kavgadan sonra telefonunu çıkardı ve içindeki Daimon izleme programını çalıştırdı.

O da negatif çıktı.

Harika, burada dikkatini çekmesi gereken hiçbir şey yoktu... karısı dışında.

Cael ince ceketini çıkardı ve merdivenlerden bodruma inerken omzuna astı. Amaranda ile biraz kaliteli zaman geçirmek için sabırsızlanıyordu, odasına doğru giderken ıslık çalmaya başladı.

Ta ki kapıyı açana kadar.

Islık çalması yarıda kesildi. Kerri odasındaydı, elleri bağlı ve ağzı tıkalıydı. Gözleri iri ve dehşet doluydu, bakışlarıyla onu serbest bırakması için yalvarıyordu.

Ve o anda geçmişiyse yüz yüze geldi. Bunun acısı neredeyse felç ediciydi. Ve en önemlisi, Kara Avcı güçlerinin azaldığını hissedebiliyordu.

Bu bir tür şaka mıydı? Eğer öyleyse, kesinlikle komik bulmamıştı.

"Neler oluyor Kerri?" Kapı arkasından çarparak kapandığında ona doğru sadece bir adım atmıştı.

Arkasına döndüğünde bir insan erkeğinin kendisine dik dik baktığını gördü. Ellili yaşlarının ortalarındaki bu tıknaz adamın kaypak gri gözleri deliliğini yansıtıyordu. "Bunun anlamı ne?" Cael sordu.

"Ravyn Kontis nerede?"

Cael kendini hiçbir şeye ihanet etmemek için zorladı. "Kim?"

"Benimle aptalı oynama," diye hırladı adam, öfkesinden tükürükler saçarak. "Soruya cevap ver."

"Yapamam. Ravyn adında birini tanımıyorum."

İnançsızlık yüz hatlarını çarpıttı. "Hayır mı?"

"Hayır."

Adam Kerri'nin sandalyesine doğru ilerlerken tısladı. "Çok kötü. Sanırım o zaman seni ve fahişeni öldürmem gerekecek." Kerri'ye doğru ilerledi, Kerri ağzından ciyaklamaya başlayınca gözleri daha da büyüdü.

"O masum."

Adam ona ters ters baktı. "Kimse masum değildir. Masum olsa bile umurumda değil." Ceketinden bir av bıçağı çıkardı ve Kerri'nin boğazına doğrulttu. "Bana o piçin nerede olduğunu söyle ya da onun ölümünü izle."

"Ama ben-" Adam bıçağını Kerri'nin boynuna batıracak kadar yaklaştırdıca sözünü yarıda kesti.

Çığlık atarak boynunu bıçaktan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Tamam, tamam," dedi Cael, güçleri daha da zayıflarken zaman kazanmaya çalışarak. Ama onu en çok endişelendiren şey Amaranda'nın nereye gittiği idi? Belli ki onu arayan oydu ve bu salak ikisini birbirine karıştırmıştı. Öyle bile olsa, Kerri'ye bir şey olursa Amaranda onu asla affetmezdi.

Kendini de affetmeyecekti.

Ve sonra onu hissetti... bir Daimon'un varlığının o karıncalanma hissini.

Sadece iki kişilerdi.

Kapı açıldı ve Cael'in tüm dünyası paramparça oldu. Amaranda elleri arkadan bağlı iki Daimon'un arasındaydı. Solgundu ve boynundaki yaradan kan akarken titriyordu.

Ondan besleniyorlardı ve görünüşüne bakılırsa onu neredeyse kurutmuşlardı.

"Bak onu uyarmaya çalışırken kimi bulduk, baba."

"Lanet olsun sana!" Cael hırladı. Hiç düşünmeden onlara doğru koştu.

Güçleri neredeyse tamamen tükenmiş olmasına rağmen, ilkini belinden yakaladı ve koridora doğru yayıldılar. Daimon, Cael'in üzerine düşen Amaranda'yı bırakmadı.

Ellerindeki ipi kesmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak için bir saniye durdu, sonra ikinci Daimon'u tekmeleyerek onlardan uzaklaştırdı. Cael hırlayarak yakaladığı Daimon'a uzandı ama bir silah sesi duydu.

Kurşunlar art arda vücudunu delip geçerken geri tepti. Yerde kanlar içinde yatarken çektiği acı nefesini kesti.

Daimon onu kaldırdı ve çenesine sert bir yumruk indirdi. Çarpmanın etkisiyle duvara çarptı ve böylece diğer Daimon karnına tekme atabildi.

Daimon Cael'i tekrar tekmelemek için hamle yaptığında, Cael onun bacağını yakaladı ve onu geri itti. Daimon Cael'in kanı üzerinde kaydı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Daimon'un kaburgalarına tekme attı ve diğerini yakalamak için döndü.

"Kıpırdama pislik, yoksa küçük oyun arkadaşının beynine bir kurşun sıkarım. Ve o bir Apollite olduğu için, bu onun kısa hayatını daha da kısaltacak."

Cael anında dondu

kaldı. "Arkanı dön."

Baktı ve yaşlı adamın Amaranda'yı önünde tuttuğunu ve silahını onun kafasına doğrulttuğunu gördü. Cael'in kalbi Amaranda'nın korkusunu görünce çarparken öfkesi görüşünü bulandırdı. Onu korkuttuğu için bu piç kurusuna lanet olsun.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim."

"Soruma cevap vermezsen olmaz." 38'liği şakağına doğru kaldırdı.

Cael Amaranda'nın nefesinin altında Atlantisçe dua ettiğini duydu.

Ravyn'in yerini söylerse, onu öldüreceklerdi. Eğer vermezse, Amaranda'yı öldüreceklerdi.

En iyi arkadaşı ya da karısı. Bu kararı nasıl verebilir?

"İyi," diye hırladı adam. "Nasıl istersen öyle olsun." Tetiği çekmeye başladı.

"Hayır!" Cael öne doğru bir adım atarak bağırdı. "O..." Söyleyemedi. Söyleyemedi işte. İhanete uğradıktan sonra, başka birine nasıl ihanet edebilirdi?

"Benimle oynama, evlat."

Cael derin bir nefes aldı ve piç kurusuna içten bir nefretle baktı. "Pioneer Square'deki Last Supper Club'da."

Adam kuşkulu bakışlarını ona dikti.

Daimonlardan biri Cael'i saçlarından yakaladı ve başını geriye çekti. "Bize yalan mı söylüyorsun, Kara Avcı?"

"Hayır," diye inanarak yalan söyledi. "Buna cesaret edemem."

"Ne düşünüyorsun baba?" diye sordu onu tutan Daimon silahlı adama.

"Ya doğruyu söylüyor ya da çok iyi bir yalancı. Hangisi olduğunu bilmediğim için, her ihtimale karşı onları hayatta tutmamız gerektiğini düşünüyorum."

İşkencelerini durduracak gücü olmadığı halde ölen ailesinin görüntüleri zihnini parçaladı. Amaranda ve kız kardeşine baktı ve gözlerindeki dehşeti gördü.

O anı tekrar yaşamasına imkân yoktu. Durduracak gücü yokken gözlerinin önünde işkence görmelerine izin verecek değildi. Ve bu düşünceyle birlikte, Karanlık Avcısı güçlerinin sonuncusu da içinden sızdı.

Adam Daimon'a bir çift kelepçe fırlattı, Daimon onları yakaladı ve birini Cael'in bileğine geçirdi. Döndü ve Daimon'un suratına dirsek attı.

"Derrick!" diye bağırdı adam Cael'e tekrar ateş açmadan önce.

Cael durmayı reddetti. Hançerini çıkardı ve Daimon'u öldürmek için döndü.

Cael keskin ve sıcak bir şeyin sırtını deldiğini hissetmeden bir an önce bir silah sesi daha duyuldu. Bu, adamın Kerri'yi tehdit etmek için kullandığı bıçaktı. Cael bıçağın göğsünün önünden dışarı çıkmadığı anda anlamıştı. Adam bıçağı yana doğru çevirdi ve sonra kabzasından kopararak bıçağı Cael'in kalbinin derinliklerine gömdü.

Kendi kanını tadarken Cael'in kulakları uğuldadı. Görüşü bulanıklaşırken Amaranda'nın çığlıklarını duydu.

Ölüyordu....

Acıdan nefes alamaz hale gelince dizlerinin üzerine çöktü.

Amaranda Cael'in düştüğünü görünce yüksek sesle çığlık attı. Acı ve keder ona saldırdı ve içindeki savaşçıyı uyandırdı. Öfkesi kök salarak onu bıçaklayan adama doğru koştu. Ona ulaşamadan Daimon oğlu onunla dövüşmek için döndü. Onu yakaladı ve sert bir tokat attı. Onunla tekrar yüzleşmek için döndü ve sonra saf Apollite içgüdüleriyle hareket etti.

Kendini onun boğazına doğru fırlattı ve dişlerini etine geçirdi. Babası onu oğlundan uzaklaştırırken küfretti ama bunu yaparak Daimon'un şahdamarını koparmasına neden oldu. Çabucak ölmek yerine, yere düştü ve kanı üzerine akarken ve kontrolsüzce titrerken orada yattı.

Babası, Amaranda ve kız kardeşini vurmadan önce acı dolu bir çığlık attı.

Acıdan gözleri kararan Amaranda yere düştü ve hareket edemedi. Sanki tamamen felç olmuş gibiydi.

"Bana yardım edin," diye bağırdı adam, "hepinizin öldüğünü göreceğim. Öldüğünüzü!" Diğer Daimon onu kadından uzaklaştırmadan önce kadının sırtının küçük kısmına sertçe vurdu.

"Hadi baba, Derrick'in yasını sonra tutarız. Apollitler burada olduğumuzu ve ne yaptığımızı fark etmeden önce buradan gitmeliyiz."

"Arama iznim var."

"Ve sen onların ailesinden iki kişiyi öldürdün. Arama emirleri senin adamların için, benimkiler için değil. İkimizi de öldürecekler."

Ayrılmadan önce onu son bir kez daha ezdi.

Amaranda gözlerindeki yaşlardan dolayı zar zor görebiliyordu. Daha önce hiç şu anda hissettiği gibi fiziksel ya da zihinsel acı çekmemişti.

"Cael," diye inledi, ona dokunmak istiyordu. Tek istediği gözlerini kapamak ve ölümün onu bedeninin acısından uzaklaştırmasına izin vermek olsa da, onun elini tutmadan gitmeyi reddetti.

Evlendikleri gece ona söz verdiği şey buydu.

"Seni ölmen için yalnız bırakmayacağım. Sonuna kadar yanında, el ele olacağım."

Onun yanında olduğunu bilmeden ölmesine izin vermezdi. El ele.

Kolları bacakları titreyerek, ona ulaşana kadar kaygan zeminde kendini çekti. Şok olmuştu, adam hâlâ hayattaydı ama zar zor. Sığ nefesler alırken gözlerinde yaşlar vardı. Gözleri artık bir Kara Avcı'nın siyahı değil, güzel bir kehribar rengiydi.

"Cael?"

Ona bakarken gözlerindeki ateşi gördü. "Günüşiğı," diye nefes aldı.

Adam ona evlilik yeminleri sırasında verdiği lakabı takarken hıçkırıklara boğuldu... sadece onun için yazdığı yeminleri. "Sadece geceleri yürüyor olsam da, sen, güneş ışığım, yanımda olduğun sürece karanlığı asla tanımayacağım."

Yanağına dokunmak için uzandığında yutkundu. "Seni dinlemediğim için özür dilerim."

Amaranda dudaklarını yalayarak Daimon'un kanını tekrar tattı. "Sorun yok, bebeğim." Başını adamın göğsüne yasladı ve adam saçlarıyla oynarken ona sarıldı.

Tamamen bu şekilde ölmeyi bekliyordu. Gözlerini kapatarak ölümün onu almasını bekledi.

Ya da o öyle sanıyordu. Ama saniyeler geçtikçe ve Cael'in nefes alış verişi sığlaştıkça, kendisinininki daha da güçlendi.

Ve daha güçlü.

Göğsünün ortasında bir şey yanmaya başladığında vücudundaki acı azaldı. Aşırı acı verici değildi ama rahat da değildi.

Bu ...

Görüşünün daha hassas, işitme duyusunun daha keskin hale geldiğini hissetti. Nefes nefese, neler olduğunu anladığında kendini yukarı kaldırdı.

Daimon'a dönüşüyordu.

Ama nasıl? O yapmadı ...

Bakışları öldürdüğü Daimon'a gitti. "Aman Tanrım," diye nefes aldı tüm bilgi ona saldırırken. Bir Daimon'un kanını içmişti ve o kanın içinde Daimon'un aldığı insan ruhları vardı. Şimdi de onun bedenini dönüştürüyordu.

Ve bu onun hayatını kurtarıyordu....

Kalbinin üzerindeki küçük siyah lekeyi görmek için göğsüne baktı; Daimon'un kanını beslemek ve Apollite bedeninin çürümesini engellemek için insan ruhlarının toplandığı yer. Ve o izlerken, vücudu kurşunları etinden dışarı attı ve sonra kendini iyileştirdi.

Kalbi hızla çarpıyordu. Kanı hâlâ akmakta olan Daimon'a baktı. Bir Daimon'u öldürmenin sadece üç yolu vardı. Güneş ışığı, kalbinin üzerindeki Daimon işaretini delmek ve şahdamarını koparmak.

Daimon tam olarak ölmemişti. Kanı vücudundan tamamen atıldığında toza dönüşecekti.

Ama Cael'i kurtarabilir....

Seni asla affetmeyecek.

Belki, ama ölürse bir Gölge olacak ve sonsuza dek cehennemde acı çekecekti. Ona merhamet teklif edecek bir tanrıça olmayacaktı. Hayatını geri almak için Artemis'le pazarlık yapamayacaktı. Bedeni toza dönüşecek ve ruhu olmadan kapana kısılacaktı. Sonsuza kadar. Dinlenmenin yolu yok. Yeniden canlanmanın ya da reenkarne olmanın yolu yok.

Sadece sonsuza kadar sürecektir bir acı.

Hepsinden önemlisi, yalnız olacaktı.

"Affet beni Cael," diye fısıldadı, dudaklarını Cael'in dudaklarının üzerine koyarak onu nazikçe öptü.

Başka bir şey düşünmeden Daimon'un kolunu yakaladı ve onu kendine çekti. Daimon'un kemerinden bir bıçak kaparak bileğini kesti. Tereddüt etti. Kara-Avcı kanı Daimonlar için zehirliydi, Daimon kanı da Kara-Avcılar için zehirli miydi? Cael'i kurtarmaya çalışarak onu yok mu edecekti? Ama başka ne seçeneği vardı ki? Eğer hiçbir şey yapmazsa, Cael kesinlikle ölecekti. Bu riski almak zorunda olduğuna karar vererek, Daimon'un bileğini Cael'in dudaklarının üzerinde tuttu.

Geri dönemeyecek kadar zayıf olduğundan, kanın vücuduna akmasına izin vermekten başka çaresi yoktu.

Acı içinde haykırırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki büyük bir acı içindeymiş gibi yerde kıvranıyordu.

Amaranda geri çekilerek Daimon'un kolunu bıraktı.

Yan tarafına yuvarlandı, sanki bir şey onu parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi küfrediyor ve sarsılıyordu.

"Hayır," diye nefes aldı, onu daha fazla incitmekten korkuyordu. Başını kucağına çekti ve gömleğini parmak eklemlerinin kemikleri dışarı çıkacak kadar sıkıca kavrarken onu kendine yakın tuttu.

Ve sonra onu gördü....

Bıçak sırtından çıkmaya çalışıyordu. Yavaşça, acıyla, santim santim, keskin bir takırtıyla yere düşene kadar dışarı süzüldü.

Amaranda ona bakarken Cael'in nefes alışının düzene girdiğini hissetti. Onu tutuşunu gevşetti.

Yere baktı ve Kara Avcı yasalarına göre olmaması gereken bir şey gördü. Cael'in gözleri şimdi doğal olmayan bir kehribar tonundaydı ve içlerinden siyah çizgiler geçiyordu.

"Bana ne yaptın, Amaranda?" diye sordu düzensiz, şeytani bir ses tonuyla.

"Seni kurtardım, Cael." Ama bu sözler dudaklarından dökülürken bile gerçeği biliyordu. Onu kurtarmamıştı.

İkisini de doğrudan cehenneme gönderdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ravyn gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandı. Yorgunluk ve gerginlikten başı zonkluyordu. Birisi nasıl olur da polis departmanındaki bir kamu görevlisini yanmadan tuzağa düşürebilirdi?

Onu yakalasalar bile Susan'ın adını temize çıkarabilirler miydi? Özellikle kendisi için endişelenmiyordu. Birkaç on yıllığına dünyanın uzak bir köşesine nakledilebilir, sonra da buraya geri taşınabilirdi. Ama o...

Odaya döner dönmez onun kokusunu aldı. Kokunun tadını çıkarırken gözlerini kapalı tuttu. Onun için daha rahatlatıcı bir şey yoktu. Hiçbir şey daha nazik olamazdı. Odayı geçerken ayakları sadece hafif sesler çıkarıyor ve sonra onun yanında diz çöküyordu.

Saçlarını alnından geriye doğru taradı, dikkatli dokunuşuyla vücudunu ateşledi. Ve sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Ravyn onun öpücüğüne karşılık verirken onun tadıyla tısladı.

Ama kadın fermuarına uzandığında, adam onun elini yakaladı ve uzaklaştırdı.

Gözlerini açtığında onu kaşlarını çatmış halde buldu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, aşkım. Ama benimle çiftleşmek istediğinden emin olana kadar seks yapamayız. Anlaşmayı bu şekilde yaparız. İsteyerek ya da istemeyerek küçük bir penetrasyon ve sen benimsin. Sonsuza kadar."

Dişleriyle onun ağzını ısırды. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Diliyle onun dudaklarını okşadı. "Hayır. Hiç de değil. Ama bunu gerçekten düşünmek için birkaç gün ayırmanı istediğimi sana zaten söyledim. Bir kez çiftleştüğümüzde geri dönüşü yok." Bir Kara-Avcı olarak çiftleşmemesi gerektiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Tamam." Geri çekildi. "Peki oyun planımız nedir?"

"Ben de bunu düşünmeye çalışıyordum. Yani, eğer haklıysak, ki eminim öyleyiz, bir nedenimiz ve bir ismimiz var. Bu, polisin bizi asmak için neden bu kadar hevesli olduğunu ve tüm bunlardan nasıl kurtulduklarını açıklıyor."

"Ve eğer haklıysan ve oğullarının ikisi de Daimon'sa, onların da karısı gibi ölmesini istemiyor, bu da Seattle'daki Karanlık Avcıları neden yok etmek istediğini açıklıyor."

Başını salladı, sonra içinden kötü bir düşünce geçti. Kendini duvardan uzaklaştırdı. "Erika'yı buradan çıkarmalıyız."

"Ne?"

"Erika'nın gitmesi gerek. İlk iş olarak. Onu rehine olarak kullanmalarını istemiyorum."

"Tüm Squires'lar tehlikede olmaz mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Bunu bir düşün, Susan. Onun karısını ben öldürdüm." "Senin kanını diğerlerinden daha çok istiyor."

"Evet ve onu bu şekilde yakalayacağız."

* * *

Stryker Kalosis'teki çalışma odasına girdiğinde şöminesinin üzerinde insan saatlerini gösteren bir saat buldu. Yakında

Dawn ve Trates geri dönmemişti....

Onu tutan ne olabilirdi?

İkinci komutanının bu kadar uzun süre ortalıkta görünmemesi hiç hoş değildi. Bunu umursadığı için kendini aptal gibi hisseden Stryker masasından sforayı aldı ve küçük, berrak kristal küreyi avucunun içine aldı. Atlantis dilinde "göz" anlamına gelen sfora, Kalosis'tekilerin insanları ya da dünyadaki veya buradaki herhangi birini takip etmesinin bir yoluydu.

Onu ararken nefesinin altında "Neredesin Trates?" diye mırıldandı.

Hiçbir şey bulamadı.

Stryker kaşlarını çattı. "Bana Trates'i göster," diye emretti büyülü küreye.

Kırmızı ve altın sarısı sisten başka bir şey yoktu.

Zihninde aradığı Daimon'un bir görüntüsünü canlandırırken topu elinde sıkıca kavradı. "Bana ona ne olduğunu göster."

Trates ve Paul'ün görüntülerine dönüşen sisi görebilmek için tutuşunu yeterince gevşetti. İlk başta konuşuyor gibi görünüyorlardı... ta ki Paul onu sırtından bıçaklayana kadar.

Stryker tam bir dakika boyunca nefes alamadı, çünkü inançsızlık onu sırlıslıkla etmişti. Sonunda onu etkisiz hale getiren uyuşukluk öfkeye dönüştü. Boğazının derinliklerinde hırlayarak küreyi duvara fırlattı ve küre binlerce parçaya ayrıldı.

Trates ölmüştü.

Hayal bile edemeyeceği bir acı içini parçaladı ve nedenini bile bilmiyordu. Elbette Trates binlerce yıldır onunla birlikteydi ve ona iyi hizmet etmişti ama o Stryker'ın bir hizmetkârıydı.

Daha fazlası değil.

Yine de hissettiği keder ona gerçeği söylüyordu. Adama değer vermişti. Her şeye rağmen Trates onun için iyi bir dost olmuştu ve artık o yoktu.

Bir insan eliyle öldürüldü.

Stryker'ın bir Kara Avcı'dan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da bir insandı. En azından Karanlık Avcılara değerli düşmanlar olarak saygı duyabilirdi.

Ama insanlar...

Onlar öldürölüp yenecek sığırlandı. Ve şimdi ineklerden biri onlara saldırmaya cüret etmişti. Pekala, eğer Paul böyle oynamak istiyorsa, o zaman kurallar değişmişti. Ateşkes sona ermişti.

Öfkesi kabarmış bir halde çalışma odasından çıkıp salona yöneldi ve askerlerini yanına çağırdı. Saniyeler içinde tüm oda Spathis ile doldu.

Kraliyet koltuğunun önünde durmak için kürsüye çıkarken tahtının solunda duran seçkin İlluminati savaşçılarına baktı. Yetenekleri ve acımasızlıkları sayesinde İlluminati üyeleri diğerlerinin arasından sıyrılarak Yok Edici'nin korumalığına yükselmişlerdi. Daha doğrusu, Stryker'ın kişisel maiyeti ve Valkyrie'leri olmak için.

"Davyn," dedi ortalarında duran erkeğe. Davyn bir zamanlar oğlu Urian'ın yakın arkadaşıydı.

Urian ona ihanet etmiş ve Acheron ile onun piç Avcılarının tarafına geçmişti.

Urian gibi Daimon'un da uzun beyaz-sarı saçları vardı ve siyah bir kordonla boynundan bağlı tutuyordu. Bir adım öne çıkan Davyn sağ yumruğunu sol omzuna yerleştirdi ve hafifçe eğildi. "Lordum?"

"Sen benim yeni ikinci komutanımsın."

Omurgasını dikleştiren Davyn endişeyle etrafına bakındı. "Lordum?"

"Doğru duydunuz. Hepiniz duydunuz. Davyn benim yeni sağ kolum olacak ve hepimiz ona buna göre davranacaksınız."

Davyn sarsılarak başını eğdi. "Teşekkür ederim lordum. Ama Trates'e ne olduğunu sorabilir miyim?"

Stryker, şiddetli duyguları onu ele geçirmekle tehdit ederken dişlerini sıktı. Ama halkına karşı zayıflık göstermeyecekti. Güçlü olması için ona güveniyorlardı ve o da onlar için kaya gibi sağlam olacaktı. "Kardeşimiz bir insan eline düştü."

Haber herkesin üzerine bir bulut gibi çökerken küfürler ve şok fısıltıları odayı doldurdu.

"İnsanlarla yapılan deney sona erdi. Eğer öleceksek, Artemis'in ordusunda savaşan askerler olarak, değerli düşmanlarımızla yüz yüze öleceğiz. Sığırlar tarafından sırtımızdan bıçaklanarak ölmeyeceğiz. Acheron Seattle'dan gider gitmez, hayvanat bahçesi için beslenme zamanı gelecek ve Paul Heilig ve oğullarıyla başlayacağız."

"Ama lordum," dedi Arista İlluminati'nin yanındaki yerinden, "onun oğulları bizden biri."

"Artık değiller. O insandan ve onun soyundan intikam almak istiyorum. Onun kellesini ve oğullarının hayatlarını istiyorum."

Sağ elini göğsüne vurduktan sonra, emirlerini yerine getirirken ölen Trates'i selamlamak için havaya kaldırdı.

Ordusu da onu takip etti.

"İyi uyuyun," dedi onlara. "Ve saldırıya hazır olun."

* * *

Susan küçük odalarından çıkıp koridorun karşısındaki banyoya giderken yorgundu ve yatmaya fazlasıyla hazırды. Tek istediği, Şef Heilig'e karşı bir saldırı planı oluşturabilmeleri için uyanmasına yardımcı olacak soğuk bir bezdi.

Bodrumda sadece ikisinin olmasına o kadar alışmıştı ki, kapıyı itip açmadan önce kapıyı çalmayı bile düşünmedi.

Anında dondu kaldı. Acheron sırtını aynaya dönmüş, omurgasına merhem sürmeye çalışıyordu. Ama onu büyüleyen şey adamın esmer, kaslı sırtının görüntüsüydü. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Çiğ ve kanlıydı, her santimini kaplayan korkunç yaralar vardı. Kemerinin altında kayboluyorlardı ve hatta pazılarının etrafında kıvrılıyorlardı, ancak bir şekilde küçük ejderha dövmesine çarpmayı kaçırmışlardı.

"Özür dilerim," dedi çabucak. Onu yalnız bırakması gerektiğini biliyordu ama yine de ayaklarının ona itaat etmesini sağlayamıyordu. Tek yapabildiği adamın harap olmuş tenine bakmak ve canının ne kadar yanmış olabileceğini hayal etmeye çalışmaktı.

Cesaretini kaybetmeden önce bir adım öne çıktı ve elini tüpe uzattı.

O kadar hızlı hareket etti ki, adam havlu askısından gömleğini almadan önce kadın onu zar zor gördü.

"Ash," dedi, tekrar tüpe uzanarak. "Bunu sürmene yardım edebilirim."

Yüzü bomboş, omuz silkerek gömleğini giydi. "Sorun değil. İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum."

Ona ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama tavırları ve sıkı bir eldiven gibi etrafını saran "bana bulaşma yoksa seni öldürürüm" aurası nedeniyle sormaktan kaçındı.

Onda son derece güçlü ve aynı zamanda son derece savunmasız bir şey vardı. Bundan da öte, doğal olmayan bir ilkel seks dalgası yayıyordu. Tamamen zorlayıcı ve büyüleyiciydi. Ve kadının bir parçası gerçekten de ona dokunmak istiyordu.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi yanından geçip gitti ve bu durumdan son derece rahatsız oldu.

Adam kapıya doğru ilerlerken, kadın onu durdurdu.

"Ash?" "Ne?"

"Kuralları çiğneyen bir Kara Avcıyı nasıl cezalandırırsınız?"

Ona kaşlarını çatı. "Kurallara ve koşullara göre değişir. Aklında bir şey mi var?"

Elini yumruk yaparak sıktı, adamın avucunu ve oradaki belirgin işareti görmesinden korkuyordu. "Hayır. Ben sadece

merak ediyorum."

"Anlıyorum." Bir kez daha gitmeye başladı, sonra kapı aralığında durakladı. Ürkütücü gümüş gözleri Susan'ın içine dikilmişti. "Ama biliyor musun Susan... ben şahsen kimsenin hayatını biriyle paylaşmak istediği için cezalandırılması gerektiğine inanmıyorum." Bakışları sanki geçmişinden bir şeyler düşünüyormuş gibi boşa döndü. "Hiç kimse aşkın bedelini etiyale ya da kanıyla ödemek zorunda kalmamalı."

Ve söyledikleri hakkında düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Ravyn haklıydı. Acheron ürkütücü bir adamdı. Ve bu görüşe sahip olmak için nasıl bir bedel ödemiş olabileceğini merak ediyordu.

Bir el bezi almak için uzandığında, Ash'in koridorun karşısındaki kapıyı çaldığını duydu.

"Hey," dedi Ravyn'e o tuhaf aksanıyla. "Sadece artık gitmem gerektiğini bilmeni istedim."

"Daha yeni geldin."

"Biliyorum. Buradaki zamanımın son derece kısıtlı olduğunu söylemiştim. Ama merak etmeyin. Birkaç gün içinde geri döneceğim."

"Endişelenmiyor musun?" Ravyn sordu, sesinde alaycılık vardı. "Neden endişeleneyim ki? Bizi öldürmek için gökten inen insanlar ve Daimon'lar var sadece. Endişelenecek bir şey yok."

"Evet, daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl yani?"

"Bir insanla çiftleşmiş olabilirsiniz."

Susan'ın midesi bu sözler üzerine yere çarptı. Gözlerini kocaman açarak kapıya yöneldi ve kapıyı araladığında Acheron'un koridorda ilerlediğini, Ravyn'in ise sert bir yüz ifadesiyle onu izlediğini gördü.

Aralarındaki mesafeyi hızla kapattı ve Ash gözden kaybolana kadar bekledi. "Sence biliyor mudur?" diye fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok."

Kalbi küt küt atarken Ash'in gerçekten gittiğinden emin olmak için koridora baktı. Gerçekten de gitmişti ama o sözler akıllarından çıkmamış ve ikisini de tedirgin etmişti.

O kadar ki, iki saniye sonra Ravyn'in telefonu çaldığında, bu onu gerçekten zıplattı.

Ravyn Cael'in numarasını görünce kaşlarını çattı. Daha önceki konuşmaları göz önüne alındığında, arkadaşının onu bu kadar çabuk tekrar aramasına oldukça şaşırmıştı.

Telefonu çevirip açtı. "Evet?" "Hey, Rave.

Ciddi bir sorunumuz var." "Bunun farkındayım."

"Hayır leopar, değilsin. Az önce polis şefi iki Daimon'la birlikte beni ziyarete geldi."

Ravyn kendisini meraklı bir kaş çatmayla izleyen Susan'a bakarken dehşetten donakaldı. "Ne?"

"Beni duydunuz. Ortalığı fena halde dağıtmışlar ve Amaranda'nın kız kardeşini öldürmüşler."

Ravyn bu haber karşısında irkildi. Apollitleri korumak onun için hiçbir zaman bir görev olmamıştı ama yine de birinin böyle gereksiz yere öldürüldüğünü görmekten nefret ediyordu. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Yaralıyım ama
yaşayacağım." "Peki ya
karın?"

Cael durakladı. Konuştuğunda sesi gerçekten kırıldı.
"Teşekkürler, Rave."

"Ne için?"

"Sesinizde zehir olmadan onun hakkında soru sorma nezaketini gösterdiğiniz için."

Ravyn Susan'a doğru bir bakış attı. Aslında Cael'in aptallığını anlamaya başlamıştı. "Evet, bundan hoşlanmayabilirim. Ama biz uzun zamandır arkadaşız."

"Biliyorum, bu yüzden arıyorum. Onlar buradayken bazı ilginç şeyler öğrendim."

"Şefin Daimon olan karısını öldürdüğüm gibi mi?"

"Evet," dedi Cael, sesi inançsızlıkla doluydu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şanslı tahmin."

"Daha da iyi olacak. Seni yarın yokmuş gibi istiyor."

Ravyn bunu da hemen hemen anlamıştı. "Ona nerede olduğumu söyledin mi?"

"Beni bundan daha iyi tanırsın. Ona Last Supper Club'da olduğunu söyledim. Sanırım şu anda orada, seni arıyordur. Adam sen ölene kadar durmayacak."

Ravyn onun korkunç ses tonuyla alay etti. "Hepimiz ölene kadar duracağını sanmıyorum, Celt."

"Muhtemelen."

Ravyn telefonu çekti ve Nick'in sözleri ve Daimonlarla daha önceki karşılaşmaları aklından geçerken kimliği tekrar kontrol etti. "Sadece meraktan soruyorum. Sen olduğunu nereden bileceğim?"

Cael cevap vermeden önce durakladı. "Çünkü üç tane örme eldivenin olduğunu biliyorum. Bu annenin senin için yaptığı son çiftti ve intikamını aldığın gece annenin diğer ikisine uyması için yaptığı üçüncü eldiveni buldun çünkü annen sol eldiveni yakında kaybedeceğini biliyordu. Nedense hep sol eldivenin yeri değişirdi."

Cael'di. Ravyn'in hâlâ onlara sahip olduğunu bilen tek kişi oydu. "Hey, Celt?"

"Öyle mi?"

"Beni şefe ispiyonlamadığın için teşekkürler. Sana borçluyum."

"Merak etmeyin. Başka birini öldürmeden önce o piçi öldürdüğünüzden emin olun." Ve telefonu kapattı.

* * *

Amaranda korkuyla kendisine sarılan kocasına baktı. "Bunun doğru bir şey olduğuna emin misin?"

"Evet. Ravyn'in peşinde kimin olduğunu bilmesi gerekiyor. Ve bizim hayatta olduğumuzu fark edip birilerine ikimizi de öldürdüğünü söylemeden önce şefin ölmesi gerekiyor."

Amaranda kendini onun kollarına bıraktı ve onun kendisine karşı titrediğini hissetti. "Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm bebeğim. Sadece acı çekmeni istemedim."

"Biliyorum." Yanağını onun saçlarına yaslayabilmek için başını eğdi ve dokunuşunun, daha önce sahip olduklarından daha da belirsiz olan bir gelecekle ilgili hissettiği korkuyu yatıştırmasına izin verdi.

Tüm bu yüzyıllar boyunca avcı olmuştu. Şimdi av olacaktı.

* * *

Ravyn telefonunu cebine geri koydu. "Ne var ne yok?"

"Bu Cael'in şüphelerimizi doğrulamasıydı. Bu şef ve Cael ile karısını beni bulmaya çalışırken yakalamış."

"Ne yapacağız?" diye sordu, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

Ravyn onun kolunu rahatlatıcı bir şekilde ovuşturdu. "Ona istediğini vereceğiz."

Onun dokunuşunu bir hışımla silkelerken şaşkın görünüyordu. "Planladığın tüm bu intihar çizgisini anladığımı sanmıyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Onunla ilk ve son kez yüzleşeceğim ve buna bir son vereceğim."

"Vay canına," dedi, onun ses tonuna eşit miktarda kararlılıkla uyararak. "Dur bir dakika, Clint Eastwood. Bu, siz öğle vakti karşı karşıya gelirken arka planda kötü müzik çalan bir spagetti western değil. Polis şefinden bahsediyoruz. Seni tutuklayabilecek bir adamdan."

"Evet."

Susan dişlerini sıktı. Adamın ses tonundan onu dinlemediğini anlayabiliyordu.

O da ıslık çaldı.

Sanki bu ona dayanılmaz bir acı veriyormuş gibi irkildi.

"Yapma bunu. Hem bir leopar hem de bir Kara-Avcı olduğum için kulaklarım iki kat hassas."

"Güzel. Artık dikkatini nasıl çekeceğimi biliyorum. Ve söylediğim şeye geri dönelim. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onun evine git."

"Oh, evet. Bu iyi bir plan. Hazır başlamışken onunla bir lokum tabancasıyla dövüşmek ister misin?"

Ona sert bir bakış attı. "Düşünecek kadar uzun süre iğnelemeyi bırak. Eğer ona gitmezsem, beni bulana kadar rahat etmeyecektir. Ben ondan saklanırken daha fazla masum insanın öldürülmesini istemiyorum. Ben eğitimli bir savaşçıyım Susan, arkamda yüzyılların savaş deneyimi var. Endişelenmem gereken pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Uh-huh. Erkekler ve egoları... "Peki onu bulduğumda kedi kafesinde kim oturuyordu?"

Yüz hatları öfkeyle gerildi. "Beni hazırlıksız yakaladılar. Bu sefer sürpriz onun üzerinde olacak."

Sinirli bir nefes verdi. Adam çok inatçıydı. Onu boğmak istiyordu ama kaybedeceği bir savaş verdiğini anlayabiliyordu. Ne tartışırsa tartışsın bunu yapacaktı. "İyi o zaman. Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, değilsin."

"Neden olmasın?" diye sordu, masum numarası yaparak.
"Çünkü belki de aptalca bir fikirdir?"

"Susan-"

"Susan beni, sen benim babam değilsin."

"Hayır. Ben senin eşimim."

Tavırla başını eğdi. "İşi bitirene kadar olmaz, dostum. Ve henüz yapmadık ve eğer böyle devam edersen, biz de yapmayacağız, Bay Topal. Yani sen gidersen, ben de giderim. Ne de olsa, ikimiz arasında, o adamın kafasına en büyük baltayı vuracak olan benim. Sahip olduğum her şeyi benden aldı ve ona geri ödemezsem lanetleneceğim."

Ravyn tartışmak istedi ama o mavi gözlerdeki kararlı parıltıyı biliyordu. Ayrıca, o çok iyi bir dövüşçüydü. Onu kaybetme düşüncesi onu sakat bıraksa bile yanında olması güzel olurdu. "Pekâlâ, ama bir şeyler ters giderse hemen oradan çıkıp korunmak için buraya döneceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

"Tamamdır. 'Süper Susan Korkmuş Tavşan Oluyor. Yere Koşar.'"

"Bu da ne?"

"Sevimsiz bir manşet. Sonunda onlarda da iyi olmaya başladım. Leo etkilenecek."

Ravyn ona başını salladı. Sevimsiz bir başlığa ihtiyaçları yoktu. Şu anda ihtiyaç duydukları şey bir mucizeydi.

Ve bir süvari.

Ne yazık ki, söz konusu süvariler merdivenlerden yukarı çıkmış ve büyük olasılıkla şehir dışına çıkmışlardı.

Ama ne olursa olsun, öyle ya da böyle, bu iş bitmek üzereydi.

En azından onun için.

Üst kata çıktıklarında Ravyn, babası ve Anka Kuşu ile yüz yüze gelince durakladı.

"Ayrılmak mı?" diye alay etti babası. "Bunun kalıcı olmasını umabilir miyim?"

Onları iterek geçerken yanıt vermedi. Susan Ravyn'in

odadan çıkışını izlerken durakladı.

Buna dayanamayarak babasına döndü. "Sen öyle bir piç kurusu." "Bu

ne cüret!"

"Devam et," diye kışkırttı. "Vur bana, öldür beni. Gerçekten umurumda değil. Ama o sevecek birini bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışken nasıl orada öylece durup onu yargılayabiliyorsun? Bunun için kendi oğlundan nasıl nefret edebilirsin?"

Bakışlarını Anka Kuşu'na çevirdi. "Öz kardeşin mi? Tanrım, onu öldürdünüz. Ve ona yaptıklarınız için sizden nefret etmek yerine, sizi affetti. Neden sen de aynısını yapamıyorsun? Onun da canının yandığını düşünmüyor musun? Her sabah uyumaya gittiğinde, o geceyi tıpkı sizin gibi gördüğünü? Annesi ve kız kardeşi hakkında konuşmasını dinledim, kabuslar onu mahvettiğinde ona sarıldım ve

Onları ne kadar özlediğini biliyorum. Benim için anlamı olan herkesi kaybettim ve Ravyn'in bunca zaman tek başına nasıl dayandığını bilmiyorum. Şu anda muhtemelen ölmek için dışarı çıkıyor. Eminim bu senin için bir şey ifade etmiyordur ama benim için bir şey ifade ediyor. Babası olduğun oğlunla gurur duymalısın. O tanıdığım herkesten daha iyi bir adam."

"Sen ne bilirsin ki, insan?"

Susan gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana salladı. Ravyn'in zarar göreceği düşüncesine katlanamıyordu. Önümüzdeki birkaç saat içinde başına gelebileceklerin düşüncesine. Bu savaşta zaten çok şey kaybetmişti. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer bir oğlum... bir kardeşim olsaydı, onu güvende tutmak için cennette ve cehennemde savaşırdım ve ailemden bu kadar çok kişiyi kaybettikten sonra, hala bir tane daha olduğu için minnettar olurdum. Onu da kaybedersem lanet olsun." Onlara karşı dudağını kıvrarak Ravyn'in peşinden gitti.

Gareth insanın gidişini izlerken gözlerini kıstı. "Aptal insan."

"Hayır baba," dedi Dorian gölgelerden çıkarken arkasından. "Bence o hepimizin toplamından daha zeki."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güney Lucille Sokağı'ndan pek de uzak olmayan Güney 18. Cadde'deki şefin evine doğru giderlerken Susan derin bir nefes aldı. Gecenin bu saatinde, ay ışığı her eve gölge düşürürken ortalık tamamen huzur doluydu.

"Durum böyleyken dünyanın ne kadar trajik olabileceğine inanmak zor, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Ravyn. "Bu yüzden bir Karanlık Avcısı olmayı umursamıyorum. Gecenin dinginliğinde insanın ruhunu rahatlatan bir şeyler var."

Susan ona eğlenen bir gülümseme verdi. "Senin bir ruhun olmadığını sanıyordum."

Arabayı sürerken gözlerini ona doğru çevirdi. "Mecazi anlamda konuşuyordum."

"Ooo, senin için büyük bir kelime var."

Yüz ifadesinden, onun alaylarından hoşlandığı anlaşılıyordu. "Bana iyi davran, yoksa seni burada yalnız bırakabilirim."

"Şafağa ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, beni kışkırtman gerektiğini düşünmüyorum, değil mi?"

Adam ona sahte bir surat ifadesiyle baktı ve bu kesinlikle muhteşemdi. Onun şaka kaldırabilmesi ve esprilerini olduğu gibi görebilmesi gerçekten hoşuna gidiyordu. Çok fazla insan onun alaycılığını küçümseme sanıyordu. Ama bu onun savunma mekanizmasıydı. Ravyn bunu anlamakla kalmıyor, bundan gerçekten zevk alıyor gibiydi.

Kadın daha fazla bir şey söyleyemedi, adam arabayı evin bir blok ötesinde durdurdu ve motoru kapattı. "Onlara herhangi bir uyarıda bulunmamız gerektiğini sanmıyorum."

Susan da aynı fikirdeydi. Kişisel olarak, hâlâ orada olmaları gerektiğini bile düşünmüyordu. Sessiz, karanlık üst-orta sınıf mahallesine göz gezdirdi. Hiçbir evde tek bir ışık bile yanmıyordu. Hareket yoktu. Kendisinin ve Ravyn'in dünyada yaşayan son iki insan olmadıklarını gösteren hiçbir şey yoktu.

Biraz ürkütücüydü.

"Sence henüz eve gelmemişler midir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birazdan şafak sökecek. Eminim şefin çalışması gerekiyordur, o yüzden çalışmıyorlarsa bile çok uzakta olmadıklarına eminim."

Başını salladı, sonra aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çattı. "Bu aptalca bir soru olabilir ama bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Elbette."

"Burada tam olarak ne yapacağız?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Planımız kötü adamlarla savaşmak ve günü kazanmak."

Onun kuru ses tonu karşısında başını salladı. "Güzel konsept, nasıl uygulayacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Bir tane bile yok." Arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı.

Susan ağzı açık bir şekilde arabadan atladı ve yolun kenarında ona yetişti. "Dur bir dakika. Bana şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi tüm samimiyetiyle. "Evine gireceğim ve sonra onunla yüzleşeceğim."

Alaycı birkaç kesik kahkaha attı. "Bu planının ne kadar aptalca olduğunu düşündüğümü söyleyebilir miyim?"

"Az önce yaptın." Çiftleşme işaretini taşıyan anahtarları avucuna yerleştirdi ve parmaklarını anahtarların üzerinde katladı. "İstediğin zaman geri dönmekte özgürsün. Aslında, dönmeni gerçekten çok isterim." Ondan uzaklaşmaya başladı.

Korku içinde yırtılırken onu durdurdu. "Kendini öldürteceksin Ravyn. Bunu anlıyor musun?"

Çenesinde bir tik oluştu. "Daimonlarla savaşmak benim işim Susan. Bu yüzden yaratıldım." Her geçen dakika daha da aydınlanan gökyüzüne baktı. "Ayrıca, bu tartışmalı bir konu. Şafaktan önce Serengeti'ye dönmek için zamanım yok. Bu iş bugün bitecek. Benim şartlarımla. Onun şartlarıyla değil."

"Şafakta. Ne kadar klişe."

Dönüp şefin evine doğru yürürken ona başını salladı.

Susan orada kararsızlık içinde duruyordu. İçindeki her parça Phoenix'in arabasına binip gitmesini istiyordu. Bütün bunlar geride kalana kadar arabayı sürmeye devam etmesini.

Ama şefin evine doğru istikrarlı bir şekilde ilerleyen Ravyn'e bakarken, bunu yapamayacağını biliyordu. Tüm bu yüzyıllar boyunca yalnızdı. Eğer gerçekten kıyametine doğru gidiyorsa, o zaman onunla birlikte giderdi.

Sen bir aptalsın.

Evet, ölmüştü. Ve belki bu sabah o da ölecekti. Ama en azından Angie ve Jimmy'nin ölümünden sorumlu olan adamla yüzleşmiş olacaktı. Onlara bu kadarını borçluydu. Ve onların kaderinden sorumlu olan adamın gözlerinin içine bakıp ona ne kadar aşağılık bir piç olduğunu bizzat söylemek istiyordu.

Anahtarları cebine koyup Ravyn'e yetişmek için koşmaya başladı.

Ravyn Susan'ın kendisine katılmasını beklemiyordu ama Susan'ın elini çektiğini hissettiğinde için için gülümsemekten kendini alamadı. Parmaklarını Susan'ın kollarıyla birleştirdikten sonra onu arkasına aldı ve şefin evine doğru ilerledi.

"Sence alarm sistemi var mıdır?" Ravyn sürünerek geçebileceği kadar alçak bir pencere bulduğunda Susan fısıldadı.

"Muhtemelen."

"O zaman içeri nasıl gireceğiz?"

Eliyle pencere camını kapattı ve pencerenin etrafında elektrikli bir şey olup olmadığını anlamak için gözlerini kapattı. Vardı. İki elini de camın üzerine koydu ve elektrik konektörüne müdahale etmek için güçlerini kullandı. Sonra pencerenin kilidini açtı ve iterek açtı.

Alarm hiçbir şeyin ihlal edilmediğini düşünmeye devam ederken sessizlik oldu.

Susan ona başını salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"O sihirli bir adam anne," dedi Heart şarkısından alıntı yaparak, onu kaldırıp içeri girmeden önce sırtarak.

Kız güvende olur olmaz ona katıldı, sonra pencereyi kapatıp kilitledi. Perdeleri yeniden düzenlemek için bir dakikasını ayırdı.

Ev tamamen karanlık ve sessizdi. Tek bir güneş ışığının bile içeri girmemesi için her pencerenin üzerine çekilmiş ağır kahverengi ve altın rengi jakarlı perdeler vardı. Kesinlikle gün ışığına karşı ciddi bir alerjisi olan gece canavarlarının ikametgahıydı.

Ev, çağdaş ve antika mobilyaların bir araya getirilmesiyle dekore edilmişti. Ama yine de tipik bir ev gibi görünüyordu. Duvarda Paul'ün, oğullarının ve karısının fotoğrafları vardı.

Susan resimlere, özellikle de oğlanlarınkine baktı. Çok normal görünüyorlardı. Ta ki giysilerinin kendisinin çocukken giydikleriyle aynı olduğunu fark edene kadar. Oğulları göründükleri gibi yirmili yaşlarda değillerdi. Otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olmalıydılar.

Birden Ravyn'le birlikte garaj kapısının hırıltılı bir sesle açıldığını duydular. Eve biri geliyordu.

"Ne yapacağız?" diye endişeyle nefes aldı ve saklanacak bir yer aradı.

"Bekliyoruz," dedi Ravyn yüksek sesle.

Karşı karşıya oldukları tehlikeye aldirmeden, kollarını göğsünde kavuşturarak kahverengi deri kanepenin koluna yaslandı. Bileklerini çaprazlamıştı ve bütün gece dışarıda kaldıktan sonra eve dönmek için serseri bir çocuğu bekleyen biri gibi görünüyordu.

Onun soğukkanlı dış görünüşünü anlayamıyordu. Ve stratejisini de hiç beğenmemişti. Adamın bir şirket için çalışmaması iyi bir şeydi.

Pentagon'a. "İlerledikçe anlayacağım" lafı ona uymuyordu.

"Merak etme Ben," dedi bir adam, garaja açıldığından emin olduğu bir kapıyı kapatırken. "Onu yakalayacağız."

"O piçin yalan söylediğine inanamıyorum." Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Susan gölgelerin arasına geri çekildi ve bunun doğru yolda gitmesi için küçük bir dua fısıldadı.

"Dediğim gibi, bu konuda endişelenmeyin. Yalanının bedelini ödedi. Kontis ve diğerlerini yakalayacağız. Sözümü unutma."

İki adam odada onlara katılırken Ravyn alaycı bir ses tonuyla, "İşaretlendiler ve not edildiler," dedi.

Paul ve Ben kısa kesmişler.

"Burada ne yapıyorsun?" Paul, yüzü solgundan kırmızıya dönerek sordu.

Ravyn hareket etmedi, hatta gözünü bile kırpmadı. "Beni aradığını duydum. Seni arama zahmetinden kurtarabileceğimi düşündüm."

Paul, Ravyn'in sakin tonunu ve duruşunu benimserken kendini kontrol ediyor gibiydi. "Hmm... ilginç. Peki şimdi ne yapacağız? Kavga mı edeceğiz?"

Ravyn omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın?"

Paul oğluyla kendini beğenmiş bir bakış alışverişinde bulunarak, "Bu plan hoşuma gitmedi," dedi.

En azından o ve Paul bir konuda aynı fikirdeydi. O da bu fikirden hoşlanmadı.

"Hayır mı?" Ravyn elini çenesine götürüp iç gözlem yaparken sordu. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Seni öldüreceğimizi."

Bu planı daha da az sevdi.

Neyse ki Ravyn kabul etti. "Planını beğenmediğimi söylemek zorundayım. Çok fazla..." -elini yüzünde dairesel hareketlerle gezdirirken doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı- "benim açımdan ölmek, sanırım." Kollarını tekrar kavuştururken yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Seni öldürmeyi tercih ederim."

Bu tehdit Paul'ü hiç ilgilendirmiyor gibiydi. "Bunu yapamazsın."

"Neden olmasın?"

Onlara doğru bir adım attı. "Eğer ben ölürsem, ikiniz de cinayetlerden asla aklanamayacaksınız. Sonsuza kadar polisin peşinde olacaksınız."

Ravyn güldü. "Sonsuza kadar. Kavramaya bile başlayamayacağın bir kavram." Ayıldı. "Güven bana, insan. Bu benim dünyamda yepyeni bir anlam kazanıyor. Ama bu konumuzun dışında. Bence insanlarını ve onların dikkat sürelerini ciddi şekilde abartıyorsun. Daha da ötesi, benim onları umursadığımı da kesinlikle abartıyorsun. Ben bir Arı Avcısıyım, moron. Altı yüz yılımı senden çok daha korkunç ve zeki şeyler tarafından avlanarak geçirdim."

"Bence yanıyorsunuz. Bence benim türümü cidden küçümsüyorsunuz."

Ravyn omurgasında garip bir şey hissedince durakladı. Sanki evde birden fazla Daimon varmış gibiydi, ama o

bundan daha iyisini biliyordu. İçeri ilk girdiklerinde ve Ben onun önündeyken hiçbir şey hissetmemiti....

"Gerçekten mi?"

"Ravyn!"

Döndüğünde Susan'ı başka bir Daimon'un kollarında gördü. Kahretsin! Onun arkasına nasıl geçmişti?

Ama sonra biliyordu. Bir Daimon'un varlığını hissedebiliyordu ama tam olarak yerini belirleyemiyordu. Evin bir yerinde bir sürgü deliği açmış olmalıydılar.

Şimdi kaç tanesinin burada olabileceğini söylemek mümkün değildi.

Paul kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "Kayınbiraderimle tanışın. Bazen oğullarımı tehlikeden uzak tutmak için onlarla birlikte seyahat eder."

Ravyn Daimon'a ters ters baktı ama Susan'ı ondan uzaklaştırmak için harekete geçerse Daimon'un onun boğazını paralayabileceğini biliyordu. "Bırak onu gitsin."

Daimon sırtarak başını salladı.

"Neden yapalım ki?" Paul, Ravyn'in dikkatini tekrar efe çekerek sordu. "u anda tüm kartlar bizim elimizde."

Ravyn, yüzü panik içinde olan Susan'la bakışlarını kilitledi ve onun tehlikede olmasından nefret etti.

Daimon'u vücudunun üzerinde çevirmeye ya da tutuunu kırmaya çalıştı ama yapamadı. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, onu kurtarmanın tek yolu onu öldürmek olacaktı ve Daimon'un kalbini kapladığı için ...

Mahvolmulardı.

Paul gülümseyerek perdelere doğru ilerledi ve bir paneli hafifçe geriye çekti. "Oh, bakın. Gün ağarıyor. Ne harika bir zamanlama." Ravyn'e sinsi bir sırıtışla döndü. "Neden gelip bunu kendin görmüyorsun, Kara Avcı?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Doğru. Ama gerçekten yapacağını

düşünüyorum." "Cehennem gibi."

"İyi o zaman." Ravyn'in yanından Daimon'a baktı.

"Terrence? Kaltağı öldür ve ruhunu al."

"Hayır!" Ravyn bağırdı. "Sakın ona dokunayım deme."

"Bu senaryoyu beğenmediysen, şuna ne dersin? Acı çekerek öl ki ben de senin acından zevk alabileyim. Karımın ve oğullarımın beslendiği tüm öğrencileri nasıl öldürdüğün hakkında bir yazı yazması karşılığında Susan'ın gitmesine izin veriyorum. Sen ölürsün, karımın intikamı alınır, oğullarım korunur ve Susan da beni ve gördüğü her şeyi unutacağına yemin ettiği sürece yaşar."

Ravyn bu fikir karşısında homurdandı. "Bu sana güvenmemi gerektirir. Ben ölürsem onun yaşayacağına dair hiçbir garantim yok."

"Bana güvenmekten başka seçeneğin yok Kara Avcı."

Ravyn, Paul'ün haklı olduğu gerçeğinden nefret ederek lanet okudu. "Peki bu tam olarak nasıl işe yarayacak?"

"Çok basit. İkiniz de pencereye gidin. O pencereyi açar, siz kızarırsınız, o da sürünerek pencereden çıkıp gider. Açıkçası ne Terrance ne de Ben onun peşinden gidebilir."

Ravyn bunu kafasında evirip çevirdi, sonra başını salladı. "Silahını boşalt ki çimenlikte koşarken onu sırtından vurmayacağını bileyim. Sen polis şefisin. Kimsenin sorgulayacağı bir şey değil."

Yüz ifadesinden Paul'ün bu fikri beğenmediği ama kabul ettiği anlaşıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi Susan, sesi öfke ve korku karışımıydı. "Ölmene yardım etmeyeceğim."

"Evet, yapacaksın Susan," dedi Ravyn sakince. "Orman kanunu. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın. Ve senin hayatta kalman benim ölümüne bağlı."

"Hayatta kalmaya çalışmıyorsun. Bununla savaşman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Eşimin hayatta kalmasına izin veriyorum. Bizim yolumuz bu."

Acı ve keder onu parçalara ayırırken Susan dişlerini sıktı. Bu onun yolu değildi. Yaşamak için onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Bu doğru değildi.

Ravyn şefe baktı. "Ona mermilerini ver."

Hayır! Terrence'la savaşmaya çalışırken zihni haykırdı. Lanet olası piç ve onun Bondo tutuşu. Ondan kurtulmalıydı. Kurtulmak zorundaydı. Ravyn'in ölmesine izin veremezdi.

Bu şekilde değil.

Paul silahı sırtının altındaki kılıfından çıkardı ve eline boşalttı. Sonra mermileri Susan'a uzattı.

Ravyn bakışlarını Paul'e dikti. "Silahı duvara doğru ateşle ki boş olduğunu anlayayım."

Yüz hatları iğrenmiş olan Paul adamın dediğini yaptı. Silah sadece tıklayarak anlaşılmaya uyduğunu kanıtladı. "Tatmin oldun mu?"

"Silahınızın boş olması, evet. Bu çözümle, pek değil." Susan'a bakmak için döndü.

Mücadele etmeyi bıraktı. Adamın siyah gözlerine yansıyan hüznü kararlılık karşısında kalbi dondu. Yakışıklı yüz hatlarına damgasını vuran acımasız kararlılık. "Bunu yapma Ravyn. Başka bir çıkış yolu bulabiliriz."

Ravyn ona rahatlatıcı bir gülümseme sundu ama asıl yapmak istediği ona son bir kez dokunmaktı. Onun teninin yumuşaklığını hissetmekti. "Sorun değil. Gerçekten uzun bir hayatım oldu."

Susan gözlerinin arkasından yaşların süzüldüğünü hissetti. Adamın onun için bunu yapmaya razı olduğuna inanamıyordu. Sırf onun hayatını kurtarmak için kendini bir Gölge olarak lanetleyebileceğine.

Ve o anda, onu gerçekten sevdiğini fark etti.

Dahası, o ölürse yaşamak istemiyordu. Daimon onu pencereye götürdü.

"Kapının mandalını aç Susan," dedi Paul küçümseyerek. "O zaman Ravyn sana yardım etmek için pencereye gelebilir."

Perdeleri sadece elinin mandala ulaşmasına izin verecek kadar araladı. Ama bunu yaparken aklına bir düşünce geldi. Bundan nasıl kurtulacağını biliyordu.

Ravyn nasıl kurtarılır.

"Kilitli değil," dedi.

Terrence başını sallayarak pencereden uzaklaştı ve odanın güvenli bir köşesine, Ben'in yanına gitti.

Paul gülerek, "Güzel," dedi. "Şimdi git gün ışığını kontrol et, Kara Avcı."

Kalbi hızla çarpan Susan, Ravyn'in kendisine yaklaştığını hissetti. Gözlerini kapadı ve onun gücünün tadını çıkardı. Adamın vücudunun sıcaklığı Susan'inkini ısıttı.

Ve inancı arttı.

"Seninle yeni tanıştığımı biliyorum Susan," diye fısıldadı Ravyn onun kulağına. "Ama sanırım seni seviyorum."

İçinden bir öfke dalgası geçerken elini mandalın üzerinde dondurdu. Bu sözler onu ısıtmak yerine buz gibi üzerine çöktü. Omzunun üzerinden ona bakarak ters ters baktı. "Öyle mi sanıyorsun? Beni sevdiğini mi sanıyorsun? Bilmiyor musun?"

Yüzü şaşkına dönmüş olan adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bu kadar kızgınsın? Burada ölmeye çalışıyorum... senin için. Asilce."

"O zaman ölüp gitseydin ve beni kızdırmak için ağzını açmasaydın. Düşünüyor musun? Düşünmek mi? Bu da ne demek oluyor? Belli ki sadece hüsnükuruntu yapıyorsun, çünkü bir saniye bile düşünseydin bunun beni üzeceğini bilirdin. Ugh!" Onu gerçekten öldürmek isteyerek ağır örtüyü kavradı ve kimse ne yaptığını anlamadan tüm gücüyle sarsıldı.

Perde çubuğu duvardan koptu. Arkasındaki canavara hâlâ kızgın olan kadın geri adım attı, böylece perde

oda gün ışığıyla dolduğunda onu korumak için Ravyn'in üzerine d  ecekti.

Işık onlara çarpıp ikisini de ateşe verdiğinde iki Daimon acı içinde çığlık attılar. Susan yüzünü onların ölümünün deh etinden korudu. Keşke burnunu da koruyabilseydi. Yanan etin pis kokusu iğrençti.

Ve bir dakikadan kısa bir süre içinde ikisi de  lm  t . Yeşil İran halısının üzerinde siyah, için için yanan k l yığınları.

"Ben!" Paul acı dolu bir çığlıkla bağırdı. "Hayır!"  fkesi alev alev yanarak ona döndü. "Seni lanet orospu! Bunun için seni  ld recek m."

Ona doğru ko tu, ancak şimdi leopar formunda olan Ravyn kendini ona fırlattı. İkisi de sertçe yere çarptı. Ravyn omzuna sert bir darbe indirdi.

Yuvarlanan Paul kendini ayağa kaldırdı ve yaralı kolunu yanında tuttu, sonra evin içine, merdivenlere doğru hızla ko tu, Ravyn de peşinden merdivenlerden yukarı fırladı.

Susan onları izledi, sonra sahanlığın tepesindeki gölgelerin arasından iri yarı, uzun boylu bir adam çıkınca durdu.  zerinde bir kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve motosiklet ceketi vardı. Paul adamın yanına doğru ilerlemeye devam ederken Ravyn merdivenlerin yarısında durdu.

"Stryker," diye nefes aldı ve dönerek onları işaret etti. " ld r n onları!"

Daimon'un adını duyunca Susan'ın çenesi d  t . Demek Nick'in sözünü ettiği meşhur liderleri buydu. Uzun boylu, zayıf, kısa simsiyah saçlı ve

Bir çift siyah güneş gözlüğü takıyordu, hepsi sarışın olan diğer Daimonlara benzemiyordu.

Ama yine de hayranlık uyandıran bir görüntüsü vardı. Acımasız, soğuk bir güç aurası ondan akıyordu. Zalimlikten zevk aldığını ve kan için burada olduğunu söyleyen bir tavrı vardı.

Onların kanı.

Ravyn insan formuna büründü ve kıyafetlerini giyerek Daimon'un karşısına geçti.

"Onları neden öldüreyim ki?" Stryker sıkılmış bir ses tonuyla Paul'e sordu.

Paul'ün öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "O bir Karanlık Avcısı. Tüm Karanlık-Avcılara ölüm... değil mi?" Artık sesindeki korkudan şüphe etmek mümkün değildi.

Stryker başını salladı. "Bu benim sloganım. Ama bugün gündemim biraz farklı gibi görünüyor." Paul'ü boğazından yakalayıp duvara dayadı ve o kadar yükseğe kaldırdı ki kısa boylu adamın ayakları yere değmedi.

Paul, Stryker'ın elini iki elinin arasına aldı ve Stryker kurtulmak için çabalarken yüzü kıpkırmızı oldu.

Stryker'ın tüm yüzü cehennem gazabıyla doluydu. "Seni yalancı piç. Güvenime ihanet ettin ve beni sırtımdan bıçakladın."

Paul keskin hıçkırıklarla, "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi. "Ben-ben-ben sana dokunmadım."

"Evet, yaptın." Stryker onu duvardan uzaklaştırdı, sonra tekrar duvara çarptı. "Sağ kolum, emir subayım Trates'i bıçakladığında, aslında beni bıçakladın. Beni bıçakladın. Ve kimse beni bıçaklayamaz. Sen

Anlıyor musun, seni zavallı aptal? Yaptıklarından sonra yaşamana izin veririm, adamlarımın gözünde zayıf ve etkisiz hale gelirim ve buna izin veremem."

Ravyn merdivenlerden yukarı bir adım attı.

"Dur!" Stryker onu tersledi. "Bu seni ilgilendirmez Kara Avcı. Sen ve kadının gitmekte özgürsünüz."

Ravyn başını salladı. "Yapamam ve bunu sen de biliyorsun. Yalancı bir bok çuvalı olsa bile o hâlâ bir insan ve ben insanları Daimonlardan kurtarmak için yemin ettim."

Stryker yüzü sertleşmeden önce yorgun bir iç geçirdi. "Spathis!"

Onlar hareket edemeden yirmi Daimon odaya daldı. Üçü Susan'ın yanındaydı, diğerleri ise Stryker ve Ravyn'in arasındaki merdivenlerdeydi.

Ravyn onlara doğru koştu ancak onlar Ravyn'i merdivenlerden aşağı sürükleyerek yanında durmasını sağladılar.

Savaşmaya bile çalışmadı, çünkü Spathis'in onların kışlarını tekmeleyip isimlerini alabilecekleri çok açıktı.

Stryker Paul'e döndü ve dişlerini göstermek için ağzını açtı. "Seni öldürmeden önce bilmeni isterim ki bu gece güneş battığı anda savaşçılarımı sana yardım eden her insanın üzerine salacağım. Her birini, ihanetinin cezası olarak. Hiçbir zavallı insan Daimonlarımdan birini katledemez. Asla."

Paul'ün gözleri şişmişti. "Hayır. Bunu nasıl yaparsınız? Adamlarımızı birleştirip Seattle'a hükmedecektik. Biz müttefiktik!"

"Ciddi misin sen? Trates'i öldürdükten sonra mı? Ama şimdi senden daha iyi bir müttetikim var."

Stryker başka bir şey söylemeden gözlüklerini çıkardı ve ardından dişlerini Paul'ün boğazına geçirdi.

Bu görüntüden tiksinen Susan yüzünü başka yöne çevirdi ve Paul'ün acı dolu çığlığını duymadan bir an önce gözlerini kapadı. Bu çığlık evin içinde çınladı ve Susan'ın içini ürpertti. Yaptığı her şeye rağmen onun için hâlâ üzülüyordu. Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu....

Ravyn, Paul'e yardım etmek için Daimonların arasından geçmeye çalışırken, merhamet için yalvarmaya devam ederken ayaklarının duvarı tekmelediğini bile duyabiliyordu. Ama faydasızdı.

Birdenbire tam bir sessizlik oldu.

Ses evin içinde yankılandı ve sinirlerini gerdi. Sırada onlar mı vardı?

Yukarıdaki sahanlıkta keskin bir gümbürtü duyuldu.

Kendini hasta hissederek arkasına dönüp baktığında Paul'ün Stryker'ın ayaklarının dibinde yerde yattığını ve Stryker'ın dudaklarındaki ve çenesindeki Paul kanını temizlemek için ön kolunu yüzüne sildiğini gördü.

Gözlüklerini tekrar takarak cesedin üzerinden kayıtsızca geçti ve Ravyn'in önüne gelene kadar merdivenlerden aşağı yavaşça yürüdü. Stryker sanki tadı hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturarak dudaklarını şapırdattı. "Ne korkak ama. Zavallı ruhu ancak bir ordövr olarak nitelendirilebilir."

"Seni piç!" Ravyn ona ulaşmaya çalıştı ama Daimon'lar buna izin vermedi.

Stryker sadece güldü. "Evet ve bu unvandan büyük keyif alıyorum."

"Onu öldürecek miyiz lordum?" diye sordu Daimonlardan biri.

Stryker bunu düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Bugün değil Davyn. Bugün değerli rakibimize biraz merhamet göstereceğiz. Ne de olsa o bana insan sığırlarına güvenilmemesi gerektiğini öğretti. Sadece diğer ölümsüzler savaş kurallarından anlar."

Daimonların saflarını yararak Ravyn'in önünde durdu. "Beni etkilediğini söylemek zorundayım Kontis. Sana fırlattığım her şeyden sağ çıktın. Ve burada kendini idare etme şeklin... gerçekten, bundan nasıl kurtulacağını merak ediyordum."

O zaman Susan'a baktı ve sert yüz hatları gerçekten de yumuşadı. "Bana kendi karımı hatırlatıyorsun. O da çok iyi bir hanımefendiydi ve tıpkı senin gibi başkalarıyla savaşırken bile benimle birlikte savaşırdı."

Anlamaya bile başlayamadığı bir nedenden ötürü, aslında onun için bir merhamet duygusu hissetti. Karısını çok sevdiği belliydi.

"Şimdiye kadar saygı duyduğum tek bir şey var. Güç." Dikkatini Ravyn'e geri verdi. "Bu savaşı başka bir gece yaparız kuzen. Şimdilik... barış."

Ve böylece portal açıldı ve Stryker içinden geçti. Daimonlar onu ve Ravyn'i serbest bırakıp hızla peşinden gittiler.

Susan orada öylece durmuş, gördükleri ve duydukları karşısında tamamen afallamıştı. "Bu olağan bir şey mi?"

"Hayır." Ravyn de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Sanırım Daimon'lar için tüm zamanlarda bir ilke tanıklık etmiş olabiliriz."

Susan uzun bir nefes verdi. "Lanet olsun. Berbat bir gün oldu ve saat daha altı buçuk bile değil."

"Bir de bana sor."

İkisi de hayatta olduğu için   krederek ona gülümsedi ve kendini onun kollarına bıraktı. Gözlerini kapatarak ona sıkıca sarıldı... ta ki adamın önceki sözleri kafasında tekrarlanana kadar.

"Beni sevdiğini mi sanıyorsun?"

"Bu konuya tekrar girmeyeceğiz, değil mi?"

"Evet,  yleyiz. Bu ne kadar kalpsizce? Benim için ölmeyi göze aldığın için senin için bir anlam ifade ettiğimi düşünüyordum ki bir de baktım beni sevip sevmediğini bile bilmediğini söylüyorsun. Hayatta kalmaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini. Benimle  iftle meyi mi? Çok teşekkür ederim. Sadakat beyanında bulunmuyordun. Tanı tığın herhangi bir sürtük için ölmeye hazırsın."

Adam ona kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Eğer sadece bir sürtük olsaydın, bunu anlamlı kılmaya  alı mazdım."

"Ama yine de onun için ölecek miydin?"

"Ben  yle bir şey demedim."

"Bunu sen ima ettin!" Kadın tartışmasına devam etmek için ağzını açtığında, adam dudaklarını dudaklarıyla yakaladı ve onu gün i ığında öptü.

Adamın dili Susan'ınkiyle alay ederken Susan eridi. Tüm çelişkili duyguları tek bir duyguya dönüşürken ba ı döndü....

Bu adamı seven kişi.

Ravyn dudaklarını şakacı bir şekilde yaladıktan sonra geri çekilerek alnını onunkine bastırdı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım emin olmak için bir öpücüğe daha ihtiyacım var." Gülerek onu kollarına aldı ve tekrar öptü.

Evet, bu işe yarıyordu. Kesinlikle daha iyi hissediyordu. En azından bir şeyi fark edene kadar.

"Eve nasıl gideceğiz?"

"Görünüşe göre arabayı sen kullanacaksın." Merdivenlerden yukarı, Paul'ün olduğu yere baktı. "Dışarı çıkıp polisi aramamız gerekiyor."

"Evet, artık burada olmak istemiyorum. Bir süre için yeterince ölüm gördüm."

Geri adım atıp bir leopara dönüşmeden önce onu son bir kez öptü.

Susan yere bakarken durakladı ve güldü. Demek artık hayatı buydu....

Bu onun için bile çok tuhaftı. "Biliyor musun," dedi sessizce, "her zaman vahşi bir kediyi sevmek istemişimdir."

"Bebeğim, beni istediğin zaman okşayabilirsin."

Kafasının içinde onun sesini duymak çok garipti. "Ash gibi düşüncelerimi falan okuyan biri değilsin, değil mi?"

"Hayır."

Tanrı'ya şükür. Nedenini bilmiyordu ama bu fikir aklını gerçekten karıştırmıştı. Rahatlamıştı, eğildi ve

elini onun yumuşak postuna gömdü. Sonra hapşırdı ve tekrar hapşırdı.

"Hatırlat bana. Benadryl. Sanırım şirketten biraz hisse almamız gerekebilir." Burnunu çekerek doğrudu ve kapıya yöneldi, ancak güneşin leopar formunda bile Ravyn için hala acı verici olduğunu fark etti.

Aslında kapıdan geçmek yerine tıslayarak geri çekildi.

Adam ceketini çıkarıp ona sararken Susan'ın kalbi sızladı.

"Yardıma olmaz."

Dorian ya da Phoenix'in sesini duyunca nefesi kesildi. Kafasını kaldırdığında ikizleri babalarıyla birlikte oturma odasında buldu. Ravyn'e ne yapacaklarından korkuyordu, çünkü burada sığınak koruması yoktu, kendini onların arasına koydu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Gareth, ona Ravyn'i hatırlatan o ölümcül yırtıcı adımlarla ilerledi. Bakışlarını daraltarak, sanki şaşırtıcı bulduğu bir şeyin kokusunu almış gibi etrafındaki havayı kokladı.

Ravyn hemen insan formuna geçti. "Bırak onu gitsin. Senin savaşın benimle, onunla değil."

Ravyn ya da o hareket edemedi. Gareth onun elini tuttu ve çiftleşme izini görmek için ters çevirdi. Kavrayışı bileğini ısırđı. "Onu seviyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez." "Bırak

onu," diye hırladı Ravyn.

Gareth yapmadı. Onun yerine, o soğuk bakışlarını Ravyn'e çevirdi. "Seni şimdi ve burada öldürmek çok kolay olurdu." Ve sonra gözlerinde tuhaf bir şey parladı. "Ne düşünürsen düşün, anneni hayatımdan daha çok sevdim. Onunla bağ kurmak istedim ama o bunu reddetti. En büyük korkusu ölmemiz ve hepinizi yetim bırakmamızdı. Geceleri bunu düşünüyorum. Size yaptıklarımızı bilse ne kadar kızardı."

Susan Ravyn'in gözlerindeki ıstırapı görmek için ona baktı.

Gareth bakışlarını ona çevirdi. "Haklıydın ve sana sahip olduğun için mutluyum." Kadının bileğini bıraktı. "Bizi affetmeni beklemiyorum. Ama şimdi seni gün ışığında eve götürmemize ihtiyacın var."

Gareth elini Ravyn'e uzattı.

Ravyn geçmişinin tüm acısı üzerine çökerken tereddüt etti. Ve sonunda, o hala babasını seven o küçük çocuktu. Sadece tekrar eve dönmek isteyen o küçük çocuk. Ama bildiği ev üç yüz yıl önce paramparça olmuştu. O zamanlar tanıdığı ailesine geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu.

Nazik gözleri babasına cevap vermesini bekleyen Susan'a baktı. O artık onun ailesiydi ve bu kadın için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Ama onu korumak için... onu sevmek için yaşamak zorundaydı.

Her şeyi affetmeye hazır değildi, hem de hiç. Yine de babası çaba gösteriyordu ve dürüst bir tekliften kaçınacak türden bir adam değildi.

Geleceğinden emin olmayan Ravyn babasının elini tuttu.

"Phoenix? Susan'ı eve getir."

Susan Ravyn ve Gareth'ın ortadan kayboluşunu izledi. "O ne yapıyor?"

"Sakin ol," dedi Dorian. "Kimse ona zarar vermeyecek."

"Olabilir," dedi Phoenix asık suratlı bir ses tonuyla. "Arabam hangi cehennemde?"

Susan cebinden anahtarları çıkarıp havaya kaldırırken güldü. "Bir blok ötede."

"Hasarlı mı?"

"Hayır."

Dorian gülünce Phoenix rahatlamış bir nefes verdi.

Dorian anahtarları aldı. "Ben eve bırakırım." Ve sonra hızla odadan çıktı.

Phoenix Susan'a uzandı. "Bana güveniyor musun?"

"Biraz bile değil, ama bana bir şey olmasına izin verirsen Ravyn'in kafanı yiyeceğine inanıyorum."

Bakışlarını işaretli avucuna indirdi. "Babamın sorusuna cevap vermedin. Onu seviyor musun?"

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü eğer yaparsan, onunla bağ kur. Sözüme güvenin. Hayal edilebilecek en kötü cehennem, bir korkak olduğun için en değer verdiğin şeyi kaybettiğini bilmektir. Benim hatamı yapma."

Ve o anda Phoenix'e karşı yeni bir saygı duymaya başladı. Parmak uçlarında durarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Elini onun elinin içine koymadan önce başını eğdi. Bir anda Serengeti'nin içine geri döndüler.

* * *

Sonraki iki hafta, hayatlarına geri döndüklerinde bir bulanıklık içinde geçti. Leo'nun ve Seattle'da İç İşleri için çalışan Squires'in yardımıyla, Susan ve Ravyn'in suçlandığı tüm ölümlerin suçunu ait olduğu yere koymayı başardılar.

Paul'un omuzlarında.

Hatta bunu yazmasına ve hikayesinin Associated Press tarafından alınmasına bile izin verildi. Çılgın bir seri katil şefiyle kırk sekiz saat boyunca hayatta kalmayı başardığı haberi geniş yankı uyandırır uyandırmaz, ülkenin dört bir yanındaki gazeteler kendileri için çalışmak üzere onunla temasa geçti.

Ve dürüst olmak gerekirse, aslında bunu düşünüyordu. Yeniden yasal bir işe sahip olmak hayalini kurduğu tek şeydi.

Ama bunu yapmak için Ravyn'den ayrılmak zorunda kalacaktı....

Angie ve Jimmy'yi birlikte gömdüklerinde serin ve esintili bir öğleden sonraydı. Gündüz olduğu için Ravyn insan formunda onun yanında olamamıştı. Ama onun yanında olabilmek için kendisini kedi olarak taşıması konusunda ısrar etmişti.

Bu, birinin onun için yaptığı en nazik şeydi. Kedi taşıyıcısını koyu renkli bir bezle örttü ve ayın sırasında parmaklıkların arasından onu okşadı.

Her Şey bitip de evine d6nd6klerinde, kız ağlarken ve ikisiyle geğirdiği onca yılı hatırlarken ona saatlerce sarılmıştı.

Ve Ravyn'le birlikte geçirdikleri her saatte onu daha da çok sevdiğini fark etti.

"Susan?"

Ravyn'in sesini duyunca d6Ő6ncelerinden sıyrıldı. Bilgisayarın 6n6ndeki sandalyesinden kalkarak koridora y6neldi, ardından Ravyn'in durduğu aşağıdaki b6y6k odaya bakabilmek için balkona doğru indi.

"Evet?"

"The Post telefonda. Bir cevapları olmalı."

Onun g6zlerindeki korkuyu g6rd6. Hââ resmi olarak iftleŐmemiŐlerdi. Ravyn ona istediği kadar zaman tanımak istiyordu ama onun son tarihi yaklaşıyordu ve yakında iftleŐmezlerse kısırlaŐtırılacaktı. "Tamam. Onlara 66ylerim."

* * *

Ravyn Susan'ın arkasını d6n6p ofisine gitmesini izlerken yutkundu. Onun Washington'daki işi kabul etmek 6zere olduğundan ő6pheleniyordu. Ne de olsa bu onun hayaliydi.

Ama r6yası onu 6ld6r6yordu. Onun gitmesini istemiyordu. Kalmasını istiyordu.

G6l6 ol. Bir hayvan olarak, birini kafese koyup yaşamasını bekleyemeyeceğinizi biliyordu. Kendi hayatını kurmakta 6zg6r olmalıydı... onunla ya da onsuz.

Kalbi ağırlaşarak yatak odasına geri döndü ve ahizeyi kaldırdı. Bir yanı onun konuşmasını dinlemek istiyordu ama bunu ona yapamazdı.

Ona haberleri vermek ona kalmıştı.

Oturarak, okumakta olduğu kitabı eline aldı ve ona odaklanmaya çalıştı. Ama yapamadı. Tek yaptığı, onsuz hayatının nasıl olacağını düşünmekti.

Ve cevabı biliyordu. Yüzyıllardır bu şekilde yaşıyordu.

Odasının kapısı açıldı. Susan'ın yüzünde asık bir ifadeyle içeri girdiğini görmek için başını kaldırıp baktı.

İşte bu kadar. Ona söyleyecek ve sonra da toparlanacaktı. Kendini hazırlayarak, yatağın kenarına geçip ona son makalesini uzatmasını izledi. Hiç şüphe yok ki bu makale onu yeniden meşru bir muhabir olarak sağlamlaştıracaktı.

Okumak için eline aldığı anda acısını belli etmemek için kendini zorladı ve kalbi karnına doğru kayd.

SEATTLE'IN KEDİ ADAMI İLE EVLENDİM

Kocamın bir kum kabı var. En azından geceleri başıboş dolaşmıyor....

* * *

"Bu da ne böyle?" "Benim

makalem."

"Anlamıyorum."

Güldü. "Leo'ya teslim etmem gerekiyor. Az önce aradım ve bana eski işimi geri alabileceğimi söyledi."

"O işten nefret ettiğini sanıyordum."

"Artık değil. Onun için çalışırken Post ya da Wall Street Journal'da yazmaktan çok daha fazla eğlenebileceğimi fark ettim. Şehirdeki en yakışıklı kedi adamla kucaklaşmamdan bahsetmiyorum bile."

Ravyn hala buna inanamıyordu. "Kalıyor musun?"

"Sağır mısın, kedicik? Evet, sağırım. Şimdi beni dürüst bir kadın yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Ravyn onu kendine çekip kıyafetlerini çözerken güldü. "Evet, bebeğim. Senin de asla yoldan çıkmamanı sağlamak niyetindeyim."

Serin hava tenini okşarken Susan ürperdi, hemen ardından Ravyn'in elinin sıcaklığı omurgasında gezindi. Çok fazla hapsirmasına neden olmamak için saçlarını yüzünden geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

Onun bu düşüncesine güldü. Kendini ona doğru bastırarak, dudaklarının tadına bakabilmek için başını aşağı çekti. Bundan sonra bir daha asla yalnız kalmayacağına inanmak onun için hâlâ zordu.

Ravyn onun için burada olacaktı.

O onun ailesiydi. Leo da öyleydi, hatta Otto ve Kyl da. Daha çok katil kuzenleri gibiydiler ama onlar da ailesiydi. Umduğundan çok daha fazlasıydı.

Hayır, Ravyn umduğundan çok daha fazlasıydı. Bay Yanlış nasıl bu kadar haklı olabilirdi? Mantıklı gelmiyordu ama yine de öyleydi. Başka bir erkekle bu kadar rahat olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ona mükemmel uyuyordu.

Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, onu daha çok seviyordu.

Ravyn onun ağzının tatlılığını tattığında duyuları harekete geçti. Bunca yüzyıl boyunca başka bir eşi olacağını hiç düşünmemişti ama işte karşısındaydı.

Susan. Yumuşak, rahatsız edici, güzel. Hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Geri çekilerek yanağını onunkine dayadı ve saçlarının çiçek kokusunu içine çekti....

En azından hapşırana kadar.

Onu kollarının arasında çevirmeden önce gülümsedi. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Ritüel," diye kulağına nefes verdi. İşaretli elini onun önünde uzattı. "İşaretli avucunu benimkine koy."

Susan yaptı, sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve bıyıklı yanağıyla Susan'ın boynuna sokuldu. Adamın teninin Susan'inkine sürtünmesi çok hoşuna gitmişti. Bu his içini ürpertiyordu.

"Şimdi bana vücudunda rehberlik etmeni istiyorum."

Susan, adam arkasındayken kolunu göğsüne doladığında bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu fark edince homurdandı. "Bilgin olsun, ben Stretch Armstrong değilim. Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Yanağını öpmeden önce güldü ve boştaki eliyle göğsünü kavrarken tüm vücudunun yanmasına neden oldu ve

Avucundaki nasırlarla meme ucunu okşadı.

"O zaman yapabilirim, ama beni eşin olarak kabul ettiğini söylemelisin."

"Bu yüzden çıplağız, değil mi?"

"Susan," dedi, ses tonu son derece ciddiydi. "Bu halkım için büyük bir adım. Yasalarımıza göre, beni ve yöntemlerimizi yüzde yüz kabul etmediği sürece bir kadını eşim olarak almam yasak. Ben bir Katagari değilim, irademi sana zorla kabul ettirmeye çalışmıyorum. Ben bir Arkadyalıyım ve bunun kutsallığını asla ihlal etmeyiz."

Onun gece yarısı bakışlarıyla buluşabilmek için arkasına yaslandı. "Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım Ravyn. Seni eşim olarak istiyorum."

"Sonsuzluk için

mi?" "Sonsuzluk

için."

Adam başını eğip Susan'ın ensesini ısırırken yüz hatları yumuşadı. Adam kendini onun derinliklerine kaydırmadan bir an önce Susan zevkten titredi. Parmak uçlarında yükselirken elleri yandı, sonra kendini onun üzerine bıraktı ve onu kabzasına kadar içine aldı.

Bir elini kızın kalçasında tutarken, kolu kızın vücudundan geçerek onu kendine doğru çekti. Bu hayatının en inanılmaz anıydı. Demek çiftleşme buydu....

Hoşuna gitti.

Ravyn onun kalçalarına doğru hamle yaparken boğazının derinliklerinde hırladı ve kadın da onun hamlelerine karşılık verdi. O kadar sıcak ve ıslaktı ki neredeyse onu uçurumun kenarına sürükleyecekti, ama o

zamanlamayı dikkatlice yapmak istedi. Bu, eşler olarak ilk sevişmeleri idi ve bir araya gelmelerini istiyordu.

Kız onundu. Bir sahiplenme dalgası onu tüketti. Yaşadıkları sürece bir daha asla başka bir kadını elde edemeyecekti. Susan onu tek başına ayakta tutacaktı ve bu sadece Kader böyle buyurduğu için değildi. Onu sevdiği içindi. Derinden. Her parçasıyla.

Bir zamanlar bu tür bir bağlılık onu kapıya doğru koştururdu ama bunca yüzyıldan sonra onu hayatında görmek için sabırsızlanıyordu.

O sadece gelip giden bir sevgili değildi. O bir yoldaşı. Bir arkadaşı. Kulaklarının ovulmasından ne kadar hoşlandığını bir tek o biliyordu. Ve ellerini kaşıdırsa da, geceleri yatakta yatarlarken her zaman kulaklarını ovmayı ihmal etmezdi. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Kadının dokunuşu adamın tüylerini ürpertti ve bir araya geldiklerinde bu, hayatındaki en mutlu andı.

Birliktelikleri daha ileri gitmeden önce elini çabucak bıraktı. Henüz onunla bağ kurmaya hazır değildi.

Kız da ona, onun kıza bağlandığı kadar bağlanana kadar olmazdı. Hâlâ yaşaması gereken kendi hayatı vardı ve oraya izinsiz girmek istemiyordu. Kendi hayatı bir kişinin bencilliği yüzünden elinden alınmışken, bunu ona yapmak istemiyordu.

"Seni seviyorum Susan," dedi ve onu yanağından nazikçe öptü.

Susan eliyle onun kulağını ovmaya devam ederken mırıldandı. "Ben de seni seviyorum Ravyn."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Stryker masasında otururken iç geçirdi ve hiçbir yerde bulamadığı cep telefonunu aradı. "Trates!"

Yanlışlıkla eski yardımcısını çağırırken yüzünü buruşturdu. Kahretsin, Davyn'in burada olmasına ve Trates'in gitmesine asla alışamayacaktı.

Bu neredeyse Urian'ı kaybetmek kadar kötüydü.

Davyn'i çağırmaya fırsat bulamadan Satara odada yanında belirdi. "Merhaba kardeşim."

Varlığı onu eğlendirdi ve Artemis ya da Acheron'un, Ash'in Stryker'ın teyzesini her ziyaret edişiyile doğrudan bir bağlantısı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. "Sanırım Acheron Olimpos'a geri döndü."

Masasına yaslanırken başını salladı. "Daha önce söylediklerim hakkında düşündün mü?"

Onlara kimsenin şüphelenmeyeceği bir muhbir vermek için müthiş bir planı vardı. Tabii ki bu onun haklı olmasına bağlıydı ve o bundan pek emin değildi. "Buldum."

"Ve?"

"Eğer gerçekten hayattaysa ve sen de onu bunu yapmaya ikna edebilirsen, onu dönüştürürüm."

Çenesine vururken boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı. "Ah, kardeşim, beni sürekli hafife alıyorsun." Arkasına yaslanarak parmaklarını şıklattı ve bir an sonra bir Kara Avcı aralarında duruyordu.

Stryker gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. Satara her şeye rağmen haklıydı.

Acheron'un New Orleans'tan arkadaşıydı. Desiderius'un kendini öldürmesine sebep olduğu kişi. "Gautier..."

Nick kafası karışmış gibi etrafına bakındı. "Neredeyim ben?"

Satara ona yaslanıp kolunu omzuna koyarken dudaklarını yaladı. "Sana söyledim şekerim. Acheron'u öldürmek için ihtiyacın olan şeyi burada bulabilirsin. Ve bunu yapabilecek adam da bu."

Gözlerini Stryker'a dikti ama Stryker'ın şansına, Gautier onu simaen tanıımıyordu ve Satara'nın adama ismini vermediği belliydi.

Onun adına sevindim. Zeki bir kızdı. "O

bir Daimon," diye alay etti Nick.

Stryker Daimon'unun aurasını maskelemişti. "Tamamen değil, Kara Avcı. Tam olarak değil. Ben aynı zamanda bir tanrının oğluyum."

Artık onu bir Daimon olarak hissedemediği için Nick'in yüzündeki şaşkınlığı gördü. "Özünü nasıl maskeleyebiliyorsun?"

"Sana söyledim. Ben bir tanrının oğluyum ve bu güçleri seninle paylaşabilirim. Eğer istersen."

Kuşku gözlerini kararttı. "Ne pahasına?"

"Bana boyun eğmek. Kurallarıma uymayı kabul etmek zorundasın. Artemis'in senden istediği gibi... sadece bir değişiklik."

"Evet," dedi Satara. "İntikam Yasası'nı gerçekten bizimle alacaksın. Artemis'in aksine, seni reddetmeyeceğiz."

Nick'in gözleri bu olasılık karşısında parladı. "Tek yapmam gereken bu mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Stryker dürüstçe. "Güçlerimi paylaşabilmen için seni dönüştürdüğümde, yaşamak için benden su içmen gerekecek. Beslenmeden çok uzun süre kalırsan ölürsün."

Nick bunu düşünürken sessiz kaldı. Kan içme fikri onu iğrendiriyordu. Bir adamdan kan içme fikri...

Tiksintiyle ürperdi. Ama

Acheron'u öldürebilirsin.

Bu fikir onu heyecanlandırdı. Ash ondan her şeyini almıştı. Ya da almadıysa bile başkaları tarafından alınmasına izin vermişti. Ve Nick intikam almak istiyordu. Artemis'in ruhunu aldığı anda ondan esirgediği intikamı. Ama Ash için, o hâlâ hayatta olacaktı. Daha da ötesi, sevgili annesi hayatta olacaktı.

New Orleans hâlâ sağlam olacaktı. Öfke görüşünü kararttı.

Daimon, "Anlaştık mı?" diye sordu.

Nick korkup kaçmasına fırsat vermeden, "Evet," dedi. "Onu öldürmem için gereken şeyi bana ver."

Stryker bu zaferin tadını çıkarırken yavaşça ayağa kalktı. İşte şimdi Acheron'un geldiğini göremeyeceği bir şey vardı. Nick'i sevdiği için, Nick'in geleceği ondan saklanmıştı. Bu adamın ona ihanet edeceğini asla bilemezdi.

Ta ki çok geç olana ve ölümcül darbe ona gelene kadar.

Heyecanlanan Stryker gömleğinin düğmelerini açarak boynunun açıkta kalmasını sağladı. Nick'in kendisine daha kolay ulaşabilmesi için masanın köşesine oturdu. Gerçi Dark-

Avcı kanı Daimon'lar için zehirli hale getirilmişti, Daimon kanı ise Kara-Avcılar için zehirli değildi. Karanlık Avcıların başkalarının duygularını ve güçlerini emebildiği gerçeği, kan içmelerinin yasaklanmasının nedeniydi. Nick, Acheron'un Avcılarından sakladığı pek çok sırdan birini öğrenmek üzereydi.

"Ne zaman hazır olursan, Kara Avcı."

Nick Daimon'un boynuna ve orada zonklayan damara baktı. Eğer bunu yaparsa, onun için geri dönüş yoktu. Hiçbir yolu yoktu.

Ve sonra annesinin nazik yüzünü gördü. Onu Bourbon Caddesi'ndeki evlerinde, en sevdiği sandalyesinde ölü olarak otururken gördü.

Ash'in ölmesine izin verdiği insanların bedelini ödemesi gerekiyordu. Hayata geri getiremediği insanların.

Nefes alıp verirken bir adım daha yaklaştı ve dişlerini Daimon'un boynuna geçirdi.

Stryker vücuduna ısı yayılırken güldü. Nick'in başını ellerinin arasına aldı ve Nick'in güçlerini içine çekebilmesi için başını eğdi. Stryker Nick'in vücuduna neler olduğunu biliyordu. Stryker'ın yaşam gücü onu istila ederken adamın hissettiği şehvet ve özlem. Buna benzer başka bir şey yoktu.

Nick yeni bulduğu güçle daha da vahşileştiğinde, Stryker onu Satara'nın kollarına doğru itti.

Nick ona doğru döndü ve onu hararetle öpmeden önce duvara yapıştırdı. Vücudundaki ateşi serbest bırakması gerekiyordu yoksa onu tüketecekti.

Stryker boynundaki kanı silerek parmaklarındaki kanı yaladı. "Seninle işi bittiğinde beni ara."

Nick kızın giysilerini öfkeyle çekiştirirken Satara'nın onu duyabildiğinden emin değildi. Stryker bu anın tadını çıkarırken onları sevişmeleri için yalnız bıraktı.

Artık Ash'in iki avcısı vardı. Birini Ash biliyordu. Ama diğeri...

Atlantislinin ölümü olacaktı.

* * *

Susan, Daily Inquisitor'daki ofise girerken Ravyn'le çiftleşme seremonisi yüzünden hâlâ gülümsüyordu.

"Merhaba Joanie," dedi ve Leo'nun ofisine doğru ilerledi.

"Merhaba Susan." Joanie masasının üzerine eğilerek yüksek sesle fısıldadı. "Seattle'da yaşayan vampirler olduğunu duydun mu?"

"Oh, evet. Birçoğu da Happy Hunting Ground'da takılıyor."

Joanie'nin bir not almasını izledi. Kadına başını sallayarak Leo'nun kapısını açtı. "Hey, patron, ne yapıyorsun?"

Otto'yla birlikte masasının karşısında oturuyordu. "Çok neşeli görünüyorsun, Sue. Ne var ne yok?"

İçeri girip kapıyı kapatan Susan ona makalesini uzattı ve okurken yüzünün aldığı ifadeyi izledi, sonra da endişeyle güldü.

"Nedir bu?"

Ona gülümsedi. "Ibsen'i öğrendim. Artık absürdü nasıl kucaklayacağımı biliyorum."

Otto kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sanırım nargileyi kucaklamayı öğrendi."

Susan onun omzuna şakacı bir tokat attı. Susan elini geri çekince Otto onun bileğini yakaladı. "Bu ne?" diye sordu ve izini görmek için bileğini çevirdi.

Odanın üzerine bir karabulut çöktü.

Susan elini havaya kaldırdı ama bunun için artık çok geçti.

"Onunla çiftleşemezsin," diye hırladı Otto. "Bu kurallara aykırı. Sen bir yaversin."

Susan'ın kalbi bir yalan uydurmaya çalışırken çarpıyordu.

"Aslında," dedi Leo sandalyesinde arkasına yaslanarak, "bu doğru değil."

Otto onu serbest bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

Leo cevap vermeden önce biraz kıpırdandı. "Ona yemin ettirmeyi unutmuşum. Teknik olarak hâlâ bir sivil."

Otto dehşete kapılmıştı. "Leo..."

"Hey, zor bir hafta geçirdik, biliyor musun? Bunu halledecektim ama işler çıktı."

Kadının şaşkınlığı karşısında Otto gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Lanet olsun. İyi bir Kara Avcı daha kaybetti. Ve leoparı da gerçekten sevmiştim."

Susan onun sözleri karşısında buz kesti. Ravyn'i onunla çiftleştiği için öldürecekler miydi? "Onu kaybedeceğim de ne demek?"

Leo ona tedirgin bir bakış attı. "Henüz kılavuzun tamamını okumadın, değil mi?"

"Şey, hayır. Bu şey yaklaşık beş bin sayfa uzunluğunda."

Leo ona baktı. "Elli altıncı bölümü okumalısın." "Neden?"

Cevap veren Otto oldu. "Kara Avcınızı nasıl özgür bırakıp onunla evlenebileceğinizi anlatan bölüm."

Susan buna ağzı açık bakakaldı. Ravyn ona bu konuda hiçbir şey söylememiştir. "Ciddi misin sen?"

"Her zaman. Benim mizah anlayışım yoktur... Romalı general ve Tabitha'yı saymazsak."

Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası umurunda da değildi.

"Biliyor musun," dedi Leo, onun dikkatini dağıtarak. "Bu makaleyi beğendim, Sue. Ön sayfaya koymaya ne dersin?"

Son keşfinden dolayı başı hâlâ dönüyordu, başıyla onu onayladı. "Bu harika olur. Ben... um... Sonra görüşürüz çocuklar."

Onları yalnız bıraktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde arabasına geri döndü. Ravyn'i Artemis'e hizmet etmekten gerçekten vazgeçirebilecek miydi?

Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

En azından eve gidip konuyu Ravyn'e açana kadar, ki o da bu ihtimalden hiç memnun görünmüyordu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Onun otomatik cevabına inanamadı. "Ne demek hayır?"

Koridorda onunla yüzleşirken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söylediğim şey. Hayır. Artemis'ten ruhumu geri almayacağım."

"Neden olmasın?"

"Ölümlü olmak istemiyorum."

Bu hiç mantıklı gelmedi. Neden özgür olmak istemesin ki? Kafeslerden nefret eden biri için, bir Yunan tanrıçasının esaretinde yaşamaktan son derece mutlu görünüyordu.

"Ama gidebilirsin-"

"Hayır, Susan. Ölebilirim." Başını iki yana salladı. "Ölmek istemiyorum ve senin de benim yüzümden ölmeni kesinlikle istemiyorum. Hazır olduğunda birbirimize bağlanmamızı ve sonsuza dek birlikte olmamızı istiyorum." Şehre bakan pencereyi işaret etti. "Burada, Seattle'da yapmam gereken bir iş var. Gerçekten önemli bir iş. Bir Arı-Avcısı olmaya geri döneceğim ve sonra buradan tekrar bir Sentinel olmaya geçeceğim ve bu yapmak istediğim son şey."

Bilmediği kelime karşısında kaşlarını çattı. "Sentinel nedir?"

"Esasen, bir Kara-Avcı'nın Arkadyalı eşdeğeri. Sadece Daimon'ları kovalamak yerine, diğer Varlık-Avcılarını kovalıyorum. Ve tüm ölümsüzlüğümü kaybediyorum. Ama durun, daha da iyisi var.

Tekrar ölümlü olmaya döndüğüm anda, Katagaria'nın sana karşı açık bir şansı olacak çünkü sen benim eşimsin."

"Oh...." Birdenbire ruhunu geri alma fikri de ona pek cazip gelmemeye başladı. "Bunu gerçekten yaparlar mı?"

"Evet. Savaştayız ve bize zarar vermek için her şeyi yaparlar." Siyah gözleri ve oradaki içten hayranlık onu ısıtırken eliyle yanağını kavradı. "Ama bunu bizim için gerçekten istiyorsan, Ash'i arayacağım ve ruhumu geri getirmesi için test isteyebiliriz. Bunu sana bırakıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Susan bunu düşünürken dudağını ısırđı. "Ya sen Kara-Avcı olmaya devam edersen Ash birlikte olmamıza izin vermezse?"

"Cael'in Amaranda'yı almasına izin verdi. Gerçekten bizi durduracağını düşünüyor musun?"

Haklıydı. "Bilemiyorum. Yani sonuçta sen sadece beni sevdiğini düşünüyorsun...."

Ravyn buna güldü ve gözlerini devirdi. "Bunu düşünmeye gerek yok Susan. Seni gerçekten seviyorum. Yoksa neden sonsuzluğu seninle geçirmek için gönüllü olayım ki? Bunun ne kadar uzun bir süre olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi ve onu öpmeden önce şeytani bir sırıtışla ona baktı. "Ama öğreneceğim."

EPILOG

Seksten bitap düşen Nick yerde çırılçıplak yatıyor, göğsünü okşarken gülen Satara'nın yanında nefes nefese kalıyordu. Tüm vücudu yanıyordu ve şimdi kafasının içinde yankılanan ve çığlık atan sesler duyuyordu.

Ne yaptım ben?

Satara ona gelip Daimonlarla ve tanrılarla olan bağlantılarını anlattığında, onu geri çevirmesi gerekirdi ama Ash'e karşılık verme teklifi reddedilemeyecek kadar iyiydi. Bir Karanlık Avcısı olarak Ash'i tek başına öldürebilecek yeteneğe asla sahip olamayacağını biliyordu. Ama yaşam gücü bir tanrınıninkine bağlıyken...

Yapabilirdi.

Ve şimdi bu gücün içinden sızdığını hissediyordu. Hayal bile edilemeyecek bir güzelliğe mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu. O insan değildi. Kara-Avcı değildi.

O ...

Nick, Daimon'un kitaplığının alt rafında duran gümüş bir küredeki yansımasını görünce kaşlarını çatı. Küreye doğru yuvarlanarak, gözlerini görebileceği kadar kendisine yaklaştırdı.

Çarpıtılmış yüzüne bakarken nefesi boğazında düğümlendi.

Olamaz.

Odanın kapısı açılarak ona güçlerini paylaşmasına izin veren yarı tanrı Daimon'u gösterdi. Artık

Güneş gözlüğü takmış, Nick'e Ash'in sahip olduğu aynı dönen gümüş gözlerle bakıyordu.

Nick'in de şimdi sahip olduğu aynı gözler.

"Kimsin sen?" Nick nefes aldı.

"Acheron'dan sonra listende öldürmek istediğin tek adam ben olacağım ve sen de artık benim kölemsin Nick. Cehennemime hoş geldin."

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

AYIN KARANLIK YÜZÜ

Telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Rüya Avcısı'ndan alıntıdır, telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-93434-3

EAN: 978-0312-93434-7

St. Martin's Press ciltli baskı / Haziran 2006 St.

Martin's Paperbacks baskı / Aralık 2006

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429906074

İlk e-Kitap baskısı: Ağustos 2012

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.